

“சங்ககால மகளிர் நிலை”

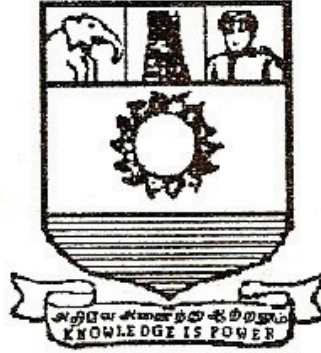
மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழக

முனைவர் (Ph.D) பட்டத்திற்காக

அளிக்கப் பெறும் ஆய்வேடு

ச. பாக்கியலக்ஷ்மி

பதிவு எண்: 9517

தமிழ் ஆய்வு மையம்

ஏ.பி.சி.மகாலெட்சுமி மகளிர் கல்லூரி

தூத்துக்குடி - 2.

மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகம்

திருநெல்வேலி - 12

ஏப்ரல் - 2016

பேரா. முனைவர் அ. கந்தசாமி,

இணைப் பேராசிரியர் மற்றும் தமிழ்த்துறைத் தலைவர்,

காமராஜ் கல்லூரி,

தூத்துக்குடி – 628 003.

நெறியாளர் சான்றிதழ்

“சங்ககால மகளிர் நிலை” என்னும் பொருளில் ச. பாக்கியலக்ஷ்மி

பதிவு எண்: 9517 என்பவர் ஆராய்ந்து படைத்துள்ள இவ்வாய்வேடு, அவர்தம்

முனைவர் (Ph.D) பட்டத்திற்கென அரிதின் முயன்று

ஆக்கப்பெற்றதெனவும் இவ்வாய்வேடு வேறு எந்தப் பட்டத்திற்காகவும்

இதுவரை சமர்ப்பிக்கப்படவில்லை எனவும் சான்றளிக்கின்றேன்.

நாள் :

நெறியாளர்

இடம் :

(பேரா. முனைவர் அ. கந்தசாமி)

நாள் :

ச. பாக்கியலஷ்மி,
பதிவு எண்: 9517,
முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்,
தமிழ் ஆய்வு மையம்,
ஏ.பி.சி. மகாலெட்சுமி மகளிர் கல்லூரி
தூத்துக்குடி – 628 002.

ஆய்வாளரின் உறுதிமொழி

திருநெல்வேலி மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழக முனைவர் (Ph.D) பட்டத்திற்காக “சங்ககால மகளிர் நிலை” என்னும் பொருளில் செய்யப்பெற்றுள்ள இவ்வாய்வு என் முயற்சியில் உருவானது என்றும் இவ்வாய்வின் மீது வேறு எந்தப்பட்டமும் இதற்குமுன் அளிக்கப்பெறவில்லை என்றும் உறுதி அளிக்கிறேன்.

ஆய்வாளர் கையொப்பம்

உறுதிக் கையொப்பம்

நெறியாளர்

பேரா. முனைவர் அ. கந்தசாமி,
இணைப் பேராசிரியர் மற்றும் தமிழ்த்துறைத் தலைவர்,
காமராஜ் கல்லூரி,
தூத்துக்குடி – 628 003.

நன்றியுரை

“சங்ககால மகளிர் நிலை” என்னும் பொருளில் ஆய்வினை மேற்கொள்வதற்கு வாய்ப்பளித்த மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகத் துணைவேந்தர், பதிவாளர், ஆராய்ச்சிப் பிரிவு ஒருங்கிணைப்பாளர் மற்றும் அலுவலக உதவியாளர்கள் அனைவருக்கும் என் இதயம் கனிந்த நன்றியை உரித்தாக்குகிறேன்.

ஆய்வினை மேற்கொள்வதற்கு இசைவு அளித்து அனுமதி வழங்கிய ஏ.பி.சி. மகாலெட்சுமி மகளிர் கல்லூரியின் ஆட்சி மன்றக் குழுத் தலைவர் மேன்மைமிகு ஐயா, திரு.ஏ.பி.சி.வீ. சொக்கலிங்கம் அவர்களுக்கும், கல்லூரியின் முதல்வர் திருமதி. செ. பச்சைநாயகி அவர்களுக்கும் என் மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்வதில் பெருமகிழ்ச்சி அடைகிறேன்.

இந்த ஆய்வினைத் தொடர்வதற்கு உறுதுணையாக இருந்து பல்லாற்றாணும் உதவிகள் பல புரிந்து ஆய்வேடு சிறப்புடன் அமைய அவ்வப்போது இன்முகத்தோடு அறிவுரைகள் பல வழங்கி ஆய்வின்போது எனக்கு பெரும் ஊக்கமளித்து வழிகாட்டியாக இருந்து என்னை நெறிப்படுத்திய எனது வணக்கத்திற்குரிய நெறியாளர் தூத்துக்குடி காமராஜ் கல்லூரியின் இணைப்பேராசிரியர் மற்றும் தமிழ்த்துறைத் தலைவர் முனைவர் அ.கந்தசாமி அவர்களுக்கு என் மனமார்ந்த நன்றிகள் என்றும் உரியன.

இவ்வாய்வினை மேற்கொள்வதற்கு எனக்கு ஆசி வழங்கி ஊக்கப்படுத்திய எனது பெற்றோர்கள் திரு. சந்திரசேகரன், திருமதி. சாந்தி அவர்களுக்கும், மாமா, அத்தை திரு. சுப்பராமன் திருமதி. அன்னபூரணி ஆகியோருக்கும் என் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

ஆய்விற்கு தூண்டுகோலாக இருந்து எனக்குப் பல்வேறு வகையிலும் உறுதுணையாக இருந்து ஊக்கமளித்த எனது ஆருயிர் கணவர் திரு. K.S. ஹரிகிருஷ்ணன் மற்றும் எனது குழந்தைகள் ஸ்ரீசஞ்சய், ஸ்ரீஹரினி மற்றும் ஸ்ரீஹரீஸ் ஆகியோருக்கும் நன்றி கூறுவதில் பெருமைப்படுகிறேன்.

இவ்வாய்வினை மேற்கொள்வதற்கு உறுதுணையாக இருந்த என் அன்பு சகோதரிகள் டாக்டர். ஜெயின் சாந்தினி அவர்களுக்கும், டாக்டர் திருமதி.

ராஜலஷ்மி வாசுதேவன், திரு. & திருமதி. கார்த்திகேயன் குமுதா அவர்களுக்கும், சகோதரர்கள் திரு.&திருமதி. கிப்சன் வித்யாவிற்கும், திரு. & திருமதி. துளசி சவீதாவிற்கும், தோழிகள் டாக்டர் ஜெசிந்தா தாமஸ், டாக்டர் பிரேமா அவர்களுக்கும், திருமதி. சக்தி மற்றும் திரு. & திருமதி பழனி அனுராதாவிற்கும், D.R.P. குடும்பத்தார் அனைவருக்கும் எனது அன்பு நிறைந்த நன்றியினை தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இவ்வாய்விற்கு அழகு தந்து மெருகூட்டி கண்ணிற்கு விருந்தளிக்கும் படைப்பாக வடிவமைத்துத் தந்த தூத்துக்குடி சிவா கம்ப்யூட்டர்ஸ் இயக்குநர் திரு.தி.காத்தராஜ் அவர்களுக்கும் உதவியாளர்கள் சி.சக்திவடிவு மற்றும் சஹானாதேவி மற்றும் ஆ. வனபார்வதி (எ) ரேவதி ஆகியோருக்கும் என் இதயம் கனிந்த நன்றியை உரித்தாக்குகிறேன்.

சுருக்கக்குறியீட்டு விளக்கம்

அகம்.	-	அகநானூறு
ஐங்குறு.	-	ஐங்குறுநூறு
உ.ஆ.	-	உரையாசிரியர்
கம்ப.	-	கம்பராமாயணம்
கழகம்.	-	தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த கழகம்
குறள்.	-	திருக்குறள்
குறுந்.	-	குறுந்தொகை
குறிஞ்சி.	-	குறிஞ்சிப்பாட்டு
சிலம்பு.	-	சிலப்பதிகாரம்
தொல்.	-	தொல்காப்பியம்
ப.	-	பக்கம்
பக்.	-	பக்கங்கள்
ப.ஆ.	-	பதிப்பாசிரியர்
பட்டினம்.	-	பட்டினப்பாலை
பதிற்று.	-	பதிற்றுப்பத்து
பரி.	-	பரிபாடல்
பா.	-	பாடல்
புறம்.	-	புறநானூறு
பொருள்.	-	பொருளதிகாரம்
மணி.	-	மணிமேகலை
மதுரை.	-	மதுரைக்காஞ்சி
முல்லை.	-	முல்லைப்பாட்டு
நெடு.	-	நெடுநல்வாடை
நூற்.	-	நூற்பா

பொருளடக்கம்

இயல்எண்

தலைப்பு

பக்கஎண்

முன்னுரை

1.	சங்ககால மகளிர்	1 - 66
2.	மகளிரின் இல்வாழ்க்கை நெறி	67 - 102
3.	சமூக மேம்பாட்டு நிலை	103 - 148
4.	மகளிரின் பழக்க வழக்கங்கள்	149 - 203
5.	மகளிரின் பொழுதுபோக்கு	204 - 226
6.	சங்ககால மகளிரின் மாண்புகள்
முடிவுரை
துணைநூற்பட்டியல்	227 - 246

முன்னுரை

சங்க காலம் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றின் பொற்காலம். பழந்தமிழ்ப் பண்பாட்டின் நிலைக்களனாய் அமைந்தவை சங்ககால மகளிரின் அரும்பண்புகள். ஆணும் பெண்ணும் இணைந்து நடத்துகின்ற இல்லற வாழ்வே முழுமையான வாழ்வு என மேற்கொள்ளப்பட்டது. மகளிருக்குத் தொல்காப்பியர் பின்வரும் பண்புகள் இன்றியமையாதன என எடுத்தோதுகின்றார்.

“உயிரினும் சிறந்தன்ற நாணை நாணினும்

செயிர்தீர் காட்சிக் கற்புச் சிறந்தனறு” (தொல், களவியல் - 23)

“அச்சமும் நாணும் மடனுமுந் துறதல் நிச்சமும்

பெண்பாற்கு உயிர் என்ப” (தொல், களவியல் - 8)

இதன் வழி ஆண்களுக்குப் பெருமையும் வீரமும் வேண்டப்படுவன போல பெண்களுக்கு அச்சமும் நாணமும் சிறந்தது என்று குறிப்பிடுகிறார்.

மகளிர் மென்மையான உடலமைப்பிற்குரியவர். புறவுலகின் பொய்மையும் சூதும் அறியாதவர். உலகின் இடையூறு நிலைகளையும் விலங்கு முதலியவற்றால் நேர்ந்திடும் இடுக்கண்களையும் உணராதவர். ஆனால் உள்ளத் திண்மையால் தம்மைத் தாமே பாதுகாத்துக் கொண்டு இல்லறத்தினை நல்லறமாக ஒம்பும் ஆற்றல் உடையவர்கள் அவர்களேயாவர். இவ்வாறு மகளிர் பாற் காணத்தகுந்த மென்னீர்மையினைச் சாயல் என்ற சொல்லால் நந்தமிழர் வழங்கினார். “நீரோ ரன்ன சாயல் தீயோ ரன்னவென் னுரனலித் தன்றே” (குறுந். 95 4-5) என்ற குறுந்தொகைப் பாடலின் அடிகள் இக்கருத்து நுட்பத்தினைப் புலப்படுத்துகிறது.

பெண்ணொருத்தியின் அழகினை மதுரை எழுத்தாளன் சேந்தன்பூதன் என்ற புலவர் “பூவொடு புரையங் கண்ணும் பேயென விறல்வனப் பெய்திய தோளும் பிறையென மதிமயக் குறாஉ நுதலும்” (குறுந். 226 1-3) என வருணித்துள்ளார்.

இசைத்திறன்

பெண்களுக்கு குரல் இயற்கையாகவே இனிமை நிரம்பியிருந்தது. எனவே இசைத்தமிழ், மகளிர் வழிப் பெரிதும் வளர்ந்தது. தாலாட்டுப் பாடல் தாய்மார் வளர்த்த இயலிசைத் தமிழ் இலக்கியம் ஆகும். யானை முதலிய காட்டு விலங்குகளும் மற்றவர்களும் அவர்தம் இசைக்கு வயப்பட்டுத் தம் கொடூரத்தன்மை

மறந்து நின்றமையைச் சங்க இலக்கியங்கள் நன்கு புலப்படுத்துகின்றன. “ஆறலை கள்வர் படைவிட அருளின் மாறுதலை பெயர்க்கும் கருவின் பாலை” (பொறுநர்11-12) என்ற பொருநராற்றுப்படை குறிப்பிடுகின்றது.

விளையாட்டு

மலைவாழ் மகளிர் திணைப் புனங்களில் கிளியோட்டி திணைப் புனத்தினில் விளைந்த முற்றிய திணைக் கதிராகளைக் காத்தனர் எனபது சங்க இலக்கியத்தில் பலவிடங்களில் பேசப்படுகின்றது.

களைப்பூவினைப் பறித்து மாலை தொடுத்தாலும், திணைப் புனத்தில் கிளி ஓட்டுதலும் மலைவாழ் மகளிரின் விளையாட்டுகள் எனக் குறிப்பிடப்படுகின்றது. பொதுவாக இளமகளிர் அக்காலத்தே கவலையில் தோயாமல் எப்பொழுதும் மகிழ்ச்சியில் திளைத்திருந்தனர் என்பதனை நற்றிணைப் பாடல் கொண்டு அறியலாம்.

“விளையாட டாயமொடு ஓரை யாடாது

இளையோர் இல்லிடத்திற் சென்றிருத்தல்

.....

பொங்கிவரு புதுநீர் நெஞ்சுண ஆடுகம்” (நற். 68 1-5)

இந்நற்றிணைப் பகுதி கொண்டு மகளிர் வீட்டின் வெளியே சென்று விளையாடமாலிருப்பது அறமாகாது என்பதும் அதனால் செல்வமும் தேய்ந்துவிடும் என்பதும் தெரிய வருகின்றன. விளையாடும் மகளிர் வட்டத்தினைக் குறிப்பிடும் பொழுதெல்லாம் சங்க காலப் புலவர்கள் “ஓரையாமம்” என்றும் “பொய்தன் மகளிர்” என்றும் குறிப்பிடுகின்றனர். பஞ்சாயக் கொணுப்பல் கொண்டு செய்யப்பட்ட பாவை கொண்டு மகளிர் அந்நாளில் விளையாடிய விளையாட்டு ஓரை எனப்பட்டது. வண்டலயர்தல், சிற்றில் இழைத்தல். துணங்கையாடுதல், குரவையாடுதல் முதலிய விளையாட்டுகள் மகளிர் விளையாட்டுகளாக சங்க இலக்கியத்தில் குறிப்பிடப்பெறுகின்றன.

“பாசவ லிடித்த கருங்கா முலக்கை ஆய்கதிர்

நெல்லின் வரம்பணைத் துயிற்றி

ஒண்டொடி மகளிர் வண்ட லயரும் (குறுந். 239)

என்ற குறுந்தொகைப் பாடற்பகுதியும்,

“அவலெறிந்த உலக்கை வாயைச் சேர்த்தி

வளைக்கை மகளிர் வள்ளை கொய்யும்

முடந்தை நெல்லின் விளைவயல்” (பதிற். 2. 1-3)

என்ற பதிற்றுப்பத்து பாடற்பகுதியும், மகளிர் விளையாட்டினைக் குறிப்பிடுகின்றது. சிலம்பும். வளையும் அணிந்த இளமகளிர் பொன்னாற் செய்த கழற்காய் கொண்டு மணல் மேடுகளிலே இருந்து விளையாடினர் என்பனை,

“செறியரிச் சிலம்பின் குறுந்தொடி மகளிர்

பொலஞ்செய் கழங்கின் தொற்றி ஆடும்” (புறம். 312)

என்ற புறநானூற்றுப் பாடற்பகுதி கொண்டு அறியலாம்.

பருவ வயது வந்துற்ற பெண்கள் தங்களுக்கேற்ற காளைகள் மீது காதல் கொண்டனர். அக்கால ஆடவனுக்கு வீரமே வாழ்வாக விளங்கியது. பொன்முடியார் என்ற பெண்பாற் புலவர் வயது நிறைந்த இளைஞன் ஒருவனைக் குறிப்பிடுகின்ற பொழுது, “ஒளிறுவான அருஞ்சாம முருக்கிக்களிறெறிந்து பெயர்தல் காளைக்குக் கடனெ என்று கூறியுள்ளார். முல்லை நில மகளிர் தம்மால் விரும்பி வளர்க்கப்பெற்ற வலிய எருதுகளைப் பிடித்து அடக்கும் அஞ்சா நெஞ்சமும் ஆற்றலுமுடைய காளையரையே மணக்க விரும்பினர். இதனை, “கொல்லேற்றுக் கோடஞ்ச வாளை மறுமையும் புல்லாளே ஆய மகள்” என்று முல்லைக்கலி குறிக்கின்றது. இந்நாளைப் போல் அல்லாமல், அக்காலத்தே மகளிரை மணந்துகொள்ள ஆடவரே மகளிர்தம் அணிகலன்களுக்கெனப் பெரும்பொருளினைப் பரிசமாகத் தந்தார்கள் என்பதை அறிந்து மகிழ்ந்து போற்றுகின்றோம். ஆனால் அதற்காகத் தகுதியில்லாதவன் ஒருவன் பெரும் பரிசுப் பொருளைக் கொணர்ந்து தந்தாலும் தங்கள் மகளைப் பழந்தமிழ்ப் பெருமக்கள் மணஞ்செய்து கொடுத்தார்களில்லை. இதற்குப் பின்வரும் புறநானூற்றுப் பகுதி சான்று கூறும்.

“முழங்கு கடன் முழவின யன்ன

நலஞ் சால் விழுப்பொருள் பணிந்துவந்து கொடுப்பினும்

புரையர் அல்லோர் வரையலள் இவளெனத்

தந்தையும் கொடா அன” (புறம் 334. 10-13)

இறை நம்பிக்கை

சங்ககால மகளிர், இறை நம்பிக்கை உடையவர்கள், மணமாகாத மகளிர், முருகனை நோக்கி, யாம் எம் நெஞ்சமர்ந்த காதலரைக் கனவிற கூடியுள்ளோம். அது பொய்யாகாமல் நனவின் கண்ணும் எம் திருமணத்தை முடித்துவைக்க வேண்டும் என வேண்டினர். மணமான மகளிரோ, தமக்கு நல்ல பிள்ளைகள் பிறக்க வேண்டும் என

நேர்னபிருந்தனர். மேலும், தம் கணவர் மேற்கொண்ட செயல்கள் செம்மை பெறவும், போரில் வெற்றி கிட்டவும் வரம் அருள வேண்டும் என்றும் திருமுருகனை ஒருமனமாக இறைஞ்சி நிற்கின்றனர். திருப்பரங்குன்றத்திலே நடைபெறும் வழிபாடு இது.

“அருவரைச் சேரத் தொழுநர்

குனவிற் றொட்டது கைபிழை யாகாது

நனவிறசே எப்பநின் னளிபுனல் வையை

வரு புனலணிலென வரங் கொள்வோரும்

கருவ யிறுறுகெனக் கடம் பட வோரும்

செய்பொருள் வாய்க்கெனச் செவி சார்த்துவோரும்

ஐய மடுகென வருச்சிப போரும்” (பரி 8. 102-108)

சங்க கால மகளிர் உயிரை விடவும், நாணத்தை விடவும் கற்புடைய மகளிராக விளங்கினர். மகளிர் பொழுதுபோக்காவும் மனம் மகிழ்ச்சியாகவும் விளையாடி மகிழ்ந்தனர். சங்ககால மகளிர் வீரமுடைய ஆண்மகனை மணந்தனர். சங்ககாலத்தில் மகளிருக்கு இறை நம்பிக்கை மிகுந்திருந்தது.

கலை மகளிர்

சங்ககால மகளிரில் கலைஞர்களும் இருந்துள்ளனர். அவர்கள் அழகில் மட்டுமல்ல ஆடல், பாடல், இசை ஆகியவற்றில் கை தேர்ந்தவர்களாக விளங்கியுள்ளனர். இவர்களை கலை மகளிர் என அழைத்தனர்.

பாணரோடு சேர்ந்து அவர்கள் துணைவியரும் பண் பாடுவர், பாட்டிசைப்பர். இவர்களைப் பாடினி என்று அழைப்பர். பாடினியர் கூத்துக் கலையிலும் வல்லவர்கள். அபிநயங்கள் காட்டி ஆடுவார்கள். யாழ்க் கருவியிலும், இனிய இசையை மீட்டுவார்கள். பாணரைப் போலவே, பாடினியரும் பலவகைப்படுவர். பாடினிகளுக்குப் பாண்மகள், விறலி, பாடினி, மதங்கி, பாட்டி, பாடன்மகடு எனப் பல பெயர்கள் இருந்தன.

பாடினியர், இனிய குரல்வளம் கொண்டவர்கள். மென்மையான அழகுள்ளவர்கள். மயில் போன்ற சாயல் கொண்டவர்கள். அறிவுக்கூர்மை மிக்கவர்கள். இதுபோன்ற பல செய்திகளை முடத்தமக்கண்ணியார், சங்கத்தொகை நூல்களுள் ஒன்றான பத்துப்பாட்டுக்களின் கீழ் அடங்கும் பொருநராற்றுப்படை என்னும் நூலில் தருகிறார்.

சங்க காலத்தில் பேதை, பெதும்மை, மங்கை, மடந்தை, அரிவை, தெரிவை, பேரிளம்பெண் என்னும் ஏழு வகைப் பருவத்துப் பெண்மறை சங்க இலக்கியங்கள்

கூறுகின்றன. இவர்களில் காதல் மகளிர், கற்பு மகளிர், பரத்தமை மகளிர், ஆடல் மகளிர், வாயில் மகளிர், கைம் பெண்கள் எனப் பலவகைப் பெண்டிரைக் காண முடிகிறது.

காதல் மகளிர் தலை எனப்பட்டனர். கற்பு மகளிரும் தலைவி இல்லற மகளிர், மறையுறை மகளிர் எனப் பல திறந்திறத்தினர். ஆடல் மகளிரை விறலியர், பாடினி, பாண்மகள், மதங்கி, பாட்டி, பாடன்மகடு என அழைக்கப்பட்டனர். வாயில் மகளிர் தோழி, செவிலி, பாடினி ஆவர். பரத்தமை மகளிர் இல்பரத்தை, சேரி பரத்தை, குலபரத்தை, செம்பரத்தை, கணிகையர், நாடகக் கணிகையர், காமக்கிழத்தியர், இல்லக்கிழத்தியர் சேரிக் கிழத்தியர் எனப் பலவகைப்பட்டவர்கள். கைம் பெண்கள் ஆளில் பெண்டிர், கழிகல மகளிர், பருத்திப் பெண்டிர், ஏதாடிக்கிழி மகளிர், கைம்மை, படிவ மகளிர், உயவற் மகளிர் எனப்பட்டனர்.

இம்மகளிரின் பண்புகள், குண இயல்புகள், சமூக மேம்பாட்டுத்திறன், தொழில்கள், வாழ்க்கை முறைகள், சமுதாய பங்களிப்பு போன்றவற்றை சமூகத்திற்கும் இலக்கிய உலகிற்கும் எடுத்து காட்டிடும் நோக்கில் இந்த ஆய்வு மேற்கொள்ளப்படுகிறது.

பெண்மை இல்லையேல் உலகு இல்லை. உலகத்திற்கு அடிப்படை உலக மக்களின் அடிப்படை பெண்மைதான். அதில் முதன்மை பெறுவது தாய்மை. ஆதனால்தான் தாய்மொழி, தாய்நாடு என்று கூறுகிறோம்.

சங்க இலக்கிய தாய்மையின் சிறப்புகளை நற்றாய் செவிலித்தாய் என்ற நிலையில் தெளிவாக விளக்கித்தருகிறார் பேராசியர் வள்ளியம்மை பழனியப்பன்.

இல்லக்கிளத்தியர் வாழ்க்கையில் முக்கியப்பங்கு வகிக்கின்றனர். அவர்கள் முன்பு காதல் தலைவியராய் இருந்தனர். சங்க கால தலைவியர் சமூக கடமை மிக்கவராகத் திகழ்ந்தனர். வாழ்க்கையில் ஆண்களுக்கு நண்பர்கள் மிக உதவியாக இருந்துள்ளனர். பெண்களுக்குத் தோழியர் மிக உதவியாக இருந்தனர், இருக்கின்றனர், இருப்பர். சங்க காலத் தோழி அறத்திறன் மிக்கவள்.

உலகம் தொடங்கியதில் இருந்து நன்மையும் தீமையும் இருந்து வருகின்றன. சமுதாயத்தில் போர்கள் காரணமாக பிறநாட்டுப் பெண்டிரை வென்றவன் கொண்டுவந்து பெண்கள் பரத்தமை நிலையில் வாழ்கின்ற சூழல் அமைகின்றது. அந்நிலையில் பரத்தமை தோன்றத் தொடங்கியது. சங்ககாலப் பரத்தை அக்கால சமூக வழக்கமாகும். பொதுநிலையில் தாய், தலைவி தோழி, பரத்தை, அனைவரும் மகளிரே! அம்மகளிரின் நிலைப்பற்றிய எண்ணங்களை சங்க நூல்கள் எடுத்துரைக்கின்றன.

பெண்பார்வையில் மகளிர் நிலையை பார்ப்பது போன்று ஆண்பார்வையிலும் மகளிர் நிலையிலும் சங்க கால மகளிர் சிறந்து விளங்கினர்.

உடல்நலத்திற்கும், உளநலத்திற்கும் அடிப்படையாக அமைவது விளையாட்டுக்கள். அந்நிலையில் சங்க கால மகளிர் விளையாட்டுக்களில் ஈடுபட்டனர். சங்க கால பெண்கல்வியும் மிகுதியாக வளர்ந்தது. பெண்பாற் புலவர்கள் முப்பதின்மருக்கு மேல் இருந்தனர். சங்க கால பெண்பாற் புலவர்களுள் ஒருவர் கச்சிப்போட்டு நன்னாகையார். அவர் பாடல்கள் உளஇயல் நோக்கில் அமைகின்றன.

காமம் நிறைந்து இயலும் என்பது தொல்காப்பியம். அதன் விரிவே காமம் என்பது காமத்திற்கும் காதலுக்கும் இன்று பெருத்த வேறுபாட்டுடன் பொருள் நிலையில் அமைவதைக் காண்கிறோம் சங்ககாலத்தில் காதல் காமம் என்ற சொற்கள் வழக்கில் இருந்தன.

சங்ககாலப் பெண்பாற் புலவர்களுள் முதல் நிலை வகிக்கிறார் ஔவையார். தமிழகத்தில் ஆறு ஔவையார்கள் வரை வாழ்ந்ததாக வரலாற்று நிலையில் பார்க்கின்றனர். சங்ககால ஔவையார், அரசியல் தூதுவராக, அதியமானுக்கு சிறந்த ஆலோசராக, சமுதாயத்தையும் நாட்டையும் நன்கு உணர்ந்தவராக, இலக்கிய நிலையில் முதன்மையராக அமைகிறார். எல்லா நிலைகளிலும் சங்ககால மகளிர் மேன்மையுற்றிருந்தனர். எனவே அவர்கள் நிலைகளை எடுத்துக் காட்டும் அவர்களில் இவ்வாய்வு மேற்கொள்ளப்படுகிறது.

ஆய்வுத் தலைப்பு

“சங்ககால மகளிர் நிலை” என்பது இங்கு ஆய்வுத் தலைப்பாக அமைகிறது.

ஆய்வின் நோக்கம்

இந்த ஆய்வின் வழி சங்ககால மக்களின் பண்பட்ட நாகரிக வாழ்வை இலக்கிய உலகிற்கு எடுத்துக்காட்ட முடியும் என்பதே இந்த ஆய்வின் நோக்கமாகும்.

ஆய்வின் எல்லை

செவ்வியல் இலக்கியங்களான எட்டுத்தொகை மற்றும் பத்துப்பாட்டு ஆகியவை இந்த ஆய்வின் எல்லைகளாக அமைகின்றன.

ஆய்வின் கருதுகோள்

சங்ககால மகளிர் வாழ்க்கை பழங்காலத் தமிழரின் சமூக வாழ்வின் சிறப்புகளை எடுத்துக்காட்டும் சமுதாய நிலைக்களங்கள் என்பதே இங்குக் கருதுகோளாக இடம்பெறுகின்றன.

ஆய்வின் முன்னோடிகள்

‘ஐங்குறுநூற்றில் தோழி’ என்னும் தலைப்பில் மதுரைக் காமராசர் பல்கலைக்கழகத்தில் தூத்துக்குடி ஏ.பி.சி. மகாலட்சுமி மகளிர் கல்லூரியின் மேனாள் தமிழ்த்துறைத்தலைவர் முனைவர் காந்திமதிலட்சுமி அவர்கள் மேற்கொண்ட முனைவர் பட்ட ஆய்வும், ‘சங்க இலக்கியத்தில் பண்பாட்டுக் கூறுகள்’ என்னும் தலைப்பில் திருமதி.இல.அனுசுயா என்பவர் திருநெல்வேலி மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகத்தில் மேற்கொண்ட முனைவர் பட்ட ஆய்வும், ‘பண்டைத் தமிழரின் வாழ்க்கை’ என்னும் தலைப்பில் திருமதி. கி.ஜெயந்தி என்பவர் சேலம் பெரியார் பல்கலைக்கழகத்தில் மேற்கொண்ட ஆய்வியல் நிறைஞர் பட்ட ஆய்வும் இந்த ஆய்விற்கு முன்னோடி ஆய்வுகளாக அமைகின்றன.

முதன்மைச் சான்றுகள்

சங்க இலக்கியத்திலுள்ள நற்றிணை, ஐங்குறுநூறு, குறுந்தொகை, பதிற்றுப்பத்து, பரிபாடல், கலித்தொகை, அகநானூறு, புறநானூறு, மற்றும் ஆற்றுப்படை நூல்கள், முல்லைப்பாட்டு, குறிஞ்சிப்பாட்டு, நெடுநல்வாடை, பட்டினப்பாலை, மதுரைக்காஞ்சி ஆகியவை இவ்வாய்விற்கு முதன்மைச் சான்றுகளாகத் திகழ்கின்றன.

துணைச் சான்றுகள்

முனைவர் மு. மணிவேல் எழுதிய ‘தமிழ் இலக்கிய அகப்பொருள் மரபுகள்’, பேரா.சி.என். குமாரசாமியின் பெண்ணிய நோக்கில் பாரதி, திரு.பெ.சு. மணியின் சங்க கால ஒளவையாரும் உலகப் பெண்பாற் புலவர்களும், பேரா. சு.வித்தியானந்தம் எழுதிய ‘தமிழர் சால்பு’, பேரா. அ.தட்சிணா மூர்த்தியின் ‘தமிழர் நாகரீகமும் பண்பாடும்’, பதிப்பாசிரியர். முனைவர் அன்னி தாமசு தொகுத்து வழங்கிய ‘சங்ககாலப் பெண்மை’, முனைவர் காமாட்சி ஸ்ரீனிவாசன் எழுதிய ‘குறள் கூறும் சமுதாயம்’ , பேரறிஞர். வ. சுப. மாணிக்கம் எழுதிய ‘தமிழ் காதல்’, முனைவர் இராம.பெரிய கருப்பன் எழுதிய சங்க இலக்கிய மரபும் திறனும், முனைவர் சி.பாலசுப்பிரமணியம் எழுதிய சங்ககாலத்தில் தமிழ் நாட்டுப் பெண்களின் நிலை, முனைவர் ப. அருணாசலத்தின் “தொல்காப்பியன்”, பேரா. அ.ச. ஞானசம்பந்தனின் ‘அகமும் புறமும் -அகம்’ என்ற நூலும், திரு.தி.சு. பாலசுந்தரத்தின் ‘பண்டைத்தமிழ் இன்பியல் வாழ்க்கை’, டாக்டர் துரைஅரங்கசாமியின் ‘தொல்காப்பிய நெறி’ முதலிய நூல்களும், அகராதிகள், அறிஞர்களின் விமர்சன நூல்கள், கட்டுரைகள், திறனாய்வு நூல்கள் போன்றவை இவ்வாய்விற்குத் துணைமை ஆதாரங்களாகத் திகழ்கின்றன.

ஆய்வு அணுகுமுறை

இவ்வாய்வில் வரலாற்றுமுறை, பகுப்புமுறை, சமுதாயவியல், சமூகப்பண்பாட்டு மானிடவியல் மற்றும் விளக்கமுறை அணுகுமுறைகள் பின்பற்றப்படுகின்றன.

ஆய்வுப்பகுப்பு

இவ்வாய்வு முன்னுரை முடிவுரை நீங்களாக பின்வரும் ஆறு இயல்களாக விளங்குகின்றன.

இயல் 1 : சங்ககால மகளிர்

சங்ககாலத்தில் மகளிர் ‘ஆளுமைத்திறன்’ மிக்கவர்களாகத் திகழ்ந்தனர். கல்வி அறிவில் சிறந்து விளங்கினர். பாடல் புனைந்தனர். கற்புத்திறத்தால் போற்றப்

பெற்றனர். சிறந்த பேச்சாற்றல் பெற்று சமூகத்திற்கு உதவினர். தாம் வாழ்ந்து கண்ட வாழ்வியல் உண்மைகளை உலகிற்கு கூறினர். சங்ககால மகளிர் பல்வேறு பிரிவினராய் இருந்தனர். அவர்கள் காதல் மகளிர், இல்லற மகளிர், பரத்தையர் மற்றும் கைம்மை மகளிர் என நான்கு பிரிவினராகக் கூறலாம். இவர்களை பற்றி முதல் இயலில் காணலாம்.

இயல் 2 : மகளிரின் இல்வாழ்க்கை நெறி

சங்ககால மகளிர் பலவகையாலும் மாட்சிமை பொருந்தியவர்கள் என்பது இதனால் பெறப்படுகின்றது. அவை விருந்தினர் பேணல், காதல் வாழ்வு, குடும்பம், உடலியல் அறிவு, நாகரிகம், பண்பாடு, பேசும் திறம் முதலியனவாகும். இவற்றை இவ்வியலில் காணலாம்.

இயல் 3 : சமூக மேம்பாட்டு நிலை

சங்ககாலத்தில் மகளிர் சமூக உரிமையுடையவர்களாக விளங்கினர். அவர்களை காதல் மகளிர், கற்பு மகளிர், பரத்தை மகளிர் என்றும் கூறலாம். இவர்களோடு நற்றாய், செவிலித்தாய், தலைவி, தோழி, எனவும் இம்மகளிர் அழைக்கப்பட்டனர். இவர்கள் தாமாக சிந்திக்கும் ஆற்றல் பெற்றவர்களாகவும், இல்லற வாழ்வில் முடிவுகள் எடுக்கும் திறன்மிக்கவர்களாகவும் விளங்கினர். மகளிரின் சமூக மேம்பாட்டு நிலையைப் பற்றி இந்த இயலில் காணலாம்.

இயல் 4 : மகளிரின் பழக்க வழக்கங்கள்

சங்ககாலத்தில் வாழ்ந்த மகளிரின் காதல் பழக்கம், திணைப்புனம் காத்தல் வழக்கம், பழங்கால் கல்விமுறை, திருமண வழக்கம், வணிகம், இசை, மகளிரின் தொழில்முறை, உணவு ஆகியன, பண்டையோரின் விருந்தோம்பல், நீராடல், புனலாடுதல், குழந்தைக்கு உணவு ஊட்டுதல், சிலம்புகழி நோன்பு, பாவைக்கு பலியிடல், மகளிர் ஆடை, ஒப்பனை, அரிவையர் அணிகலன்கள், நிமித்தம் பார்த்தல் முதலிய பழக்க வழக்கங்களை இவ்வியலில் காணலாம்.

இயல் 5 : மகளிரின் பொழுதுபோக்கு

மக்கள் வாழ்க்கையில் ஓர் உட்கோளைக் கொண்டு முன்னோக்கி நடக்கும் போது, இன்பம் துன்பம் என்ற இவ்விரண்டிற்கும் ஆட்படுகின்றனர். வாழ்க்கைப் பாதையின் ஒவ்வொரு முன்னேற்றத்திலும் யாதானும் தடையிருத்தல் இயல்பு. அவ்வாறு தடை கண்டால் சற்றே தயங்குவதும், பின் மாற்றம் காண விழைவதும் இயற்கை. மாற்றம் காண, விளையாட்டுக்கள் உதவுதல் கூடும் விளையாட்டு, மனத்தை வேறுவழியில் ஈர்த்துச் சென்று மகிழ்ச்சியூட்டி உளச்சோர்வை உடன் நீக்கும் இயல்பிற்று. முன்னாளில் மகளிர் ஆடிய ஆடல்களைப் பற்றி இவ்வியலில் காணலாம்.

இயல் 6 : சங்ககால மகளிரின் மாண்புகள்

சங்ககாலத்தில் பெண்கள் மிகவும் சிறந்த இடத்தைப் பெற்றிருந்தனர். சங்க காலத்திற்குப் பின்னரே அவர்கள் சிறப்புக் குறையத் தொடங்கியது. பெண்கள் தீவினைக்கும், துன்பத்திற்கும் ஏதுவானவர் என்ற கருத்து சங்க நூல்களில் இல்லை. சங்ககால மகளிரின் கற்பு மேம்பாடு, சமுதாயக் கட்டுப்பாடு, நட்புறவு கலந்த இல்வாழ்வு, மனையின் மாண்பு, விருந்தோம்பல் பண்பு, கணவனை மதிக்கும் பண்பு, உறவை வளர்க்கும் பண்பு, விட்டுக்கொடுக்கும் மனப்பான்மை ஆகிய மாண்புகளை பற்றி இவ்வியலில் காணலாம்.

முடிவுரையில் ஆய்வில் கண்டறியப்பட்ட உண்மைகள், தொகுத்து அளிக்கப்படுகின்றன. இதனைத் தொடர்ந்து துணைநூற்பட்டியலும் இடம்பெறுகிறது.

இயல் : 1

சங்ககால மகளிர்

சங்ககாலம் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றின் பொற்காலம் ஆணாதிக்கச் சமூக உருவாக்கக் காலம் அதற்கேற்ப தந்தைவழிச் சமூகத் தளத்தில் மகளிர் இலக்கியத்திலும் சமுதாயத்திலும் இரண்டாம் நிலையிலேயே வாழ்ந்தனர். ஆயின், பழங்காலச் சமூகத்தின் தொல்லெச்சங்களாக உரிமை பெற்றிருந்த மகளிரை சங்க இலக்கிய வழியே அறியலாம். பழந்தமிழ்ப் பண்பாட்டின் நிலைக்களனாய் அமைந்தவை சங்ககால மகளிர் பண்புகள். ஆணும் பெண்ணும் இணைந்து நடத்துகின்ற இல்லற வாழ்வே முழுமையான வாழ்வு என மேற்கொள்ளப்பெற்றது. சங்ககால மகளிர் பல்வேறு பிரிவினராய் இருந்தனர். அவர்கள் காதல் மகளிர், இல்லற மகளிர், பரத்தையர் மற்றும் கைம்மை மகளிர் என நான்கு பிரிவினராகக் கூறலாம். இவர்களில் நற்றாய், செவிலி, தலைவி, தோழி ஆகியோர் சமூகத்தில் சிறப்புடன் வாழ்ந்ததாக தெரிகிறது.

மகளிரின் பண்புகள்

‘பெண்’ என்றாலே பெண்ணுக்குரிய இயல்புகள் உடையவள் என்று பொருள். ஒரு நாட்டின் பண்பாட்டிற்கு உள்ள பெருமையும் சிறுமையும் அந்த நாடு பெண்களை எப்படி நடத்துகிறது. என்பதைப் பொறுத்தமையும். சங்ககாலத்தில் பெண்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடுவன பலவும் ஆண்களின் மேலாதிக்கம் கண்ணோட்டத்தை விவரிப்பனவாகவே உள்ளன. பெண்களின் உணர்வு பூர்வமான நியாயமான ஆசைகளையும் நிராசைகளையும் விவரிப்பனவாக இல்லை.

செறிவும் நிறைவுஞ் செம்மையுஞ்செப்பும்

அறிவும் அருமையும் பெண்பாலான ¹

எனக் கூறியிருந்தாலும்

அச்சமும் நாணும் மடனும் முந்துறுதல்

நிச்சமும் பெண்பாற்குரிய என்ப ²

இதன்வழி ஆண்களுக்குப் பெருமையும் வீரமும் வேண்டப்படுவன போலப் பெண்களுக்கும் அச்சமும் நாணமும் சிறந்தது என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

இல்லத் தலைமக்கள் ஒத்த கிழவனும் ஒத்த கிழவியும் பத்து வகை ஒப்புமைப் பண்புகளை உடையவர்களாக விளங்கவேண்டும் என வரையறுத்துக் கூறிய

தொல்காப்பியர், 'மிக்கோனாயினும் கடிநிலை இலவே' என்று கூறவும் தவறவில்லை. அதை விடப் பெண்டிற்குரிய சிறப்புப் பண்புகளை,

கற்பும் காமமும் நற்பாலொழுக்கமும்
மெல்லியற் பொறையும் நிறையும் வல்லிதின்
விருந்து புறந்தருதலும் சுற்றம் ஓம்பலும்
பிறவுமன்ன கிழவோள் மாண்புகள்³

என்று சொல்லி ஆணாதிக்கத்திற்கு எதிர்ப்புத் தெரிவிக்காத பெண்ணாகவே இல்லத்துக்குள்ளே அடக்கி ஆளப்பட்டிருக்கிறாள் பெண் என்பதை அறியமுடிகிறது.

மென்மையான உடலமைப்பும் அழகும்

சங்ககால மகளிர் மென்மையான உடலமைப்பிற்குரியவர். உலகின் இடையூறு நிலைகளையும் விலங்கு முதலியவற்றால் நேர்ந்திடும் இடுக்கண்களையும் உணராதவர். ஆனால் உள்ளத்தின்மையால் தம்மைத் தாமே பாதுகாத்துக் கொண்டு இல்லறத்தினை நல்லறமாக ஓம்பும் ஆற்றல் உடையவர்கள். இவ்வாறு மகளிர் பால் காணத்தகும் மென்னீர்மையினைச் 'சாயல்' என்ற சொல்லால் நம்தமிழர் வழங்கினர். பெண்களின் சாயலை மயில் போல என்பர் இதனை, 'மடமயிலன்ன என்நடை மெலிபேதை'⁴ என்று அகநானூறு பாடல்வரி குறிப்பிடுகின்றது. மேலும்,

நீரோ ரன்ன சாயல்
தீயோ ரன்ன வென் னுரனவித் தன்றே⁵

என்ற குறுந்தொகை பாடலில் அடிகள் இக்கருத்து நுட்பத்தினைப் புலப்படுத்துகிறது. மகளிரின் அழகினை மதுரை எழுத்தாளன் சேர்ந்தன் பூதன் என்ற புலவர்,

பூவோடு புரையுங் கண்ணும் வேயென
விறல்வனப் பெய்திய தோளும் பிறையென
மதிமயக் குறுஉம் நுதலும்⁶

என வருணித்துள்ளார். சங்க இலக்கியங்களில் புறப்பாடல்களை விடவும் அகப்பாடல்களே பெண்களின் மென்மையை மிகுதியாகப் பேசுகின்றன. 'மகள்' என்ற சொல் மகளிரின் மென்மையை 141 இடங்களில் 'உடற்கூறு', 'மடமை' என்ற இருநிலைகளில் குறிப்பிடுகிறார் கே.பி.அழகம்மை.

உடல்கூறு என்பது சில இடங்களில் முழுமையாகவும் சில இடங்களில் உறுப்புகளின் மென்மையை உணர்த்துவதாகவும் உள்ளது. இவற்றில் குறுமகள், மடமகள் என்ற சொற்கள் மகள் என்ற நிலையில் பல்வேறு பெயர்களாக வழங்கப்பட்டுள்ளன. உடற்கூறு பெண் மென்மையைப் படைக்கப்பட்டதற்கு ஒரு

காரணமாகிறது. அதாவது கலந்தொடர் மகளிர், மகவீன்று பாயலில் படுத்திருந்த மகளிர், மான் தோல் படுக்கையில் மகவுடன் முடங்கிக்கிடக்கும் மகளிர், என மூன்று நிலையில் மகளிர் பற்றி பெரும்பாணாற்றுப்படை குறிப்பிடுகின்றது.⁷

சங்க மகளிர் கல்வி, அறிவு, ஒழுக்கம், கலை, பண்பாடு போன்ற மாண்புகள் நிறைந்தவர்களாக விளங்கினர். இப்பண்புகளை எடுத்துக்காட்டும் வகையில் இவ்வியல் அமைகிறது.

1. காதல் மகளிர்

பருவப் பெண்கள் தங்களுக்கேற்ற காளைகள் மீது காதல் கொண்டனர் அக்கால ஆடவனுக்கு வீரமே வாழ்வாக விளங்கியது. பொன்முடியார் என்ற புலவர் வயது நிறைந்த இளைஞன் ஒருவனைக் குறிப்பிடுகின்றபோது,

ஒளிறுவாள் அருஞ்சாம முருக்கிக்

களிநெறிந்து பெயர்தல் காளைக்குக் கடனே

என்று கூறியுள்ளார். முல்லை நில மகளிர் 'தம்மால் விரும்பி வளர்க்கப்பட்ட வலிய எருதுகளைப் பிடித்து அடக்கும் அஞ்சாநெஞ்சமும் ஆற்றலுமுடைய காளையரையே மணக்க விரும்பினர் இதனை,

கொல்லேற்றுக் கோடஞ்ச வாணை மறுமையும்

புல்லாளே,⁸

என்று முல்லைக்கலி குறிப்பிடுகின்றது.

தலைவன் தலைவியின் காதல் வாழ்க்கையைப் பற்றித் தாய் கேள்விப்படும் போது மகளை வீட்டிலே அடைத்து வைத்து துன்பப்படுத்துகின்ற நிலை சங்க காலத்தில் காணப்படுகின்றது. இதனை

தனித்து ஓர் தேர்வந்து பெயர்ந்தது என்ப

அதற்கொண்டு ஓரும் அலைக்கு அன்னை பிறரும்

பின்னுவிடு கதுப்பின் மின் இழைமகளிர்

இளையரும் மடவரும் உளரே

அலையாத் தாயரோரு நற்பாலோரே.⁹

என வரும் பாடலில் காணலாம். ஏதாவது தேர் வந்து நின்று பெயர்ந்தாலே தாய் சந்தேகப்பட்டு என்னைத் துன்புறுத்துகிறாள். அதனால் என்னை விரைவில் திருமணம் செய்து 'கொள்ள வேண்டும் என்று தலைவி கூறுவதாக அமைகிறது. மேலும் மற்றவர்கள் தன் பெண்ணைத் தவறாகப் பேசிவிடக் கூடாது. அதனால் அவள் வாழ்க்கை நிலை குலைந்து விடும் என்று எண்ணும் ஒரு தாயின் இக்கட்டான நிலையை இதன் மூலம் அறியலாம். இவள் எண்ணத்தின் மூலம் சங்ககாலச்

சமூகத்தில் சங்க மகளிர் கொடுமையான கட்டுப்பாட்டுக்குள் வாழ்ந்தனர் என்று நன்கு விளங்குகின்றது.

2. கற்பு மகளிர்

புறநானூற்றில் அருந்ததியை ஒக்கும் கற்புடைய மகளிர் நிலை பேசப்பட்டுள்ளது. இதனை,

வடமீன் புரையும் கற்பின் மடமொழி
அரிவை தோள் அளவு அல்லலை.¹⁰

என்ற வரிகள் மூலம் அறியலாம்.

மாசில் கற்பு, முல்லை சான்ற கற்பு, கடவுட கற்பு, மறுவறு கற்பு, காமங்கள் விட்ட கற்பு, நிலைஇய கற்பு, மனைமாண் கற்பு, திருநகர் அடங்கிய கற்பு, செயிந்தீர் கற்பு, பன்மாண் கற்பு, மறுவில் கற்பு, பொறையொடு மலிந்த கற்பு போன்ற சொற்றொடர்கள் சங்க இலக்கியத்தில் பயின்று வந்துள்ளன.

3. பரத்தை மகளிர்

ஆணின் பரத்தை ஒழுக்கத்தைச் சங்கச் சமூகம் சுட்டிக் காட்டிற்றே யொழிய அதைக் கடிந்து பேசியதாக எவ்விதத்திலும் குறிப்பிடவில்லை. இதைக் கண்ணம்புலவனார் பாடிய புறப்பாடலில்,

எமநறத்து உறைவி ஆயின்யாம் நறந்து
நல்கிமை அளித்தல் அறியாது அவட்கவள்
காதலன் என்றுமோ உணர்த்திசின் தோழி

என்ற வரிகள் உணர்த்துகின்றன. பூப்பு நீராடியதை உணர்த்தித் தலைவனை அழைத்து வருக எனத் தலைவி தோழியைப் பரத்தை வீட்டிற்கு அனுப்புகிறாள். பரத்தையிடம் இரந்து கேட்கும் நிலை தோழிக்கு ஏற்படுகின்றது. மேலும், தலைவியின் வாழ்க்கை பரத்தையிடத்திருந்து தலைவனை விடுவிப்பதில் தான் உள்ளது என்ற அவல நிலையைப் படிக்கும்போது சங்ககாலத்திலேயே ஆண்கள் பெண்களிடத்திலே காட்டிய நிலைத்தன்மை இல்லா உணர்வை உணரமுடிகின்றது. பரத்தையிற் மகப்பேறு எய்தினாலும் அவள் கற்புநலம் சான்ற மனைவியோடு ஒருங்கு மதிக்கப்பட மாட்டாள். பதிவிரதா தர்மம் என்றும் கற்புக் கடம் என்றும் ஒரு பெண்ணை இவ்வுலகம் சிறப்பாக பேச வேண்டுமென்றால் அவள் எத்தகைய பரத்தமை ஒழுக்கக் கணவரையும் ஏற்றுக் கொள்ளத்தான் வேண்டும் என்று விதிக்கப்பட்ட விதியாகவே பெண்ணுக்கு முத்திரை குத்தியிருக்கிறது. இதனை,

தண்ணம் துறைவன் கொடுமை

நம்முன் நாணிக் காப்பாடும்மே¹¹

என்ற வரிகள் மூலம் அறியலாம்.

4. கைம்மை மகளிர்

கைம்மை மகளிர் கணவனை இழந்த மகளிர் எனப்படுவர். இத்தகையோரை விதவை என்றழைக்கின்றனர். இவர்கள் 'கழிகல மகளிர்', 'உயவற் வெண்மா' 'பருத்தி பெண்டிர்' என்று அழைக்கப்படுகின்றனர். பூதப்பாண்டியன் தேவி பெருங்கோப்பெண்டு. அவள் கணவன் இறந்துவிட்டால் அதனை ஆற்றாது தீயில் பாய்ந்து உயிரிழக்க முற்பட்ட போது அவளைச் சான்றோர்கள் தடுத்த போது, கைம்மை நோன்பினைப் பற்றிக் கூறுகிறார். இதனை,

அடையிடைக் கிடந்த கையிழி பிண்டம்

வெள்ளெட் சாந்தொடு புளிப்பெய்தட்ட

வேளை வெந்தை வல்சியாகப்

பரற்பெய் பள்ளிப் பாயின்று வதியும்

உயவற் பெண்டிரே மல்லே மாதோ¹²

என வரும் பாடல் வரியால் அறிந்து கொள்ளலாம். தொல்காப்பியர் மனைவியை இழந்த கணவன் நிலையைத் தபுதாரநிலை என்றும், கணவனை இழந்த மனைவியின் நிலையைத் தாபத நிலை என்றும், காட்டுகின்றனர். தாயங்கன்னியார் கணவனை இழந்த கைம்பெண்கள் கூந்தலைக் கொய்து வளையல்களை நீக்கி, அல்லி அரிசியினை உணவாக உட்கொண்ட நிலையினை,

கூந்தல் கொய்து குறுந்தொடி நீக்கி

அல்லியுணவின் மனை வியோடினியே

என வரும் செய்யுட் பகுதிகளால் அறியலாம். கணவனை இழந்த பெண்கள் மகிழ்ச்சியைத் தோற்றுவிக்கும் சூழலிலே வாழ்வதைக் கடிந்து அவர்கள் இப்படிதான் இருக்க வேண்டும் என்பதைச் சங்க இலக்கியங்கள் சுட்டுவதைக் காணமுடிகிறது. இவர்களைத் தவிர நற்றாய், செவிலி, தலைவி, தோழி, பரத்தை போன்ற மகளிரையும் சங்க இலக்கியங்களில் காணலாம்.

5. கலை மகளிர்

சங்க இலக்கியங்களில் சிறுகுடிப் பெண்களாகவும் கலைஞர்களாகவும் அடையாளப்படுத்தப்படும் விறலியர் அகம், புறம் என்னும் இருநிலைகளிலும் இடம்பெற்றுள்ளனர்.

6. சங்க இலக்கியத்தில் தாயார்

சங்ககாலத் தமிழர் வாழ்வில் காதலும் வீரமும் சிறப்பிடத்தைப் பெற்றிருந்தன. இயற்கைச் சூழல்கள் அகவுணர்வுத் தூண்டலுக்கு ஏதுவாகிய நிலையில் காதலும், புகழெய்தல் வேட்கையால் வீரமும், தமிழரது வாழ்வின் இயல்பான உணர்ச்சிகளாக விளங்கின. எனவேதான் தொல்காப்பியமும் சங்க இலக்கியங்களும் அகம், புறம், எனப் பகுத்துக் கொண்டு அவற்றிற்கேற்ப இலக்கணங்களை வகுத்தும், கவிதையாத்தும், சென்றனர் எனக் கருதலாம்.

இவற்றுள் புறத்திணைப் பொருளான வீரம் மக்களுள் சிலருக்கே தகுவது அது படைப்பயிற்சியால் வருவது. அகத்திணைப் பொருளான காமமோ ஆண், பெண் என்னும் பால் வாய்ந்த உயர்திணை, அ.நிணை உயிர்க்கெல்லாம் பொதுவானது, இவ்விற்பத்தை விரும்பாத உயிர்கள் எதுவுமில்லை. இதனைத் தொல்காப்பியர்,

“எல்லா உயிர்க்கும் இன்பம் என்பது

தான் அமர்ந்து வருஉம் மேவற்றாகும்”¹³

என்ற நூற்பாவால் விளக்குவர்.

1. தாய்

இலக்கிய மாந்தர்களில் உயர்ந்த நிலைக்குரிய பல பெயர்கள் இருப்பினும் “தாய்” என்ற உறவுக்கு அப்பெயர்கள் ஈடாகாது. சங்கத் தாய்மார்கள் தன் குழந்தைக்கு அன்புகாட்டுதல் மட்டுமின்றி பாலாட்டுகின்ற காலத்தே நற்பண்புகளையும் வீரத்தையும் ஊட்டி வளர்த்தனர். ஒரு குடும்பத்தில் தாயின் பங்கு மிக முக்கியமான ஒன்றாகும். குடும்பத்திலே பண்பைக் காட்டிப் போற்றியும், மனித நேயத்தை அவர்களிடம் காட்டி அவர்களை வளர்த்தும் சிறப்புப் பெறுபவள் தாய். எனவே தான் பண்பில் சிறந்தவரையும், எல்லோரையும் தன் குடும்பத்தினர் போல் எண்ணி மகிழும் மனிதநேயம் பெற்றவரையும் தாயென்று சொல்லக் காண்கிறோம்.

உலகத்து உயிர் கட்கெல்லாம் இலக்கணம் வகுத்த தொல்காப்பியரும் தாயன்பையே பெரிதாக மதித்திருப்பதைக் காணலாம். தலைவியின் மென்மையான அன்பினை வெளிப்படுத்த,

“தாய்போல் கழறித் தழீஇக் கோடல்

ஆய்வினைக் கிழத்திக்கும் உரித்தென மொழிப

கவமொடு மயங்கிய காலையான்”¹⁴

என்று கூறி விளக்குவர். எனவே, உலகில் எல்லா உறவுகளிலும் தாய் அன்பே தலைசிறந்ததாகக் கருதத்தக்கது என்பது தொல்காப்பியருக்கு உடன்பாடு எனலாம்.

இச்சிறப்பைக் கருதி ‘உலகத்து உயிர்களிலே நல்லுறவு கொண்டாத் தகுந்த ஒரே உயிர் தாய் தான்” என்று கூறுவர்.

ஒவ்வொருவரின் வாழ்க்கையிலும் தாயின் பங்கு மிகவும் இன்றியமையாதது ஆகும். சமுதாயச் சீர்திருத்தத்திற்கும் அவளாற்றும் கடமை அளவிடற்கரியதாகும். சமுதாயம் என்பது மக்களைப் பொறுத்து அமைவதால் தன் மக்களை நல்லவராய், வல்லவராய் உருவாக்கும், பெரும்பணியில் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொள்கிறாள். இதனை விளக்கும் நிலையில் மேலைநாட்டு அறிஞரான எம்ர்சன் “தாயால் உருவாக்கப்படுபவன் தான் மனிதன்” என்று கூறும் கருத்து அமைகிறது.

தாய்மை

குழந்தையைப் பெற்றவள் மட்டுமே தாய் என்று அழைக்கப்படுவதில்லை. பிறர் குழந்தையாக இருந்தாலும் தன் குழந்தையாக எண்ணிப் போற்றுவவரையும், குழந்தையை வளர்த்து அன்புகாட்டி அருள் நிறைந்த நெஞ்சால் போற்றுகின்றவரையும் நல்வழியில் செல்ல அறிவுட்குகின்றவரையும் தாயென்று கூறுவது பிழையாகாது. ஆனால், அவர்களை வளர்ப்புத்தாய் என்று கூறுவது மரபாக உள்ளது.

தாயர் ஒரு தன்மையரே எனினும் அகம், புறம் எனப் பொருட்பாகுபாடு பற்றிச் சங்க நூல்கள் விளக்குகின்றன. தாயரைப் புறத்திணைத் தாயார் அகத்திணைத் தாயார் என இருவகைப்படுத்தலாம். புறத்திணைத்தாயார் மகன் மேல் கொண்ட பற்றினால் அவனை வீரனாகவும், சான்றோனாகவும், ஒழுக்கமேம்பாடு உடையவனாகவும் உருவாக்கியுள்ளனர். மகள் மேல் கொண்ட பற்றினால் அவளை இல்லற நெறிக்கண் செலுத்துவதில் கண்ணும் கருத்துமாக இருந்து கடமையாற்றினர் அகத்திணைத் தாயார். புறத்திணையில் வரும் தாயார் அனைவரும் நற்றாய் என்றே கொள்ளலாம். அகத்திணையில் நற்றாய் செவிலித்தாய் என்ற இருவரைத் தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகின்றது.

தாய் தன் மகனை இல்லற நெறிக்கண் செலுத்துவதில் அக்கறை காட்டவில்லை. மகனை இல்லற நெறிக்கண் செலுத்துவதில் கண்ணும் கருத்துமாக இருந்து கடமையாற்றிருக்கின்றனர். ஒழுக்க மேம்பாடும், குடிப்பெருமையும், பெண்களின் கற்பொழுக்கத்தால் வருவது. எனவே, பெண்ணை, நன்னெறியில் நிறுத்தி இல்லற நெறிப்படுத்துவதே தாயின் குறிக்கோளாக இருந்திருக்கிறது.

ஒருத்தி பெற்ற குழந்தையை மற்றவள் வளர்க்கும் நிலையைக் கொண்டு அவளை வளர்ப்புத்தாய் என்று கூறுவதைக் காணலாம். இவ்வளர்ப்புத் தாயரை “ஈனாத்தாயர்” என்று இலக்கண உரையாசிரியர்கள் சுட்டிக் கூறுவர். ஆனால், இலக்கிய உரைகளில் வளர்ப்புத் தாயைச் செவிலியர் என்றும் சுட்டுவதைக் காணலாம்.

தலைவனால் விரும்பப்பட்ட வேற்றுமகளிர் (பரத்தையர்) தாயர் என்று கூறப்படுகின்றனர். குடைநிழலில் தோன்றும் புதல்வனைக் கண்டு தலைவன் பெற்ற மகன் இவனே என்று கருத மனை வாயிலைக் கடந்து வந்த தாயர் தடுப்ப அவரிடத்தே தங்கினான் என்று தோழி தலைவியிடம் கூறுவதில் இருந்து இந்த உண்மையை அறிய முடிகிறது.¹⁵

எனவே, சங்ககாலத்தில் பெற்றவர் மட்டுமின்றி அக்குழந்தையை வளர்ப்பவளும் அக்குழந்தையின் மீது அன்பு பாராட்டுகின்றவர்களும் தாய் என்றழைக்கப்பட்ட மரபு இருந்தமை புலப்படுகிறது.

2. தொல்காப்பியத் தாய்

தொல்காப்பியர் ‘தாய்’ என்ற ஒரு சொல்லைப் பொதுவாகக் கொண்டு நற்றாயையும் செவிலித் தாயையும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“தாய் அறிவுறுதல் செவிலியோ டொக்கும்”¹⁶

என்ற நூற்பாவில் தாய் என்பது தலைவியை ஈன்ற தாயான நற்றாயைக் குறிக்க வந்தது என்றும் “தாய் நிலை கண்டு தடுப்பினும் விடுப்பினும்”¹⁷ என்பதில் ‘தாய்’ என்பது செவிலித் தாயைக் குறிக்க வந்தது என்பதையும் உரையாசிரியர்களின் வழி அறிய முடிகிறது. இவற்றுள் களவின்கண் ‘தாய்’ என்ற சொல் சிறப்பாகச் செவிலிக்கு உரியது. இதை, ‘தாய் எனப்படுவோள் செவிலியாகும்’¹⁸ என்ற நூற்பா தெளிவுபடுத்தும். இதனால் கற்பின் கண் நற்றாய்க்கும் உரியது என்பது தெளிவாகிறது.

“தாய்த்தாய்க் கொண்டு வரும்சிறப்பும், இருவர் துன்பமும் தான் உற்றாளாகக் கருதும் சிறப்பும் உடைமையின்”¹⁹ என்ற களவியல் நூற்பாவிற்கு உரைவரைந்த நச்சினார்க்கினியரின் கூற்றால் செவிலி நற்றாய்க்குத் தோழியாவாள் என்பது புலப்படுகிறது.

3. தோழியும் தலைவியும்

தோழி தலைவியை ‘அன்னை எனக் கூறுவதும், தலைவி அவ்வாறே தோழியை ‘அன்னை’ என அழைப்பதும் மரபு. தலைவனை “என்னை” என அழைப்பர்.

“அன்னை என்னை என்றலும் உளவே

தொன்னெறி முறைமை சொல்லினும் எழுத்தினும்

தோன்றா மரபின என்மனார் புலவர்”²⁰

இந்நூற்பாவிற்கு உரை எழுதிய நச்சினார்க்கினியர், தோழி தலைவியை அன்னை என்றலும், தோழியை ‘அன்னை’ என்றாலும், இருவரும் தலைவனை ‘என்னை’ என்றலும் உளவென்று கூறுவர் புலவர் என்று விளக்குவர்.

4. தாயும் தலைவியும்

மகளின் களவு அலராகாக் காலம் வரை தாய் தன்மகள் மீது எவ்வித ஐயுறவும் கொள்வதற்கு இடம் இல்லை. மகளின் களவு அலராகிய நிலையில் தான் அவளது மெய்வழி வேறுபாடுகளை உற்றுநோக்கி ஆராய முற்படுகின்றாள். இதனை,

“களவல ராயினும் காமம் மெய்ப்படுப்பினும்

அளவு மிகத் தோன்றினு

தோழியை வினாவலும்”²¹

என்று கூறுகிறார்.

5. களவில் தாய்

களவின் காரணமாகத் தலைவியின் உடலில் தோன்றும் மாற்றங்களுக்கான காரணத்தை ஆராயும்போது தாய் மகளிடம் முன்னிலை மொழியாக எதுவும் கேட்பதில்லை தோழியிடமே வினவுவாள்.

ஊரில் அலர் எழுந்த காலத்துத் தலைவியின் களவொழுக்கத்தைத் தாய் குறிப்பாக அறிவாள் மகளை இற்செறிப்பாள், கடுமையான காவலுக்கு உட்படுத்துவாள். சினம் மிகும்போது கோலால் புடைப்பாள்.

“ஊர் அலரெழுச்சேரி கல்லென

ஆனா தலைக்கும் அறனில் யாயே”²²

என்ற நற்றினை வரிகள் இதற்குச் சான்று பகரும். நாளுக்கு நாள் தன் மகளின் உடல் மெலிவதைக் கண்ட தாய் அதற்குக் காரணம் யாதெனப் பலவழிகளில் ஆராய்வாள், மேலும், அவள் பழமை மரபினள் என்பதால் கட்டினும், கழங்கினும், குறிப்பார்த்தும், வெறியாட்டெடுத்தும் செய்வன செய்கின்றாள். அறிவுரை வினவுவாள். வெறியாடலின்போது உண்மையைக் குறிப்பாக உணர்வாள். தன் மகள் காதல் மிகுதியால் கனவில் அரற்றுவரையும் கேட்டுணர்கிறாள். இதனை, “காதல் கைம்மிகக் கனவின் அரற்றலும்”²³ என்று கூறி உணர்த்துகின்றார்.

தம்மகள் கனவில் அரற்றுவதைக் கேட்டதாய் அவளது களவு வாழ்க்கை பற்றிய உண்மைகளைத் தோழியின் வாயிலாகத் தெளிகின்றாள். மேலும், தன் மகளுடன் தொடர்பு கொண்ட தலைமகனின் பண்புகளை அறிவர் வழி அறிந்த தாய்,

தலைமகனின் பண்புகளை அறிந்து பெரிதும் மகிழ்ந்து அத்தலைமகனுக்கே தன் மகளை மணம் முடிக்கத்தெய்வத்தை வாழ்த்துகின்றாள். இதனை,

“கட்டினும் கழங்கினும் வெறியென இருவரும்

ஒட்டிய திறத்தால் செய்திக் கண்ணும்”²⁴

“கிழவோன் அறியா அறிவினள் இவளென

மையறு சிறப்பின் உயர்ந்தோர் பாங்கின்

ஐயக் கிளவி அறிதலும் உரித்தே”²⁵

“கறிவளர் சிலம்பிற் கடவுட் பேணி

அறியா வேலன் வெறியெனக் கூறும்

அதுமனங் கொள்ளுவை அனையிவள்

புதுமலர் மழைகண் புலம்பிய நோய்க்கே”²⁶

என்று நூற்பாக்களும் ஐங்குறுநூற்றுப் பாடலும் தெளிவுபடுத்தும்.

உடன் போக்கில் தாய்

தன் மகள் அவள் விரும்பிய தலைவனுடன் உடன் போக்குச் சென்றதைச் செவிலி வாயிலாக அறிந்த நற்றாய் சினம் கொள்ளவில்லை. மாறாகத் தன்னையே நொந்து கொள்கின்றாள். எனவே தன் தவற்றிற்காகத் தன்னையும் தன்னிடமிருந்து தன் மகளைப் பிரித்தமைக்காக மகளின் தலைவனையும். தன் உள்ளத்தை உணராது உடன் சென்ற தன் மகளையும் சுட்டி மனைமருண்டு புலம்புகின்றாள்.

தன்னும் அவனும் அவளுஞ் சுட்டி

.....

போகிய திறத்து நற்றாய் புலம்பலும்”²⁷

என்று தாயின் புலம்பவை இந்நூற்பா மூலம் சுட்டிப் பேசுகின்றார்.

அறநெறி

அதே சமயம் தன் மகள் அவள் விரும்பிய ஒருவனுடன் இல்லறம் மேற்கொண்டது அறநெறியே என்றறிந்து எல்லையில்லாப் பெருமகிழ்ச்சி கொள்கின்றாள்.

அறநெறி இதுவெனக் தெளிந்தஎன்

பிறைநுதற் குறுமகள் போகிய சுரனே”²⁸

தலைவனின் அன்பினை ஏற்று அவனுடன் சென்ற தன் மகள் எப்படியேனும் தன்பால் வருவாளா என எண்ணி ஏங்குகின்றாள். முக்கால நன்மைகளையும்

நாடுகின்றாள். முக்கால தீமைகளைச் சாடுகின்றாள். இந்நிலையில் அன்பின் ஆற்றாமையால் தாயின் மனம் நம்பிக்கைகளை நாடுகின்றது. பல்லி சொல்லாதா காகம் கரையாதா நற்சொல் காதில் விழாதா என ஒவ்வொரு நாளும் கூர்ந்து கேட்கின்றாள் இதற்குச் சான்றாக,

“மறுவில் தூவிச் சிறுகருங் காக்கை
அன்புடை மரபின் நின் கிளையோ டாரப்
.
வெஞ்சின விறல்வேற் காளையோடு
அஞ்சில் ஓதியைவரக்கரைந் தீமே”²⁹

என்ற பாடலைக் காட்டலாம்.

தாயின் புலம்பலும் மன ஆறுதலும்

தன் மகளைப் பற்றி அறியக் குறி கேட்கிறாள். மேலும் அவள் சென்ற சுரத்து வழியில் விலங்குகள், கள்வர்கள், தம் தமர் ஆகியோரால் தீங்குகள் ஏற்பட்டுவிடுமோ என அஞ்சுகிறாள். தன் மகள் விரைந்து சென்று அவளுடைய தலைவன் ஊரைச் சென்றடைய வேண்டும் அல்லது மீண்டும் தனது இல்லத்திற்காவது வந்து அடைய வேண்டும் என்று எண்ணுகின்றாள்³⁰ தனது ஆற்றாமை நீங்கத் தோழியிடத்தும் மகளைத் தேடிச் சென்று மீண்டவரிடத்தும் புலம்புகின்றாள் என்பதை.

“தோழி தேளத்தும் கண்டோர் பாங்கினும்
போகிய திறத்து நற்றாய் புலம்பலும்”³¹

என்ற நூற்பா விளக்கும்.

தன் மகள் இயல்பையும் அவளுடைய தலைவன் இயல்பையும் அவ்விருவருக்கும் உள்ள இயல்புப் பொருத்தத்தையும் பிறர்க்கு எடுத்துக்கூறி மன ஆறுதல் அடைகின்றாள். இதனை,

“இருபாற் குடிபொருள் இயல்பின் கண்ணும்”³²

என்று கூறுவார் தொல்காப்பியர்.

மகளைத் தேடியத் தாய்

தன் மகளைத் தேடி ஊர் எல்லைவரை செல்லுதலும் உண்டு.

ஏமப்பேருர்ச் சேரியும் சுரத்தும்
தாமே செல்லும் தாயரும் உளரே”³³

என்பது அக்கருத்தை விளக்கும் நூற்பா.

தந்தையும் தன்னையரும் அறியுமுன் மகளை மீட்டு அழைத்து வந்து விடவேண்டும் என்ற உட்கோளே தாயானவள் தன் மகளைத் தேடிச் செல்லக் காரணம் எனக் கருத இடனுண்டு. தாமே செல்லும் தாயரும் என்பதனால் சேரிக்கு நற்றாய் சேறலும், சுரத்தின் கண் செவிலி சேறலும் உண்டு என விளக்குவர் நச்சினார்க்கினியர்.

தடுத்தலும் விடுத்தலும்

மகளைத் தேடிச் சென்ற செவிலியை இடைச்சுரத்துக் கண்டோர் தடுத்தலும் உண்டு. ‘தாய் நிலை கண்டு தடுப்பினும் விடுப்பினும்’³⁴ என்ற அகத்திணை நூற்பா வரி இதனைத் தெளிவுபடுத்தும்.

தாயச்சம்

தலைவியின் உடன்போக்கிற்குத் தாயச்சமே காரணம் என்பது தெளிவு. ஊரில் அலர் எழுந்ததும் தன் மகளைக் கவனிப்பது தாய்க் கடமை. ஆனால், தலைவியோ தாய் யாது கூறுவாளோ, என்ன செய்வாளோ என்று அஞ்சியே உடன்போக்கை மேற்கொள்கிறாள். ஒழுக்க நெறி நிற்க சில கட்டுப்பாடுகளுடன் வளர்ப்பது தாய்க் கடமை என்பது இதனால் தெளிவாகிறது.³⁵ அகநானூற்றுத் தலைவி ஒருத்தி,

“அன்னை அறியின் இவனுறைவாழ்க்கை

எனக் கெளிதாகல் இல்”³⁶

என்று புலம்புகிறாள். நற்றிணைத் தலைவி,

அன்னை அறியின் இவனுறைவாழ்க்கை

அரியவாகு நமக்கு”³⁷

என்கின்றாள். எனவே, தாயச்சமே உடன்போக்கிற்குக் காரணமாக இருந்திருக்கிறது.

தெய்வம் வேண்டல்

அருமையாக வளர்த்த தன் செல்வச் சிறுமகள் உடன்போக்கில் சென்ற வருத்தம் தோன்றாதவாறு, ‘சுரம் குளிர்ந்த இனியவாகுக’ எனத் தாய் வேண்டுவாள். “ஞாயிற்றின் வெம்மை தணிந்து மரநிழல் மிகுந்து வழி தண்மை பெறுக” எனக் கூறுவாள். “அவள் செல்லும் வழி வம்பகரைத் தாங்கும் நன்மக்கள் வாழும் ஊர்களை உடையதாகுக” என விழைவாள். தெய்வத்தை வேண்டுவாள். செவிலித்தாய் உடன்போக்கு நன்மையாக வேண்டும் என விரும்பித் தோழியோடு கூடிக் கற்பின் ஆக்கத்து நிற்பாள்.

“ஞாயிறு காணாது மரநிழற் பட்டு
மலைமுதற் சிறுநெறி மணன்மிகத் தாஅய்த்
தண்மழை தலையின் றாகநடு நீத்துச்
சுடர்வாய் நெடுவேல் காளையொடு
மடமா அரிவை போகிய சுரனே”³⁸

“வறுங்கை வம்பலர்த் தாங்கும் பண்பின்
செறிந்த சேரி செம்மல் மூதூர்
அறிந்த மாக்கட் டாகுக”³⁹

“தெய்வம் வாழ்த்தலும்”⁴⁰

“போக்குடன் அறிந்தபின் தோழியொடு கெழீஇக்
கற்பின் ஆக்கத்து நிறற்ற கண்ணும”⁴¹

என்ற வரிகள் இக்கருத்துக்கு அரண் செய்கின்றன.

செவிலித்தாய் மகள் வீடு செல்லல்

திருமணம் முடிந்தபின் தன்மகளும் ஓர் இல்லத்தின் தலைமகளாகின்றாள். அவள் தன்னைப் போலவே அறம், பொருள், இன்பங்களில் வழுவாது இல்லறத்தை இனிது நடத்தும் பக்குவம் பெற்றவள் என்ற மன உறுதியைத் தாய் அடைகின்றாள். எனவே தான் மகளின் இல்லற நெறியில் தன் தலையீட்டை அவள் பெரிதும் குறைத்துக் கொள்கின்றாள். உடன்போக்கில் சென்று இல்லறம் நடத்தும் தலைமகளின் வீட்டிற்கு நற்றாய் சென்றதாகப் புலனெறி வழக்கம் இல்லை. செவிலியே சென்று வந்து நற்றாய்க்குக் கூறுவாள்.

“ஏவல் மறுக்கும் சிறுவிளையாட்டி

அறிவும் ஒழுக்கமும் யாண்டுணர்ந்தனள் கொல்”⁴²

என்ற நற்றிணை வரிகள் இக்கருத்தை வலியுறுத்துவன.

கற்புக்கால வாழ்க்கையில் தலைமகளுக்கும் தாய்க்கும் அதிக நெருக்கம் இல்லை என்றாலும் தலைமக்களின் இல்லறம் சிறக்கவும், அறவழி நிற்கவும், அறிவுரை கூறும் யாத்த வாயில்களில் செவிலித்தாயும் ஒருத்தியாவாள்.

“தோழி தாயே பார்ப்பான் பாங்கன்

.....

யாத்த சிறப்பின் வாயில்கள்”⁴³

என்ற நூற்பா வாயில்களாவோர் பன்னிருவரைப் பற்றிப் பேசும்.

தலைமகளாக இருந்தவள் இல்லறம் புகுந்து தாயாக அமைந்த தன் கணவனோடும், மக்களோடும் நிலையில் சுற்றத்தோடும் கூடியிருந்து அறம் புரி கொள்கையோடு வாழ்தல் இல்லறத்தின் பயனைக் கருதப்பட்டது.

“காமஞ்சான்ற கடைக்கோட் காலை
ஏமஞ்சான்ற மக்களோடு துவன்றி
அறம்புரி சுற்றமோடு கிழவனும் கிழத்தியும்
சிறந்து பயிற்றல் இறந்ததன் பயனே”⁴⁴

என்று தொல்காப்பியர் இல்லறப் பயன் கூறுவார்.

தாய் என்ற சொல் பொதுவாக நின்று நற்றாயையும் செவிலித்தாயையும் குறிக்கும். பெற்றதாய் “நற்றாய்” எனவும், வளர்ப்புத்தாய் செவிலித்தாய் ஈனாத்தாய் எனவும் சுட்டப் பெறுவர். தாய் என்ற சொல் களவின் கண் செவிலியையும். கற்பின்கண் நற்றாயையும் குறிக்கும். நற்றாய்க்குத் தோழியே தலைவிக்குச் செவிலித்தாயாய் இருத்தல் மரபு.

தோழியும், தலைவியும், ஒருவரையொருவர், அன்னை எனல் மரபு களவின் காரணமாகத் தலைவியின் உடலில் தோன்றும் மாற்றங்களுக்கான காரணத்தைத் தாய் முன்னிலை மொழியாகத் தலைவியிடம் கேட்பதில்லை. தோழியிடம் வினவுவாள்.

ஊரில் அலரெழுந்த காலத்துத்தலைவியின் களவொழுக்கத்தைத் தாய் குறிப்பாக அறிவாள், மகளை இற்தெறிப்பாள். களவின் பொருட்டுத் தலைவியின் உடல் நலிந்தபோது குறி, நிமித்தம் பாத்தலும், வெறியாடலும் தாயின் நம்பிக்கை. இது வழிவழி வந்த தாய்மரபு. களவுக்காலத்தில் தலைவனோடும், தலைவியோடும் நற்றாய் உரையாடப் பெற்றாள்.

தலைவி தோழிக்கு அறத்தொடு நிற்பாள், தோழி செவிலிக்கு அறத்தொடு நிற்பாள், செவிலி நற்றாய்க்கு அறத்தொடு நிற்பாள். நற்றாய் குறிப்பு மொழியால் உணர்த்தி அறத்தொடு நிற்பாள்.

அறத்தொடு நிலையால் மகளின் களவை உணர்ந்த நற்றாய் தந்தை தன்னையார்க்கு உண்மை இன்னதென உணர்த்தி மணவினைக்கு ஆவன செய்வாள். மகளிர் கற்புக்குக் களங்கம் வராமல் காத்தலிலும். அவள் விரும்பியவனை மணந்து இல்லறம் சிறப்பாக அமைதலிலும் கண்ணும் கருத்துமாக இருப்பாள்.

தன் மகள் தன்னையறியாமலும் களவில் ஈடுபட்டதற்குக் காரணம் விதி எனத் தாய் திடமாக நம்பினாள். உடன் போக்கில் மகள் சென்றபோது மனை மருண்டு புலம்புவாள். உடன்போக்கில் மகள் சென்றது தவறன்று, கற்பொழுக்கத்தைப் பேணும் அறநெறியேயாகும் என்பது தாயின் கொள்கை. சுரத்தின் கண்ணும் தேடிச் செல்வாள். உடன் போக்கில் சென்றவளுக்கு வருத்தம் தோன்றாதவாறு இருக்க வேண்டும் என்று தெய்வத்தை வேண்டுவாள்.

இல்லறம் நடத்தும் தலைமகள் வீட்டிற்கு நற்றாய் செல்வதில்லை. செவிலியே சென்று வந்து நற்றாய்க்குக் கூறுவாள். இல்லறம் சிறக்கவும், அறவழி நிற்கவும், அறிவுரை கூறும் வாயில்களில் செவிலித்தாய் இடம் பெறுவாள். தலைமகள் தாயாக அமைந்த நிலையில் தன் கணவனோடும், மக்களோடும் சுற்றத்தோடும் கூடியிருந்து அறம்புரி கொள்கையோடு வாழ்தல் இல்லறத்தின் பயனாகவும் அதில் தாயின் பங்கே சிறப்பிடம் பெறவேண்டும் என்பதும் மரபு.

6. செவிலித்தாய்

குறுந்தொகைப் பாடல்களைப் பல உரையாசிரியர்கள் மேற்கோள்களாக எடுத்தாண்டுள்ளனர். கூற்றுப் பாடல்களாய் அமைந்த குறுந்தொகைப் பாடல்களில் செவிலித்தாய் கூற்றில் அமைந்த பாடல்களால் செவிலித்தாயின் பண்புகளை அறியலாம்.

குறுந்தொகையில் செவிலித்தாய் கூற்றில் ஒன்பது பாடல்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. சங்க இலக்கியங்கள் இல்லற வாழ்வை களவு வாழ்க்கை, கற்பு வாழ்க்கை என இரண்டாகப் பிரிக்கின்றன. களவு, கற்பு வாழ்க்கை என இவ்விருபட்ட வாழ்வு நிலையிலும் தோழிக்கு அடுத்தபடியாக தலைவியுடன் நெருங்கிய உறவுடையவளாய் செவிலித்தாய் திகழ்கின்றாள். பொதுவாக தாய்மை குறித்து விளக்கம் கூறும் சுவாமி விவேகானந்தர், 'இந்தியாவின் லட்சியப் பெண்மணி தாய். அன்னையே முன்னறி தெய்வம். அறுதியாக அறியப்படுவதும் அன்னையே... ஆண்டவனையே அவர்கள் அன்னை என்றுதான் வணங்குகின்றார்கள். இந்தியாவின் பாமரன் கருத்துப்படி பெண்மையின் முழுச்சக்தியும் தாய்மையில் ஒருமுகப்பட்டுள்ளது' என்று பெருமிதப்படுகிறார். விவேகானந்தர் குறிப்பிடுவது போல உயர்ந்த பண்பினை, பாசத்தை உடைய தாய்மையைச் செவிலித்தாயிடம் காண முடிகின்றது. தலைவியைப் பெற்ற தாய் நற்றாய். அவளுக்குப் பாலும், தேனும், சோறும் ஊட்டி வளர்த்த தோழியின் தாய் செவிலித்தாய். செவிலித்தாய் நற்றாயின் தோழியாக எண்ணப்படுகின்றாள். நற்றாயை விடத் தலைவி மீது மிக்க உரிமை பூண்டவளாய், அன்பு மிக்கவளாய்ச் செவிலித்தாய்த் திகழ்கின்றாள்.⁴⁵

செவிலித்தாய்க் கூற்று நிகழும் சூழல்களாகக் குறிக்கப்படும் பதின்மூன்றனுள் தலைவி குறித்து எண்ணிச் செவிலித்தாய் கூறுவதாகவே பல கூற்றுகள் நிகழ்கின்றதைக் காணலாம்.

1. தலைவியின் களவு வாழ்வை அறிந்தபின் அதனைக் கற்பாக்க முனையும்போதும்.
2. உடன் போக்கு அறிந்த பின்னர் தெய்வத்தை வாழ்த்தும் போதும்,
3. தலைவனின் பிரிவில் தலைவி வருந்தும்போதும்,

4. உடன்போக்கிற்கு மகள் துணிந்த போதும்,

5. அறத்தொடு நிற்கும் போதும்

எனக் காணும்போது தலைவிமீது செவிலித்தாய் கொண்டிருந்த உண்மை அன்பு நிலையை அறிய முடிகின்றது.

தலைவியின் களவு வாழ்க்கை வெளிப்பட்டு, கற்பு வாழ்க்கையாக ஏற்க மறுத்த காலத்தும் அறன் எனப்பட்ட இவ்வாழ்க்கைதனில் தங்களை இணைத்துக் கொள்ள, தலைவி தலைவனுடன் உடன்போக்கு சென்ற பின்பு இல்லில் இருந்து புலம்பும் நிலையிலேயே நற்றாய் அமைகின்றாள். அதன் ஒருபடி மேலாய் செவிலி தலைவி சென்ற இடம் எல்லாம் தேடிச் செல்கின்றாள். இச்செயல் செவிலித் தாய்க்கே உரியதாகத் தொல்காப்பியர் அகத்திணையியலில்,

ஏமப் பேரூர்ச் சேரியும் சுரந்தும்

தாமே செல்லும் தாயரும் உளரே

என்னும் நூற்பாவால் மெய்ப்பிக்கின்றார். இவ்வாறு 'தலைவியைத் தேடிச் சென்றவள் செவிலித்தாயே' என்று பாகுபடுத்தி உறுதியும் செய்கின்றனர்.⁴⁶

குறுந்தொகையில் குறிக்கப்பெறும் செவிலித்தாயும் தொல்காப்பியர் கூறும் இயல்பினளாகவே படைக்கப்பட்டுள்ளாள். தலைவியிடம் மிக்க அன்பு பூண்ட செவிலித்தாய் தோழிக்கு அடுத்த நிலையில் மிகுந்த அறிவுத்திறன் மிக்கவளாய்க் காட்சி அளிக்கின்றாள். தன் நிலையில் இருந்து தடுமாறாத உள்ளத்துடன் இருக்கும் செவிலித்தாய் தான் கூறவரும் கருத்தை ஆணித்தரமாக எடுத்துரைப்பவளாகவும் திகழ்கின்றாள்.

தெய்வத்தினால் கூட்டுவிக்கப்பட்ட கூட்டம், தலைவி தலைவன் இருவர் மனதிலும் தோன்றும் நட்பு, நிலத்தினும் பெரிதாய், நீரினும் ஆழமுடையதாய், வானினும் உயர்ந்ததாய்த் திகழ்கின்றது. அதுவே தலைவியைத் தலைவனுடன் உடன் போக்குச் செல்லத் தூண்டுகின்றது. உடன் இருந்த காலத்தில் தலைவியின் நிலை எவ்வாறு இருந்தது என்பதனைத் தலைவி உடன்போக்கு சென்ற பின்பு செவிலித்தாய் எண்ணிப் பார்க்கின்றாள். இதனை மோசி கீரன் என்னும் சங்கப்புலவர்,

பெயர்த்தனென் முயங்கயான் வியத்தனெ னென்றனள்

இனியறிந் தேனது துனியா குதலே⁴⁷

என்று அழகாக வெளிப்படுத்துகின்றார். எவ்வளவு அறிவுத் திறன் பெற்றவள் செவிலி. ஆனாலும், பிள்ளை என்று வரும்பொழுது தன்பிள்ளையை எப்பொழுதும் குழந்தையாகவே எண்ணுகின்ற தாய்மை நிலையிலேயே காட்சி அளிக்கின்றாள். இதனை,

பாலு முண்ணாள் பந்துடன் மேவாள்

விளையா டாயமொ டயர்வோ ளினியே⁴⁸

எனக் கயமனார், செவிலித்தாய் கூற்றுப்பாடலில் அமைத்து உலகியல் இயல்பை வெளிக் கொணர்கின்றார்.

விளையாடச் சென்ற குழந்தைகளைக் காணாத வீட்டுப் பெரியவர்கள் தெருவெங்கும் தேடி அலைதல், கண் எதிரே தென்படுவார் அனைவரிடமும் விசாரித்தல் இன்றும் நடைமுறையில் காணும் ஒன்று. அத்தகு நிலையையே இடைச்சுரத்துச் செவிலித்தாய் கையற்றுச் சொல்லியது என்னும் துறையில் அமைந்த வெள்ளிவீதியார் பாடலில் காணலாம். 'என் மகளையும் அவள் காதலனையும் இவ்வழிக் கண்டீர்களா!' என்னும் போக்கில் வினவுகின்றாள். காணாது அயர்ந்து நிற்கின்றாள். தேடிச் சோர்வுறுகின்றாள்.

காலே பரிதப் பினவே கண்ணே

நோக்கி நோக்கி வாளிழந் தனவே

அகலிரு விசும்பின் மீனினும்

பலரே மன்னறவிவ் வுலகத்துப் பிறரே⁴⁹

என்னும் பாடல் செவிலித்தாயின் மன இயல்பை வெளிப்படுத்துவதாய் அமைந்துள்ளது.

உடன்போக்கு சென்ற ஒரு தலைவி மிக மென்மை மிக்கவள். உடன் போக்கு செல்லும் வழியோ கடுமை உடைத்து. பொரிகலந்த பாலும்கூட உண்ணாதவள். சிறுபொழுது விளையாடினும் அயர்வாள். அத்தகையோள்,

பரல்பாழ் படுப்பச் சென்றனன் மாதோ

சென்மழை தவழுஞ் சென்னி

விண்ணுயர் பிறங்கல் விலங்குமலை நாட்டே⁵⁰

என்று இத்தகைய கடுமையான வழியிலே செல்கின்றாளே என மனம் வெதும்பிய பின் சென்று தேடுகின்றாள்.

தலைவியின் மீது செவிலித்தாய் கொண்ட அன்பின் வெளிப்பாட்டை மற்றோர் இடத்திலும் அறியலாம். 'மகட்போக்கிய செவிலி தெய்வத்திற்குப் பராயது' என்னும் துறையில் கயமனார் பாடியுள்ள பாடலில் தன்மகள் செல்லும்வழி கொடுமை மிக்கது என்பதனை அறிந்த செவிலித்தாய் ஞாயிற்றை நோக்கி வணங்கி வேண்டி நிற்கும் இடம் இது.

ஞாயிறு காயாது மரநிழற் பட்டு

மலைமுதற் சிறுநெறி மணன்மிகத் தாஅய்த்

தண்மழை தலையின் றாக நந்நீத்துச்

சுடர்வாய் நெடுவேற் காளையொடு

மடமா வரிவை போகிய சுரனே.⁵¹

எனத் தன்மகள் தலைவனோடு நடந்து செல்லும் காடானது இனிதாய் அமைய வேண்டும் என்று இயற்கையையே வேண்டுகின்றாள். செவிலித்தாய் தன்மகளுக்காக இயற்கையே தன் இயல்பின்று மாறவேண்டும் என்று எண்ணுகின்றாள். இங்குத் தலைவிமீது செவிலித்தாய் கொண்டிருக்கும் அதீத அன்பின் தன்மையை உணர முடிகின்றது.

உடன் போக்கு நிலையில் இப்படி என்றால், தலைவிக்கு களவு வாழ்க்கை முடிந்த கற்பு வாழ்விற்கு உடன்பட்டுத் தலைவன் உடன்போய், கொடுப்பார் இன்றிக் கரணம் நிகழ்கின்றது. திருமணத்திற்குப் பின்னர் தலைவி தலைவனுடன் இல்லற வாழ்வை இனிதுடன் உவக்கின்றாள். தாய் வீட்டில் எவ்வளவு செல்வச் செழிப்புடன், சிறப்புடன் வாழ்ந்தாலும் தலைவன் வீட்டில் தன் கணவனுக்கு உணவு சமைத்து அவன் உண்ணும் பொழுது இனிது எனக் கூறினால் அதுவே தான்பெற்ற பெரும்பேராகக் கருத்துவதே பெண்களின் இயல்பு. அந்த இயல்பின்று ஒரு சிறிதும் தன்மகள் தவறவில்லை என்பதைத் செவிலித்தாய், நற்றாய்க்கு எடுத்துரைக்கின்றாள்.⁵²

காலந்தோறும் நாகரிகங்கள், பழக்கங்கள் எனப் பல மாறிடினும் பெண்களின் சில இயல்புகள் மாறவில்லை. தன் வீட்டில் எப்படி வாழ்ந்தாலும் தலைவன் வீட்டிற்கு ஏற்பத் தன்னை மாற்றிக் கொள்ளும் பெண்ணையே உலகம் புகழ்கின்றது. தன் காதலை மெய்ப்பிக்கத் தலைவி, தலைவன் உடன் சென்றாயினும் நிரூபிக்கின்றாள். உடன்போக்கு சென்ற தலைவி கொடுப்பார் இன்றி மணம் செய்து கொண்டு இனிது இல்லறம் நடத்துகின்றாள். அவ்வாறு இல்லறம் நடத்துகின்றவள் தான் பிறந்த ஊரிலோ, அல்லது தலைவன் ஊரிலோ அல்லது புதிய ஓர் ஊரிலோ அன்புடன் இணைந்து வாழும் அழகைச் செவிலித்தாய் சென்று அறிந்து மகிழ்கின்ற இம்மகிழ்ச்சி தாய்மையின் உயர்ந்த உண்மையான மாறாத அன்பினை வெளிப்படுத்துகின்றது. தாய்மைப் பண்பும் என்றும் மாறாததாகவே திகழ்கின்றது. செல்வ மனையின் கண் நான்கு திசைகளில் இருந்து விருந்தினரும், இரவலர்களும் வந்து தாம் விரும்பிய வண்ணம் உண்டும் உடுத்தியும் அவர்தம் புகழைப் பாடுகின்றனர்” என்ற கருத்தைக் கூறுகிறாள் செவிலி.

இதன் மூலம் தன்மகளும் அவள் தலைவனும் விருந்தோம்பலில் சிறந்து செல்வச் செழிப்பு மிக்க வாழ்வைக் குறையற வாழ்ந்தனர் என உணர்த்துகின்றாள் தாய். அகப்பாடல்களில் பொதுவாகப் பாடப் பெறுவது தலைவன் தலைவியர் தம் அகவுணர்வு. ஆனால் தாய் கூற்றுப் பாடல்கள் இதிலிருந்து வேறுபட்டுத் தாயின் மனவுணர்வைப் பாடுபொருளாகக் கொண்டு அமைகின்றன. இக்கூற்றுப் பாடல்கள் தாயின் அன்பினை மகளின் உடன்போக்கினால் அவள் மனதில் ஏற்பட்ட உணர்வு வெள்ளத்தை வெளியிடுவதற்குரிய களமாக அமைகின்றன.

சங்க காலத் தலைவி

நற்றாய் ஈன்ற மகள் தலைவி ஆவாள். அவள்,

“பெண்ணின் பெருந்தக்க யாவுள கற்பெண்ணும்

திண்மை உண்டாகப் பெறின்”⁵³

என்னும் குறளுக்கேற்ப வாழ்ந்தவள்.

சிவனும் சக்தியும் சேர்ந்ததே உலகமெனச் சிவனை முன்னிருத்திச் சைவ மதம் சாற்றினாலும், சிவனையும் இயக்கும் தெய்வீகமாய்த் திகழ்பவள் சக்தியே என்பதைச் சிவன் உணர்ந்ததாலேயே, தன்னுடலில் பாதியைக் கொடுத்து அர்த்தநாரியாய் ஆகிப்போனான் அந்த ஆண்டவன். பெண்ணே மேன்மை என்பதை இன்னும் எதைக் கூறி விளக்குவது. அதனாலேயே ஆய்ந்த அறிவுடைய வாய்மொழிப் புலவர் பெண்ணை விடப் பெருமைமிக்கது வேறு எது என்று வினவியதோடு நில்லாது அப்பெருமைக்கு வேறு எது என்று வியவியதோடு நில்லாது அப்பெருமைமிக்கது உரிமையான கற்பினை அளவு கோலாக்கி போயினார். உள்ளத்தால் உயர்ந்த பண்பு நெறியே கற்பெனப்படுவது. “தற்கொண்டானைப் பேணி தகை சான்ற சொற்காத்துச் சோர்விலாது இயங்கும்’ பெண்மையின் பண்பு நலனைவிடப் பெரியது எது? ‘அகம் நோக்கப் பொற்காலமென்றும் புறம் நோக்கப் போர்க்காலமென்றும் கருதப்படும் சங்க காலத்தில் வாழ்ந்த தலைவியின் உள்ளப் பண்புகளின் உயர்வு பற்றிய உண்மைகள் பற்பல, அவற்றில் சிற்சில இங்கே காண்போம்.

தலைவியின் மாண்புகள்

தமிழரின் அகம் தலைசிறந்த பண்புகளாய் மணக்க மணக்க மலர்ந்திருந்த காலம் சங்ககாலம். சமுதாயக் குறைபாடுகள் மிகவும் குறைந்திருந்த காலம் சங்க காலம். வினையை மேற்கொண்டு திறம்படச் செயலாற்றி வெற்றிபெற்றுப் பொருளீட்டி வருவது ஆண்மகனின் உயிராகத் திகழ்ந்தது. தன்னை மணந்து கொண்ட ஆண்மகனையும் அவனுள்ளிட்ட அன்புக் குடும்பத்தையும் பெருமையுற கட்டிக் காப்பது பெண் உயிராய் மிளிர்ந்தது. வலிமை மிக்கவன் ஆண். மலரினும் மென்மையானவள் பெண். ஆனால், அன்புள்ளத்தில் உண்மையானவள். ஆணிடமிருந்து வலிமை பெண்ணிற்கும், பெண்ணிடமிருந்தும் அன்புணர்ச்சி ஆணிற்கும் பரிமாற்றம் செய்து கொள்ளப்படும் வாழ்க்கை முறையே காதல் குடும்பம் என்பது. சங்கத் தலைவன் தலைவியின் அன்பு வாழ்க்கை களவு கற்பு என்ற இருபெரும் பிரிவின் கீழ் இன்பமுறத் திகழ்ந்தது.

களவுக் காலத்துத் தலைவியின் நிலைமையை நோக்குகின்றபோது கத்திமுனையில் நிற்கும் அபாயத்துடனேயே அன்பு பாராட்டி வந்திருக்கின்றாள். அன்பினைச் சந்தித்து ஆசை வார்த்தைகள் பேச விருப்பம், ஊருலகம் என்ன சொல்லுமோ என்ற அச்சமும் நெருக்கும். தலைவனைச் சந்தித்து உரையாடும் போதும் பெண்மைப் பண்புகளில் பிறழாத மாண்பையும் போற்ற வேண்டும். பசியிருந்தும் விருந்தமைந்தும் சாப்பிட முடியாத அவலம். களவு வாழ்க்கை நீண்டு கொண்டிருந்ததால் ஏற்படும் அச்சம். தலைவனை விரைந்து வரைந்து கொள்ளத் தூண்டும் கடமை. களவுக் காலத் தலைவிக்கு எத்தனை மனச்சுமை பாருங்கள். சில நேரங்களில் தலைவனிடம் தான் பேசாது, துணை நிற்கும் தோழியின் மூலம் தலைவனுக்குக் கருத்துரைப்பாள் தலைவி. சங்க அகப்பாடல்களில் வரும் தோழி கூற்றுகள் எல்லாமே தலைவி மனதின் வெளிப்பாடே ஆகும்.⁵⁴

தலைவன் ஒருவன் தன் தலைவியை நீண்ட நாட்களாகக் களவில் சந்தித்துக் காதல் பரிமாறிக் கொண்டிருக்கின்றான். தலைவியை மணந்து கொள்ளும் மனநிலை தினையளவும் அவனிடம் தென்படவில்லை. தலைவியோ மெல்லவும் மாட்டாது விழுங்கவும் மாட்டாது வேதனைப்படுகிறாள். தோழியிடம் சொல்லிப் புலம்பி தன்னை வாழ வைக்குமாறு அவனிடம் வேண்டுகின்றாள். இவ்விடத்தில் தலைவி நேரடியாக பேசினால் தயக்கமும் நடுக்கமும் தவிர்க்கவியலாதது என்பதால், துணிவும் சொல்லாற்றலும் மிக்க தோழியின் துணை நாடுகிறாள். ஏற்கனவே தலைவனை ஒரு பிடி பிடித்தால்தான் சரிப்பட்டு வரும் என்றெண்ணிக் கொண்டிருந்த தோழிக்கு வெறும்வாய்க்கு கிடைத்த அவலாய் வாய்ப்பு வந்து வாய்த்தால் விடுவாளா அவள்.

பகற்குறிக்கண் வந்த தலைமகனை, அக்குறியிடத்துத் தாம் வருவதற்கு நாணமடைகின்றோம். காரணம் இப்புன்னை மரம் நாங்கள் சிறுமியராய் இருந்த போது எங்கள் தாயால் இனிதாக வளர்க்கப்பட்டது.

“நெய்பெய் தீம்பால் பெய்து இனிது வளர்த்தது

நும்மினும் சிறந்தது, நுவ்வை ஆகும் என்று

அன்னை கூறினள் புன்னையது நலனே.”⁵⁵

தங்கையை அருகில் வைத்துக்கொண்டு தமக்கை தலைவனைச் சந்தித்துப் பேசுதல் தகுமோ? தகாது என்று பகற்குறி உடன்பட மறுப்பதன் மூலம் நீ விரைவில் தலைவியை மணந்து கொள்ள வேண்டும் எனப் புலப்படுத்துகின்றாள் தோழி.

விருப்பம் மிகுந்திருப்பினும் பெண்டிர் தமக்குரிய இயல்பான நாணுடைமை நீங்குவதன்று, அவர்தம் உறவுடையார் அருகிருக்கத் தம் காதலரோடு சிரித்து மகிழ்வதற்கும் நாணுவர் என்னும் சிறந்த பண்பினை இப்பாடல் காட்டுகிறது.

அலருக்கு அஞ்சி ஊரின் கண்ணுள்ள பலருக்கும் அஞ்சி, வரைந்து கொள்ளாது காலம் கடத்தும் தலைவனை நினைத்து வெதும்பி, இயற்கை இன்ப

உணர்ச்சியால் உந்தப்பட்டு உள்ளம் நொந்து, பெண்ணிற்கென விதிக்கப்பட்ட கட்டுப்பாட்டுப் பண்புகளைக் கடந்துவிடாது மனதிற்குள் மாதவம் புரிந்து கொண்டிருக்கும் தலைவியின் அவலத்திற்குச் சங்கப்பாடல்கள் பல சான்றாகின்றன.

தலைவனின் பிரிவு

அன்பு வைத்தவனை நம்பியே அவள் வாழ்க்கை நடந்து கொண்டிருக்கின்றது. விரைவில் மணந்து கொள்வான் என்றெண்ணிக் காதல் மனதைக் கட்டிக் காத்துக் கடுந்தவம் புரிகின்றாள் தலைவி. பொருளீட்டி வருதல் ஆண்மகனின் கடமை என்பதால் இல்லறம் இனிதே நடந்திடப் போதுமான பொருளை ஈட்டி வந்து பின் மணம் முடித்து மகிழ்ந்திருப்போம் என்ற கொள்கையோடு புறப்படுகின்றான் தலைவன். அவன் பிரியப் போகின்றான் என்ற செய்தி தலைவியின் தலையில் பேரிடியாக விழுகின்றது. தலைவன் பிரிவு தலைவியைவிடத் தோழியின் மனதையே பெரிதும் புலம்ப வைக்கின்றது. காரணம் தலைவன் பிரிந்து சென்றால் தலைவி எந்நிலை அடைவாளோ என்ற அச்சம் பிரிவால் தலைவி நலிந்து போவாளோ எனத் தோழி அஞ்ச, நான் பிரிவை ஆற்றியிருப்பேன் எனத் தலைவி கூறுவதாகவும், தலைவனின் பிரிவால் தானடைந்த வருத்தத்தைக் கூறி, தோழி கூறும் ஆறுதல் மொழி கேட்டுத் தலைவி ஆற்றியிருப்பதாகவும் பல சங்கப் பாடல்கள் அமைந்துள்ளன.⁵⁶

“ஒண்தொடி மகளிர் வண்டல் அயரும்

புள்இமிழ் பெருங்கடற் சேர்பனை

உள்ளேன் - தோழி! படிஇயர்என் கண்ணே” ⁵⁷

தலைவியிடம் நீ பொறுத்திருக்கவேண்டும் என்று தோழி வற்புறுத்துகிறாள். அதற்குத் தலைவி அவனை இனி நினையேன். என் கண்கள் இனித் துயில் கொள்க எனத் தோழிக்கு ஆறுதல் சொல்வதுபோல் கூறினால் இது உதடுகள் உதிர்த்த கருத்தேயன்றி உள்ளத்தால் வந்ததன்று. அவனை மறத்தல் அரிது என்பது தோழிக்கு தெரியும். தலைவிக்கும் விளங்கும். நனைக்கத் தெரிந்த உள்ளத்திற்கு மறக்கத் தெரியவில்லை. உள்ளத்திற்குள் புகுந்து ஊஞ்சலாடும் அவன் திரும்பி வரும்வரை நனைந்து நனைந்து அழுது அழுதாயினும் ஆற்றியிருப்போம் என்பதே தலைவியின் நிலைமை.

தலைவியின் நம்பிக்கை

நம்பிக்கையின் உந்துதலால் நகர்வது மனித வாழ்க்கை. ஒருவரை ஒருவர் நம்பி இருப்பதாலேயே எத்தனைச் சண்டை சச்சரவுகள் வந்தாலும் ஆண் பெண் அன்புநிலை தொடர்ந்து நீடித்துவருகிறது. காதல் மனங்கொண்டவர்கள் எத்தனைச்

சோதனைகள் வந்தாலும் வென்று வாழ்வோம் என்ற நம்பிக்கையோடுதான் உலா வருகின்றனர். அவன் என்னை மகிழ்வோடு வாழவைப்பான். இது தலைவியின் நம்பிக்கை. அவள் என்னை அன்போடு பாதுகாப்பாள். இது தலைவனின் தளராத நம்பிக்கை. தலைவன் ஒருவன் தலைவியைப் பிரிந்து செல்லும் முயற்சிகளில் ஈடுபட்டான். அதனைக் கண்டு அவன் பிரியின் தலைவி அடையும் துன்பத்திற்கு அஞ்சுகிறாள் தோழி. அவள் தலைவியிடம் சென்று தன் கவலையைக் கூறுகிறாள். தலைவனிடம் மாறாத அன்பும் மட்டில்லா நம்பிக்கையும் உடையவளான தலைவி தன் பண்பு தோன்ற,

“நின்ற சொல்லர் நீடுதோ றினியர்,
என்றும் என்றோள், பிரிபறி யலரே.
தாமரைத் தண்தா தூதி, மீமிசைச்.
சாந்தின் கொடுத்த தீந்தேன் போலப்
புரைய மன்ற புரையோர் கேண்மை,
நீரின் றமையா உலகம் போலத்
தம்மின் றமையா நந்நயந் தருளி,
நறுநுதல் பசத்தல் அஞ்சிச்
சிறுமை யுறுபவோ செய்பறி யலரே!”⁵⁸

தலைவன் சொன்ன சொல் மறப்பவனல்லன். பிரியமாட்டேன் என்று கூறியிருக்கின்றான். நினைக்க, நினைக்க இனியவனாகிய அவன் என்னைவிட்டுப் பிரிதலை அறியாதவன். அவனது அன்பு என்றும் மேன்மை தருவதாகவே இருக்கும். பிரிதலாகிய சிறுமையை ஒரு போதும் செய்யார் என்ற நம்பிக்கைத் தெம்போடு நவில்கின்றாள் தலைவி. இவளது நம்பிக்கை இவளை என்றும் கைவிடாது என்பதே உண்மை.

அலர் தூற்றல்

காதலர் மனதைக் கடுமையாகத் தாக்கும் ஆயுதம் ஒன்றை இரண்டாக்கி, இரண்டை மூன்றாக்கி எல்லோரிடத்திலும் காதலரைப் பற்றிப் பரப்பப்படும் அலராகும். அலர் தாக்குதலால் காதல் மனம் அழிந்து போய் விடுவதில்லை. நிகழ்வு குறித்து காதலரிடம் நேரடியாகக் கேட்டால், துணிச்சலை வரவழைத்துக் கொண்டாயினும் உண்மையை ஒப்புக் கொண்டு விடுவார்கள். காதலர் காதில் படுமாறு மறைந்திருந்து புரளிபேசும் பொல்லா மனத்தினர் சமூகத்தில் அன்றும் இருந்தனர். கதிரறுக்கப் பயன்படும் ஆயுதம் ‘கருக்கறுவா’ எனப்படும். முட்களைப் போன்ற பற்களைக் கொண்ட அது விட்டு விட்டு அறுத்து வேதனையை மிகுப்பது. காதல் மனத்தைத் தாக்கும்

அலரும் இத்தமையதே.⁵⁹ அலருக்கு அஞ்சிப் பிரிந்து விடுமா பேரின்பக் காதல். தவ மனங்கள் தொடக்கத்தில் கருக்கறுவாக இருக்கும் அலர் பின்னர் காதலை வலுப்படுத்தும் வளர்மதியாய் வாய்த்துவிடுகிறது.

“ஊரவர் கௌவை எருவாக அன்னைசொல்

நீராக நீளும் இந் நோய்”⁶⁰

காதல் பயிரை நாளும் வளர்க்கும் நீரும் எருவுமாகி நேர்த்தியாகப் பணிபுரிகிறது, அலர்.

தலைவியை விட்டுத் தலைவன் பிரிந்து சென்றுவிடுகிறான். பிரிவு வேதனையால் நிம்மதி இழந்து தவித்தாலும் அவன் நினைவைப் போற்றி ஆற்றியிருக்கிறான், தலைவி. ஊராரின் வாய்ப்பூதம் ஓய்ந்திருக்காது. மலையிலிருந்து ஆவரவாரத்துடன் கொட்டும் அருவிபோல் எழுகிறது அலர். சென்றவன் திரும்பி வருவானா எனச் சிரித்திருப்பார்கள். வந்தாலும் இவளை மணந்து வாழவைப்பானா என வாய்க் கொழுப்பிற்கு வடைபாயாசத்துடன் விருந்து வைத்திருப்பார்கள். வரும்போதே வேறொருத்தியைத் தருவித்துக்கொண்டு இவளைத் தள்ளி வைத்திடுவானோ என்று எள்ளி நகைத்திருப்பார்கள். இவள் கதி அதோ கதிதான் என ஒப்பாரி வைத்து ஓல மிட்டிருப்பார்கள்.⁶¹ இத்தனை ஏச்சுகளையும் மொத்தமாய்த் தாங்கி தலைவி மூலையில் முடங்கிக் கிடக்கவில்லை.

“வருவாரென் றுணர்ந்த மடங்கெழு நெஞ்சம்

ஐயந் தெளியரோ நியே”⁶²

அச்சம் விடுத்து, அவன் நிச்சயம் வருவான் நீ உணர்ந்து தெளிவுகொள்’ என்று தன் நெஞ்சிற்குக் கூறுவதோடு நின்றுவிடவில்லை. அவள் நீர் வற்றுவதை அறிந்த மீன் வற்றிய குளம்விட்டு நீருள்ள வேறொரு குளத்திற்குச் செல்வது போன்று. அவன் இல்லாத இவ்விடத்தை விடுத்து அவனிக்கும் இடம் தேடி, அவன் சென்ற வழியில் செல்லவும் துணிந்து விட்டேன்.

“அழிநீர் மீன்பெயர்ந்த தாங்கவர்

வழிநடைச் சேறல் வலித்திசின் யானே”⁶³

ஊரார் வாயென்னும் உலகமாக ஓட்டையைத் தன் துணிவுகொண்டு சர்வசாதாரணமாக அடைத்துவிட்டு இத்தலைவி அவனிக்குமிடம் தேடிச் சென்று சேர்ந்து கனவு நனவாகக் கனியின்ப வாழ்வடைவாள்.

ஆண் பெண் என்ற இனப்பகுப்பு, அவற்றின் சேர்க்கை, இன்ப நுகர்ச்சி என்ற மாண்புகளையே இந்த உலகம் மலர்ந்து மணம் வீசிக் கொண்டிருக்கிறது. பொங்கிவரும் காதலைப் புறமுணர்த்தாது அவனிடம் மட்டுமே அறிவித்து அவனை மட்டுமே நம்பியிருந்து பகற்குறி, இரவுக்குறியில் பாங்கான கூட்டமறைத்து, ஊரலர்

அஞ்சி, இற்செறிப்பில் இதயம் நொந்து, பிரிந்து சென்றவனை நினைந்து கிடந்து, மாதவம் புரியும் சங்கத் தலைவியின் மங்காத மனக்காதல் தமிழ்ப் பண்பாட்டிற்குத் தரமான சான்றாகும்.

“கடலன்ன காமம் உழந்தும் மடலேறாப்

பெண்ணின் பெருந்தக்கது இல்”⁶⁴

பெருமை பொருந்திய பெண்மை அருமையான அன்புக்கால் மிகுவேதனை தந்தாலும் மடல் ஏறுதல் இல்லாத தன்மைக்குச் சொந்தமானது. ஆனால், தேவைப்பட்டால், இடமும் சூழலும் உந்திட தலைவனுடன் போகும் தைரியமும் கொண்டவள் சங்கத்தலைவி, இன்பமோ, துன்பமோ அதைப் பற்றிக் கவலைப்படாத அன்பைப் போற்றுவதே சங்கத் தலைவியின் தளராத வாழ்க்கை இலட்சியமாக இருந்திருக்கின்றது.

தலைவியின் பண்புகள்

சங்க அக இலக்கியங்கள் தலைவன் தலைவியின் களவு, கற்பு வாழ்வின் சிறப்பம்சங்களைச் சுட்டுகின்றன. இதில் தலைமக்கள் தமது இல்வாழ்வில் சிறந்த நெறிகளைக் கடைபிடிப்பது வளத்தோடு வாழ்ந்ததை அறியலாம். அவ்வகையில் இருவரும் இல்வாழ்வு மேற்கொண்டு சிறப்பாக இல்லறத்தைச் செயல்படுத்திய நெறிகளை தலைவி, தோழி, செவிலி மற்றும் பரத்தை வாயிலாக அறியலாம்.

காதலர்களாகச் சந்தித்தவர்கள் தம்பதிகளாய்க் கைகோர்த்து இல்லறத்தில் சிறப்புற்றனர். இத்தகைய இல்லறத்தில் கணவன் மனைவிக்காகவும், மனைவி கணவனுக்காகவும் வாழ்ந்தும் புரிந்தும் ஏற்றுக் கொண்டும், விட்டுக் கொடுத்தும், குழந்தைகள் பெற்றும், விருந்தாற்றியும், தொண்டு செய்தும், வாழ்ந்து அறம் ஓம்பி இல்வாழ்வினை நடத்துதலே சிறந்த இல்லறமாகும்.

தலைவியின் இல்லற நாகரிகம்

தலைவன் பரத்தை வீடு சென்று வரும்போது அதனைக் கருத்தில் கொள்ளாது தன்அன்பு முழுதும் தோன்றும்படி தலைவி எதிரே சென்று வரவேற்றாள்.

இதனை,

காஞ்சி ஊரன் கொடுமை

கரந்தனள் ஆகலில் நாணிய வருமே⁶⁵

எனும் இவ்வரிகளில் அறியலாம். இத்தகைய இல்லற நாகரிகம் அறிந்த மனைவியின் கற்புத்திறனைக் காண முடிகிறது.

தலைவனின் அன்புள்ளம்

அன்பின் மிகுதியாலும், தலைவி மீது கொண்ட அக்கறையினாலும் தலைவன் தலைவிக்கு இல்லத்தில் சிறசில உதவிகளைச் சொன்னது போலவே செய்து கொடுக்கின்றான். இதனைக்

கையும் காலும் தூக்கத் தூக்கும்

ஆடிப் பாவை போல

மேவன செய்யும் தன்புதல்வன் தாய்க்கே⁶⁶

எனும் வரிகள் தெரிவிக்கின்றன.

தலைவியின் உலகமான தலைவன்

காலத்தாலும் இடத்தாலும் ஏற்படும் பிரிவால் உணவு, உறக்கம், விளையாட்டு, உறைவிடம், உடனுறை வாழ்க்கை ஆகிய யாவும் இன்பம் நல்கவில்லை என்று வருந்துகின்றாள் தலைவி. இதனைப்,

புண்கண் மாலையும் புலம்பும்

இன்றுகொல் தோழி அவர்சென்ற நாடே⁶⁷

என்ற வரிகள் கூறுகின்றன. இதிலிருந்து அனைத்துச் செயல்களையும் தலைவனுடன் அமைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்ற தலைவியின் ஆசையுள்ளமும், தலைவனே உலகம் என்று வாழ்ந்தவளுக்குத் தலைவனின் பிரிவால் வருத்தம் மிகுந்திருப்பதையும் காணமுடிகிறது.

தலைவனின் உயர்வு

தலைவியைத் தன்நெஞ்சத்தில் கொண்ட காதல் மிகுந்த தலைவனது மொழியினை, ‘அளியளோ அளியள் என்நெஞ்ச அமர்ந்தோளே’⁶⁸ எனும் வரியில் காணலாம். தலைவனின் காதலுக்குரிய நெஞ்சில் குடி கொண்டிருப்பவள் தன் மனைவி மட்டுமே என்று தன் அன்பான வார்த்தையில் உயர்வான இல்லற அன்பைப் புலப்படுத்தும் வகையில் இப்பாடல் அமைந்து உள்ளது.

உறவின் உயர்வு

தலைவனை மெய்யுற்றுப் பெறும் இன்பத்தைக் காட்டிலும் தலைவனைக் கண்ணால் கண்டும், அவனது காதலை நினைந்துமே உறவினை வளர்த்துக் கொள்ளும் தலைவியின் நிலையை,

உற்று இன்புறேம் ஆயினும் நற்றேர்ப்

பொய்கை ஊரன் கேண்மை

செய்து இன்புற்றனெம் செறிந்தன விளையே⁶⁹

எனக் குறுந்தொகை சுட்டுகிறது. இப்பாடலால், தலைவனின் காதலைப் புரிந்து கொண்ட பாங்கினையும் அன்பின்மேல் கொண்ட பெருமதிப்பினையும், தலைவியின் தூய்மையான உள்ளக் காதலையும் அறிந்து கொள்ளலாம். தலைவன் உடலைச் சேர்ந்திருப்பதைவிடக் கண்ணால் கண்டாலே இன்பம் என்பதில் இல்லற மாண்பு மனத்தின் மகிழ்ச்சி என்பது வெளிப்படுகிறது.

தலைவனின் மாற்றமில்லா அன்பு

தலைவன் களவுக் காலத்தில் செய்த இன்னருள் இன்றளவும் மாறாமல் அதே ஆர்வத்தோடு உள்ளமையால் தான் தன் அழகு நலம் திரியாமல் உள்ளது என்று தலைவி தன் தோழியின் கேள்விக்குப் பதில் உரைப்பதாக,

தொல்லைத் திங்கள் நெடுவெண் ணிலவின்

மணந்தனன் மன்னெடுந் தோளே

இன்று முல்லை முகைநா றும்மே⁷⁰

எனும் வரிகள் அமைகின்றன. தலைவனது அன்பின் மாண்பினைத் தலைவி அன்றும் இன்றும் நினைத்து மகிழ்ந்து பெருமைப்பட விளங்குவதை அறிய முடிகிறது. மேலும், தலைவன் தலைவிமீது வைத்திருக்கும் அன்பு எக்காலத்தும் மாறாதிருத்தலே இல்லற இன்பம் என்பது வெளிப்படை.

பலரும் பாராட்டும் தலைவி

வீட்டிலும் நாட்டிலும் புகழுடன் பொலியும் பெண் தனக்கு மனைவியாக வாய்ப்பதையே பெரும்பேறாகக் கருதினான் தலைவன். இதனை,

நல்லோள் கணவன் இவன்எனப்

பல்லோர் கூறயாஅம் நானுகம் சிறிதே⁷¹

என்கிறது குறுந்தொகை. தலைவன் தன் ஊரின் தெருவில் செல்லும்போது பலரும் அவனைச் சுட்டிக்காட்டி, 'நம்முர் நல்லவளது கணவன் இதோ செல்கிறான்' எனக் கூறுவது சற்று நாணத்தைத் தருவதென்றாலும் அதனைக் கணவன் பெரும்பேறாகக் கருதினான். மகளிர் தம் கணவன்மாருக்குப் பெருமை தேடித்தந்த கற்பொழுக்கத்தைக் காணமுடிகிறது. இவ்வாறு பலரும் பாராட்டும்படியான தலைவியின் இல்லற ஒழுக்கம் இவ்வாழ்வினைச் செம்மையுடையதாக ஆக்கும் என்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை.

தலைவியின் விருந்தோம்பல் பண்பு

தலைவி ஆற்றியிருந்த நிலைமாரும்படிக்குத் தலைவன் வினைமுடிந்து பொருள் முற்றி இல்லம் வருகிறான். இதனால் தலைவியும் தலைவனும் மகிழ்ந்து விருந்து கொடுக்கின்றனர். இதனை,

அரும்பெற்ற காதலர் வந்தென விருந்தயர்பு

மெய்ம்மலி உவகையின் எழுதரு⁷²

எனும் வரிகள் சுட்டுகின்றன. இதிலிருந்து மெய்ம்மலி உவகை பெருக விருந்து செய்து கடமை செய்தமை புலப்படுகின்றது. நல்ல விருந்தினரைக் கண்டவுடன் தம் இல்லத்தில் எதிர்ச்சென்று வரவேற்று போற்றும் நல்லோர்கள் இருந்தனர் என்பதனை அறியலாம்.

இல்லறச் சிறப்பு

புதல்வன் உறங்குவதை அறிந்த தலைவன் அங்குச் சென்று தானும் புதல்வனை அணைத்த வண்ணம் அழகிய கட்டிலில் படுத்திருந்தான். அந்நிலையில் தலைவி புதல்வனோடு, தலைவனையும் சேர்த்து புறம் தழுவியபடியே மகிழ்ந்துறங்கினாள். இதனை,

புதல்வற் றழீஇயினன் வறலவன்

புதல்வன் தாயவன் புறங்கவைஇ யினளே⁷³

எனும் வரிகள் உணர்த்துகின்றன.

இருவரின் பின்விளைவாகிய புதல்வன் நடுவே படுத்துறங்கியதையும் தலைமக்களின் அன்பும் பிணைப்பும் கண்ட தோழி இதுவன்றோ இல்லறச் சிறப்பென்று வியந்து பாணனிடம் கூறுகின்றாள்.

தலைவன் தலைவியின் உறவு உடம்போடு இயைந்த உயிர் போன்றது என்பது புலனாகிறது. தலைவன் தவறுகள் செய்தவிடத்தும் அதைப் பொறுத்து மன்னித்து ஏற்றுக் கொள்ளுதலே சிறந்த இல்லொழுக்கமாகச் சுட்டப்படுகிறது. இல்லாழ்வின் சிறந்த கூறாக விளங்குவது விருந்தோம்பல் என்பதையும், அதை அறத்தொடு செய்தலே இல்லறம் என்பதனையும் குறுந்தொகைப் பாடல்கள் தெளிவுப் படுத்துகின்றன.

காதல் அறம்

குறுந்தொகைப் பெண்கள் காதலைக் 'கண்' எனக் கருதினர். காதல் வாழ்வே களிப்பூட்டும் வாழ்வு எனப் போற்றி மகிழ்ந்தனர். 'அக வாழ்வே சுக வாழ்வு' என

எண்ணினர். காதலையே உயர்வாக மதித்தனர். கணவனையே தெய்வமாகத் துதித்தனர். தலைவனோடு தான் கொண்டுள்ள காதல் எப்படிப்பட்டது என்பதனைக் குறுந்தொகைத் தலைவியொருத்தி பின்வருமாறு கூறுகின்றாள். தோழி, தலைவனைப் பழித்துப் பேசுகின்றாள். பழித்துரைக்கும் தோழியிடம் தலைவன் நட்பின் சிறப்பைப் பெரிதுபடுத்தி உரைக்கின்றாள் தலைவி.

நிலத்தினும் பெரிதே வானினும் உயர்ந்தன்று

நீரினும் ஆர்அள வின்றே சாரல்

கருங்கோற் குறிஞ்சிப் பூக்கொண்டு

பெருந்தேன் இழைக்கும் நாடனோடு நட்பே⁷⁴

எனத் தலைவனின் நட்பின் சிறப்பைத்தலைவி தோழியிடம் புகழ்ந்துரைக்கின்றாள். தலைவன்மேல் தலைவி கொண்டுள்ள பாசத்தையும் நம்பிக்கையையும் இப்பாடல் வழி அறிகின்றோம். தலைவனைப் பிரிந்த நிலையிலும் அவன் மீது இத்தகைய அன்பும் பாசமும் கொண்ட பெண்களால்தான் உலகினில் தமிழ்ப் பண்பாடு உயர்வுடையதாகப் போற்றப்பட்டு வருகின்றது.

தலைவியின் ஆற்றாமை

தலைவனைப் பிரிந்த தலைவியின் ஆற்றாமையை வெளிப்படுத்தும் நரிவெரு உத்தலையார் பாடிய குறுந்தொகைப் பாடல் இலக்கிய நயம் செறிந்ததாகும். அக்காலப் பெண்கள் உண்மை அன்பின் உறைவிடமாகத் திகழ்ந்தனர். உடன் திரும்புவேன் என்னும் உறுதிமொழியைக் கூறித் தலைவியைப் பிரிந்து சென்றான் தலைவன். தலைவியும் உடன்பட்டு அனுப்பிவிட்டுப் பின்னர் அவனது பிரிவுத்துயரைத் தாங்கமுடியாமல் வருந்துகின்றாள். அவள் தன் தோழியிடம் தன் உள்ளத்தின் வேதனையைத் தெளிவுபடுத்துகின்றாள். அவளது வேதனை வியப்புத்தரும் வினாக்குறியை எழுப்புகின்றது. ‘அதுகொல் தோழி காமநோயே’ எனத் தோழியிடம் வினவுகின்றாள். இதுநாள் வரை காமநோய் என்னவென்று தெரியாதவள் போலவும் இப்பொழுது தெரிந்து கொள்ள விரும்புவது போலவும் அவள் வினாக் கணையைத் தொடுக்கின்றாள். தலைவன் அத்தலைவியை விட்டுப்பிரிந்த நாள் முதலாக அவள் கண் இமைகளும் திறந்தே இருக்கின்றன.

தலைவன்மேல் அவளுக்கு ஒரே ஏக்கம் ஏற்படுகின்றது. அதனால் அவளுக்கு தூக்கம் வரவில்லை இமைகள் மூடவில்லை. இரவெல்லாம் விழித்துக் கொண்டிருக்கிறாள். தூக்கம் வராமல் துடிக்கின்றேனே: இதற்குப் பெயர்தான் காதலா எனத் தலைவி தன் தோழியிடம் கேட்கின்றாள்.

அதுகொல் தோழி காம நோயே

மெல்லம் புலம்பன் பிரிந்தெனப்

பல்இதழ் உண்கண் பாடுஒல் லாவே⁷⁵

தலைவனின் பரத்தைமை ஒழுக்கத்தில் தலைவியின் நிலை

குறுந்தொகையில் குலமகளிரும் உண்டு, பரத்தமை ஒழுக்க மகளிரும் உண்டு. பரத்தமை அனுமதிக்கப்பட்ட சங்ககாலச் சமுதாயத்தில் பரத்தையர் பிரிவு வழக்கத்தில் இருந்தது. தலைவியைப் பிரிந்த தலைவன் பரத்தையை நாடும் பழக்கம் உடையவனாகவும் இருந்தான். தலைவன் பரத்தையரை நாடிச் செல்லும் நாட்களில் தலைவி அடையும் வேதனை சொல்லில் அடங்காது. தலைவனைப் பிரிந்த துக்கம் ஒருபுறம், தலைவன் பரத்தையரோடு கொஞ்சிக் குலாவும் செய்தியறிந்த துயரம் ஒருபுறம். இவற்றுக்கு இடையே அகப்பட்டு அல்லல்பட்டு ஆற்றாது அழுகின்ற தலைவி, நாளொருமேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்ந்தவள். இப்பொழுது மெலிந்து காணப்படுகின்றாள். தலைவனை நினைத்து நலிவுறுகின்றாள். செப்பினுள் இட்டு வைத்த சூடாமலர் போல வாடுகின்றாள்.

மடைமாண் செப்பில தமிழை வைகிய

பெய்யாப் பூவின் மெய்சா யினளே⁷⁶

என்னும் குறுந்தொகைப் பாடல்கள், அக்கொடியிடையாளின் வாடிய நிலையினை நன்கு வருணிக்கின்றன.

பொறுமை போற்றும் பண்பு

தலைவன் பரத்தையோடு பொழுது போக்கி இன்புற்றிருக்கும் நிலையறிந்து, உடல் மெலிந்து, உள்ளம் சோர்ந்து தலைவி உழன்றாலும், அக்கொடுமைக்கான காரணத்தை அவள் யாரிடத்தும் கூறாத நற்பண்பு உடையவளாகத் திகழ்கின்றாள். தலைவன் செய்த கொடுமையை மறந்து அவன் நானும்படி தலைவி அவனை எதிர்கொண்டு வரவேற்கின்றாள். நல்லியதயமும் பெற்ற நங்கையாகக் குறுந்தொகைத் தலைவி காட்சியளிக்கின்றாள்.

இன்னா செய்தாரை ஒறுத்தல் அவர்நாண

நன்னயஞ் செய்து விடல்⁷⁷

என்பது வள்ளுவரின் வாக்கு. கொடுமை செய்தான் தலைவன். அக்கொடுமையைப் பிறர் அறியாமல் மறைத்தாள் தலைவி. மறைத்ததோடு நில்லாமல் தன் மனைநோக்கி வந்த அந்தத் தலைவனை மனம் நோகாமல் வரவேற்கின்றாள். இவ்வரவேற்பு

அத்தலைவர் எதிர்பாராத ஒன்று. அவன் எவ்வளவு கொடுமைகளைச் செய்தோம். அதனை மறந்து வரவேற்கின்றாளே எனமனம் வருந்துகின்றான். அதனை மனத்துள் எண்ணித் தன் செயலுக்காக வருந்துகின்றான்.

“காஞ்சி ஊரன் கொடுமை

கரந்தனள் ஆதலின் நாணிய வருமே”⁷⁸

தலைவியானவள், தலைவன் செல்வம் பெறுவதற்குக் காரணமாக உள்ளாள். விழவு முதலாட்டி என்றது தலைவி தலைவனுடன் இல்லறம் நிகழ்ந்த வந்த பிறகே தலைவனுக்குச் செல்வம் உண்டாயிற்று என்பதனைத் தெரிவிப்பதாகக் குறுந்தொகை உரையாசிரியர்கள் விளம்புகின்றனர். அச்செல்வம் குவிந்ததால்தான் அவன் பரத்தையோடு கொஞ்சி மகிழ்ச் சென்று விடுகின்றான்.

காஞ்சி மரத்தை உடைய ஊரைச்சேர்ந்தவன் அத்தலைவன். அவன் செய்த கொடுமைகளைத் தலைவி மறைத்தாள். ஆதலின், அவள் நாணும்படி எதிர்கொண்டு அழைக்க வருகின்றான் எனத் தலைவன் மாண்புகளைச் சிறப்புகளைத் தலைவி இப்பாடல்மூலம் தெரிவிக்கின்றாள் தோழி. ‘மறப்போம் மன்னிப்போம்’ என்னும் அறவழி நின்று தலைவனை அரவணைத்துச் செல்லும் இத்தகைய அருங்குணத் தலைவியர் பலரைக் குறுந்தொகையில் பரவலாகக் காணலாம்.

காதலைக் கண் எனப் போற்றிய குறுந்தொகைப் பெண்கள் காதலனை உயிராக எண்ணி வாழ்ந்தனர். உடன் போக்கு நிகழ்ச்சியினை மகிழ்ச்சியுடன் ஏற்றனர். பிரிந்து சென்ற தலைவனை நினைத்து வருந்தி நைந்தனர். இரவெல்லாம் தூங்காமல் ஏங்கியிருந்தனர். பரத்தையரை நாடிச் தலைவன் செல்லினும் விவேகத்துடன் நடந்து கொண்டனர். தன்னைக் கொண்ட கணவன் குற்றத்தை உற்றார் உறவினர் ஊரார்க்கு மறைத்தும், தான் மன்னித்தும் உயரிய தியாக வாழ்வு வாழ்ந்தனர். பரத்தையர் இல்லம் சென்று கூனிக்குறுகி வரும் கணவனைப் பாசத்துடன் பேசிப் பரிவுடன் வரவேற்றனர். அத்தலைவனையே நாணத்தால் தலைகுனியச் செய்தனர்.

சங்ககாலத் தோழி

நற்றாயின் மகள் தலைவி எனப்படுவாள். தலைவியின் தாய்க்குத் தோழியாக அமைந்தவள் செவிலி எனப்படுவாள். தோழி என்பவள் செவிலித்தாயின் மகள். தலைவியின் களவியல் வாழ்வு கற்பியல் வாழ்வாக மலர்வதற்கு எல்லா வகையிலும் தன்னை ஈடுபடுத்தி நிற்பவள் தோழி. அவள் தலைவிக்காகவே தலைவியின் காதல் வெற்றிக்காகவே படைக்கப்பட்ட பாத்திரமாகக் காணப்படுகிறாள். தலைவியின் விளையாட்டுப் பருவத்திலிருந்து தலைவி மகப்பேறு பெற்ற நிலையில் செவிலியாக மாறும் வரை தன் தலைவிக்காகவே அவள் வாழ்கிறாள். செவிலியின் மகள் என்பதால்

இவளுக்கும் திருமணம் உண்டு என்பதை உய்த்து உணரலாம். ஆனால், தோழியின் கணவனைப் பற்றியும் அவள் நடத்திய குடும்பத்தைப் பற்றியும் இலக்கியம் கூறவில்லை. தோழியரமைந்த ஒரு குடும்பச் சூழலே அக்காலச் சமுதாயத்தின் வளமான குடும்பத்தின் மேனிலையில் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகளையே இத்தகைய அக ஓவியங்களாக அமைத்தார்கள் எனலாம்.

களவும் கற்பும்

திருமணத்திற்கு முன் ஆணும் பெண்ணும் அன்பு கொண்டு வாழ்ந்த நிகழ்ச்சிகளைக் கூறும் பாடல்களைக் களவியல் பாடல்கள் என்பர். இதனை வடவர் ஒழுக்கத்தோடு ஒப்பிட்டுக் கூறும் போது காந்தர்வ ஒழுக்கத்துடன் இணைத்து உரைப்பர். எனினும் இதில் அடிப்படை வேற்றுமை உள்ளது. காந்தர்வ மணம் இல்லறமாக மலரவேண்டும் என்ற கட்டாயம் இல்லை. ஆயின் மணத்திலுள்ள களவியல் கற்பியலாக மாறவேண்டும்.⁷⁹ இல்லையெனின் அதனை அகத்திணை என்று அழைக்கப் பெறுதல் கூடாது.

தோழியின் பண்பு நலன்கள்

தோள் போன்றவள் தோழி எனப்பட்டாள். தலைவியின் களவொழுக்கத்திற்குத் துணையாய் விளங்கும் தோழிக்கு, தலைவன் தலைவியினுடைய மனதில் நிகழும் எண்ண ஓட்டங்களை அப்படியே உணரும் அறிவும் ஆற்றலும் இருக்கும். தலைவன் வந்து தன் குறையைப் போக்க வேண்டும் என்று நயந்து கேட்கும் போதே களவொழுக்கம் நிகழ்ந்து விட்டது என்பதை அறிந்து கொள்ளுகிறாள். தலைவியிடம் அதுவரை இல்லாத ஒரு புதுவகை மணம் இருப்பதை உணர்ந்தும் புணர்ச்சி நடந்திருக்கும் என யுகிப்பாள், நாற்றம், தோற்றம், ஒழுக்கம், உண்டி, செய்வினை மறைத்தல், செலவு, பயில்வு முதலான பலவற்றையும் ஆராய்ந்து தலைவிக்குப் புணர்ச்சி உண்டென்பதைத் தெளிந்து கொள்ளும் ஆராய்ச்சி குணம் கொண்டவள். சூழ்நிலைக்கு ஏற்றபடி விழிப்பாக இருத்தல், அனைவருடனும் எளிதாகப் பழகுதல், பொதுவான உற்சாகத்துடனும் செயலில் துடிப்புடனுமிருத்தல், எந்த நிலைக்கும் தன்னை சரிக்கட்டிக்கொள்ளுதல் தன் உணர்ச்சிகளைப் பிறருக்குப் புலப்படுத்துதல் போன்ற ஆளுமைப் பண்புகள் நிரப்பப் பெற்றவள், கடமையுணர்ச்சியும், உலகியல் அறிவும் கைவரப் பெற்றவள்.⁸⁰

களவொழுக்கத்தில் தோழி

தோழியின் துணையோடுதான் தலைவன் தலைவியைச் சந்திக்க வேண்டிருப்பதால் பல்வேறு சூழல்களில் தலைவன் தோழியிடம் கூற்று நிகழ்த்துவான்.

தலைவியால் பெரிதும் விரும்பப்படுபவள் தோழி என்பதை அறிந்துகொண்டு அவளையே வாயிலாகக் கொண்டு தலைவியை அடைய முயற்சி செய்வான். அன்பு தோன்றத் தனது எதிர்பார்ப்பைத் தோழி உணர்ந்து கொள்ளுமாறு பேசுவான். பகற்குறி வேண்டியும் இரவுக்குறி வேண்டியும் பேசுவான்.

“ஒண்ணுதல் மகளிர் ஓங்கு கழிக்குற்ற
கண்ணேர் ஒப்பின் கமழ்நறு நெய்தல்
அகல்வரிச் சிறுமனை அணியுந்துறைவ”⁸¹

என்ற பாடல் பகற்குறி வருகின்ற தலைவனிடம் வரைவு கடாவு முகமாகத் தோழி தலைவனிடம் கூறியதாக அமைந்த நெய்தல் திணைப்பாடலாகும். மருதனில நாகன் பாடிய நற்றிணைப் பாடலின் தொடக்க அடிகள் இந்த மூன்று வரிகளுக்குள் தான் சொல்லக் கருதிய கருத்தை உள்ளுறையாக வைத்து சொல்லிவிடும் பாங்கினைக் காணலாம்.

ஒள்ளிய நெற்றியையுடைய நுளைச்சியர் கொய்து வந்த கண்ணையொத்த மணங்கமழுகின்ற நெய்தல் மலர் கோலமிட்ட சிறிய மனையை அலங்கரிக்கும். அதுபோல விரைவில் தலைவியை மணந்த அவனது இல்லத்தையும் அணி பெறச் செய்க என்பதேயாகும். எத்தகு பொறுப்பான செயலை எளிதாக சொல்லிவிடுகிறாள் தோழி.

சிறைப்புறக் கூற்று

தோழி தலைவிக்கும் தலைவனுக்கும் புணர்ச்சி உண்டு என்பதை பலவாறு யூகித்து தெளிகிறாள். தலைவியின் தோற்றத்தில் மாற்றத்தைக் கண்டும், அவள் சரிவர உண்ணாது, உறங்காது, உடல் மெலிவதைக் கண்டும் தோழி வருத்தமுற்று நின்றபோது, தலைவன் சிறைப்புறத்தே வந்து நிற்பதை உணர்ந்த தோழி அவன் கேட்டு உணரும் பொருட்டு. அவன் வருகையை அறியாதவள் போலத் தலைவியை நோக்கிக் கூறுவதாக அமைந்த ஐங்குறுநூற்றுப் பாடல்,

சாரற் பலவின் பொழுந்துணர் நறும்பழம்
இருங்கல் விடரளை வீழ்ந்தென வெற்பிற்
பெருந் தேனிறா அல்சிதறு நாடன்
பேரமர் மழைக்கண் கலுழத்தன்
சீருடை நன்னாட்டுச் செல்லுமன்னாய்.⁸²

மலைச்சாரலில் நிற்கும் பலாமரத்தின் இனியபழம் மலைவெடிப்பின் கண் உள்ள முழையின் கண் வீழ்த்ததனால் அங்குள்ள பெரிய தேனடை சிதைந்துபோகக் காரணமான நாடன் உன் கண்களில் கண்ணீர் வர உன்னைப் பிரிந்து அவனுடைய

சிறப்புடைய நல்ல நாட்டிற்கு இனிச் செல்வானாம். இதனை அறிந்து கொள்வாய், என்று கூறுகிறாள். உண்மையிலேயே தோழியின் இச்சொற்கள் அனைத்துமே மாயப் பொன்மொழிகள். இதன் வாயிலாக அவள் உணர்த்தக் கருதியப் பொருளை வெளிப்படையாகக் கூறுதல் நாகரிகமன்று, பெண்களுக்கு நாணந்தரும் பொருள் அது. ஆகவே அதனைக் குறிப்பாக உணர்த்தக் கருதியே இத்தோழி உள்ளொன்றுவைத்துப் புறமொன்று பேசுகிறாள். அவளது உட்கருத்தையும் அவள் கூறக்கருதிய பொருளையும் அவளது மொழிகள் மூலம் பார்க்கலாம்.

பலாப்பழம் வீழ்தலாலே மலைச்சரிவின் கீழ் அமைந்திருந்த முழையின் கண் உள்ள தேனடை சிதைந்தழியக் காரணமான நாடன் என்றது, தலைவன் தனது செய்கையினால் தலைவியின் இயற்கை நலத்தை அழிப்பவன் என்பது உள்ளுறையாம். பலாப்பழமும் தேனும் கலந்த இடத்தில் சுவை அதிகமாகும். ஆயினும், பலாப்பழம் தேனடையோடு இனிதுறக் கலவாமல் தனது வீழ்ச்சியினாலே தேனடையில் இயற்கையாக அமைந்த தேனையும் கெடுத்துத் தானும் வீணாய்ப் போனது போலத் தலைவன் தலைவியுடன் கலத்தலும் இன்றி அவளது நலத்தையும் சிதைத்துத் தலைவியுடன் தானும் பயன் பெறானாய்த் தன்னாட்டிற்குச் செல்கின்றான். இதுவே தோழி உண்மையில் உணர்த்த வந்த பொருளாகும். தலைவியிடம் இந்த அளவுக்குத் துணிச்சலுடனும் உறுதியாகவும் கூறும் தோழி, தலைவனும் புரிந்து கொள்ளும் வகையில் தலைவியின் நிலையைக் கூறுகிறாள். சிறைப்புறக்கூற்று தோழியின் உளவியல் அறிவைக் காட்டுகிறது.⁸³

களவொழுக்கத்திற்கு உற்றதுணை

நற்றிணையில் வரும் நெய்தல் திணைப் பாடலில் உலோச்சனார், தோழியின் கூற்றாக உவமையுடன் கூறும் பாடல்,

பொய்யாது வைகிய கோதைபோல
மெய்சா யினை யவர் செய்குறி பிழைப்ப
உள்ளி நொதுமலர் நேர் புரை தெள்ளிதின்
வாரா ரென்னும் புலவி யுட்கொளல்
ஒழிக மாள நின் நெஞ்சத்தானே
புணரி பொருத பூமணவடை கரை
ஆழி மருங்கின் அலவன் ஓம்பி
வலவன் வள்புஆய்ந்தார
நிலவு விரிந்தன்றால் காணலானே⁸⁴

தோழி, இந்த ஒரு பாடலிலே தலைவியை நுணுக்கமாக ஆராய்ந்து ஆற்றுவிக்கிறாள். சிறைப்புறக் கூற்றும், வரைவுகடாதலும் பேசப்படுகிறது. தலைவி சூடாமல் வாடிகிடக்கும் பூமாலை போல் தலைவனைக் கூடப் பெறாமையால் உண்டாகும் பெருமூச்சும் அதனால் ஏற்படும் வெப்பமும் சேர்ந்து வாடிக்காய்ந்து போயிருக்கிறாள். அத்தோடு ஊராருடைய பேச்சும் (அலர்) கேட்கவே இனித் திண்ணமாக அவர் வரமாட்டார் என்று உடல் மெலிந்து நெஞ்சத்தோடு வருந்தினாள். அந்த எண்ணத்தை விட்டு விடுவாயாக என்று தோழி அவளை ஆற்றுவிக்கிறாள்.

கடற்கரையின் கண்ணே தேரில் வருகின்றான் தலைவன். பூமணலின் மீது ஓடிக் கொண்டிருக்கும் நண்டுகள் தேரின் சக்கரத்தில் படாதவாறு விலக்கி வாரைப் பிடித்து ஆராய்ந்து செலுத்துகிறானாம். நண்டுக்கே ஊறுபடாதவாறு தேர் செலுத்துபவன் நீயும் பழிச் சொல்லால் வருந்தாதபடி திருமணம் செய்து கொண்டு இல்லறம் நிகழ்த்தற்கு ஒருப்படுவானென்றது. இதனால் தலைவன் மீது தோழி கொண்டுள்ள நம்பிக்கையை தெரிந்து கொள்ளலாம். மேலும் இத்தகைய நம்பிக்கையோடு தோழி தலைவியிடம் கூறுவதைச் சிறைப்புறத்தே நின்ற தலைவன் கேட்டு விரைவில் வரையக் கருதி வருவான் என்பதும் பெறப்படுகின்றது.

பாடலில் அவர் செய்குறி பிழைப்ப என்றது, தலைவன் இரவுக்குறியில் நிலவு விரிந்ததனால் நிச்சயமாக வருகுவன் என்று கூறும் பாங்கில் புறத்தே அன்னை துயிலாமையால் காப்பு மிகுதியாக உள்ளதையும் குறிப்பால் உணர்த்துகிறாள். தலைவன் யாரிடத்தும் அகப்பட்டுக் கொள்ளுதல் கூடாது என்ற நல்லெண்ணத்தையும் உடையவளாகிறாள் தோழி.

இப்பாடல் ஒரு நாடகம் போல் அமைந்துள்ளது நினைத்து போற்றற்குரியது. இதிலே தோழியின் அறிவுத்திறன் குறிப்பால் உணர்த்தும் பண்பு, தலைமக்களைக் காப்பாற்றும் நல்லெண்ணம், தலைவியை ஆற்றுப்படுத்தும் திறமை அதற்காக நண்டு, நிலவு போன்றவற்றை உவமையாக் கூறும் சொல்லாற்றல் அனைத்தும் எண்ணி வியக்கத்தக்கன.

தோழியின் அன்புநிலை

தலைவன் வரவு நோக்கித் தலைவியும், தோழியும் குறியிடத்துக் காத்திருக்கும் போது அவள் ஆற்றாது அவனுடைய கொடுமை கூற வாயெடுக்கிறாள். அந்நிலையில் அவளை அறிந்த தோழி, மெல்ல வருந்தாதே தோழி தலைவர் காலந்தாழ்த்தாது உடனே வருவார் என்று தலைவியைத் தேற்றிய அளவில் அவன் வரத் தோழி மகிழ்கிறாள். தலைவன் அருவழியில் வென்வேலே துணையாகி நடுஇரவில் வந்ததை விட இனிதாகிறது என்று தலைவி தலைவனிடம் கூறுமளவிற்குத் தோழியின் அன்பு முதிர்ந்துள்ளது.

யான் நின்கொடுமைகூற நினைபுஆங்கு
இனையல் வாழி தோழி நத்துறந்தவர்
நீடலராகி வருவர் வல்லெனக்
கங்குல் உயவுத் துணையாகிய
துஞ்சா துறைவி இவளு வந்ததுவே.⁸⁵

என்ற அகநானூற்றுப்பாடல் தலைவி தலைவனிடம் தோழியின் பேரன்பைச் சுட்டிக்காட்டுவதாக வந்தது. தலைவி தலைவனுடன் உரையாடுவதாகக் கிடைத்துள்ள மிகக் குறைந்த பாடல்களில் இதுவும் ஒன்றாகும். தலைவியை மகள் என்றும் உரிமை பாராட்டுமளவிற்குத் தாய்மைப்பாசம் கொண்டவள் தோழி. தலைவனைத் திணைக்கேற்றவாறு மாறுபட்டு விளிக்கிறாள், தோழி. அந்த விளியில் தான் குறிப்புப் பொருளை வைக்கிறாள்.

அறத்தொடு நின்றலில் தோழி

களவைக் கற்பாக மாற்றும் இல்லறமாகிய அறத்தின் முக்கிய கட்டமான அறத்தொடு நின்றலை தோழி தன்னுடைய அறிவுத்திறன் முழுவதும் பயன்படுத்திச் செயல்படுவாள். தலைவியின் தாய், தந்தையர் மனப்பாங்கையும் தலைவனின் எண்ணத்தையும் பிறவற்றையும் சீர்தூக்கிப் பார்த்து அறத்தொடு நின்றல் பயன்தருமா, உடன்போக்கே சரிப்பட்டுவருமா என்று முடிவெடுப்பவள் தோழியே. அகத்திணை இலக்கியத்துத் தோழி மிகுந்த உரிமை உடையவள். தலைவியின் உரிமையையும் செயலையும் தன் உரிமையும் செயலுமாகக் கொள்ளும் தன்சிறப்புடையவள். எனினும் தலைவியின் இசைவின்றி அறத்தொடு நிற்கும் உரிமை மட்டும் தோழிக்கு இல்லை என்பர் தொல்காப்பியர்.

இது மிக நுண்ணிய துறையாகும். தலைவி., தோழி, செவிலி, நற்றாய், தந்தை என ஏணி போலப் படிப்படியாகத் தொடரும் இயல்புடையது. மாந்தர் தன் உளவியலை அறிந்த தோழி தம் அன்னையின் மனங்கொள்ளுமாறு சூழ்நிலைக்கு ஏற்ப தம்மை தயார் செய்து கொண்டு உரையாடுகிறாள். அவளது சொல்லாற்றலால் பெரிய பொறுப்பான செயலை எளிதாக்குகிறாள். அறத்தொடு நின்றல் பலனளிக்காவிடில் உடன் போக்கு நிகழ்த்துவாள்.⁸⁶

உடன்போக்கில் தோழி

உடன்போக்கைத் திருமணம் என்றே கொள்வர் தொல்காப்பியர். இத்திருமணத்திற்குத் தோழியே சாட்சியாக அமைகிறாள். உடன் போவதற்கு முடிவெடுத்தற்குரிய காரணங்களையும் விளக்குகிறாள் தோழி. ஊரவர் அலர் தூற்றல்,

அன்னை அலைத்தல், நொதுமலர் வரைவு நிகழ்தல், தலைவனைக் காண இயலாமை என தலைவியின் உளம் கொள்ளும்படி கூறுகிறாள் அன்னையின் சொல்லிலிருந்தும், அலர் தூற்றலிலிருந்தும் உய்யலாம் என்ற நன்மையும் எடுத்துக்கூறும் பாடல்.

“உன்னங் கொள்கையொடுளங் கரந்துறையும்
அன்னைசொல்லும் உய்கம் என்ன தூஉம்
ஈஞ்சேரா இயல்பின் பொய்ம்மொழிச்
சேரியம் பெண்டிர் கௌவையும் ஒழிகம்”⁸⁷

இப்பாடல் அகநானூற்றில் வரும்தோழியின் கூற்றாக அமைந்தது.

ஆற்றுவித்தலில் தோழியின் பங்கு

தலைவன் வரைவு கடாவுதல் தாமதாகும் போதும், பொருள் வயின் பிரிவின் போதும், பரத்தையிற் பிரிவின் போதும் தலைவியை ஆற்றுவித்தலின் முழுப்பங்கு தோழியைச் சாரும். இன்பமும் கடமையும் போராடுமிடமாக இத்துறை அமைந்திருக்கிறது.

காவளின்பத்திலிலேயே ஈடுபட்டு வரைவு நீட்டிக்கும் தலைவனை எண்ணி வருந்தி நிற்கும் தலைவிக்கு, வெந்த புண்ணில் வேலெறிவதைப் போல ஊரவரின் அலர் மேலும் வருத்துகிறது. அந்நிலையில், நிலம் புடைபெயரினும் நீரும், தீயும் தத்தம் இயல்பு திரியினும், கடற்கெல்லை தோன்றினும் பிறழாத தலைவனின் நட்பு சிறப்பு கூறி அலர் தூற்றினும் கேடில்லை என்று கூறுவதை குறுந்தொகை பாடல் மூலம் காண்போம்.

‘நிலம்புடை பெயரினும் நீர்தீப்பிறழினும்
இலங்குதிரை பெருங்கடற்கெல்லை தோன்றினும்
வெவ்வாய்ப் பெண்டிர் கௌவை யஞ்சிக்
கேடெவ னுடைத்தோ தோழி”⁸⁸

என்று தோழி தலைவனின் அன்பு நிலை கூறித் தலைவியை ஆற்றுவிக்கிறாள்.

தோழி வாயில் நேர்தல்

தலைவி வருந்தும்படியாகப் பரத்தையின் மனையில் தலைவன் தங்க நேரிடுகிறது. அப்போது தோழி தலைவனைக் கடிந்து அவன் மீண்டும் பரத்தமை மேற்கொள்ளாதவாறு அறிவுரை கூறியும் வாயில் நேர்கிறாள் அதையே குறுந்தொகைப் பாடலொன்றில் காண்போம் தோழியின் வாய்மொழி மூலமாக.

வேம்பின் பைங்காயென் றோழி தரினே
தேம்பூங்கட்டி யென்றனிரினிலே

பாரிபறம்பிற் பனிச்சனைத் தெண்ணீர்

தைஇத் திங்கட் டண்ணிய தரினும்

வெய்ய வுவர்க்கு மென்றனீர்

ஐய வற்றா லன்பின் பாலே⁸⁹

என்கிறார். களவுக்காலத்து தலைவி வேம்பின் பைங்காய் தரினும் தேம்பூங்கட்டி என்ற தலைவனின் அன்பையும், கற்புக்காலத்துப் பாரியின் பனிச்சனைத் தண்ணீர் தரினும் வெய்ய உவர்க்கும் என்ற தலைவனின் அன்பின்மையையும் அழகான உவமைகளின் மூலம் விளக்குகிறார். களவில் விரும்பிய தலைவியின் தோளைக் கற்பில் வெறுக்கும் தலைவனின் மனப்போக்கையும் எடுத்துக் கூறிவாயில் நேர்கிறாள் தோழி.

தோழியின் இலக்கணம்

அகத்திணை மாந்தர் கொள்ளும் மனப் போராட்டங்களுக்கு உளவியல் வழித் தீர்வு காண்பதற்கு எனப் படைக்கப்பட்ட படைப்பே தோழி ஆவாள்.

செவிலியின் மகளே தோழி ஆவாள். ‘ஒன்றித் தோன்றும் தோழி’ எனத் தொல்காப்பியம் கூறுகிறது. தலைவியோடு எப்பொழுதும் பிரியாமல் உயிர் போன்று இருப்பவள் தோழி ஆவாள் ‘பயின்றாரெல்லாந் தோழியர் ஆகார் அருமறை கிளக்கப்படுதலான் உடன் முலையுண்டு வளர்ந்த செவிலி மகளே தோழி எனப்படுவாள்’ என இளம்பூரணர் கூறுகிறார்.

தோழி நுண்ணுர்வு மிக்கவள். அஞ்சா நெஞ்சமும் அடக்கமும் உடையவள். நாவண்மை மிக்கவள். கடமை உணர்வு உடையவள். தலைவிக்குத் தீங்குவராமல் காப்பவள். தலைவி வருத்தம் அடைந்தால் ஆறுதல் மொழிகூறித் தலைவியின் வாழ்க்கைக்குப் பாடுபடக் கூடியவள். எப்பொழுதும் தலைவிக்குப் பக்கத்திலேயே இருப்பவள்.⁹⁰

தலைவனுக்கும் தலைவிக்கும் ஏற்ற சூழலில் தம் தகுதி கருதி மாறுபடாமல் அறநெறி கூறுபவள். தலைவிக்கு ஊடல் நேர்ந்தால் அதைத் தீர்க்கும் வாயில் போன்றவள் தோழி ஆவாள். இனிமை, கனிவு, அமைதி, நேர்மை, கண்டிப்பு இவை தோழியின் குணங்களாகும்.

மேலும், குறை வேண்டும் தலைவனுக்குக் குறை நயப்பித்தல், களவு நீட்டிக்கும் தலைவனிடம் வரைவு கடாதல், செவிலியிடம் அறத்தொடு நிறுநல், தலைவன் தலைவனைப் பிரிந்துவாடும் தலைவியை ஆற்றுவித்தல், பரத்தையிற் பிரிந்து மீண்ட தலைவனுக்கு வாயில் மறுத்தல் இவையே தோழியின் கடமைகளாகும்.⁹¹

தோழியின் பாத்திரச் சிறப்பு

உணர்ச்சி நாடகத்தில் வரக்கூடிய தலைவன், தலைவியின் எல்லாப் போக்குகளையும் அறியக் கூடிய அறிவுத் திறம் கொண்டவள் தோழியே. குறிஞ்சித் திணையில் இரவுக்குறி வந்து நீங்கும் தலைவனைத் தோழி கண்டிக்கிறாள்.

காதலனும் காதலியும் களவு ஒழுக்கத்தையே கருத்தொருமித்து வாழ்கின்றனர். இந்தக் களவு ஒழுக்கத்திற்கு முற்றுப் புள்ளிவைத்துப் பலரும் காண, கற்பு வாழ்க்கையை மேற்கொள்ள வேண்டும் என்று எண்ணினாள் தோழி. தோழி தலைவனைப் பார்த்து, 'மலைச் சாரலில் சிறிய கிளையில் பெரிய பலாப்பழம் தொங்குவது போல, தலைவியின் உயிர்க்கொம்பில் காமம் என்கிற கனி தொங்குகிறது. இரவுக் குறியில் சந்திக்க வரும் உனக்கு ஏதேனும் துன்பம் ஏற்பட்டால் தலைவி இறந்து போவாள். ஆகவே, காலம் தாழ்த்தாமல் அவளை மணந்து கொள்க' என்கிறாள்.

வேரல் வேலி வேர்க்கோட் பலவின்
சாரல் நாட செவ்வியை யாகுமதி
யார்அ.: தறிந்திசி னோரே சாரல்
சிறுகோட்டுப் பெரும்பழந் தூங்கி யாங்கிவள்
உயிர்தவச் சிறிது காமமோ பெரிதே⁹²

தலைவன் பொருள் தேடச் சென்றான். பொருள் தேடச் சென்ற காதலர் நம்மை நினைப்பாரோ மறந்து விடுவாரோ எனக் கவலைப்பட்டாள் தலைவி. உடனே தோழி அவளுக்கு ஆறுதல் உரைகள் சொல்லத் தொடங்கினாள். கள்ளி மரங்கள் அடர்ந்திருக்கும் காட்டின் வழியே சென்ற நம் தலைவர் நம்மை மறந்துவிட மாட்டார். கள்ளி மரங்களில் வாழும் ஆண்பல்லிகள் தம் பெண் பல்லிகளைத் தம்மிடம் அழைக்கும். அக்குரல் பாலை நிலைத்திலே உள்ள வழிப்பறித் திருடர்கள் தமது அம்புகளைச் சரிபடுத்திக் கொள்ளும் பொருட்டு அவற்றைத் தம் கூர்மையான நகங்களால் புரட்டுவதால் எழும் ஓசையைப் போலக் கேட்கும். அப்பல்லியின் ஓசையைக் கேட்டுத் தலைவன் உன்னை நினைத்து விரைவில் திரும்புவான். நீ கவலைப்படாதே என்றாள். அக்கருத்தை வலியுறுத்தும் பாட்டு பின்வருமாறு.

உள்ளார் கொல்லோ தோழி கள்வர்தம்
பொன்புனை பகழி செப்பங் கொண்மார்
உகிர்நுதி புரட்டும் ஓசை போலச்
செங்காற் பல்லி தன்றுணை பயிரும்
அங்காற் கள்ளியங் காடிற்றத் தோரே⁹³

தலைவனைக் காணாமல் தலைவி வருந்தினாள். அவளுக்கு ஏதோ நோய் வந்துவிட்டது எனத் தாய் நினைத்தாள். உடனே வேலனை அழைத்து வெறியாட்டு நடத்தினாள். உடனே தோழி தமது நாவன்மையால் தலைவிக்கு வந்திருப்பது காதல் நோயைத் தவிர வேறொன்றும் இல்லை என எடுத்துரைத்தாள். பின்பு முருகனை வணங்கி வழிபாடு செய்யும் பூசாரியை நோக்கி, பல நிறங்கள் அமைந்த சிறு வேறுகளாகிய பலியை வைத்தாய். சிறிய ஆட்டுக் குட்டியைக் கொன்று, அக்குட்டியின் இரத்தம் கலந்த மண்ணால் இப்பெண்ணின் நெற்றியில் தடவினாய், முருகனை வணங்கி பலி கொடுக்கிறாய். நீ கொடுக்கும் இப்பலி, இவளை வருந்தும்படி செய்த மலைநாட்டுத் தலைவனுடைய மார்பும் ஏற்குமா என்கிறாள்.

முருகயர்ந்து வந்த முதுவாய் வேல
 சினவல் ஓம்புமதி வினவுவ துடையேன்
 பல்வே றுருவிற் சில்லவிழ் மடையொடு
 வணங்கினை கொடுத்தி யாயி னணங்கிய
 விண்டோய் மாமலைச் சிலம்பன்
 ஒண்டா ரகலமு முண்ணுமோ பலியே⁹⁴

அஞ்சாமையுடன் கலந்த அறிவாற்றல்

தலைவியைத் திருமணம் முடித்துக் கொள்வதாகக் கூறிச் சென்ற தலைவன் இன்னும் வரவில்லை. வேறு குடும்பத்தார் பெண் கேட்டு தலைவியின் வீட்டிற்குள் வந்திருந்தார்கள். பெற்றோர் பெண்கொடுக்க இசைந்து விட்டனர். இதை நினைத்துத் தலைவி வருந்தினாள். உடனே தோழி உண்மையைக் கூற நினைத்தாள். தலைவியிடம் பேசுவது போல நடித்துப் பெற்றோர் செவியில் விழுமாறு கூறினாள்.

‘முன்பு உன்பால் அன்பு கொண்ட தலைவன் இப்பொழுது எங்குள்ளான். உனக்கு அறிவு முதிரும் பருவத்தில் எம் வீட்டிற்கு நீ வருவாய் என்று கூறிக் கூந்தலைத் தடவிச் சென்றானே அவன் இன்று எங்கேயோ என்றாள்.

இவ்வாறு தோழி, தலைவியிடம் பேசும் சொற்களைப் பெற்றோர் கேட்டு உண்மையை அறிந்தனர். அயலார்க்குப் பெண்கொடுக்க மறுத்து விட்டனர். இக்கருத்தமைந்த பாடல் பின்வருமாறு-

இன்றியான் டையனோ தோழி குன்றத்துப்
 பழங்குழி யகழ்ந்த கானவன் கிழங்கினொடு
 கண்ணகன் றாமணி பெறாஉ நாடன்
 அறிவுகாழ்க் கொள்ளு மளவைச் செறிதொடி
 எம்மில் வருகுவை நீயெனப்
 பொம்ம லோதி நீவி யோனே⁹⁵

தலைவன் பிரிவை நினைத்துத் தலைவி வாடும்போதெல்லாம் அவளுக்கு ஆறுதல் கூறித் தேற்றுவது தோழியின் கடமையாக உள்ளது. தலைவன் திருமணம் செய்து கொள்ளாமலே தலைவியை நாடி வந்து சந்திக்கும் வழக்கம் உடையவனாக இருந்தான். இது தோழிக்குப் பிடிக்கவில்லை. உடனே தலைவனே உன் காதலி உயிர் வாழ வேண்டுமானால், நீ நள்ளிரவில் தலைவியைச் சந்திக்க வர வேண்டாம். அதனால், நாங்கள் வருந்துகிறோம் என்றாள். மேலும், அவனுக்குப் புரியும் பொருட்டு ஒரு பெண் குரங்கின் வாழ்க்கையைக் கூறுகிறாள்.

‘கரிய கண்கள் உடைய ஆண் குரங்கு இறந்துவிட, பெண் குரங்கு கைம்மை வாழ்வை வாழ விரும்பாமல், தம் குட்டியைச் சுற்றத்தாரிடம் சேர்த்துவிட்டு, உயர்ந்த மலைப் பகுதியில் ஏறி, கீழே பாய்ந்து உயிரை மாய்த்துக் கொண்டதாம்’. இக்கருத்தமைந்தக் குறுந்தொகைப் பாடல் பின்வருமாறு.

கருங்கண் தாக்கலை பெரும்பிறி துற்றனெக்
கைம்மை உய்யாக் காமர் மந்தி
கல்லா வன்பறழ் கிளைமுதற் சேர்த்தி
ஓங்குவரை யடுக்கத்துப் பாய்ந்துயிர் செகுக்கும்
சார னாட நடுநாள்
வாரல் வாழியோ வருந்துதும் யாமே.⁹⁶

திருமணம் புரிந்து கொள்ளுவதற்குப் பொருள் தேடச் சென்ற தலைவனை நோக்கி, தலைவியின் துன்பத்தை நீக்கும்படி தோழி வேண்டுகின்றாள்.⁹⁷

தம் மனைவியைத் தவிக்கவிட்டு, தலைவன் பரத்தையர் இன்பத்தை நாடிச் சென்றான். பின்பு பரத்தையர் இன்பத்தை வெறுத்த தலைவன், தம் வீட்டிற்குத் திரும்பினான். தலைவி தம் மீது கோபம் கொண்டிருப்பதை அறிந்து பாணன் ஒருவனைத் தூதாக அனுப்பினான்.

அகப்பொருள் பேசுவதில் குறுந்தொகைக்குச் சிறப்பான இடம் உண்டு. ஓர் இலக்கியச் சிறப்பிற்கு முக்கிய காரணம் பாத்திரங்களின் சிறப்பே ஆகும். எனவே இடம், சூழல், மனித மனம், உணர்ந்து பேசுதல், சிறப்பான தகுதியான சொற்களைத் தேவையான இடத்தில் பேசுதல், பயன்படுத்துதல் என்பவற்றில் தோழியின் பங்குச் சிறப்பாக அமைவதைக் காணலாம்.

உடன்போக்கு நிகழ்த்தும் நெறி

பண்டைத் தமிழகத்தில் தலைவன், தோழியின் இசைவுடன் தலைவியை அவர்தம் பெற்றோர் அறியாதவாறு தன்னுடன் அழைத்துக்கொண்டு நடத்தற்குரிய வழியிலே நடந்து, தன்னுருக்குச் செல்லுதல் ‘உடன்போக்கு’ எனப்படும்.

வ.சு.ப. மாணிக்கம், சங்க இலக்கிய களவொழுக்கப் பாடல்களுள் ஏழில் ஒரு பங்கு உடன்போக்குப் பாடல்களாக அமைகின்றன என்று தொகுத்தளிக்கின்றார்.⁹⁸ தொல்காப்பியர் அகத்திணை இயலில் உடன்போக்கைத் திருமண வாயில்களுள் ஒன்றாக வைத்துக் காட்டியுள்ளார்.⁹⁹ பின் எழுந்த சங்க இலக்கிய அகப்பாடல்களுள் உடன்போக்கு களவொழுக்கச் செயல்பாடாக இடம்பெறுகின்றது. இதனால், களவு நிகழ்வுகளும் உடன்போக்கும் தொல்தமிழகத்தின் இனக்குழு வாழ்க்கையில் காதல் வெளிப்பாடுகளாக அமைகின்றன எனலாம்.

உடன்போக்கில் தோழி

குறுந்தொகை புலப்படுத்தும் உடன்போக்கு சார்ந்த பாடல்கள் கீழ்வரும் மூன்று நிலைகளில் பகுத்தாராயப் படுகின்றன.

1. தோழியின் பங்குநிலை
2. செவிலித்தாயின் உணர்வுநிலை
3. சமுதாயத்தின் ஏற்புநிலை அன்றும் - இன்றும்

அறத்தொடு நிலை போலவே உடன்போக்கும் களவினைக் கற்பாக்கும் செயலாக அமைகின்றது. அறத்தொடு நிற்பின் உடன்போக்கும் உரிய சூழலில் அறமாக அமைகின்றது. அறத்தொடு நிற்பின் உடன்போக்கு நிகழாது. உடன்போக்கின் பின் அறத்தொடு நிற்பில் தேவையில்லை இவ்விரு நிலையிலும் தோழியின் பங்கு இன்றியமையாததாக உள்ளது.

உடன்போக்குவதற்கு முன்னர் தோழி தலைவனிடம் தலைவியைப் பேணிக் கொள்ளுமாறு வேண்டுகின்றாள். அப்போது தலைவன் தாங்கள் செல்ல இருக்கும் அருஞ்சுரத்தின் அருமை கூறி, உடன்போக்கைத் தவிர்க்க எண்ணுகின்றான். அப்போது தோழி, 'நும்மொடுவரின் மேலவை யாவும் தலைவிக்கு இசைவாகும். இனியவாகும். எனவே, உடன்கொண்டு செல்க' என்று அவனை உடன்போக்கிற்கு உடன்படுத்துகின்றாள்.¹⁰⁰

தோழி தலைவன் 'உடன்போக்கிற்கு உடன்பட்ட செய்தியைத் தலைவிக்குத் தெரிவிக்கிறாள். அவளை, தலைவனைத் தான் வரச்சொன்ன குறியிடத்திற்கு அழைத்துச் செல்கிறாள். அப்போது தலைவி நாணமும் அச்சமும் கொண்டு தயங்கி நிற்கின்றாள்.¹⁰¹ இப்போது தோழி,

நீ உடம்படுதலின் யான் தரவந்து குறிநின்றனனே

குன்ற நாடன்¹⁰²

என்று கூறித் தீப்பட்ட தளிரின் நடுங்குகிறாள். தொடர்ந்து

யாவதும் இலையான்' செயற்குரி யதுவே¹⁰³

என்று நொந்து போகின்றாள். தலைவியை நீ அவனோடு சேயநாட்டு பெருங்களிற்று
அடிச்சுவட்டில் தங்கிய நீரை உண்ணுதலை எண்ணினேன். ஆகையால், தோழியிடம்

கோடை ஒன்றிய கருங்கால் வேங்கை

வாடுபூஞ் சினையிற் கிடக்கும்

உயர்வரை நாடனோடு பெயரு மாறே¹⁰⁴

என்று தலைவனுடன் சென்று அவனுரில் அவனை மணந்து வாழ்தலே செய்யத்தக்கது
என்பதை அறிவுறுத்தி உடன்போக்கிற்கு இணைய வைக்கிறாள். களவொழுக்கத்தை
கற்பொழுக்கமாக்கும் செயற்பாடுகளில் ஒன்றாகிய உடன்போக்கு நிகழ்வில் தோழி
முக்கிய பங்கு முதன்மைப் பங்கு வகிப்பதைப் பாடல்கள் புலப்படுத்துகின்றன.

செவிலித்தாயின் உணர்வுநிலை

உடன்போக்கு நிகழ்ந்ததை அறியவரும் சூழலில் செவிலியின் மனஉணர்வுகள்
வருந்துதல், வாழ்த்துதல், வணங்குதல் ஆகிய நிலைகளில் அமைகின்ற தன்மையை
குறுந்தொகைக் காட்டுகின்றது.

உடன்போக்கில் தலைவனோடு சென்ற தலைவியை செவிலித்தாய்
தேடிச்செல்லும் போக்கைத் தொல்காப்பியம்,

ஏமப்பேரூர் சேரியும் சுரத்தும் தாமே

செல்லுந் தாயரும் உளரே¹⁰⁵

என்று குறிப்பிடுகின்றது. செவிலித்தாய் தலைவியைச் சுரத்தில் தேடியலைந்த
தன்மையை,

காலே பரிதப் பினவே கண்ணே

நோக்கி நோக்கி வாளிழந் தனவே

அகலிரு விசம்பின் மீனினும்

பலரே மன்ற விவ் வுலகத்துப் பிறரே¹⁰⁶

என்று குறுந்தொகை விளக்குகின்றது. செவிலித்தாய் அருஞ்சுரத்தின் கொடுமை கண்டு
வருந்துகின்றாள். பின்னர்,

சுடர்வாய் நெடுவேற் காளையொடு

மடமா அரிவை போகிய சுரனே¹⁰⁷

என்பதாலும், 'கழலோன் காப்ப' என்பதாலும் தன்மகளுக்கு விலங்குகளால், ஆறலைக்
கள்வர்களால் அச்சமில்லை என்று மனதைத் தேற்றிக் கொள்கிறாள். அதன் பின்னர்,
செல்வ வளத்தோடு வளர்க்கப்பட்ட தன்மகள் இத்தகைய அருஞ்சுரத்தில் சென்றதை
எண்ணி, 'எளிதென உணர்ந்தனள் கொல்லே முளிசினை' என்று பரிதவிக்கிறாள்.

செவிலித்தாய், தலைவி தான் களவொழுக்கத்தில் காதலுறவு கொண்ட தலைவனுடன் உடன்போக்கு நிகழ்த்தியது தவறு, கண்டிக்கத்தக்கது என்று சினங் கொள்ளும் போக்கு எங்கும் குறிப்பிடப்படவில்லை. இதனால், தலைமகனுடன் வரைவு நேராதவழித் தலைவி அவனோடு உடன்போக்காகச் செல்லுதல், பண்டைத் தமிழரின் வாழ்வியல் பண்பாட்டு நெறியாக இருந்ததைக் குறுந்தொகை தெளிவுறுத்துகின்றது.

சமூகத்தில் பரத்தையரின் நிலை

பரத்தையர்கள் ஆடல், பாடல், இசை, போன்றவற்றில் சிறந்து விளங்கினாலும், பொருள்தேவை, இவர்களின் அடிப்படையாக அமைகிறது. இத்தகைய பரத்தையர்களுக்கு உரையாசிரியர்கள் பலர் வரையறை கூறியுள்ளனர்.

“ஆடலும் பாடலும் வல்லாராகி அழகும் இளமையும் காட்டி இன்பமும்

பொருளும் வெஃகி ஒருவர் மாட்டுந் தங்காதார்”

என்கிறார் இளம்பூரணர். நச்சினார்க்கினியர் தம்முடைய உரையில் காமக் கிழத்தியராவர் கடனறிவும் வாழ்க்கை உடையவராகிக் “காமக்கிழமை பூண்டு இல்லறம் நிகழ்த்தும் பரத்தையர்” என்கிறார்.

பரிமேலழகர் “உடலால் மட்டுமே இயற்கையாகப் பெண் வடிவம் கொண்டவர்; பெண்களுக்குரிய கற்பு, நாண் முதலிய நற்குணங்களற்றவர்”¹⁰⁸ என்கிறார்.

பரத்தையரின் வகை

பரத்தையர்கள் ஒத்த கிழத்தியர், இழிந்த கிழத்தியர், வரையப்பட்டோர் என மூவகைப்படுவர். தலைவன் தன்னுடைய குலத்திலேயே மணந்து கொண்ட இரண்டாவது மனைவி ஒத்த கிழத்தி ஆவாள்; அந்தணர்க்கும், அரசருக்கும் மற்ற குலத்திலிருந்து கொடுக்கப்பட்ட பெண் இழிந்த கிழத்தியர் ஆவர்; செல்வர்களால் கணிகை குலத்திலிருந்து பொருள் கொடுத்து மணந்து கொள்ளப்படுபவர்கள் வரையப்பட்டோர் ஆவர்.

இவர்களைத் தவிர சேரிப்பரத்தையர், குலத்தின் கண் இழிந்தோர், அடியர், வினைவல பாங்கினர் போன்றோரையும் நச்சினார்க்கினியர் குறிப்பிடுகிறார்.

பரத்தையரின் வேறு பெயர்கள்

பரத்தையர்களுக்கு இலக்கியத்திலும், பேச்சுவழக்கிலும் பல பெயர்கள் காணப்படுகின்றன: அவற்றுள் சில, வேசையர், கணிகை, விலைமகள், வாலிழை

மகளிர், பொது மகளிர், கடைகழி மகளிர், தந்நெறிப் பெண்டிர், தேவரடியார், தாசி, விபச்சாரி போன்றவை ஆகும்.

பரத்தையர் ஒழுக்கம் பண்டு தொட்டே நம்முடைய சமூகத்தில் காணப்படுகிறது. இவ்வொழுக்கம் கண்டிக்கத்தக்கதாக இருப்பினும் மக்களால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டிருந்தது. இன்றும் இவ்வொழுக்கம் காணப்படினும் அறவழியை விரும்புகின்ற ஒவ்வொருவரும் இது ஒரு தீயொழுக்கம் எனக் கருதுவர். அன்றைய மக்களின் வாழ்வியலில் இவ்வொழுக்கத்தினால் சில நன்மைகளும் காணப்பட்டன.

கலைகளின் வளர்ச்சி

பரத்தையர்கள் நடனம், இசை போன்ற கலைகளின் வளர்ச்சிக்குப் பெரிதும் உதவியுள்ளனர். இதனைக் “கலைகளில் தேர்ச்சி பெற்றவள் கணிகை” என்ற க்ரியாவின் தற்காலத் தமிழகராதியின் விளக்கத்தின் மூலம் அறியலாம்.

பரத்தையர் கலைகளின் வளர்ச்சிக்கு உதவியதனை இளம்பூரணரும் “ஆடலும் பாடலும் வல்லாராகி” என்று குறிப்பிடுகிறார்.

சிலப்பதிகாரத்திலும் கணிக்கையர் குலத்தில் தோன்றிய மாதவியை இளங்கோவடிகள் அறிமுகப்படுத்தும்போது,

தாது ஆவிழ் புரிகுழல் மாதவி தன்னை
ஆடலும் பாடலும் அழகும் என்றுஇக்
கூறிய முன்றின் ஒன்று குறைபடாமல்
ஏழ் ஆண்டு இயற்றி ...¹⁰⁹

என்கிறார். மேலும், கொடுகொட்டி ஆடல், வியன் பாண்டரங்கம், துடி, துணங்கை, மரக்கால் போன்ற மாதவியின் பதினோரு வகை ஆடலைப் பற்றிக்குறிப்பிடுகிறார். இன்று அனைவரும் கற்க விரும்பும் பரத நாட்டியத்தின் வளர்ச்சிக்கு முன்னோடியாகத் திகழ்ந்தவர் பரத்தையர்களே எனலாம்.

கோவலன் கண்ணகியை விடுத்து மாதவியுடன் செல்வதற்கு அவள் கற்ற கலைகளும், அக்கலைகள் மீது கோவலன் கொண்ட ஆர்வமும் ஒரு காரணமாக அமைகிறது.

“ஆடலும் கோலமும் அணியும் கடைக்கொள

ஊடல் கோலமோடு இருந்தோன்”¹¹⁰

மாதவியின் ஆடல்கள் தன்னைக் கவர்ந்தது போல், பார்த்தவர்கள் அனைவரையும் கவர்ந்திருக்குமே என்ற எண்ணத்தால் ஊடல் கொண்டான் கோவலன் என்கிறார் இளங்கோவடிகள்.

அழகுக்கலைகள்

இன்று சிறியவர் முதல் பெரியவர் வரை அனைவரும் தங்களை அழகுபடுத்திக் கொள்ள விரும்புகின்றனர். இதனை அழகுக்கலை நிபுணர்கள், அழகுக்கலை நிலையங்களின், எண்ணிக்கையைக் கொண்டு அறியலாம்.

இத்தகைய அழகுக்கலையின் வளாச்சிக்கும் வித்திட்டவர்கள் பரத்தையர்களே ஆவர். இதனைக் குறுந்தொகை பாடலின் வழி அறியலாம்.

“உடுத்தும் தொடுத்தும் பூண்டும் செரீஇயும்

தழை அணிப் பொலிந்த ஆயமொடு துவன்றி”¹¹¹

சிலப்பதிகாரம் இந்திரவிழாவில் நடனமாடி விட்டு வந்த மாதவி தன்மீது ஊடல் கொண்ட கோவலனை மகிழ்விப்பதற்காகத் தன்னை அலங்கரித்துக் கொண்டதனைக் குறிப்பிடுகிறார் இளங்கோவடிகள்.

பத்துத் துவரினும் ஐந்து விரையினும்

முப்பத் திருவகை ஓமாலிகையினும்

.....

தொய்யகம் புல்லகம் தொடர்ந்த தலைக்கு அணி

மைசர் ஒதிக்கு மாண்புற அணிந்து..”¹¹²

“சேயிழை, ஆயிழையாள்” போன்ற சங்க இலக்கியச் சொற்களின் மூலம் அலங்காரம் மற்றும் அழகுக் கலையில் பரத்தையர்களுக்கு இருந்த ஈடுபாட்டை அறிய முடிகிறது.

இசைக்கலை

இசைக்கலையிலும் பரத்தையர் சிறந்து விளங்கினர். நடனத்துடன் இசைக்கருவிகள் தொடர்புடையனவாதலால் யாழ் போன்ற இசைக்கருவிகள் இசைப்பதில் சிறந்து காணப்பட்டனர். சான்றாக கானல் வரியில் மாதவி கோவலனுக்கு பதிலுரைக்கும் வகையில் யாழிசைத்துப் பாடுவதைக் கூறலாம்.

தலைவனிடம் பரத்தையரின் உரிமை

தலைவனிடம் பரத்தையர்களுக்குச் சில உரிமைகளும் காணப்பட்டன. தலைவனுடன் மகிழ்வாக இருக்கும் பொருட்டு வெளியிடங்களுக்கு அவனுடன் செல்லும் தன்மை காணப்பட்டது. பரத்தையர் பிரிவின் இவ்வகையினைப் பற்றி நம்பியகப் பொருள் விரிவாகக் கூறியுள்ளது.

“அயற்மனைப் பிரிவு அயல் சேரியின் அகற்சி

புறநகாப் போக்கிவை புரவலர்க்கு உரிய

பரத்தையற் பிரியும் பருவத்தான்¹¹³

பரத்தையரைத் தலைவன் தேரில் அழைத்துக் கொண்டு போவது, புனலாட்டு பொழிலாட்டு விழா எடுத்தல் போன்றவை தலைவனிடம் இவர்களுக்குரிய உரிமையாகும். சான்றாக சிலப்பதிகாரம் குறுந்தொகைப்பாடல் போன்றவற்றைக் கூறலாம்.¹¹⁴

“விழவு முதலாட்டி”, “எல்வளை மகளிர் துணங்கை நாளும் வந்தன்” போன்ற குறுந்தொகைப் பாடல் வரிகளின் மூலம் பரத்தையர் விழா கொண்டாடியதை அறியலாம்.

தலைவன் தன் வீட்டிற்கு வராத காலங்களில் தன்னுடன் கூடியிருந்த தலைவனின் பெயரைக் கூவி அழைக்கும் தன்மை காணப்பட்டது. காட்டுப்பூனைக்கு அஞ்சிய குஞ்சுகள் தன்தாய்க் கோழியுடன் பாதுகாப்பாக மாலைநேரம் அலைவது போல மாலைநேரம் தன் தாயருடன் தலைவனைக் கூவி அழைப்பர் பரத்தையர்.¹¹⁵ தலைவனைக் கூவியழைப்பதோடு மட்டுமல்லாமல் அவனைத் தேடி வீட்டிற்குச் செல்லும் பழக்கமும் பரத்தையரிடம் காணப்பட்டது.¹¹⁶

தலைவனது குணங்களையும் தீயொழுக்கத்தையும் நேரடியாக அவனிடம் எடுத்துரைக்கும் பாங்கு பரத்தையரிடம் காணப்படுகிறது.¹¹⁷

சமூகத்தின் மதிப்பு

பரத்தையர்களாக வாழ்ந்த பெண்கள் சமூகத்தில் ஓரளவு செல்வாக்கு மிக்கவர்களாகவே திகழ்ந்தனர்.¹¹⁸

சமயங்கள் வளர்ச்சி பெற்ற காலத்தில் கோவில்களில் திருப்பணிக்கு உதவுவதற்காகப் பெண்கள் விடப்பட்டனர். இவர்கள் தளிப்பெண்டிர் எனப்பட்டனர். தளிப்பெண்டிர் பிற்காலத்தில் தேவரடியார் எனப்பட்டனர். இவர்களுக்குத் தானமாக ஒரு வேலி நிலம், 100 கலம் நெல் போன்றவை வழங்கப்பட்டுள்ளன. இச்செய்திகள் தஞ்சைக் கோவில் திருச்சுற்றின் சுவரில் உள்ள கல்வெட்டில் காணப்படுகிறது. இப்பெண்களுக்குக் குடியிருக்க வீடுகள் வழங்கப்பட்டன. இவ்வீடுகள் அமைந்த பகுதி தளிச்சேரி என்றழைக்கப்பட்டது.

பரத்தமை ஒழுக்கம்

குடும்பத்தின் கடமைகளை நன்கு கவனிக்கவும் குடும்ப உறுப்பினர்களிடம் நிறைவாக நடந்து கொள்ளவும், குழந்தைகளைப் பெறவும் எனச் சமுதாய மதிப்பு தன்

குடும்பத்தில் உயர்ந்து நிற்கப் பெண் பாடுபடுகின்றாள். குடும்ப உயர்வுக்குச் சரிசமமான பங்கு கணவனுக்கும் உண்டு. ஆனால் தன்னுடைய இன்ப வேட்கையைத் தணித்துக் கொள்ள ஆடவரின் பல வழிகளில் பரத்தமைத் தொடர்பும் ஒன்றாகின்றது. இந்நிலை அன்றிலிருந்து இன்றுவரைத் தொடர்ந்து இருந்து கொண்டதான் வருகிறது. சங்ககாலத்தில் பரத்தை என்ற சொல் பயன்பட்டு வந்தது. தற்பொழுது அச்சொல் சற்று மருவி விலைமாதர் என்ற பெயரில் பயன்பாட்டிலுள்ளது. பரத்தைமை ஒழுக்கம் இழிவானது எனக் கருதினாலும் அக்காலத்தில் பல இலக்கியங்கள் இவ்வொழுக்கத்தைப் பாடியிருக்கின்றன. இதற்குச் சமூக சூழ்நிலையே காரணமாக அமைகின்றது. சங்க நூல்கள் அனைத்திலும் ஆடவன் திருமணத்திற்குப் பின்பே பரத்தைமை ஒழுக்கம் கொண்டவனாக கூறுகின்றன. ஆனால், தொல்காப்பியத்தில் தலைவன் திருமணத்திற்கு முன்பே பரத்தைமை ஒழுக்கம் கொண்டுள்ளான் என்ற கருத்தை அடிக்கோலாக் காட்டுகிறது.¹¹⁹

பரத்தைமை உருவாகக் காரணம்

வரலாற்றை நோக்கின், மன்னர்கள் தம் வீரத்தை நிலை நாட்டுவதற்குப் பிற நாட்டின் மேல் படையெடுத்துச் சென்று அந்நாட்டில் வெற்றிக் கண்டதும், தமது நாட்டிற்கு மீளும்போது அந்நாட்டின் செல்வங்கள் அனைத்தையுமே எடுத்து வருவது வழக்கம். செல்வங்களுடன் பெண்களைச் சிறைப்பிடித்து வருவது உண்டு. இத்தகைய பெண்கள் பரத்தை மேற்கொள்ள ஈடுபடுத்தப்பட்டிருக்கலாம். இப்பெண்கள் கொண்டி மகளிர் என அழைக்கப்பட்டனர்.

“கொண்டி மகளிரு ண்டுறை முழுகி

அந்தி மாட்டிய நந்தா விளக்கின்

”120

என்ற பட்டினப்பாலை அடிகளில் கொண்டி மகளிர் பற்றிய குறிப்புக் காணப்படுகிறது.

கொண்டி என்ற சொல் கொள்ளை பொருளின் மிகுதி என்பதைக் குறிப்பாகப் புறநானூற்றிலும், பெரும்பாணாற்றுப்படையிலும் இடம் பெற்றிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

மன்னனைச் சுற்றி இசை பாடி மன்னனை மகிழ்விக்கும் ‘மகளிர் இருந்தனர் என்பதற்குப் பொருநராற்றுப்படை அடிகளான,

“மழையென மருளும் மகிழ்செய் மாடத்து

இழை அணி வனப்பின் இன்னகை மகளிர்”¹²¹

சான்றாகின்றன. இப்பெண்கள் பரத்தமை ஒழுக்கம் கொண்டிருந்தார்களா என்பது ஐயத்திற்கு உரியதாகவே உள்ளது. தொடக்க காலத்தில் பொருளுக்காகத் தம் உடலின்பத்தை ஆடவர்களுக்கு அளித்த பரத்தையர்கள் பிற்காலத்தில் ஒரு

குலமாகவே மாறினர். அக்குலத்தில் பிறந்தோர் அனைவரும் பரத்தையர் என்ற பெயரால் அழைக்கப்பட்டனர்.

தொல்காப்பியர் பரத்தமை ஒழுக்கத்தைக் கடியவில்லை. போரால் ஆடவர் பலர் இறந்துபடப் பெண்களின் தொகை மிகுதியாயிற்று. ஒருத்தியை மணம் செய்து கொள்ளும் கோட்பாடு இச்சமூகத்தில் உள்ளது. பெண்கள் தங்களின் காமவேட்கையைத் தணித்து கொள்ளவும், பொருளிற்காகவும் அவர்கள் காமக்கிழத்தியாகவும், பரத்தையாகவும் வைத்துக் கொண்டனர் ஆண்கள். இதனால் திருமணம் செய்து கொள்ள வாய்ப்பற்ற பெண்கள் பரத்தையர் ஆகும் நிலையை அடைந்தனர்.

ஆண் என்பவன் எப்பொழுதும் ஒரு பெண்ணின் துணையை நாடுபவனாகப் பெரும்பாலும் உள்ளான். சங்ககாலத்தில் பல்வேறு வகையான வினையின் காரணமாகத் தலைவன் தலைவியை விட்டுப் பிரிந்து செல்லும் நிலை இருந்தது. அக்கால கட்டத்தில் தலைவன் தலைவியை விட்டுப் பிரிந்து செல்ல நேரின் பரத்தமைப் பெண்கள் அவனுக்கு இன்பத்தை அளிப்பவர்களாக இருந்தனர்.

பல நாடுகளில் மிக அழகிய பெண்கள் பரத்தமையர்களாகவே அரசர்களால் ஒதுக்கப்பட்டனர். இத்தகைய பெண்கள் ஆணாதிக்கச் சமுதாயத்தில் அவர்களுடைய பல்வேறு தேவைகளை நிறைவேற்றப் பரத்தையர்களாக வாழ்ந்தனர்.¹²²

சமூகத்தில் பரத்தையரின் நிலை

பரத்தமை ஒழுக்கம் சமுதாயத்தின் இயல்பான ஒன்றாகவே இருந்துள்ளதைச் சங்க இலக்கிய நூல்கள் நமக்குக் காட்டுகின்றன. பரத்தையர் எளியோர் ஒருவரையும் மணம் செய்து கொள்ளாமல் மன்னர் செல்வர் போன்றோர்க்கும் காமுகர்க்கும் இன்பம் அளிக்கும் பெண்களாக வாழ்ந்துள்ளனர். சமூகத்தில் பொருள் கொண்டவர்களாகவும், செல்வாக்கு பெற்றவர்களாகவும் இருந்துள்ள போதிலும் ஏனையபெண்களை நோக்கும் போது இவர்களுக்கான சமூக மதிப்பு குறைவாகவே இருந்துள்ளது.

தலைவன் பரத்தையைத் தன் மனைவி வாழும் மனைக்கு கொண்டு வந்து வாழச் செய்ய, பரத்தை மகப்பேறு எய்தினாலும் கற்பு மிக்க மனைவிக்குச் சமமாக மதிக்கப்பட்டாள் என்பதையும் வாயில் மறுக்கும் தோழி கூற்றில் கூறியிருப்பது பரத்தை ஒழுக்கம் இருப்பினும் அவளின் மகப்பேறு காலகட்டத்தில் தலைவன் அவளுக்கு அளிக்கும் சிறப்பினைக் காண முடிகிறது.

“தட மருப்பு எருமைப் பிறழ் சுவல் இரும் போத்து

மட நடை நாரைப் பல் இனம்இரிய

.....

.....
யானர் ஊர்! நின்மாண் இழை மகளிரை
எம் மனைந்து தந்து நீ தழீஇயினும், அவர்தம்
பைந்தொடி மகளிரொடு சிறுவர்ப் பயந்து
நன்றி சான்ற கற்போடு

எம்பாடு ஆதல் அதனினும் அரிதே”¹²³

இப்பாடலின் வழி கணவன் தன் மனைவி வீட்டில் இருக்கும்போதே பரத்தையரை கொண்டு வந்து இன்பம் தூய்க்கும் பழக்கம் இருந்திருக்கின்றது. மனையில் பரத்தையர் இருந்தாலும் மனைவியுடன் சமமாக வாழும் தகுதியைச் சமுதாயம் அவர்களுக்கு அளிக்கவில்லை. பரத்தையர்க்குக் குழந்தைப்பேறு கிடையாது. தன் தலைவனுடைய புதல்வனைத் தன் புதல்வனாக அருமை பாராட்டி அன்பு செய்து மகிழ்ந்த குறிப்பு உள்ளது. இருப்பினும் பரத்தையர் சமுதாயம் பெண்மக்கள் பிறத்தலையே அதிகம் விரும்பியது.

பரத்தையரை ஊரன் பெண்டிர், மங்கை, மகளிர், அரிவை என்ற பொதுநிலையிலும் ஒருத்தி, எதியாயள், பிறள், பரத்தை, கொண்டிமகளிர், விலை நலப் பெண்டிர், விலைக்கணிகை, கணிகை, இற்பரத்தையர், சேரிப்பரத்தையர், காதற்பரத்தையர், நகர்ப்பரத்தையர் வரைவின் மகளிர், விலைமகளிர், பதியிலார், வேசியர் என்ற பெயர்களைச் சங்கப்பாடல்கள் மூலம் அறியமுடிகிறது.¹²⁴

பரத்தையர் எப்பொழுதும் இளமைநலம் குன்றாமல் அழகுச் சிறப்பால் செருக்கு உடையவர்களாகவும் காட்டப் பெற்றனர். இவர்கள் தம்மிடம் இன்பம் தூய்க்கும் ஆடவரிடமிருந்து பொருளைப் பெற்று வாழ்ந்தனர். தம்மை நாடிவரும் ஆடவர் தம்மைப் பிரிந்து நீங்காதவாறு இவர்களைக் கவரும் வண்ணம் ஆடல், பாடல் அழகு ஆகிய அனைத்திலும் வல்லவர்களாகவும், கவர்ச்சி மிக்கவர்களாகவும் இருந்துள்ளனர்.

விலைமகளிர், பொருட்பெண்டிர், வரைவின் மகளிர் எனப் பொதுவாக அழைக்கப்படும் பெண்கள், தன்னுடன் சேரும் ஆணின் தகுதியைப் பாராமல் பொருளுக்காகத் தம் உடலை அளிப்பவர். அவர்கள் மனையிலும் தம் வீட்டு வாசலிலும் தெரு வீதிகளிலும் நின்று போவோர் வருவோரைத் தம் பக்கம் ஈர்க்க முயல்வர்.

இற்பரத்தையர் சமுதாயத்தில் உயர்ந்தநிலை வகித்த மக்களுடன் குறுநில மன்னர்களுடன் திருமணம் போன்ற புனித உறவுகொண்டு வாழ்ந்தனர். இவர்கள் காமக்கிழத்தியர் என அழைக்கப்பட்டனர். தம் கணவனிடம் அன்பும், உண்மையும் உள்ளவர்களாக வாழ்ந்தனர்.

சேரிப்பரத்தையரும் உயர்நிலை ஆடவர்களிடமே தொடர்பு கொண்டவர்களாக விளங்கினர். இவர்கள் கலைகளில் வல்லவர்களாக வாழ்ந்தனர். ஒரு குறிப்பிட்ட

எண்ணிக்கையுள்ள ஆடவர்களிடம் மட்டுமே தொடர்பு கொண்டிருந்தனர். இவர்கள் தமக்கென விலையைத் தம் கலை நடனத்திற்காக விதிப்பவர்களாக இருந்தனர்.

பரத்தையர் பலரைச் சேரும் பண்புடையவர்களாக இருந்ததால் சமுதாயத்தில் மதிப்பு பெறவில்லை. திருமணம் என்ற அமைப்பிலிருந்து வெளியே வந்து இத்தகைய பெண்களிடம் இன்பம் காண்பது சமூகத்தில் பல நிலைகளிலும் காணப்பட்டது. இத்தகைய பெண்கள் கற்புடன் வாழ்ந்த மகளிரின் மன அமைதியையும். இன்பத்தையும் குலைப்பவர்களாகவே இருந்திருக்கின்றனர்.¹²⁵

பரத்தையர் கணவனுக்கும் மனைவிக்குமிடையே பூசலுண்டாக்குபவர்களாகவே வாழ்ந்தனர். பரத்தையிடம் சென்று வந்த கணவனைத் தலைவி வீட்டிற்குள் வர அனுமதிக்க மாட்டாள். இதற்கான சான்று சங்கப் பாடல்களில் அதிகமாகவே உண்டு. மனைவியைப் பிரிந்து வந்த கணவன் பரத்தையரிடம் இன்பம் தூய்க்கும் காலத்தில் பரத்தை தலைவன் தன்னுடனேயே வாழ்கிறான் என்ற கர்வத்தில் மனைவியைப் பழித்து ஏளனம் செய்யும் சூழல்களும் உண்டு. பரத்தமை தமிழகத்தில் பரவலாக இருந்தபோதும் பரத்தமைச் செயலை முழுவதுமாக சமுதாயம் ஏற்றுவிடவில்லை. கணவன் மனைவியை விட்டுப் பரத்தையை நாடிச்சென்றால் ஊரில் அலர் எழுந்துவிடும்.

பரத்தமை சமுதாயத்தில் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட மண உறவுக்கு வெளியே இன்பம் காணும் வாயிலாக விளங்கிற்று. ஏனெனில் சொத்துரிமைக்கும், குடும்ப பரம்பரை உரிமைக்கும் இடையூறு செய்யாத ஒரு தனியுரிமையாக இது திகழ்ந்தது என்று கா.சிவத்தம்பி குறிப்பிட்டுள்ளார். ஆடவர்களுக்கு ஆடலும் பாடலும் உடலையும் அளித்து மகிழ்வுட்டிய பரத்தையர் தம் இளமை குன்றினால் சமூகத்தில் பயனற்றவர்களாக ஆகிவிடுவர். இவர்கள் சமுதாயத்தில் எத்திறன் இருந்தாலும் சமூகத்தில் மதிப்பைப் பெறுவதில்லை.¹²⁶

பரத்தையர் ஒழுக்கம் சமூகத்திற்கு அஞ்சியே மேற்கொள்ளப்பட்டது. இதன் மூலம் சமுதாயம் பரத்தையர்க்கு கொடுத்த வாழ்க்கை நிலையை உணர முடிகிறது. ஆடவனுக்கு பரத்தையர்த் தொடர்பு என்பது திருமணத்திற்குப் பின்பு பிந்திய நிகழ்ச்சியாக அமைவதை தொல்காப்பியமும் சங்க இலக்கியங்களும், எடுத்துக் கூறுகின்றன. அகப்பொருளுக்கு முழுமையாக இலக்கணம் வகுக்கும் களவியல் என்ற இறையனார் அகப்பொருள் உரை ஆடவனுக்கு மணத்திற்கு முன்பே பரத்தையர் தொடர்பு உண்டு என்றும் அதைப் பெற்றோர் அனுமதித்தனர் என்றும் கூறுகிறது. பார்ப்பனருக்கும் பணமுடைய மேல் வகுப்போர் பலருக்கும் பெண்டிர் இன்பத்திற்குத் துணையாகி வாழவேண்டும் என்ற இழிவான வாழ்நிலையைச் சமுதாயம் அவர்களுக்குக் கொடுத்திருந்தது.

பரத்தையர் வாழ்வில் கலைகளில் பங்கு

பரத்தையர் ஆடல், பாடல், இசைக்கருவிகள் மீட்டுவதில் திகழ்ந்தனர். அகநானூற்றில் பரத்தை ஒருத்தி தோழியர்க்கேற்ப நாங்கள் எம் இயற்கைக்கு ஏற்பக் கூத்தும் பாட்டும் இயற்றினோம். இவற்றைக் காமுற்றுத் தலைவன் எங்களைத் தேடி எம் சேரிக்கு வந்தான் என மொழிகிறான். உள்ளங்கலந்த அன்பால் ஒருவனை மணந்து வாழும் இல்லறத் தகுதியில்லாது போயினும், அவர்களிடம் உள்ள கலையின் சிறப்பால் மன்னர்கள் மதிக்கும் சிறந்த பெருமை உடையவர்களாகவும் பரத்தையர் விளங்கியுள்ளனர். கலைகளின் அடிப்படையில் காதற்பரத்தையர் எனும் பிரிவு இருந்தது. இவர்கள் கலைகளில் இருந்த திறன் அடிப்படையில் ஆடற்கூத்தியர் ஆடலங்கணிக்கையர் என அழைக்கப்பட்டனர்.

பரத்தைகளைப் பிரிந்து வந்த தலைவனிடம் தோழியானவள், துணங்கைக் கூத்தின் ஒலியை நாங்கள் கேட்டோம் எனப் பரத்தையர் கூத்து நிகழ்த்தியதைக் கூறுகிறான்.

சங்ககாலத்தில் பாடியும், விறலியும் எந்த அளவிற்குத் திறமை பெற்றிருந்தார்களோ அதே அளவிற்குப் பரத்தையரும் இக்கலையில் தேர்ச்சி பெற்றிருந்தனர். அக்காலத்தில் தலைமகன் பரத்தை ஒருத்தியை மணந்ததாகவும், பரத்தையர் பலரை மணந்ததாகவும் பேசப்படுகிறது. மக்கள் முன்னிலையிலும், கலை அரங்குகளிலும் பரத்தை ஆடியதை எவ்விடத்தும் கூறப்படுவதில்லை. அப்பரத்தையரின் ஆடலும் பாடலும் அவர்கள் சேரியிலும், வீடுகளிலும் நிகழ்ந்திருப்பதைக் காணமுடிகிறது. அதனால் அவர்கள் பயின்ற ஆடல் தலைவனைத் தன்பால் ஈர்ப்பதற்கே பயன்பட்டிருக்க வேண்டுமென எண்ணத் தோன்றுகிறது. விறலியின் ஆடல் சமுதாய ஆடலாகவும், பரத்தை ஆடல் தனிமனிதனுக்கு நிகழும் ஆடலாகவும் விளங்கியிருக்கக் கூடும் எனக் கருதுவதற்கு இடமுண்டு.

பரத்தைமை தொழில்

பரத்தைமை தொழில் என்பது இழிவானதாகக் கருதப்பட்டாலும் அவ்வமைப்பு நிலைக் காரணத்திற்கு முதற்காரணி சமுதாயமே ஆகும். ஆனால், அச்சமுதாயமே அவர்களைப் புறந்தள்ளும் போக்கு உள்ளது. பெரும்பாலும் பரத்தையர் ஆணாதிக்கச் சமுதாயத்தின் காரணமாகவும், தங்களின் காமவேட்கையின் காரணமாகவும் உருவாக்கப்பட்டுள்ளனர். பரத்தை இழிவானவள் என்றும், சமூகத்தில் சமமான மதிப்பு அவளுக்கு இருக்கக் கூடாது என்றும் ஒதுக்கி வைக்கிறது சமுதாயம். ஆனால், ஆடவன் இழிவான பரத்தையரை நாடிச் செல்கிறான். இப்பொழுது அவனும் சமூகத்தில் இருந்து ஒதுக்கப்பட வேண்டியவனே. ஆனால், ஆணாதிக்கச் சமுதாயம் அதனை

ஏற்றுக்கொள்ள முன்வருவதில்லை. மேலும், சங்ககாலத்தில் பெண்களுக்குக் கல்வி பெறும் வாய்ப்பு குறைவாகவே இருந்தது. மேலும், பெண்கள் கணவனின் சொல்கேட்டு நடக்கும் நற்பெண்டிராகவே இருந்துள்ளனர். தனது கணவன் பரத்தைமை ஒழுக்கம் கொண்டிருப்பினும் அதனை முழுவதுமாகக் கண்டிக்கக் கூடிய வாய்ப்பும், உரிமையும் அவளுக்குக் கிடைக்கப் பெறவில்லை. இதற்கு முக்கிய காரணம் பெண், ஆணைச் சார்ந்துதான் வாழவேண்டும் என்று சமூகம் விதிக்கும் கட்டுப்பாடுகளே ஆகும்.

பரத்தையர் வாழ்வில் குழந்தைப்பேறு என்பது கிடையாது ஏதேனும் விதிவிலக்காய் உண்டு. அவர்கள் பெண் மகவை ஈன்று அதனைக் கற்புடன் ஆளாக்கி வேறு தொழிலில் முன்னேற்ற வேண்டும் என எண்ணினாலும் சமுதாயம் அதனைத் தடுத்து நிறுத்தும் முகமாகவே காட்சியளிக்கிறது. இத்தகைய மகளிர்தம் அத்தொழிலிருந்து வெளிவர எண்ணினாலும் வெளிவர முடியாத வலுப்பெற்ற ஒரு அமைப்பாகப் பரத்தைமை வளர்ந்துவிட்டது.¹²⁷

சக்களத்தி என்ற பெயரில் அன்றும் இன்றும் இளையதார மணமும் பரத்தைமையும் இருக்கின்றன. ஆண் தனது விருப்பப்படி தனது சக்திக்கேற்ப எத்துணைப் பெண்களையும் மணம் செய்து கொள்ளலாம். ஆனால் அவனின் மனைவி அவனுக்குக் கற்புடைய நங்கையாக திகழ வேண்டும் என்ற எண்ணம் ஆணாதிக்கவாதிகளிடம் காணப்படுகிறது. கற்பு என்ற சொல் ஆண், பெண் இருவருக்கும் பொதுவானது. ஆனால், அதைப் பெண்ணுக்கு மட்டுமே உரியதாகக் காண்பது தவறான ஒன்றாகும்.

பரத்தையர் ஒழுக்கம் இழிவானது என்று அக்காலச் சமுதாயம் கருதினும், பரத்தையர் பிரிவு இயல்பான ஒன்றாகவே சமுதாயத்தில் இருந்து வந்துள்ளது. பண்டைய தேவையும், சமூகச்சூழ்நிலையும் இதற்குக் காரணமாக அமைந்திருந்தன. பரத்தையர் இழிவானவர் எனக் கருதினாலும் அவர்கள் கலைகளைப் பாதுகாத்து வளர்த்துள்ளனர் என்பது தெளிவாகிறது.

கலை மகளிர் (விறலியர்)

பெண்ணினம் தொடர்பான சித்தாந்தங்கள் பேசும் இக்காலச்சூழலில் உருப்பெறும் தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் பெண்கவிஞர்கள் இன்னும் சரியாகப் பதிவாகாத நிலையில், எந்தச் சித்தாந்தங்களும் தோன்றாத அக்காலகட்டங்களில் உருப்பெற்ற தமிழ் இலக்கியங்களிலுள்ள பெண்பாற்புலவர்கள் நிலை கண்டிப்பாக இருட்டடிப்புச் செய்யப்பட்ட ஒன்றாகத்தான் இருந்திருக்கும் என்பது கண்கூடு. தமிழிலக்கியங்களில் சங்க இலக்கியத்தில் மட்டும்தான் சில பெண்கவிஞர்கள் உள்ளனர். இந்நிலையில் சங்ககால அறிவு பாரம்பரியம் பெண்ணிற்கும் முன்னுரிமை

வழங்கியுள்ளது என்றும் சங்ககால மகளிர்நிலை அனைத்து வகைகளிலும் சிறந்த விளங்கியுள்ளது என்றும் தமிழ் இலக்கிய வரலாறுகள் பதிவு செய்துள்ளன.

சங்ககாலச் சமுதாயத்தில் மகளிரின் நிலை பலகூறுகளில் சிறந்து விளங்கினாலும் சமூக அமைப்பில் மேட்டுக்குடி பெண்கள், சிறுகுடிப் பெண்கள் என்ற நிலையில் பிரித்துப் பார்க்க சங்க இலக்கியம் களம் அமைத்துத்தருகிறது. சங்க இலக்கியங்களில் சிறுகுடிப் பெண்களாகவும் கலைஞர்களாகவும் அடையாளப்படுத்தப்படும் விறலியர் அகம், புறம் என்னும் இருநிலைகளிலும் இடம்பெற்றுள்ளனர்.

விறலியர்

உள்ளக் குறிப்பினைத் தம் உடம்பில் தோன்றும் மெய்ப்பாடுகளால் புலப்படுத்தும்முறை நாடகத்தின் பாற்பட்டதாகும். இம்முறையினை ‘விறல்’ என்ற சொல்லால் குறிப்பிடுவர். விறல்பட ஆடுந்திறம் மகளிர்க்கே உரியதாகும். ‘விறல்பட ஆட வல்லவள் விறலி’ என வழங்கப் பெற்றாள் என்று பொதுவாக விறலியை வரையறைப்படுத்துவர். சங்க இலக்கியங்களில் விறலியர் என்று பொதுப்படையில் பதிவுகள் இருந்த போதிலும் தனிப்பட்ட பெண் ஆளுமைகள் விறலியராக நேரடி பதிவினைச் செய்துள்ளனரா என்று ஆராய்வோமேயானால் ஔவையார், ஆதிமந்தி இருவர் பாடல்களிலும் விறலியராகத் தங்களைப் பதிவு செய்துள்ளனர் என்று ஆராய்ச்சியாளர்கள் கருத்துரைக்கின்றனர்.

1. ஔவையார் அதியமானின் புகழ்பாடும் பாட்டொன்றில் அவர் தன்னை ஒரு விறலியாக இனம் காட்டிக் கொள்கிறார்.¹²⁸
2. ஆதிமந்தியின் பாடல் தன்னை ஆடுமகள் என்று கூறுவதால் அவள் விறலி என்பது வெளிப்படையாகின்றது.¹²⁹
3. இவ்வாறு விறலியர் பொதுநிலையில் அடையாளப்படுத்தப்பட்ட சூழலில் ஔவையாரும் ஆதிமந்தியும் விறலியர் என்ற ஆளுமையாக ஆய்வாளர்களால் இனங்காணப்பட்டுள்ளனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இதில் ஔவையார் தன்னை விறலியராக எண்ணி மகிழும் சூழலில் ஆதிமந்தி விறலியராகத் தன்னை அடையாளப்படுத்திய சூழலை எண்ணி துயரப்படுகிறாள். இவ்விரு வேறுபட்ட மனநிலைக்குக் காரணத்தை ஆராய்வோமேயானால், ஔவையார் கலைக் குழுவில் இயல்பாகத் தன்னை அடையாளப்படுத்திக் கொண்டவர். ஆதிமந்தி அரசியாக வாழ்ந்தவள். அட்டனத்தியை மணந்து கொண்ட காரணத்தால் ஆடுமகளாக வேண்டிய அவலநிலையை எண்ணி வருந்துகிறாள்.

4. சமூகத்தின் உயர்குடி பெண்களாக அடையாளப்படுத்தப்படுபவர்கள் ஆடுகளத்தில் ஆடுவதை இழிவாகக் கருதினர் என்பதை இதன்மூலம் உள்வாங்க முடிகிறது.

விறலியர் வருணனை

விறலியரின் உடல் வருணனைகள் இலக்கியங்களில் இடம்பெறுவதைக் குறித்து வி.இரா.சிவராசு, “வறுமை விறலியரின் கலை நாட்டத்தைக் குறைக்காதது போலவே உடலின் இயற்கை அழகையும் குறைக்கவில்லை என்பதனையே இவ்வுறுப்பு வருணனை உணர்த்துகின்றது” என்று கூறுவது ஆபத்தானது. பெண்களை வருணிக்கும் மரபு அக இலக்கியங்களில் உண்டெனினும் புறப்பாடலான பொருநாராற்றுப்படையில் உள்ளது போல நீண்ட வருணனை இல்லை. பொருநாராற்றுப்படையை எழுதிய முடத்தாமகண்ணியார் பொருநாராற்றுப்படையில் விறலியைப் பாதாதிகேசமாக வருணித்துள்ள விதம் குறித்து ஆராய்வோமேயானால் அவர் ஒரு பெண்ணாக இருக்க வாய்ப்பில்லை என்று பெண்ணிய ஆய்வின் மூலம் நிறுவலாம். அவர் ஒரு பெண்ணாக இருந்து பாதாதிகேசம் பாழாயிருந்தால் ஆண்மைய சமூகம் அதனை ஏற்றுயிருக்குமா? மேலும் விறலியாற்றுப்படை என்ற பெயர்தான் தலைப்பாகியிருக்கும். இது போன்ற சில வினாக்கள் எழும் சூழலில் அவர் ஆண்பாற்புலவர் என்று நிறுவ வாய்ப்பிருக்கிறது.

ஆண் - பெண் மொழி : விறலியர்

சங்ககாலப் பெண்களைப் பெரும்பான்மை நாம் ஆண்மொழி வாயிலாகத் தான் உணரமுடிகின்றது. சங்ககாலப் பெண்களைக் கட்டமைத்தல் என்பது ஆண் - பெண் மொழிகள் கொண்டு விளக்க முடியும். எடுத்துக்காட்டாகப் பதிற்றுப்பத்திலுள்ள காக்கைபாடினியார், குமட்டுர்கண்ணனார் பாடல்களின் வாயிலாக அறிந்துகொள்ளலாம். விறலியை அழைக்க வேண்டும் அவளைப் பரிசுபெற ஆற்றுப்படுத்த வேண்டும் அவ்வகையில் காக்கைபாடினியார் ‘ஆடுக விறலியர் பாடுக பரிசிலர்’¹³⁰ என்றழைக்கிறார். குமட்டுர் கண்ணனார் பதிற்றுப்பத்தில் விறலியரை அழைக்கும் வகை பின்வருமாறு.

எந்துகோட் அல்குல் முகிழ்நகை மடவரல்

கூந்தல் விறலியர் வழங்குக வடுப்பே¹³¹

விறலியின் இயல்பு ஆடுதல். ஆவளை ஆடுக விறலியர் என்று இயல்பாய் எவ்வித அதிகார தோரணையும் இல்லாமல் காக்கைபாடினியார் அழைக்கிறார்.

குமட்டுர் கண்ணனாரின் பாடல், ஆடும் அவளைத் தன்வீட்டு சமையல்காரியாய் சித்தரிக்கிறது. இவ்வாறு விறலியைக் கட்டமைக்கும்போது வேறுபடும் இடங்களை ஆண் - பெண் மொழிகளினால் அவதானிக்கமுடிகிறது.

புறப்பாடல்களில் விறலியர்

சங்க இலக்கியமான பாட்டும்தொகையில் விறலியர் புறப்பாடல்களில் எவ்விதமாகப் பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளனர் என்பதை புறநானூறு, பதிற்றுப்பத்து, என்ற இரண்டு தொகை நூல்களின் வாயிலாகவும், பத்துப்பாட்டில் இடம்பெறும் புறப்பாடல்கள் வாயிலாகவும் அறிந்துகொள்ளலாம்.

1. புறத்திணை மரபில் பாடாண் திணையில் துறைகளுள் ஒன்று விறலியாற்றுப்படை. புறநானூற்றில் 64, 103, 105, 133, ஆகிய நான்கு பாடல்களும் பதிற்றுப்பத்தில் 40, 49, 57, 60, 78, 87 ஆகிய ஆறு பாடல்களும் விறலியாற்றுப்படை துறை சார்ந்த பாடல்கள்.

2. விறலியாற்றுப்படைத் துறையில் புறநானூற்றில் இடம்பெறும் பாடல்களுக்கும் பதிற்றுப்பத்தில் இடம்பெறும் பாடல்களுக்கும் நுண்ணிய வேறுபாடு ஒன்று உண்டு. புறநானூற்றில் விறலியரின் சுற்றம் பற்றிய குறிப்புகள் எதுவும் இல்லை ஆனால் பதிற்றுப்பத்தில் விறலியருடன் பாணன் சென்றதாகக் குறிப்புகள் உள்ளன.

3. விறலியை ஆற்றுப்படுத்தும்போது இருநிலைகளில் புலவர்கள் ஆற்றுப்படுத்தியுள்ளனர். நெடும்பல்லியத்தனார் பாடல் விறலியிடம் 'நாம் சென்று வருவோமா' என்று தன்னையும் உட்படுத்திக்கொள்ளும் முறையில் அமைந்துள்ளது. இதுபோலவே பரணருடைய பாடலும் விறலியிடம் 'நாம் கண் வருவோம்' என முடிவு பெறுகிறது இது ஒருநிலை. பிறிதொரு நிலையில் புறநானூற்றின் கபிலர், ஓளவையார், முடமோசியார் இவர்களுடைய பாடல்களில் 'நீ செல்வாயாக' என்று விறலி ஆற்றுப்படுத்தப்படுகிறாள்.

4. எட்டுத்தொகையில் விறலியாற்றுப்படை துறை சாராத புறப்பாடல்களில்தான் விறலியரின் அழகும் கவர்ச்சியும் அழுத்திச் சொல்லப்படுகிறது (புறம் 133, 140, 316. பதிற்.ப. 49, 51, 54). ஆனால் பத்துப்பாட்டிலுள்ள ஆற்றப்படை நூல்களில் விறலியரின் அழகு வருணனைகள் முக்கிய இடம்பெறுகின்றன.

5. விறலியர் ஆடல் கலையில் மட்டுமின்றி பாடும் திறத்திலும் சிறந்து விளங்கியதை புறநானூறு, பதிற்றுப்பத்து ஆகிய புறப்பாடல்களின் வாயிலாகவும் பத்துப்பாட்டின் மலைபடுகடாம் வாயிலாகவும் அறியமுடிகிறது.

இவ்வாறு புறப்பாடல்களில் விறலியர் குறித்த பதிவுகள் எனபவை ஆடல், அழகியல், என்ற நிலையிலேயே நின்றிவிடுகிறது. அகப்பாடல்களைவிட

புறப்பாடல்களில்தான் விறலியரின் வருணனைகள் அதிகமாக இடம்பெற்றுள்ளன. பத்துப்பாட்டிலுள்ள ஆற்றுப்படை நூல்கள் என்பவை கூத்தர், பொருநர், பாணர் முதலிய கலைஞர்களின் வறுமையைப் படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றன என்று பொதுவாகக் கூறுவர். ஆனால் விறலி, பாடினி குறித்த வருணனைகள் இன்பம் துய்க்கும் காட்சிப் பொருளாக்கப்பட்டுள்ளன.

கா.சிவத்தம்பி விறலியர் பரத்தையராக மாறினர் என்பதற்கான பதிவுகள் சங்க இலக்கியத்தில் உள்ளது என்பதை எட்டுத்தொகையில் அமைந்துள்ள புறப்பாடல்களைக் கொண்டு நிறுவுகிறார்.

புறநானூறு : 32 ஒரு முக்கியமான மரபினைப் பற்றிக் கூறுகிறது. அதில் அவளை அனுபவிப்பதற்கு அடையாளச் சின்னமாக ஒரு பூவை வாங்குகிறான். இது விறலி பரத்தையாக மாறும் கட்டத்தின் முதற்படியாகலாம். பதிற்றுப்பத்து: 44, இன்னொரு உதாரணம் தருகிறது. அதில் உனது உடலை நோயோ, சாவோ அணுகாது விறலியே அணைந்திருப்பாள் என்று கூறப்படும். மன்னர்கள் விறலியுடன் திளைத்திருந்தமை இதிலிருந்து தெரியவருகிறது.

மன்னனின் ஆசைநாயகியாக விறலியர் மாறியதாக சங்க இலக்கியப் பாடல்களின் வழிநின்று விளக்குகிறார். பத்துப்பாட்டுள் ஒன்றான சிறுபாணாற்றுப்படை (30,31) விறலியர் கற்புநிலை தவறாது ஆடியும் பாடியும் பரிசில் பெற்றனர் என்பதைப் பதிவுசெய்கிறது. விறலியர் குறித்த தவறான புரிதல்கள் அன்றைய சமூகத்தில் நிலவியிருந்ததற்கு விடை கூறுவதாகச் சிறுபாணாற்றுப்படை அமைந்துள்ளது.

விறலியாற்றுப்படை இல்லாமை

தொல்காப்பியப் புறத்திணையில் ஆற்றுப்படை இலக்கியத்திற்கு இலக்கணம் கூறும் போது விறலியருக்கும் ஆற்றுப்படை வகுக்கிறது. பத்துப்பாட்டிலுள்ள ஆற்றுப்படை இலக்கியங்களில் விறலியாற்றுப்படை இடம்பெறவில்லை. திருமுருகாற்றுப்படை பன்னிரு திருமுறைகளில் ஒன்றான பதினோராம் திருமுறையிலும் பத்துப்பாட்டிலும் ஒருசேர இடம்பெற்றுள்ளது. ஒரே நூல் இரண்டு தொகுப்பிலும் இடம்பெற காரணம் என்ன என்பதும் விளங்காமல் உள்ளது. இது குறித்து அறிஞர்களின் கருத்து முரண்களும் கவனிக்கத்தக்கது.

பத்துப்பாட்டில் பொருநன் முதலானோருடன் விறலி சென்றமை சேர்த்துக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதால் தனியாக விறலியாற்றுப்படை பாடப்பெறவில்லை என்ற இராமநாதன் கருத்தை, கா.சுப்பிரமணியன் மறுத்துரைக்கும் போக்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

ஆணாதிக்கம் மேலோங்கியது. பெண்கள் ஆடவர் பாதுகாப்பில் வாழ வேண்டியதேற்பட்டது. ஆகவே, பெண்கள் தம் இச்சைபோல எங்கும் செல்ல வேண்டிய சூழ்நிலை உருவாயிற்று. இவ்வுண்மையை விளக்குவது போல

மலைபடுகடாம் கூத்தர் தலைவனைச் சூழ விறலியர் நிற்பதனை எடுத்துக்காட்டுகிறது. அதனாலேயே பத்துப்பாட்டில் விறலியாற்றுப்படை இடம்பெறவில்லை எனலாம்.

பொருநராற்றுப்படைக்கு வேறுபெயர் விறலியாற்றுப்படை என்று இலக்கிய வரலாறுகள் பதிவு செய்கின்றது. பத்துப்பாட்டுள் இரண்டாம் பாட்டாக அமைந்த இப்பொருநராற்றுப்படை விறலியாற்றுப்படை எனவும் குறிப்பிடப்படும் (2002:51) இதில் விறலியின் உடலே பிரதானப்படுத்தப்பட்டு உள்ளது. ஆண் மையமான சமூகத்தின் உச்சமாகப் பெண் உடல் ஒடுக்கப்படுதல் இன்பம் துய்க்கும் போக பொருளாகக் காட்சிப்படுத்துதலைக் இதன் மூலம் உணரமுடிகிறது.

விறலி, பாடினி, பாண்மகள் எனும் சொற்கள் ஒரே பொருளை உணர்த்துவன என்ற கருத்தில்தான் விறலியாற்றுப்படைத் துறை வகுக்கப்பட்டுள்ளது. இதனைப் பதிற்றுப்பத்தின் இரண்டு பாடல்களில் பயின்று வரும் பாண்மகள், பாடினி சொற்கள் விறலியாற்றுப்படை துறைக்கு உரியதாகக் கட்டமைத்துள்ளதன் வாயிலாக அறிந்துகொள்ளலாம். கி.பி. எட்டாம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய சேந்தன் திவாகர நிகண்டில் பாடினி, விறலி முதலானவர்களைப் பாண்மகள் என்றே குறிப்பிடப்படுவதும் நோக்கற்பாலது.

பாடினி விறலி பாட்டி மதங்கி

பாடல் மகடுஉ பாண்மக ளாகும்.¹³²

அகப்பாடல்களில் விறலியர்

விறலி, விறலியர் என்னும் சொற்கள் அகப்பாடல்களில் நான்கு இடங்களில் பயின்று வருகின்றன.¹³³ மேலும் நற்றிணையில் இரண்டு பாடல்களின் துறைகள் விறலியைக் குறிப்பிட்டுள்ளன. இந்நிலையில் பாடல்களில் பயின்ற முறைமையில் விறலியர் உள்ளுரை பொருளிலும் உவமை நிலையிலும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளனர். துறை குறிப்புகள்தான் விறலியரை வாயில்களாகச் செயல்பட்டதிறம் குறித்து நமக்கு எடுத்துரைக்கிறது. மேலும் சில பாடல்களில் நேரடி சொல்லாடற்களின் வழி விறலியர் சுட்டப்படாமல் விலைமகளிர், மடங்கெழு பெண்டே முதலிய சொற்பிரயோகங்களின் வாயிலாக விறலியரை அடையாளங்கண்டுள்ளனர்.¹³⁴

அகப்பாடல்களில் விறலியர் பயின்ற முறைமையைக் குறித்து கா.சிவத்தம்பி, அகத்திணை மரபில் வாயிலாக விறலியர் இருந்ததாகத் தொல்காப்பியம் கூறுகிறது.¹³⁵ ஆனால் சங்க காலத்தில் விறலியரைக் காணின் தம் கொழுநரைக் கவர்ந்து செல்வரோ எனக் குலமகளிர் அஞ்சும் நிலைக்குத் தாழ்ந்தனர். நகர சமூகத்தில் தலைவனின் அந்தரங்க வாழ்க்கையில் தலைவனின் வாயில்களுள் ஒன்றாக முக்கிய இடம்பெறுவாள்¹³⁶ என்றும் தலைவனின் மனைவியர் பலருக்கும், விறலி தலைவனைத்

தன் கைக்குள் வைத்திருப்பவளாக ஆகிறாள். மேலும் பரத்தை பால் தலைவனை உய்க்க வல்ல ஒரு விறலியிடமிருந்து கொழுநனைக் காப்போம் என ஒரு தோழி நற்றிணை 170 ல் கூறுகிறாள். இவ்விருவர் எடுத்துரைக்கும் நற்றிணைப் பாடலில் ஒரு பெண் என்ற நிலையில் தான் புரிந்துகொள்ள இடமுள்ளது தவிர விறலியாகக் கருத வாய்ப்பில்லை. தலைவன், தலைவிக்கிடையே வாயில்களாகச் செயல்பட்டதால் அவர்களுக்கு இந்த அவலநிலை ஏற்பட்டிருக்கக்கூடும்.

அகப் பாடல்களில் பதிவாகியுள்ள விறலியர் நிலைக்குறித்து கா.சிவத்தம்பி, இவர்கள் வேந்தர் காலங்களில், தலைவனுக்கும் தலைவிக்குமிடையே மற்றும் தலைவனுக்கும் பரத்தையருக்குமிடையே தொடர்பைப் பாதுகாக்கும் இழிதொழிலுக்கு ஆளாகினர். விறலியர் பரத்தையர்களாக மாறினர். சங்ககால அகப்பாடல்களில் விறலியருக்கான இடம் என்பது உவமை நிலையிலும் வாயில் கேட்போர் என்ற நிலையிலும் பதிவாகியுள்ளது. மேலும் விறலியர் பரத்தையராக மாறிய சூழலையும் அகப்பாடல்கள் எடுத்துரைப்பதாகக் கருதுவது முற்றிலும் பொருந்தாது. இனக்குழுச் சமூகத்தில் விறலியர், பாணர்களுக்கு இருந்த சமூகமதிப்பு என்பது நிலவுடைமையாகிய வேந்தர் ஆட்சியில் புலவர் பாரம்பரியத்தில் உருவாகிய பாடல்களில்தான் கீழான நிலையில் வைத்து சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளனர் என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது.

உரையாசிரியர்களின் பார்வையில் விறலியர்

பதிற்றுப்பத்தின் பெயரறியாத பழைய உரையாசிரியர் ‘சில்வளை விறலி’ என்பதற்கு உரை எழுதும்போது அது அவளது வயதைக் குறித்தது என்பர். அவரின் கூற்றுப்படி சில வளையல்கள் என்பது அவளது இளம்பருவத்தைக் குறித்தது. விறலி என்பதற்குப் பதினாறு வயது உடையவள் என்று தமிழ் பேரகராதியில் பிங்கல நிகண்டு கூறுவதாக அமைவதும் இணைத்தெண்ணத்தக்கது. இதனால் விறலியரின் வயதை அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

புறப்பாடலில் கிணைமகள் என்ற சொல்லிற்கு பழைய உரையாசிரியர் விறலியர் என்று பொருள் கூறியுள்ளார்.¹³⁷ ஆனால் பத்துப்பாட்டில் பொருநராற்றுப்படையில்தான் விறலியரின் வருணனை விரிவாக இடம்பெற்றுள்ளது. சிறுபாணாற்றுப்படை அடிகளில் கிணைமகளின் வறுமை நிலையினைப் பதிவு செய்துள்ளது.¹³⁸ எனவே கிணைமகளே பழைய உரையாசிரியர் விறலியர் என்று கொள்வது பொருத்தமானதே. மேலும் கிணைமகள் பற்றிப் புறநானூறு 399 ஆம் பாடல் ஒன்றில் அவர்களின் இல்லற வாழ்வைக் குறித்தும் மீன்பிடிக்கும் தொழிலைச் செய்தனர் என்ற குறிப்பும் உள்ளது.

இவ்வாறு விறலியர் குறித்து பிற பெயர்களில் உரையாசிரியர் வாயிலாக அறிய நேரும்போது புதிய தகவல்களை பெறமுடிகிறது.

தொல்காப்பியத்திற்கு உரையெழுதும் நச்சினார்க்கினியர் விறலி பற்றி விவரிக்கையில் “கூத்தர் சாதி வரையறை இலராதலின் முன் கூறப்பட்டாள். பாணரும், பொருநரும் தத்தம் சாதியின் திரியாது வருதலின் சேர வைக்கப்பட்டனர். விறலிக்குச் சாதி வரையறை இன்மையின் அவள் பின் வைக்கப்பட்டாள். விறலிக்கு இன்னதொரு தொழில் வேறுபாடின்றித் தொழிலொன்றாதலின் விறலி என ஒருமையான குறிக்கப்பட்டாள்” என்று கூறுவதன் வாயிலாக ஆற்றுப்படை இலக்கணத்தில் தொல்காப்பியர் வைத்தமுறைமைக்கான காரணத்தை நச்சினார்க்கினியர் வாயிலாக அறியமுடிகிறது.¹³⁹ மேலும் விறலியர் வேறு எந்தத் தொழிலையும் மேற்கொள்ளாமல் கலைஞர்களாக மட்டும் விளங்கியதாகவும் கூறுகிறார். இளம்பூரணர் பரத்தையர் குறித்து எழுதும் குறிப்பில் ஆடல் பாடல்களில் வல்லவர்களைப் பரத்தையராக எண்ணும் சூழல் நிலவியிருந்ததை அறியமுடிகிறது (தொல்.பொரு.கந்149. இளம்.) அக்காலச் சூழலில் ஆடல் மகளிர்க்கான சமூக அங்கீகாரம் என்னவாக இருந்தது என்பதை ஊகிக்க முடிகிறது.¹⁴⁰

இவ்வாறு இலக்கிய இலக்கண உரையாசிரியர்களின் வாயிலாக விறலியர் குறித்த சில பதிவுகளை ஆராய்ந்தால் உரையெழுந்த காலநிலையில் விறலியருக்கான சமூக மதிப்பு எவ்வாறு இருந்தது என்பதை அறிய முடிகிறது.

பிற்கால இலக்கண நூல்களில் விறலியர்

தொல்காப்பியம் அகத்திணை மரபில் விறலியரை வாயிலாகவும் புறத்திணை மரபில் பாடாண் திணையின் துறைகளுள் ஒன்றாக விறலியாற்றுப்படையை அமைத்து விறலியர் குறித்த பதிவை இலக்கண நிலையில் செய்துள்ளது.¹⁴¹ புறப்பொருள் வெண்பாமாலையில் விறலியாற்றுப்படைத் துறையோடுஇருபாற் பெருந்திணையில் மூன்றுதுறைகளாக விறலியர் குறித்த பதிவுகள் இடம்பெறுகின்றன.¹⁴²

பிற்காலப் பாட்டியல் நூல்களில் விறலியரை விறலியாற்றுப்படை என்ற நிலையிலும், விறலியரின் வருணனைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டெழுந்த புதிய இலக்கிய வகைகள் என்ற நிலையிலும் அடையாளம் காணலாம். தொல்காப்பியத்தின் நீட்சியாக விறலியாற்றுப்படை இலக்கணத்தைப் பாடிய நூல்களும் பிற்காலப் புறப்பொருள் இலக்கணம் கூறும் நூல்களும் விடுத்தும் (வெண்பாப் பாட்டியல், நவநீதப் பாட்டியல், சிதம்பரப் பாட்டியல், தொன்னூல் விளக்கம், செய்யுளிலக்கணம்) இணைத்தும் (பன்னிருப் பாட்டியல், பிரபந்த மரபியல், பிரபந்த தீபம், இலக்கண

விளக்கம், முத்துவீரியம், பிரபந்த தீபிகை) பதிவுசெய்துள்ளன. இவ்வாறு இலக்கண நிலையில் விறலியாற்றுப்படையைத் துறையைத் தொல்காப்பிய நெறியில் நின்று இலக்கணம் கூறுவதும், விறலியாற்றுப்படை இலக்கியமாகப் பயிலப்படாத நிலையில் அதற்கு இலக்கணம் கூறுவது ‘இலக்கியம் கண்டு இலக்கணம் இயம்பல்’ என்ற விதிக்கு முரணாக அமையும் என்பதைக் கருத்தில் கொண்டு அவற்றை விடுத்தும் இலக்கணம் கூறியுள்ளனர். மேலும் கூத்தர், பொருநர், பாணர், விறலியர் என்ற வைப்பு முறையில் தொல்காப்பியத்தில் உள்ளது போல இறுதியாகவும் சிலவற்றில் முதலாவதாகவும் சிலவற்றில் விறலியருக்கு அடுத்த நிலையில் புலவர்கள் என்றும் மூன்று நிலைகளில் வைப்பு முறை அமைந்துள்ளன.

சங்க இலக்கியத்திலுள்ள ஆற்றுப்படை நூல்களில் இடம்பெறும் விறலியரின் வருணனைகள் பாடிய நூல்களில் அங்கமாலை, பாதாதிகேசம், கேசாதிபாதம் நயனப்பத்து, பயோதரப்பத்து முதலிய இலக்கிய வகைகளாக உருப்பெற அடிப்படையாக அமைந்துள்ளன.

பிற்கால இலக்கண நூல்களான உவமானசங்கிரகம், இரத்தினச்சுருக்கம் ஆகியவை பெண்களின் உடல் உறுப்புகளை உவமைகளுடன் பொருத்திக்காட்டி இலக்கணம் கூறும் நூல்களாக எழுந்துள்ளன. எந்த உறுப்புகளுக்கு எதனை உவமையாகச் சுட்ட வேண்டும் என்று இலக்கண நிலையில் விதி அமைந்துள்ளன. பாதாதிகேசம், கேசாதிபாதம் முதலிய பெண்களின் உறுப்புகளை வருணிக்கும் இலக்கியங்களுக்குத் தனித்த நிலையில் இலக்கணம் கூறும் நூல்களாக இவை தோன்றியுள்ளதாகக் கருதலாம். இந்நூல்களில் குறிப்பிடப்படும் உறுப்புகளுக்கான உவமைகள் என்பவை பத்துப்பாட்டில் உள்ள ஆற்றுப்படை நூல்களில் பதிவாகியுள்ள விறலியரின் வருணனைகளோடு தொடர்புபடுத்தலாம். பொருநராற்றுப்படை விறலியரின் இருபது உறுப்புகளைப் பாதாதிகேசமாகவும் சிறுபாணாற்றுப்படை விறலியரின் ஏழு உறுப்புகளைக் கேசாதிபாதமாகவும் வருணித்துள்ளன. இந்த வருணனைகளில் இடம்பெறும் உவமைகளே பிற்கால உவமானசங்கிரகம், இரத்தினச்சுருக்கம் ஆகிய நூல்களுக்கு அடிப்படையாக அமைந்துள்ளன.

இரும்படித் தடக்கையின் செறிந்துதிரள் குறங்கின் ¹⁴³

இரும்படித்தடக்கையின்

சேர்ந்து உடன் செறிந்து குறங்கின் ¹⁴⁴

பேணுங்கதலி பிடிக்களிற்றின் கைகுறங்காம் ¹⁴⁵

இவ்வாறு பொருநராற்றுப்படை, சிறுபாணாற்றுப்படை ஆகியவற்றில் இடம்பெறும் விறலியரின் தொடைகளுக்கான உவமைகள் உவமானசங்கிரகத்திலும் இடம்பெறுவதன் மூலம் அறியலாம்.

பிற்கால இலக்கியங்களில் விறலியர்

பிற்கால அகஇலக்கியமான தூது இலக்கியத்தில் விறலியர் தூது விடும் பொருண்மையில் அமைந்து தூது இலக்கியங்கள் பல தோற்றம் பெற்றுள்ளன. (கூளப்பநாயக்கன் விறலிவிடுதூது, சிம்பரேசர் விறலிவிடுதூது, செண்டலங்காரர் விறலிவிடுதூது, மூவரையன் விறலிவிடுதூது, சிவகாமி சேதுபதியவர்கள் பேரில் விறலிவிடுதூது). இதனை சங்க அக இலக்கியத்தின் நீட்சியாக அடையாளம் காணலாம். சேதுபதி விறலிவிடுதூதில் விறலியின் பாதாதிகேச வருணனை (1-27) இடம்பெற்றுள்ளது. மேலும் செண்டலங்காரர் விறலிவிடுதூது விறலி வருணனை பாதாதிகேசமாகவும் விலைமகள் வருணனை கேசாதிபாதமாகவும் அமைய வேண்டும் என்று எடுத்துரைக்கிறது. பாதாதிகேசமாக அமைந்த பொருநராற்றுப்படையின் நீட்சியை இங்கு இணைத்து நோக்கலாம்.

சங்க அகப்புறப் பாடல்களில் பயின்று வரும் விடயங்களில் சில பிற்கால சிற்றிலக்கிய மரபில் இடம்பெற்றுள்ளதை இலக்கிய வரலாறுகள் பதிவு செய்துள்ளன. தொல்காப்பியர் கூறிய வாயில்களுள் ஒருவராக விளங்கிய விறலியர், தலைவன், தலைவியரிடையே தூது செல்வோராக விறலிவிடுதூது இலக்கியங்கள் தோற்றம் பெற்றுள்ளன. இருப்பினும் தொல்காப்பியத்தின் நீட்சி இலக்கண நிலையில் தொடர்ந்தாலும் சங்ககால இனக்குழு சமூகத்தின் கலைஞர்களான விறலியரை இந்த விறலிவிடுதூது இலக்கியங்களில் நாம் இனங்காண முடியவில்லை. சங்ககால ஆற்றுப்படை நூல்களில் இடம்பெறும் விறலியர் முதன்மைபடாத கேலிக்குரியோராகச் சித்தரிக்கப்படும் விடயங்களின் நீட்சி என்பது எந்தத் தடையுமின்றி பிற்கால இலக்கிய சூழலுக்கேற்ப தன்னை இன்னும் சிற்காரத்தோடு அமைந்து கொண்ட இலக்கியங்களாக இவை வெளிவந்துள்ளன.

விழாக்காலங்களில் மக்களிடமும் போர் வெற்றி காலங்களில் அரசர்களிடமும் பாடி ஆடி பரிசில் பெற்று வந்த விறலியர் காலப் போக்கில் செய்யுள்களை இயற்றுவதில் திறன் வாய்ந்த சில புலவர்கள் பாணர்களையும் விறலியர்களையும் உடன் இணைத்துக்கொண்டு ஒரு கலைக்குழுவை உருவாக்கி, கலைக்குழுவோடு மன்னர்களை சந்திப்பது என்ற மரபு உருவானது என்பதற்குப் புறநானூற்றின் பாடல்கள் சான்று பகர்கின்றன.¹⁴⁶ இவ்வாறு பாணர், விறலியர் முதலிய கலைக்குழு புலவர்களின் கீழ் இயங்கிய நிலையை இனங்காண முடிகிறது.

சங்க காலச் சமூகம் விறலியைக் கட்டமைத்த விதம் தொகை நூல்களில் ஒருவிதமாகவும் பத்துப்பாட்டில் வேறு விதமாகவும் அமைந்திருக்கிறது. எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு இவ்விரண்டின் காலவெளி, சமூகச்சூழல் முதலியவற்றைப் புரிந்துகொள்ள விறலியர் பற்றிய பதிவுகளிலுள்ள முரண்களும் சாட்சிப் பகர்கின்றன.

எட்டுத்தொகையில் ஆற்றுப்படை என்பது துறையாக விளங்கியபோது அதில் விறலியருக்கும் ஆற்றுப்படைகள் பாடப்பட்டுள்ளன. ஆனால் பத்துப்பாட்டில் ஆற்றுப்படை இலக்கிய வகையாக உருப்பெறும்போது விறலியாற்றுப்படை புலவர்களால் பாடபெறவில்லை. இதனால் அந்தச் சமூக அமைப்பு பெண்களுக்கு முக்கியத்துவம் தராத நிலையைக் கொண்டு விளங்கியது என்பது புலனாகிறது.

சமூகப் பின்புலத்தோடு நோக்குகையில் பிற்காலச் சிற்றிலக்கியங்களில் விறலியர் குறித்த பதிவுகள் இருப்பினும் அதனைச் சங்ககால இனக்குழு சமூகத்தில் வாழ்ந்த கலைஞர்களான விறலியோடு தொடர்புபடுத்தவோ, சங்ககால விறலியரின் நீட்சியாக அடையாளப்படுத்தவோ முடியாது. விறலியாற்றுப்படை என்பதன் தொடர்சியோ நீட்சியோ எந்தக் காலத்திலும் பதிவாகாத நிலையை இங்கு இணைத்தெண்ணும்போது இலக்கியங்களில் சமூகத்தின் விளிம்பு நிலையில் வாழும் பெண்களுக்கு இலக்கிய நிலையில் இரண்டாம் தரமான பதிவுகளில் மட்டும் தான் இடமளித்துள்ளனர்.

சங்க இலக்கியத்தில் கைம்மை

சங்ககால மகளிர் கல்வி, ஞானம் முதலியவற்றில் சிறந்து விளங்கினர். கவிபாடும் வல்லமை பெற்றுத் திகழ்ந்தனர். புலமை முற்றிய புவையராகப் பல பெண்கள் திகழ்ந்திருக்கின்றனர். அத்தகைய சங்க மகளிரின் கைம்மை நிலைப்பாட்டை இங்கு காணலாம்.

சங்க இலக்கியத்தில் கற்பு என்பது ஆணுக்கு அடங்கி அவன் சொற்படி நடக்கும் அடக்கக் கோட்பாடாக அமைந்தமையையும், கைம்மை என்பது பெண்ணுக்கு மட்டுமே விதிக்கப்பட்டதையும் காணலாம். அச்சம், நாணம், மடம் ஆகிய இப்பண்புகள் பெண்ணுக்குச் சமூக எதிர்பார்ப்புக்களாக விளங்கின.

திருமண முறையும் குடும்பம்

குடும்பம் என்பது சமூகத்தில் ஒரு சிறிய அலகாகும். சங்க மகளிரின் திருமண முறை பற்றிச் சங்க இலக்கிய அகநானூற்றுப் பாடல்களில் தெளிவான செய்திகள் காணப்படுகின்றன.¹⁴⁷ சங்க இலக்கியக் குடும்ப அமைப்பு தனிக்குடும்பம் வகையைச் சார்ந்ததாகும். திருமணம் என்பது பாலின நிறைவுக்கு அப்பாற்பட்ட குடும்ப வாழ்க்கையைக் குறிப்பது என்ற கருத்து சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படுகின்றது. உடன்போக்கு, களவு மணம் ஆகியவற்றில் மட்டுமே பெண் தன் உரிமையை நிலைநாட்டியமை புலப்படுகின்றது. திருமணத்திற்குப்பின் பெண்கள் பிறந்த வீட்டில்

உடனுறைந்து வாழவில்லை. சங்க இலக்கிய மகளிர் கணவரைப் பேணும் பண்புடையவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர்.

“கற்பு” பண்பாட்டு விளக்கம்

“தமிழ்ச்சமுதாயத்தின் தொடர்வரலாற்றில் பெண் நான்கு நிலைகளில் விளங்குகிறாள்.” 1. கன்னி, 2. குடும்பத் தலைவி 3. விதவை, 4. பரத்தமை என்பனவாகும். முற்கூறப்பட்ட நான்கு பிரிவினரும் சங்க இலக்கியத்தில் காட்டப்படுகின்றனர். பெண்ணை நான்கு நிலைகளிலும் வேறுவேறாகப் பிரித்துப் பார்க்க வைப்பது கற்பு என்னும் கோட்பாடு தான். தந்தைவழிச் சமுதாயம் கற்புக் கோட்பாட்டில் வலுவடைகிறது. பரத்தமை, கைம்மை, இரண்டும் கற்பின் அடிப்படையில் ஆதிக்கம் பெறுகின்றன. “ஒரு தார மணம் உருவாகிய கால கட்டத்தில் பலதார மணமும், பரத்தமையும் ஆணுக்கு மட்டுமே உள்ளனவாக ஆயின. பெண் மட்டுமே கற்புடன் இருக்க வேண்டும் என்று வற்புறுத்தப்படுகிறது. பெண் தன்னைப் பொறுத்தவரைக் கற்புடனும் தாம்பத்திய ஒழுக்கத்துடனும் இருக்க வேண்டும்.”¹⁴⁸ “கற்பு” என்பது ஒருவருடைய நடவடிக்கையில் பால் உறவில் தன்னைக் கட்டுப்படுத்துவதைக் குறிப்பதாகும். உடல் தூய்மை என்பது திருமணப் பிணைப்பிற்கும் வெளியே பாலுறவு நடவடிக்கையில் கட்டுப்பாடுடன் செயல்படுவதைக் குறிக்கும்” என்றும் குறிப்பிடுகின்றது.

மாசில் கற்பு, முல்லை சான்ற கற்பு, கடவுட் கற்பு, நகரடங்கிய கற்பு, மறுவறு கற்பு, நிலைஇய கற்பு, மனைமாண் கற்பு, அடங்கிய கற்பு, உவர்நீங்கு கற்பு, மறுவில் கற்பு, அருந்ததி அனைய கற்பு போன்ற பல தொடரமைப்புக்கள் கற்பின் மேம்பாட்டை உணர்த்துகின்றன.

கற்பு, கைம்மைக்குரிய தோற்றம்

இந்து மதத்தில், தமிழ்ச் சமுதாயத்தில் கற்புக்கு ஒரு தோற்றம், கைம்மைக்கு ஒரு தோற்றம் என்பது இன்றும் காணப்படக்கூடிய காட்சியாகும். பெண்களின் ஒப்பனை கணவன் இறந்த நிலையில் சிதைவு பெற்று கைம்மைக்குரிய தோற்றத்தை உருவாக்குகிறது.

கற்பிற்குரிய அடையாளங்கள்

கற்பிற்குரிய தோற்றப் பொலிவாக மங்கல அணி இடம்பெறுகின்றது. மங்கலப் பொருட்களாகப் பொட்டு, தாலி, மிஞ்சி, மஞ்சள் ஆகியன கருதப்படுகின்றன.

இவற்றில் கூட இன்றும் பொட்டும் தாலியும் பெண்ணுடன் இணைந்தனவாகக் காட்சியளிக்கின்றன.

சங்க மகளிரின் திருமண நிகழ்வுச் செய்திகள்

1. வாகையிலை, அறுகின் கிழங்கில் உள்ள அரும்புகளோடு சேர்த்துக்கட்டப்பட்ட வெண்ணூலாகிய காப்பு.
2. தூய உடை
3. இழை அணிகள் அணிதல் (அகம். 136)
4. தலைமகன் தலைமகளுக்குப் பின்னிருங் கூந்தலில் மாலை அணிவித்தல் (ஐங். 294)
5. மக்களைப் பெற்ற வாலிழை மகளிர் கற்பு நெறியினின்று வாழாமல், தமர் தர ஓர் இல் கூடுதல் (அகம். 86) ஆகியவற்றைத் திருமண நிகழ்வுச் செய்திகளாகக் காண முடிகிறது.

கைம்மை பற்றிய செய்திகள்

1. வளைநீக்கல் (புறம். 237: 7 – 14)
2. தொடி கழிதல் (புறம் 238. 6-7 , புறம் 280. 4-9)
3. இழை களைதல் (புறம். 224. 10-11)
4. கூந்தல் களைதல் (புறம் 25.10-14, 250. 3-4, 262,280)
5. இன்னாப் பொழுதில் உண்ணல் (புறம். 248. 3-4)
6. பச்சைக்கீரை உண்ணல் (புறம். 246)
7. பாயின்றி வதிதல் (புறம். 246)

ஆகியன குறிக்கப்பட்டு உள்ளன.

சங்க மகளிரின் திருமணத்தில் இழை அணிகள் அணியப்பட்டன. கைம்மையில் இழை, வளை, தொடி களையப்பட்டன. கைம்மை வாழ்க்கையில் கூந்தல் களைதலில் மலர் நீக்கம் தானாகவே நடக்கிறது. திருமணத்தில் மங்கல மகளிர் வாழ்த்துகின்றனர். சங்க காலத்தில் கைம்மை மகளிர் வாழ்த்தியதாகவோ, நிகழ்வுகளில் கலந்து கொண்டதாகவோ செய்திகள் இல்லை. கற்பு வாழ்க்கையில் விருந்தோம்பல் பண்பு சிறப்பாகப் போற்றப்பட்டது. இன்னாப்பொழுதில் பசலைக்கீரை, புல்லரிசி, வெள்ளைச்சாந்து, பழஞ்சோறு உண்பது கைம்மைக்குரியதாக உள்ளது.

கைம்மையின் மூன்று நிலைகள்

கைம்மையில் ஒப்பனை நீக்கம், உணவு நீக்கம், பழக்கநீக்கம் என்ற மூன்று நிலைகள் காணப்படுகின்றன. வளை, தொடி, இழை ஆகியன கணவன் துஞ்சிய நிலையில் களையப்பட்டிருக்கின்றன. பெருஞ்சித்திரனார், வெளிமான் என்னும் வள்ளல்

துஞ்சியபோது, வருந்திப் பாடிய பாடலில் இச்செய்தி வெளிப்படுகின்றது. அறனில்லாத கூற்றும் வெளிமான் உயிரைக் கவர்ந்தமையால் அவனது மகளிர் தம் மார்பில் அறைந்து கொள்வதையும் கைம்மைக் கோலத்தின் அறிகுறியாக அவர் கைவளைகளை உடைப்பதையும் அவை வாழைப் பூப்போல சிதறிக்கிடப்பதையும் பாடியுள்ளார் கைம்மை மகளிர் தம் கூந்தலை நீக்கிய செய்தியைப் புறநானூற்றில் நான்கு பாடல்கள் எடுத்து இயம்புகின்றன.¹⁴⁹ திருமணத்திற்கு முன்பும் மணநிலையிலும், பெண்கள் பூச்சூடியிருக்கின்றனர். கைம்மையில் கூந்தல் நீக்கத்துடன் மலர் நீக்கமும் இயல்பாகவே நிகழ்ந்துள்ளது.

தமிழகத்தில் கணவனை இழந்த பெண்டிர் கைம்மை மகளிர் என அழைக்கப்பட்டனர். கைம்மை நிலை என்பது தந்தைவழிச் சமுதாயத்தின் ஒருதார மணமுறை என்ற சமூக அமைப்பில் உருவாக்கப்பட்டது. கணவர் இறந்தால் மனைவி இறக்க வேண்டும். ஆனால் மனைவி இறந்தால் கணவர் இறக்க வேண்டியதில்லை. நற்றிணை, புறநானூறு ஆகிய நூல்களில் மட்டுமே கைம்மை பற்றிய செய்திகள் காணப்படுகின்றன. கணவனை இழந்த நிலையில் இப்பெண்டிரது வாழ்க்கைமுறை, தொழில் தோற்றம் ஆகியவற்றில் அடிப்படையில்,

1. ஆளில் பெண்டிர் (நற். 353)
2. கழிகல மகளிர் (புறம், 280)
3. பருத்திப்பெண்டிர் (புறம். 125)
4. தொடிகழி மகளிர் (புறம். 238)
5. கைம்மை (புறம். 125, 261)
6. படிவமகளிர் (நற். 273)
7. உயவற்றமகளிர் (புறம். 246)

என அழைக்கப்பட்டனர்.

மணிமேகலை கூறும் மூன்று நிலைகள்

கணவனை இழந்த கைம்மை மகளிர் நிலையை இன்னுயிர் ஈதல், நளிமூயெரிபுகுதல், நோற்றுடம்படுதல் என்று மூன்றாக வகைப்படுத்திக் கூறுகிறது மணிமேகலை. கைம்மை மகளிர் அவர்களது செயல்பாடுகளின் அடிப்படையில் தலைக்கற்பினர், இடைக்கற்பினர், கடைக்கற்பினர் என மூன்று வகைப்படுத்துகின்றனர்.

தலை, இடை, கடையாய கற்பு

தலையாய கற்பு என்பது கணவன் உயிர் துறந்த செய்தி கேட்டு உயிர் விடுதலாகும். புறம். 62 ஆம் பாடல் தலைக்கற்பினைக் கூறுகின்றது. கணவனுடன் உயிர் விடுதலைத் தலையாய கற்புடையவர் என்பார் உ.வே.சா.¹⁵⁰.

கடைக்கற்பு என்பது கணவனுடன் தானும் உயிர் மடிதலாகும். இதனைப் பெண்டிர் கணவரின் சிதையிலோ அல்லது தீவளர்த்தோ, தீப்புருந்தோ அல்லது உயர்ந்த மலையில் ஏறிக்குதித்து உயிரை மாய்த்தலாகிய வரை பாய்தல் ஆகியவற்றின் மூலம் நிறைவேற்றுவர். இடைக்கற்பாகிய உடன்கட்டை ஏறுதலை புறம். 240 பாடல் உணர்த்துகிறது. ஆய் ஆண்டிரன் இறந்தபோது அவன் உரிமை மனைவியர் உடன் உயிர் நீத்த செய்தியை இப்பாடல் காட்டுகின்றது.

கணவன் இறந்த பின் உயிர்மேல் பற்றுக்கொண்டோ அல்லது சந்ததியினைக் காக்கவோ, கைம்பெண்டிர்க்குரிய சில நடைமுறைக் கட்டுப்பாடுகளைக் கொண்டு உயிர் வாழ்தலாகும். சங்க இலக்கியத்தில் இக்கைம்கை நோன்புமுறை தங்களை வருத்திக் கொண்டு வாழும் நிலையினைதாகக் காட்டப்படுகின்றது. கைம்மை நோன்பு ஐந்து நிலைகளில் அமைந்துள்ளது. அவை 1. அணிகலன்களைக் களைதல், 2. கூந்தல் கொய்தல், 3. பாயின்றிவதிதல், 4. கட்டுப்பாடான உணவு உண்ணுதல், 5. குறிப்பிட்ட தொழிலை மேற்கொள்ளுதல் ஆகும்.

சங்க இலக்கியத்தில் “கற்பு” என்பது ஆணுக்கு அடங்கி அவன் சொற்படி நடக்கும் அடக்கக் கோட்பாடாக உள்ளது. “கைம்மை” என்பது பெண்ணுக்கு மட்டுமே விதிக்கப்பட்டது. தாய் வழிச் சமுதாயம் என்பது சங்க இலக்கியத்தில் இல்லை.

இயல் முடிவுகள்

- 1) சங்ககால மகளிர் பல்வேறு பிரிவினராய் இருந்தனர். அவர்கள் காதல் மகளிர், இல்லற மகளிர், பரத்தையர் மற்றும் கைம்மை மகளிர் என நான்கு பிரிவினராகக் கூறலாம்.
- 2) சங்க இலக்கியங்களில் புறப்பாடல்களை விடவும் அகப்பாடல்களே பெண்களின் மென்மையை மிகுதியாகப் பேசுகின்றன.
- 3) புறநானூற்றில் அருந்ததியை ஓக்கும் கற்புடைய மகளிர் நிலை பேசப்பட்டுள்ளது.
- 4) கைம்மை மகளிர் கணவனை இழந்த மகளிர் எனப்படுவர். இத்தகையோரை விதவை என்றழைக்கின்றனர்.
- 5) சங்கத் தாய்மார்கள் தன் குழந்தைக்கு அன்புகாட்டுதல் மட்டுமின்றி பாலாட்டுகின்ற காலத்தே நற்பண்புகளையும் வீரத்தையும் ஊட்டி வளர்த்தனர்.
- 6) சங்ககாலத்தில் பெற்றவர் மட்டுமின்றி அக்குழந்தையை வளர்ப்பவளும் அக்குழந்தையின் மீது அன்பு பாராட்டுகின்றவர்களும் தாய் என்றழைக்கப்பட்ட மரபு இருந்தமை புலப்படுகிறது.
- 7) தாய் என்ற சொல் பொதுவாக நின்று நற்றாயையும் செவிலித்தாயையும் குறிக்கும். பெற்றதாய் “நற்றாய்” எனவும், வளர்ப்புத்தாய் செவிலித்தாய் ஈனாத்தாய் எனவும் சுட்டப் பெறுவர்.
- 8) சங்க அக இலக்கியங்கள் தலைவன் தலைவியின் களவு, கற்பு வாழ்வின் சிறப்பம்சங்களைச் சுட்டுகின்றன.
- 9) திருமணத்திற்கு முன் ஆணும் பெண்ணும் அன்பு கொண்டு வாழ்ந்த நிகழ்ச்சிகளைக் கூறும் பாடல்களைக் களவியல் பாடல்கள் என்பர்.
- 10) அகத்திணை மாந்தர் கொள்ளும் மனப் போராட்டங்களுக்கு உளவியல் வழித் தீர்வு காண்பதற்கு எனப் படைக்கப்பட்ட படைப்பே தோழி ஆவாள்.
- 11) பண்டைத் தமிழகத்தில் தலைவன், தோழியின் இசைவுடன் தலைவியை அவர்தம் பெற்றோர் அறியாதவாறு தன்னுடன் அழைத்துக்கொண்டு

நடத்தற்குரிய வழியிலே நடந்து, தன்னுருக்குச் செல்லுதல் 'உடன்போக்கு' எனப்படும்.

- 12) பரத்தையர்கள் ஒத்த கிழத்தியர், இழிந்த கிழத்தியர், வரையப்பட்டோர் என மூவகைப்படுவர்.
- 13) சேயிழை, ஆயிழையாள் போன்ற சங்க இலக்கியச் சொற்களின் மூலம் அலங்காரம் மற்றும் அழகுக் கலையில் பரத்தையர்களுக்கு இருந்த ஈடுபாட்டை அறிய முடிகிறது.
- 14) தலைவனது குணங்களையும் தீயொழுக்கத்தையும் நேரடியாக அவனிடம் எடுத்துரைக்கும் பாங்கு பரத்தையரிடம் காணப்பட்டது.
- 15) பரத்தைமை ஒழுக்கம் சமுதாயத்தின் இயல்பான ஒன்றாகவே இருந்துள்ளதைச் சங்க இலக்கிய நூல்கள் நமக்குக் காட்டுகின்றன.

அடிக்குறிப்புகள்

1. தொல்., பா.1155
2. மேலது., 1045
3. மேலது., 1098
4. அகம்., பா.65, வரி.15
5. குறுந்., பா.95, வரி.4-5
6. மேலது., பா.226, வரி.1-3
7. பெரும்., வரி 134-136
8. கலி., பா.103, வரி.63
9. குறுந்., பா.246, வரி.3-8
10. புறம்., பா.122
11. குறுந்., பா.9, வரி.7-8
12. புறம்., பா.246, வரி.7-10
13. தொல்., பா.1169
14. மேலது., பா.1119
15. கலி., பா.84
16. தொல்., பா.1084
17. மேலது., பா.986
18. மேலது., பா.1070
19. தொல்., களவியல்., நூற்.23
20. தொல்., பா.1192
21. மேலது., பா.1061
22. நற்., பா.262
23. தொல்., பா.1061
24. மேலது., பா.1061
25. மேலது., பா.1063
26. ஐங்., பா.242
27. தொல்., பா.982
28. ஐங்., பா.371
29. மேலது., பா.391
30. மு.வள்ளியம்மை, சங்க காலத் தாயார், ப.15
31. தொல்., பா.1061
32. மேலது., பா.983

33. அகம்., பா.40
34. தொல்., பா.986
35. மு.வள்ளியம்மை, சங்க காலத் தாயார், ப.16
36. அகம்., பா.203
37. நற்., பா.
38. குறுந்., பா.378
39. அகம்., பா.15
40. தொல்., பா.1061
41. மேலது., பா.1061
42. நற்., பா.110
43. கற்., பா.12
44. தொல்., பா.1138
45. கி.அஞ்சலா, குறுந்.ஆய்வுக்கோவை 2006., ப.6
46. மேலது., ப.7
47. மேலது., ப.7
48. குறுந்., பா.396
49. மேலது., பா.44
50. மேலது., பா.144
51. மேலது., பா.378
52. கி.அஞ்சலா, குறுந்.ஆய்வுக்கோவை 2006., ப.9
53. குறள்., எ.54
54. மு.கோமதி, சங்க காலத் தலைவி, ப.34
55. நற்., பா.172
56. மு.கோமதி, சங்க காலத் தலைவி, ப.35
57. குறுந்., பா.238
58. நற்., பா.1
59. மு.கோமதி, சங்க காலத் தலைவி, ப.39
60. குறள்., எ.1147
61. மு.கோமதி, சங்க காலத் தலைவி, ப.39
62. அகம்., பா.303
63. மேலது.,
64. குறள்., எ.1137
65. குறுந்., பா.10
66. மேலது., பா.8

67. குறுந்., பா.46
68. மேலது., பா.56
69. மேலது., பா.61
70. மேலது., பா.193
71. ஆ.அறிவுமொழி, தலைமக்களின் இல்லற மாண்பு, ப.75
72. குறுந்., பா.398
73. மேலது., பா.359
74. உ.கருப்பத்தேவன், குறுந்தொகையில் பெண்கள், ப.267
75. மேலது., ப.267
76. மேலது., ப.268
77. குறள்., எ.314
78. உ.கருப்பத்தேவன், குறுந்தொகையில் பெண்கள், ப.269
79. பொ.முத்துலெட்சுமி, சங்ககாலத் தோழி, ப.48
80. மேலது., ப.49
81. நற்., பா.283
82. ஐங்., பா.214
83. பொ.முத்துலெட்சுமி, சங்ககாலத் தோழி, ப.51
84. நற்., பா.11
85. அகம்., பா.298
86. பொ.முத்துலெட்சுமி, சங்ககாலத் தோழி, ப.53
87. அகம்., பா.65
88. குறுந்., பா.373
89. பொ.முத்துலெட்சுமி, சங்ககாலத் தோழி, ப.54
90. க.அழகர், குறுந்தொகை ஆய்வுக்கோவை 2006., ப.53
91. மேலது., ப.54
92. குறுந். பா.18
93. மேலது., பா.16
94. மேலது., பா.362
95. மேலது., பா.379
96. மேலது., பா.69
97. மேலது., பா.397
98. வ.சுப.மாணிக்கம், தமிழ்க்காதல், ப.130
99. தொல்.அகத்., வரி.39-45
100. குறுந்., பா.124

101. குறுந்., பா.149
102. மேலது., பா.149
103. மேலது., பா.262
104. மேலது., பா.343
105. தொல்.அகத்., வரி.40
106. குறுந்., பா.44
107. மேலது., பா.378
108. வே.சு.இராமலிங்கம், பரத்தையர் ஓர் ஒப்பீடு, ப.52
109. சிலம்பு., அரங்கேற்றுக்காதை, வரி.7-10
110. மேலது., கடலாடு காதை, வரி.74-75
111. குறுந்., பா.295
112. சிலம்பு., கடலாடு காதை, வரி.76-108
113. நம்பியகப்பொருள்., நூ.63
114. சிலம்பு., கடலாடு காதை, வரி.13-14, குறுந்., பா.50
115. குறுந்., பா.139
116. மேலது., பா.293
117. மேலது., பா.8
118. மேலது., பா.203
119. ச.மரகதமணி, சங்ககாலப் பரத்தை, ப.56
120. பட்டின., வரி.246-247
121. பொரு., வரி.84-85
122. ச.மரகதமணி, சங்ககாலப் பரத்தை, ப.57
123. நற்., பா.330
124. ச.மரகதமணி, சங்ககாலப் பரத்தை, ப.59
125. மேலது., ப.59
126. மேலது., ப.60
127. மேலது., ப.63
128. க.கைலாசபதி, 2006:155
129. குறுந்., பா.30
130. பதிற்று. பா.58:1
131. மேலது., பா.18
132. திவா.மக்கட். தொகுதி.5
133. நற். பா.328, அகம். பா.82, 352, பரி. பா.17
134. நற்., பா.170, 310

135. தொல். குற். 52
136. அகம்., பா.106
137. புறம்., பா.111
138. சிறுபாண்., அடி.135-140
139. தொல்.பொரு. 91 நச்சினாக்கினியர் உரை
140. தொல்.பொரு.கற்149 இளம்பூரணர் உரை
141. தொல்.பொரு.491
142. புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, பா.219, 337, 388, 340
143. பொருநராற்றுப்படை, பா.40
144. சிறுபாண்., அடி.20
145. உவமானசங்கிரகம்., பா.12
146. புறம்., பா.152,378
147. அகம்., பா.86, 136
148. ஏங்கெல்ஸ், குடும்பம், தனிச்சொத்து, அரசு ஆகியவற்றின் தோற்றம், ப. 103
149. புறம்., பா.25,237,250,261,280
150. உ.வே.சா.உரை, புறம். 62.ப.151

இயல் : 2

மகளிரின் இல்வாழ்க்கை நெறி

ஒரு நாடு சிறப்பதற்கு அந்நாட்டின் மண்வளம் காரணமன்று, அந்நாட்டு ஆடவரின் ஆண்மக்களின் நடைநலமோ, மனநலமோ, ஒழுக்க நலமோ காரணமாக அமையும் என்பது ஓர் உயரிய உண்மையினை உள்ளடக்கிக் கொண்டிருக்கின்றது. இதைப்போன்று சங்ககால மகளிர் பலவகையாலும் மாட்சிமை பொருந்தியவர்கள் என்பது இதனால் பெறப்படுகின்றது. அவை விருந்தினர் பேணல், காதல் வாழ்வு, குடும்பம், உடலியல் அறிவு, நாகரிகம், பண்பாடு, பேசும் திறம் முதலியனவாகும். இவற்றை இவ்வியலில் காணலாம்.

தொல்காப்பியத்தில் பெண்ணின் பண்பு

தொல்காப்பியர் பெண்ணின் பண்புகள் பற்றிக் குறிப்பிட்டிருப்பதனை,

‘அச்சமும் நாணும் மடனும்முந் துறத்த

நிச்சமும் பெண்பாற்கு உரிய என்ப’¹

என, அச்சம், நாணம், மடம் முதலிய பண்புகள் பெண்களுக்கே உரிய பெரும் பண்புகளாகப் போற்றப்பட்டன. மகளிர் தம் மனத்திற் குறிப்பின்றித் தோன்றும் நடுக்கம், அச்சம் என்று கூறப்படும். பெண் தன்மையோடு பொருந்தாத புறச் செயல்களில் ஒழுகாது ஒதுங்கி வாழ்தலே நாணம் எனப்பட்டது. அறிந்தும் அறியாத தன்மையினராயித்தல் ‘மடன்’ என்று கூறப்படும். இதனை,

“செறிவும் நிறைவும் செம்மையும் செப்பும

அறிவும் அருமையும் பெண்பா லான”²

எனத் தொல்காப்பியர் பெண்மையின் பண்புகளைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

‘செறிவு என்பது அடக்கம், நிறைவு என்பது அமைதி, செம்மை என்பது மனங்கோடாமை, செப்பு என்பது சொல்லுதல், அறிவு என்பது நன்மை பயப்பனவுந் தீமை பயப்பனவும் துணிதல், அருமை என்பது உள்ளக்கருத்து அறிதலருமை’ என்று இளம்பூரணர் உரை வகுத்துள்ளார்.

இவையெல்லாம் தொல்காப்பியம் பேசும் பெண்ணின் பெருமைகளாகும். தொல்காப்பியர் ‘மாதர் காதல்’ என்றும் சொல்லதிகாரத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளார். இதனால் பெண்கள் அன்பிற்குரியவர்கள் காதலித்தற்குரியவர்கள் என்பன பெறப்படுகின்றன.

பெண்களுக்கு உயிரினும் நாணம் சிறப்புடையது என்றும், நாணத்தினும் கற்புச் சிறந்தது என்றும் தொல்காப்பியர் களவியலில் குறிப்பிட்டுள்ளார். இதனை,

“உயிரினும் சிறந்தன்று நாணே நாணினும்

செயிர்தீர் காட்சிக் கற்புச் சிறந்தன்று”³

எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

திருமணத்திற்கு முந்தைய வாழ்க்கை

ஆண்மகனுக்குரிய பண்புகளாகப் பெருமை உரன் ஆகிய இரண்டினைத் தொல்காப்பியர் கூறியுள்ள செய்திகள் அறியப்பெற்ற தொன்றாகும். மேலும், போர்களத் தொழிலில் மேம்பட்டவன் ஆண்மகன் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இவ்வாறு வன்மை மிக விளங்கிய ஆணின் பண்பிற்கு முரணாக அன்பும் அருளும் ஆகிய மென்மைப் பண்புகள் நிறைந்த பெண்களைத் தமிழ்ச் சமுதாயம் பெற விழைந்து பண்டைத் தமிழ்மக்கள் அன்பும், அடக்கமும், அறிவும் பண்பும் நிறைந்த பெண்மக்களைப் பெற விரும்பினார்கள் என்பது, ‘பொய்யா நாவிற் கபிலன்’⁴ எனவும் தாம் வாழ்ந்த காலத்துப் புலவர் பெருமக்களாலேயே ஒரு சேரப் புகழ்ந்து பேசப்பெற்ற கபிலர் தம் ஐங்குறுநூற்றுப் பாடல் ஒன்றால் அறியப்பெறலாம். இதனை,

‘குன்றக் குறவன் கடவுட் பேணி

இரந்தனன் பெற்ற எல்வளைக் குறுமகள்’⁵

என, குன்றத்து வாழும் குறவர் இறைவனை வேண்டிப் பாடுகிடந்து பெற்ற பெண் என்பதனால் இந்நாளைப் போல் இன்றி அந்நாளில் பெண்மகவு பெற்றோரால் வரவேற்கப் பெற்ற சிறப்பினை நன்கு அறியலாம்.

காதல் ஆற்றல்

சங்ககால மகளிர் காதல் வாழ்வை மேற்கொண்டனர். காதல் ஓர் உயர்ந்த பண்பாகும். வாழ்க்கையில் பல படிகள் உண்டு. ஆணும் பெண்ணும் ஒருவரை ஒருவர் துணையாக நாடி வாழும் படிக்கு இன்றியமையாதது காதல். அந்த நிலையில் மனம் மிக வேகமாக வளர்ந்து பண்படும். அவ்வாறு காதலால் பண்பட்டு வளரும் மனத்தில் அஞ்சாமை மிகும். தன்னலம் குறையும். துன்பத்தைத் தாங்கும் ஆற்றல் பெருகும்.

காதலன் காதலி இருவரும் குழந்தைகளாக இருந்து சிறுவர்களாக மாறி, இளைஞர்களாக வளர்ந்தவர்களே. கண்பார்வை நுழையாத இருள் சிறுவர்களின் உள்ளத்தில் அச்சத்தை வளர்ப்பது, இருளிலே தெளிவின்றிக் காணும் காட்சியும், கேட்கும் ஒலியும், அவர்களை நடுங்கச் செய்வன. பகலிலும் சில விலங்கும் வேகமாகப் பாயும் போது சிறுவர்களின் உள்ளம் துணுக்குறும். சிறுவனை விடச் சிறுமி

மிகுதியாக அஞ்சபவள். இவ்வாறு வளர்ந்த அச்சம் இளமைப் பருவத்துக் காதலியின் உள்ளத்தை விட்டு இன்னும் நீங்கவில்லை. ஆனால் அவன் உள்ளத்தில் காதல் வளர்ந்து விட்டது பகலிலே கண்டு பழகிய அந்தக் காதலன் இரவிலும் அவளை நாடிவரத் தொடங்கினான். எல்லோரும் உறங்கும் நள்ளிரவில் அவன் வேலிப்புறத்தே மெல்ல வந்து நிற்பது வழக்கம். சிலநாள் இவ்வாறு வந்து சென்ற காரணத்தால். ‘இன்றும் வருவான்; இன்றும் வருவான்’ என்று காதலியின் நெஞ்சம் நாள்தோறும் எதிர்பார்க்கத் தொடங்கியது. ஒருநாள் நள்ளிரவில் அவனை எதிர்பார்த்தவாறு காதலி நின்றிருந்தாள். இரவின் அமைதியிலே இருளின் சூழலிலே அவ்வாறு தனியே அஞ்சாமல் நிற்க, அவர்களால் அப்போது முடிந்தது. ஒரு சில திங்களுக்கு முன்னே இந்த அஞ்சாமை அவளிடம் இல்லை. மலைக் கோட்டான் கத்தும் குரலைக் கேட்பினும் அவளுடைய உள்ளம் நடுங்கும். வீட்டு முற்றத்தில் வளர்ந்துள்ள பலா மரத்தின் பெரிய கிளையில் குரங்கு பாய்ந்து துள்ளுவதைக் காணினும் அவள்நெஞ்சம் நடுங்கி அஞ்சும். சில திங்களுக்கு முன்னே இவ்வாறு அஞ்சி நடுங்கும் நெஞ்சம் பெற்றிருந்தவள், இன்று நள்ளிரவில் காதலனுடைய வரவை எதிர்நோக்கிச் செறிந்த இருளில் அவன் வரும் வழியை உற்றுப் பார்க்கும் அஞ்சாமை பெற்றாள். தான் பெற்ற அஞ்சாமையை நினைந்து அவளே வியப்புற்றாள்.

“குன்றக் கூகை குழறினும் முன்றில்

பலவின் இருஞ்சினைக் கலைபாய்ந் துகளினும்

அஞ்சுமன் அளித்து என் நெஞ்சம் இளியே

ஆரிருட் கங்கும் அவர்வரின்

சாரல் நீளிடைச் செலவானாதே”⁶

நள்ளிரவில் தன்னந்தனியே இருண்ட மலை வழியே வரும் அந்த இளைஞனுடைய அஞ்சாமையைப் பற்றிக் கூற வேண்டுவதே இல்லை. இவ்வாறு இருவர் உள்ளத்திலும் அஞ்சாமையை வளர்த்த பெருமை காதலுக்கு உரியதாகும்.

பெற்றோர் திருமணத்திற்கு இசைவார்களோ மாட்டார்களோ என்ற அச்சத்தால் காதலி தன் காதலனுடன் வெளியூர்க்குச் சென்றுவிடத் துணிந்தாள். பெற்றோர் அறியாமலே ஒருநாள் அவனுடன் சென்று விட்டாள். அவள் சென்ற வழியோ வளம் குறைந்த மலைப்பகுதி; காலமோ வெயில் மிகுந்த வேணில். உணவும் நீரும் இல்லாமல் யானைகளும் வருந்தும் கொடிய வழி அது. மேகம் இடிக்கும் குரலைக் கேட்கும்போதெல்லாம் மழை பெய்யுமோ, வேட்கை தணிக்க நீர் கிடைக்குமோ என்று யானைகள் ஏங்கி இடியின் குரலை உற்றுக் கேட்குமாம். எளிதில் வாடாத மூங்கிலும் தோல் சுருங்கி உலர்ந்து போகும் அளவிற்கு அந்தக் கொடிய வழியில் வெப்பம் மிகுந்திருந்தது. அத்தகைய வழியில் மகள் சென்றாள் என்று உணர்ந்தவுடன் தாயின் மனம் மிகமிக வருந்தியது. அவன் செல்வ மகளாய் வீட்டில் வளர்ந்த நல்வளர்ச்சியை

எண்ணினாள். தோழியுடன் கூடி முற்றத்திலும் மர நிழலிலும் விளையாடி மகிழ்ந்த அவளுடைய இளமைப் பருவத்தை எண்ணி எண்ணி உருகியது தாயின் நெஞ்சம். பால் உண்ண அழைத்தாலும் மறுத்து, பந்து எடுத்துச் செல்லவும் மறந்து தோழியருடன் மகிழ்ந்து பொழுது போக்கிய அருமை மகள் இன்று கொடிய பாலை வழியில் சென்றதை எண்ணித் துன்புற்றாள். இன்பமாக மகிழும் மகிழ்ச்சியைத் துறந்து நீரும் நிழலும் அற்ற வழியில் வருந்தும் துன்பத்தை வலிய ஏற்றுக் கொண்டாளே என்று எண்ணி உருகினாள்.

“பாலும் உண்ணாள் பந்துஉடன் மேவாள்
விளையாடு ஆயமொடு அயர்வோள் இனியே
எளிதென உணர்ந்தனள் கொல்லோ முளிசினை
ஓமை குத்திய உயர்கோட்டு ஒருத்தல்
வேனிற் குன்றத்து வெவ்வரைக் கவர்அன்
மழைமுழங்கு கடுங்குரல் ஓர்க்கும்
கழைதிரங்கு ஆரிடை’ அவனொடு செலவே”⁷

துன்பத்தை ஒதுக்கி இன்பத்தை நாடுவது மனத்தின் இயல்பு. இந்தக் காதலியோ, இன்பத்தைத் துறந்து துன்பத்தைத் தானே ஏற்றுக் கொள்ள முனைந்தாள். துன்பம் தாங்கும் ஆற்றல், துன்பத்தைத் தானே வரவேற்கும் ஆற்றல் அரியதொன்றாகும். இத்தகைய அரிய மாறுதல் ஓர் இளம் பெண்ணின் உள்ளத்தே ஏற்படுமாறு செய்தது காதல்.

உண்ணும்போது ‘இது நன்றாக இல்லை; அது நன்றாக இல்லை’ என்று குறை கூறி உண்ணாமல் விடுவது சிறுவர்களின் இயல்பு. தாய் தன் மக்களின் வளர்ச்சியைக் கண்ணும் கருத்துமாகப் போற்றித் தன் உள்ளத்து ஊறும் அன்போடு கலந்து சமைத்து அளிக்கும் நல்ல உணவையும் குறை கூறி மறுக்கின்றனர் மக்கள். ஒருநாள் மறந்தோ, சிறிது தவறியோ சுவைப் பொருள் ஒன்று மிகினும் குறையினும் அன்று பெருங்குறை கூறி உணவு ஒதுக்கப்படுகின்றது. இவ்வாறு உணவிலே சுவை வேறுபாடு கண்டு சிறு குறையையும் பெரிதாக உணர்ந்து வளரும் மக்களின் மனம், அடுத்த நிலையில் இவ்வாழ்க்கைத் தொடக்க நிலையில் பெரியதொரு மாறுதலை அடைகின்றது. தாயின் சமையலில் குறைகாணும் மகன், காதலியின் கைப்பட்டதெல்லாம் சுவை மிகுந்ததாக உணர்கின்றான்.

திருமணம் செய்து இவ்வாழ்க்கை தொடங்கிய ஒரு குடும்பத்தில் மனைவி தயிர்க்குழம்பு சமைத்தாள். முற்றிய தயிரைத் தன் மெல்லிய விரலால் பிசைந்தாள். சேர்ப்பன சேர்த்துத் தாளிக்கத் தொடங்கினாள். குறித்த நேரத்தில் விரைந்து தாளிக்கத் தவறினால் நறுமணமும் சுவையும் குன்றுமாதலின் தயிர் பிசைந்த கையைக் கழுவாமலே நெகிழ்ந்த நன் ஆடையை உடுத்திக்கொண்டாள். உடனே தாளிக்கத்

தொடங்கினாள். தாளிப்புக்கை மேல் எழுந்து கண்ணில் பட்டது. புகைக்காகத் தயங்கிச் சிறிது பொறுத்தாலும் சுவைப் பயன்கெடும் என்று அஞ்சி, புகைக்கு இடையே உற்று நோக்கித் துழாவிச் சமைத்து முடித்தாள். இவ்வாறு சமைத்த இனிய புளிச்சுவை உடைய குழம்பைக் கணவனுக்கு இட்டபோது அவன் ‘நன்றாயிருக்கின்றது’ என்று பாராட்டியவாறே உண்டான். அந்தப் பாராட்டுதலைக் கேட்ட மனைவியின் முகம் மகிழ்ச்சியுற்றது. அகத்தே நிறைந்த மகிழ்ச்சி புறத்தே நுட்பமாகப் புன்முறு வலாக விளங்கியது.

“முனிதயிர் பிசைந்த காந்தள் மெல்விரல்

கழுவுறு கலிங்கம் கழாஅது உடஇக்

குவளை உண்கண் குய்ப்புகை கமழத்

தான்துழந்து அட்ட தீம்புளிப் பாகர்

இனிதெனக் கணவன் உண்டலின்

நுண்ணிதின் மகிழ்ந்தன்று ஒண்ணுதல் முகனே.”⁸

திருமணத்திற்கு முன் இந்த இளைஞனுக்குத் தன்விருப்பு வெறுப்பே முன்னோங்கியிருந்தன. அதனால்தான் தாயின் அன்பு கலந்த உணவையும் மகிழ்ந்து போற்ற முடியாதமகனாக இருந்தான். தாயின் அன்புக்கும் இல்லாத ஆற்றல், காதலுக்கு அமைந்திருத்தல் வியப்பே ஆகும். தாயின் அன்பு ஏற்படுத்த முடியாத பெருமாறுதலை ஒருத்தியின் காதல் அவன் உள்ளத்தில் ஏற்படுத்திவிட்டது. தன் விருப்பு வெறுப்பை முன்னோங்க விடாமல் தன் காதலியின் மகிழ்ச்சியையே பெரிதாகப் போற்றும் மனம் அமைந்துவிட்டது. ஆதலின் போற்றத் தக்க சுவை அமையாத உணவையும் ‘இனிது’ எனப் போற்றி உண்டான்.

காதல் ஒழுக்கம்

பழந்தமிழர் கண்ட கவிதை மரபிலே காதலுறவும் நிலத்தின் இயற்கைக்கேற்ப அமைந்திருந்தது. திருமணத்திற்கு முந்திய காதலுறவு குறிஞ்சி நிலத்தோடு தொடர்பு படுத்தப்பட்டது. பிரிவு, கால அளவையால் முல்லை, நெய்தல், பாலை என்னும் நிலங்களுடன் தொடர்புபடுத்தப்பட்டது. இல்லறக் காதல் மருதத்துடன் தொடர்புபடுத்தப்பட்டது.

மக்கள் செய்யும் தொழிலை அடிப்படையாகக் கொண்டே முல்லை நெய்தல் பாலை ஆகிய நிலங்கள் பிரிவு ஒழுக்கத்துடன் தொடர்பு பெற்றன. முல்லை நிலத்திற் பிரிவு சிறிது காலத்திற்குத்தான் நிகழும். அங்கு ஆவினங்களை மேய்ப்பதற்கும் வேட்டையாடுவதற்குமே பெரும்பாலும் தலைவன் பிரிவான். தலைவி தலைவன் வரும்வரையும் பொறுமையுடன் ஆற்றியிருப்பாள். நெய்தல் நிலத்திலே பிரிவு அதனினும்

சிறிது நீண்டகாலத்திற்கு நிகழும். கடல்மேற் செல்லும் பரதவர் திரும்பிவரக் காலந்தாழ்ப்பது இயல்பே. இந் நிலத்துப் பிரிவு தலைவியின் நலம் கெடுமளவுக்கு நீண்டது. பாலைநிலத்திற் பிரிவு இவ்விரு நிலங்களிலும் நிகழும் பிரிவிலும் மிகவும் நீண்டிருக்கும். அங்கு பல துன்பங்களைக் கொண்ட சுரத்தின் வழியாகச் சென்ற தலைவனின் வரவுக்காகத் தலைவி வருந்துவாள்.

களவொழுக்கம் குறிஞ்சியில் நிகழ்வதாகவே கூறப்படும். மலைவாழ்நர் திருமணத்துக்கு முன்னரேயே காம நுகர்ச்சியில் ஈடுபட்டமையை இது குறிப்பதாக இருக்கலாம். பருவ மங்கையர் வீட்டில் அடைபட்டுக் கிடப்பது பிற்கால வழக்கமாகும். ஆனாற் சங்க காலத்தில் களவொழுக்கம் மிகவும் பரவியிருந்தது. காதலர் களவொழுக்கத்தில் ஈடுபட்ட போதிலும் வரைவு கடாவித் திருமணம் முடித்துக்கொள்வதிலும் கவனமாக இருந்தனர். “உன் கையை நுமர்பற்றித்தரும் நாடறி நன்மணம் விரைவில் முடிந்துவிடும்” என்று தலைவன் கூறுவதாகக் குறிஞ்சிப் பாட்டிற் காண்கிறோம்.

“நேரிறை முன்கை பற்றி நுமர்தர
நாடறி நன்மண மயர்கஞ் சின்னாள்
கலங்க லோம்புமி நிலங்கிழை யீரென
ஈர நன்மொழி தீர்க் கூறி”⁹

மேலும் அவர்கள் களவொழுக்கத்தில் ஈடுபட்டபோதும் தாய் தந்தையர் விருப்பத்தையும் பொருட்படுத்தினர் என அறிந்துகொள்ளலாம்.

திருமணம்

வரைவு கடாவுதல் முதலிய நிகழ்ந்த பின்னர் திருமணம் நடைபெறும். பழந்தமிழரின் மணவினை பிற்காலத்தில் ஆரியர் புகுத்திய மணவினையிலிருந்து முற்றிலும் வேறுபட்டது. சிலப்பதிகாரத்தில் வரும் மணவினை ஆரியர் முறைக்கேற்ப அமைந்ததாகும். பழந்தமிழர் திருமண வினையில் ஆரியச் சடங்குகள் கிடையாது. அதில் தீயை வளர்ப்பது, தீயினை மணமகனும் மணமகளும் சுற்றிவருவது ஆகிய சடங்குகள் இல்லை; மணவினைக்குத் தலைமை பூண்டு நடத்தும் பார்ப்பானும் இல்லை.

அகநானூறு பாடல் திருமணவினையை விளக்கமாக எடுத்துக்கூறும்: “உழுத்தம் பருப்புடன் கூட்டிச் சமைத்த செவ்விய பொங்கலோடு பெரிய சோற்றுத்திரள் ஆக்கி வைத்திருக்கின்றனர். மரத்தூண்கள் நிறுத்திச் செய்த அழகிய பந்தரின் கீழ் புதுமணல் பரப்பியுள்ளனர். மனையின்கண் விளக்கினை ஏற்றி மாலைகளைத் தொங்க விட்டிருக்கின்றனர். தீய கோள்களின் தொடர்பு நீங்கப்பெற்ற திங்களைக் குற்றமற்ற

சிறந்த புகழினையுடைய உரோகிணி என்னும் விண்மீன் சேர்ந்த இருள் நீங்கிய விடியற்காலையில், முதுபெண்டிர் உச்சியிற் குடத்தினையுடையரும் கையினிற் புதிய அகன்ற கலத்தினையுடையருமாகி, அவற்றை முறை முறையாகத் தரத்தர ஆரவாரம் மிகுந்தது. மகனைப் பெற்ற தூயமகளிர் நால்வர் கூடிநின்று, “கற்பின் வழாது, பல பேறுகளையும் பெற்று, நினை எய்திய கணவனை விரும்பிப் பேணும் விருப்பத்தை உடையையாக” என்று நீர் தெளிக்கப் பெற்ற குளிர்ந்த இதழ்களையுடைய பூக்களை, மிக்க கரிய கூந்தலில் நெல்லுடன் தூவி மணமக்களை வாழ்த்தினர். இவ் வினைகள் யாவும் முடிந்த பின்னர் சுற்றத்தார் “சிறந்த இல்லறக் கிழத்தியாக விளங்குவாய்” எனக் கூறிப் பெண்ணை உரியவனிடம் கொடுத்தனர்.”

“உழுந்தலைப் பெய்த கொழுங்களி மிதவை

பெருஞ்சோற் றமலை நிற்ப நிரைகால்

தண்பெரும் பந்தர்த் தருமணல் ஞெமரி

மனைவிளக் குறுத்து மாலை தொடரிக்

கணையிருள் அகன்ற கவன்பெறு காலைக்

கோள்கால் நீங்கிய கொடுவெண் டிங்கள்

கேடில் விழுப்புக்ழ் நாடலை வந்தென

உச்சிக் குடத்தர் புத்தகன் மண்டையர்

பொதுசெய் கம்பலை முதுசெம் பெண்டிர்

முன்னவும் பின்னவும் முறைமுறை தரத்தரப்

புதல்வற் பயந்த திதலையவ் வயிற்று

வாலிழை மகளிர் நால்வர் கூடிக்

கற்பினின் வழாஅ நற்பல உதவிப்

பெற்றோற் பெட்கும் பிணையை யாகென

நீரோடு சொரிந்த ஈரிதழ் அலரி

பல்லிருங் கதுப்பின் நெல்லொடு தயங்க

வதுவை நன்மணம் கழிந்த பின்றைக்

கல்லென் சம்மையர் ஞெரேரெனப் புகுதந்து

பேரிற் கிழத்தி யாகெனத் தமர்தர”¹⁰

இம்மணவினைகள் வேறொரு அகநானூற்றுப் பாட்டிலே பின்வருமாறு கூறப்பட்டுள்ளன: “இறைச்சியுடன் கூட்டி ஆக்கிய நெய்மிக்க வெண்சோற்றை வரைதல் இல்லாத வள்ளன்மையுடன் சுற்றத்தார் முதலியோர்க்கு அளித்தனர். புள் நிமித்தம் சிறந்திருந்தது. தெள்ளிய ஒளியையுடைய அழகிய இடமகன்ற பெரிய வானம் களங்கமற விளங்கிற்று. திங்களை உரோகிணி கூடிய குற்றமற்ற நன்னாளிலே

மணமனையை அழகுறுத்திக் கடவுளை வழிபட்டனர். முரசு முழங்கியது; மணமகளுக்கு மண நீராட்டிய மகளிர் தமது கூரிய கண்களால் அவளை இமையாது நோக்கினர். அழகிய கவர்ந்த இலைகளையுடைய வலாகைப் பூக்களும், கழுவிய நீல மணியையொத்த கரிய இதழையுடைய அறுகம்புல்லின் கிழங்கின் கண்ணுள்ள தண்ணிய நறிய அரும்புகளும் வெண்ணூலிலே கட்டப்பட்டுப் பந்தலில் தொங்கவிடப் பட்டிருந்தன. தூய உடையாற் பொலிந்த இப் பந்தலிலே மேகம் ஒலித்தாலொத்த மணவொலி மிகுந்தது. இப்பந்தலின் கீழ் மணமகள் இருந்தாள். அணிகலன்களின் பாரத்தினால் மணமக்களுக்கு ஏற்பட்ட வியர்வையை ஆற்றிச் சுற்றத்தார் அவளை உரியவனிடம் கொடுத்தனர்.

மைப்பறப் புழுக்கி னெய்க்கனி வெண்சோறு
வரையா வண்மையொடு புரையோர்ப் பேணிப்
புள்ளுப்புணர்ந் தினிய வாகத் தெள்ளொளி
அங்க ணிருவிசம்பு விளங்கத் திங்கட்
சகட மண்டிய துகடர் கூட்டத்துக்
கடிநகர் புனைந்து கடவுட் பேணிப்
படுமண முழவொடு பருஉப்பணை யிமிழ
வதுவை மண்ணிய மகளிர் விதுப்புற்றுப்
பூக்கணு மிமையார் நோக்குபு மறைய
மென்பூ வாகைப் புன்புறக் கவட்டிலை
பழங்கன்று கறித்த பயம்பம லறுகைத்
தழங்குரல் வானின் றலைப் பெயற் கீன்ற
மண்ணுமணி யன்ன மாயிதழ்ப் பாவைத்
தண்ணறு முகையொடு வெண்ணூல் சூட்டித்
தூவுடைப் பொலிந்து மேவரத் துவன்றி
மழைபட் டன்ன மணன் மலி பந்தர்
இழையணி சிறப்பிற் பெயர்வியர்ப் பாற்றித்
தமர் நமக்கீத்த தலைநா ளிரவின்.¹¹

மேலே காட்டிய அகநானூற்றுப் பாடற் பகுதிகளிலிருந்து பழந்தமிழர் மணவினையைப் பின்வருமாறு தொகுத்துக் கூறலாம்.

- (1) நன்னாளையும் நன்னிமித்தத்தையும் குறித்தல்.
- (2) பந்தல் அமைத்து அலங்கரித்தல்
- (3) முரசம் முழங்குதல்
- (4) சுற்றத்தார்க்கும் மற்றவர்க்கும் உணவளித்தல்
- (5) பெண்ணை அலங்கரித்து விதானத்தின் கீழ் இருத்தல்

(6) முதுபெண்டிர் மணமகளுக்குக் குடங்களும் கலங்களும் வழங்குதல்

(7) முருகனை வணங்குதல்

(8) புதல்வர்ப் பயந்த பெண்டிர் மணமக்களை வாழ்த்துதல்.

(9) இராக்காலத்தில் மணமகளை மணமகனுக்குச் சுற்றத்தார் அளித்தல்

ஆரியரின் மணவினைகள் சங்ககாலத் தமிழரிடையே புகவில்லை. அக்கினியின் முன்னிலையில் மணவினை நடைபெற வேண்டுமென்பது பிற்காலத்திற்குரிய கொள்கையாகும். அக்கொள்கையினாலேயே மணப்பந்தலில் நெய்யை ஊற்றி எரியை இடையறாது வளர்த்தனர். மணமகனும் மணமகளும் எரியைச் சுற்றி வருவதினால் மணவினை முற்றுப்பெற்றது. சிலப்பதிகாரத்தில் இவ்வினையே கூறப்படும்.¹²

மணமக்கள் தீவலம் செய்வதைக் காண்போரைப்பற்றி அந்நூல் பாடுகின்றது. சங்ககாலத்தில் இவ்வழக்கம் இருக்கவில்லை. மணச் சடங்கிற்குத் தலைமையாகப் பார்ப்பானும் அங்கு இருக்கவில்லை. மந்திரம் ஒதுதல், பார்ப்பனர்க்குத் தானம் வழங்குதல் போன்ற வழக்கங்களும் இருக்கவில்லை. எனவே சங்க காலத்தில் வழக்கிலிருந்த மணச்சடங்கு தமிழருக்கே சிறப்பாக உரியது; ஆரியப் பண்பாட்டின் தாக்குதலினால் மாற்றமடையாததொன்றாகும்.

இல்லற வாழ்க்கை நெறி

திருமணம் முற்றுப்பெற்று ஆணும் பெண்ணும் இல்லற வாழ்க்கை நடத்துவர். இல்லத்தை ஆட்சி செய்யும் இல்லாளைப் பெற்றுத் தமிழன் மகிழ்ந்தான். மனைவி சமூகத்தின் அச்சாணியாக இருந்தாள். ‘மனைக்கு விளக்காகிய வாணுதல்

“மனைக்குவிளக் காகிய வாணுதல் கணவன்.”¹³

எனப் புறநானூறு அவளைக் குறிப்பிடும்.

அக்காலத்தில் ஆண் பொம்மையாக இருக்க, பெண் ஆட்சி பீடத்திலிருந்து அகவாழ்வை நடத்தி வரவில்லை. அன்பே அகவாழ்வின் அடிப்படையாகத் திகழ்ந்தது. அன்பு சென்ற வழிதான் உள்ளமும் செல்லும். அப்போதுதான் உள்ள ஒற்றுமையும் பல நன்மைகளும் ஏற்படும். நெருஞ்சிமலர் சூரியனையே நோக்கி நிற்கும். சூரியன் எப்பக்கமாக இயங்குகின்றதோ அதே பக்கமாக நெருஞ்சிப் பூவும் திரும்பித் திரும்பி நிற்கும். அவ்வாறே இல்லாளும் கணவன் முகம் நோக்கி நிற்பாள்.

“எழுதரு மதியங் கடற்கண் டாஅங்

கொழுகுவெள் ளருவி யோங்கு மலைநாடன்

ஞாயி றனையன் றோழி

நெருஞ்சி யனையவென் பெரும்பணைத் தோளே”¹⁴

உயிர், ஆணும் பெண்ணுமாய்ப் பிறந்து வேறு வேறாய்த் தோன்றும். ஆனால் ஒன்றையொன்று அவாவியபடியே இருக்கும். இதனால், ஆண் உயிரும் பெண் உயிரும் தொன்று தொட்டே தொடர்புடையனவாய்க் காணப்படும். உண்மையான கணவனும் மனைவியும் ஓர் உயிர் உடையவராகவே கருதப்படுவர். ஆண் பெண் இயைபுபற்றி இவ்வுண்மையினைக் குறுந்தொகைப் பாடலொன்று பின்வருமாறு விளக்கும்:- “இன்பம் பிரிந்து நின்றே கடனாற்ற வேண்டியிருத்தலின், அக்கடனறிந்து இவ்வுலகத்தில் ஆணும் பெண்ணும் ஒருவரை ஒருவர் பிரிந்து ஒருவராய்த் தனித்து நிற்பர். ஆனால் ஒரு பூ இடையே குறுக்கிட்டாலும் அங்ஙனம் குறுக்கிடும் காலம் பல ஆண்டு கழிந்தாற்போன்ற தன்மையையுடைய நீரில் உறையும் மகன்றில் பறவையின் பிரிவறியாச் சேர்க்கையைப் போலக், காமமும் பிரிவு அரிதாகி இருக்கும். இது காமத்தின் இயல்பு. எனவே, தனித்து ஒருவராய் நிற்கும் தன்மையிலிருந்து தப்பும் பொருட்டு, இப்பிறப்பில் இருவருக்கும் ஒன்றாக உயிர் பிரிவதாகுக என்னும் விருப்பம் தோன்றும். ஏனெனில், உயிர் பிரியும்போது கொள்ளும் எண்ணமே மறு பிறவியில் நிகழும் என்ற காரணத்தால், அவ்வாறு இருவர் உயிரும் ஒன்றாய்ப் பிரிந்தால், அடுத்த பிறவியில் இருவரும் எப்போதும் இணைபிரியா திருக்கலாமென்பது பெறப்படும்.

“பூவிடைப் படினும் யாண்டுகழிந் தன்ன

நீருறை மகன்றிற் புணர்ச்சி போலப்

பிரிவரி தாகிய தண்டாக் காமமொடு

உடனுயிர் போகுக தில்ல கடனறிந்து

இரு வேமாகிய உலகத்

தொருவே மாகிய புன்மைநா முயற்கே”¹⁵

எனவே ஆணும் பெண்ணும் என்றும் ஒரு தன்மையான அன்பினை உடையவராக இருத்தல் வேண்டும். பழகப் பழகப் பால் புளிக்கும் குணம் அவரிடம் இல்லை. அதியமான் நெடுமாநஞ்சியின் புகழை இசைப்பாட்டில் நிறுத்தும் பொருட்டுப் பாண்மகன் அளவு செய்து நிறுத்தும் பண்ணிலும் புதியதாக அமைத்த இன்னிசையிலும் பார்க்க, கணவன் திருமணஞ் செய்து கொண்ட நாளிலும் மேலும் மேலும் இனியவனாய் விளங்கி அன்பு செய்துவருவான்.

“கடும்பரிப் புரவி நெடுந்தோர் அஞ்சி

நல்லிசை நிறுத்த நயவரு பனுவல்

தொல்விசை நிறீஇய உரைசால் பாண்மகன்

எண்ணுமுறை நிறுத்த பண்ணி னுள்ளும்

புதுவது புனைந்த திறத்தினும்

வதுவை நாளினும் இனியனால் எமக்கே.”¹⁶

மணமக்களுக்குள் உண்மையான அன்பில்லாவிட்டால் அவர் வாழ்க்கையிற் பயனில்லையென்பதைப் பண்டைத் தமிழர் உணர்ந்திருந்தனர். அன்பின் மனைவியைப் பிரிய முடியாமற் பிரிந்துசென்ற கணவன் சில நாட் கழிந்தபின் திரும்பி வருகின்றான். வரும் வேளையில் அவனுடைய உள்ளம் அவன் மனைவியின் சாயல், சிறப்பு, பெண்மை முதலிய நல்லியல்புகளில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கின்றது. மயில் ஆடும் போதும், முல்லை மணக்கும் போதும், மான் மருளும் போதும் அவை மனைவியின் சாயலையும் சிறப்பையும் பெண்மையையும் நினைவு கூர்விக்கின்றன. அதனால் மேலும் மேலும் உள்ளம் அன்பு பெருகி மேகத்திலும் விரைவாக வருகின்றான். அவன் கண்களிலேயே அவள் அசைந்து கொண்டிருப்பதாற்றான் அவை யாவும் அவனுக்கு அவன் மனைவியைப் போலத் தோன்றின.

“நின்னே போலு மஞ்ஞை யாலநின்

நன்னுத னாறு முல்லை மலர

நின்னே போல மாமருண்டு நோக்க

நின்னே யுள்ளி வந்தனென்

நன்னுத லரிவை காரினும் விரைந்தே.”¹⁷

இல்லற ஒழுக்கம் அன்பினால் நிகழாது விட்டால் பெருங்கேடு உண்டாகுமெனப் பண்டைத் தமிழர் கொண்டனர். ஏனெனில் ஓர் ஆண் மகனும் ஒரு பெண்மகனும் தம்மில் ஒருவரையொருவர் உயிர்போலக் கருதி மிகுந்த அன்பினால் ஒழுகினாலன்றிப் பெண்பாலர்க்குக் கற்பொழுக்கம் நிலை பெறாது; கற்பொழுக்கம் நிலைபெறாது விட்டால் நன்மக்களைப் பெறுதல் உளதாகாது; உலகில் ஒருவரோடு ஒருவர் அமைதியாயிருந்து வாழாமற் பகைமையும் சினமும் கொண்டு அல்லல் உழப்பர். எனவே இல்லற வாழ்க்கை உயர்ச்சிபெறப் பெண்கள் கற்பினை கடைப்பிடித்து ஒழுகினர். சங்ககாலப் பெண்ணொருத்தி தன் கணவனை நோக்கித் தனது நிலை தளராத அன்பின் உறுதியைப் பின்வருமாறு புலப்படுத்துகின்றாள். “தலைவ! இந்தப் பிறப்பு நீங்கி வேறு எத்தனை பிறப்புப் பிறந்தாலும், என் கணவன் நீயே ஆகுக. நின் நெஞ்சு பொருந்திய மனைவி யானே ஆகுக!”

“இம்மை மாறி மறுமை யாயினும்

நீயா கியரென் கணவனை

யானா கியர்நின் நெஞ்சுநேர் பவளே”¹⁸

இவள் கூற்றிலிருந்து அக்காலப் பெண்களின் கற்புறுதியும் பெருந்தன்மையும் இனிது புலனாகின்றன.

இவ்வாறு கற்பிற்சிறந்த பெண்கள் சமுதாய வாழ்க்கைக்கு வரந்தரும் பிள்ளைகளைப் பெற்றுக் கணவனுடனும் பிள்ளைகளுடனும் இன்புற்று வாழ்ந்தனர். ஒரு

குடும்பத்தின் இல்லற வாழ்க்கை எப்படியிருக்கின்றதெனப் பார்ப்பதற்குத் தாயொருத்தி பகலெல்லாம் வழி கடந்து மாலை நேரம் அவர்கள் வீட்டை அடைகின்றாள். அடைந்து ஆர்வத்துடன் உள்ளே நுழைகின்றாள். முற்றத்தில் ஒரு மலர்த்தோட்டம் உண்டு. அங்கே ஓர் அகலமான மேடையும் உண்டு. அம்மேடையின் மூலையில் கொடிப்பந்தல் ஒன்று இருந்தது. அப்பந்தலில் முல்லைக் கொடிகள் அடர்த்தியாகப் படர்ந்திருந்தன. மலர்கள் மிகுதியாகப் பூத்து எங்கும் நறுமணம் வீசின. அவ்வேளையில் அங்கு பாணர் முல்லை யாழில் முல்லை நிலத்து இன்னிசையை மீட்டி இனிமையாக இசைத்துக் கொண்டிருந்தனர்.

கணவன் அம்மேடையின் மேலிருந்த ஓர் இருக்கையில் முகமலர்ச்சியுடன் அமர்ந்து, எதிரேயிருக்கும் தன் மகனை எடுத்துத் தன் தொடையின் மேலே இருத்தி, அக் குழந்தையின் இரு கைகளையும் தன்னுடைய இருகைகளாலும் பிடித்து, யாழின் இசைக்கு ஏற்பத் தாளங் கொட்டுமாறு செய்து, மகிழ்ந்து கொண்டு இருந்தான். வேறொரு புறத்திலே மனைவி முல்லை மலரைப் பறித்து அவற்றை மாலையாகத் தொடுத்துக் கொண்டிருந்தாள். பின்புதான் தொடுத்த மாலைகளில் ஒன்றைக் கணவன் மடிமேலிருந்து தாளம் கொட்டிக் கொண்டிருக்கும் மகனின் தலைமேற் சூடி, மற்றொரு மாலையைத் தனது கூந்தலில் வளைவாக வைத்துச் சூடிக் கொண்டிருந்தாள். கணவன் மனைவியின் அழகைத் தன் கண்களாற் பருகிக் கொண்டிருந்தான். அந்நேரத்தில் உள்ளே நுழைந்தாள் தாய். நுழைந்து இக்காட்சியைக் கண்ணாரக் கண்டு மகிழ்ந்தாள். இவ்வாறு கணவனும் மனைவியும் குழந்தையுடன் இன்பமாக வாழ்ந்தனர் அக்காலத்தில்.

“பாணர் முல்லை பாடச் சுடரிழை

வாணுத லரிவை முல்லை மலைய

இனிதிருந் தனனே நெடுந்தகை

துனிதீர் கொள்கைத் தன் புதல்வனொடு பொலிந்தே.”¹⁹

இன்னுமோர் அழகிய காட்சி ஐங்குறுநூற்றில் வருகின்றது. ஒருநாள் வெளியே போயிருந்த கணவன் வீட்டுக்குத் திரும்பி வந்தான். அவன் கை கால் அலம்பிக் கொள்வதற்குள், அப்பா அப்பா என்று அவன் அருமைப் புதல்வன் ஓடிவந்து அவன் கால்களைக் கட்டிக் கொண்டான். மகனை ஆர்வத்துடன் எடுத்து மார்பில் அணைத்து, காற்றோட்டமான இடத்திலிருந்த கட்டிலின் மேல் அமர்ந்து, அம் மகனுடன் கொஞ்சி விளையாடிக் கொண்டிருந்தான் தகப்பன். இதற்குள் தாயானவள் சிற்றுண்டி ஆக்கிக் கொண்டு அங்கே சென்றாள். சிற்றுண்டி கலத்தை ஒரு பக்கமாக வைத்துவிட்டு, கட்டிலின் ஓரமாய்ச் சிறிது சாய்ந்து அமர்ந்தாள். மகனுடன் விளையாடிக் கொண்டிருந்த கணவன் காதல் மேலீட்டால் மகனை மார்பில் அணைத்து இறுகத் தழுவிக்கொண்டான். அருகில் அமர்ந்து கணவன் மேற் சிறிது சாய்ந்திருந்த மனைவி

அதுவே நேரமாகத் தன் கணவன்மேல் நன்கு சாய்ந்து, அவனையும் மகனையும் ஒருங்கே தன் இரு கைகளாலும் அணைத்துக் கொண்டாள்.

“புதல்வற் கவைஇயினன் றந்தை மென்மொழிப்

புதல்வன் றாயோ விருவருங் கவையினள்

இனிது மன்றவவர் கிடக்கை

நனியிரும் பரப்பினிவ் வலகுடனுறுமே.”²⁰

இத்தகைய அன்பின் அடிப்படையான வாழ்க்கையின் பங்கினைச் சங்ககாலத் தமிழர் அனுபவித்தனர்.

மக்கட்பேறு

மக்கட்பேற்றினால் வாழ்க்கை சிறப்புறுவதைப் பாண்டியன் அறிவுடைநம்பி என்னும் அறிஞர் புறநானூற்றிலே திறம்பட விளக்கியுள்ளார். பலருடன் இருந்து உண்ணும் உயர்நிலையை அடைவதே உலக வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய பல அமைப்புக்களும் அமைந்துவிட்டன என்பதற்கு அடையாளமாகும். இவ்வாறு படைக்கப்படும் செல்வம் பலவற்றையும் படைத்துப் பலருடன் கூட உண்ணும் உடைமை மிக்க செல்வத்தையுடையோராயினும், குறுகக் குறுக நடந்து, சிறிய கையை நீட்டிக் கலத்தின்கட்கிடந்ததனைத் தரையிலேயிட்டும், கூடப் பிசைந்து தோண்டியும், வாயாற் கவ்வியும், கையால் துழாவியும், நெய்யையுடைய சோற்றை உடம்பின்கண் படச் சிதறியும் இவ்வாறு அறிவை இன்பத்தால் மயக்கும் மக்களைப் பெறாதவர் வாழ்க்கை குறைவுடைய வாழ்க்கையேயாகும்.

“படைப்புப்பல படைத்துப் பலரோ டுண்ணும்

உடைப் பெருஞ் செல்வ ராயினு மிடைப்பபடக்

குறுகுறு நடந்து சிறுகை நீட்டி

இட்டுந் தொட்டுங் கவ்வியுந் துழந்தும்

நெய்யுடை யடிசின் மெய்பட விதிர்த்தும்

மயக்குறு மக்களை யில்லோர்க்குப்

பயக்குறை யில்லைத் தாம் வாழு நாளே”²¹

மகளிர் தொழில்

பரதவ மகளிர் கடல்மீனைத் திருவிழா நடக்கிற ஊர்களில் கொண்டுபோய் எளிதில் விற்றதைச் சீத்தலைச் சாத்தனார் கூறுகிறார்.

“திமிலோன் தந்தக டுங்கண் வயமீன்

தழையணி அல்குல் செல்வத் தங்கையர்

விழவயர் மறுகின் விலையெனப் பகரும்

கானலஞ் சிறுகுடி”²²

மீனை நெல்லுக்கு மாற்றினார்கள், பண்ட மாற்றினால் கிடைத்த நெல்லை அம்பியில் ஏற்றிக் கொண்டு கழிகளின் வழியே வந்ததைப் பரணர் கூறுகிறார்.

“மீன் நொடுத்து நெல் குவைஇ

மிகை அம்பியின் மனைமறுக்குந்து”²³

உழவர் மகளிர் தெருக்களில் பூ விறற்றைப் பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ கூறுகிறார்.

“துகிகை யன்ன துய்த்தலைப் பாதிரி

வாலிதழ் அலரி வண்டுபட ஏந்திப்

புதுமலர் தெருவுதொறும் நுவலும்

நொதுமலாட்டி”²⁴

பெண் ஒருத்தி மலர் விறற்றைப் பாண்டியன் மாறன் வழுதி தம்முடைய செய்யுளில் கூறுகிறார்.

“துய்த்தலை இதழ்பைங் குருக்கத்தியொடு

பித்திகை விரவுமலர் கொள்ளிரோ என

வண்டு சூழ் வட்டியள் திரிதரும்

பூவிறற் பெண்களும் பூவை

நெல்லுக்குப் பண்ட மாற்று”²⁵

செய்தனர் என்பதைச் சொல்லாமலே விளங்குகிறது.

காதற் பரத்தையர் உறவு

மக்களுடைய வாழ்வுக்கு இலக்கணம் வகுத்துக் கூறும் சிறப்பு, நந்தம் செந்தமிழ் நடைமொழி ஒன்றற்கேயுண்டு. எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி எண்ணும் ஐவகை இலக்கணங்களுள் பொருள் இலக்கணமே மக்கள் வாழ்வு முறையை வகுத்துக் காட்டுகின்றது. இப்பொருள் இலக்கணந்தானும் அகமென்றும் புறமொன்றும் இருவகைப்படும். வாழ்வடை நிகழும் தனித்தனி நிகழ்ச்சிகளைத் துறைகள் என்பர். அகப்பொருள் துறைகளும் புறப்பொருள் துறைகளும் பலவாம்.

இங்ஙனம் அத்துறைப் புறத்துறை மருவிய அருந்தமிழை, “நறைபழுத்த துறைத் தீந்தமிழ்”, என்று பாராட்டினார் குமரகுருபார்.

“சிறைவான் புனல்தில்லைச் சிற்றம்

பலத்தும் என் சிந்தையுள்ளும்

உறைவான் உயர்மதில் கூடலின்

ஆய்ந்த வொண் தீந்தமிழின் துறை”

என்று மகிழ்ந்து போற்றினார் மாணிக்கவாசகர்.

தலைவன் ஒருவன் இற்பரத்தையுடன் வையைப் புதுப்புனல் விழாவிற் கலந்து நீராடி மகிழ்ந்தான் என்ற செய்தியைக் காதற் பரத்தை கேள்வியுற்றாள். அத்தலைவன் தன்பால் வந்தபோது அன்பின்றி வெறுத்து ஊடினாள். அவளது ஊடலைப் பெரிதும் முயன்று தணித்துப் புணர்ந்து மகிழ்ந்தான். இச்செய்தியைத் தலைவனுக்குரிய தலைவி அறிந்தாள். தலைவனிடத்தினின்றும் தூதுபோந்த விறலிக்குத் தான் கேள்வியுற்ற செய்திகளைக் கூறித் தலைவி வாயில் மறுத்தாள்.

இற்பரத்தையுடன் விழவணி கண்ட தலைவன் காதற் பரத்தையை நாடிக் கையில் தளிக்கொண்டு சென்றாள். அவள் தளிரின் வாட்டத்தைக் கண்டு, நினது நாட்டமெல்லாம் புதிய மகளிர்பால் புகுந்துவிட்டன எனக் கூறிப் புலந்தாள். நீ விரும்பிய புதுமகள் நின்னை வெறுத்துத் தளிரை மறுத்தமையால் பழையளாகிய என்பால் கொணர்ந்தாய்; அங்ஙனம் காலந்தாழ்த்த காரணத்தாலேயே இப்பசுந்தளிர் உலர்ந்தது என்று சொல்லிப் பெரிதும் ஊடினாள். தலைமகன், முருகவேள் பரங்குன்றின் மீது இருமுறை ஆணையிட்டு அங்ஙனமென்றென உறுதி உரைத்தான். தலைவனது மொழியையும் நிலையையும் கண்ட அக்காதற் பரத்தையின் இல்லிருந்த முதுமகளிர், அவளைக் கடிந்து கூறிச் சினந்தணிக்க வற்புறுத்தினர். மேலும் ஊடல் தணியாத காதற்பரத்தையை இரந்தும் வருந்தியும் உணர்த்தினர். அதன் பின்னர் அவள் ஊடல் நீங்கினாள். பின்னர்த் தலைவனும் அவளும் கூடி மதுவுண்டு, தனிமகிழ்வு கொண்டனர்.

ஊடல் கொண்ட காதற்பரத்தையும் கொய்தளிர் கொண்டுவந்து நின்ற தலைவனும் தம்முள் உரையாடிய பகுதிகள், கற்பவர்க்கு நகையூட்டும் சொற்சித்திரங்களாகும்.

ஆசிரியர் நல்லந்துவனாரின் மற்றொரு பாடல் ‘வரைவு கடாதல்’ என்ற அகத்துறையில் அமைந்ததாகும். தலைவியை முறைப்படி வந்து மணஞ்செய்து கொள்க என்பதைத் தலைவனுக்கு வலியுறுத்தத் தலைப்பட்ட தோழி, அத்தலைவன் கேட்குமாறு, யாங்கள் கன்னிப் பருவத்துத் தைந் நீராடத் தவம் தலைப்பட்டோம் என்று வையையை நோக்கி வகுத்துக் கூறுகிறாள்.

இப்பாடலில் காணப்பெறும் மகளிரது ஆடல் காட்சியொன்றை நோக்குவோம் தைந்நீராடும் கன்னியருள் ஒருத்தி தன் காதுகளில் நீலமலரை அணிந்துகொண்டு மற்றொருத்தியை நோக்கினாள்; அவள் தன் காதுகளில் அசோகின் தளிரை அணிந்து கொண்டிருந்தாள். முன்னவள் அணிந்த நீலமலர், பின்னவள் அணிந்த தளிரின் ஒளியால் இளவெயிலைப் போன்று மிளிர்ந்தது. அப்போது பின்னவள், முன்னவளைச்

சுட்டி, “இவள் நான்கு விழி படைத்தாள்!” எனக் கூறிக் கொற்றவையின் கோலத்திற்கு ஒப்பாகும் வண்ணம் நெற்றிக் கனல்விழியைப் போலத் திலகமொன்றை அணிந்து மகிழ்ந்தாள்.

வையைப் பற்றி நல்லந்துவனார் சொல்லியருளிய இன்னொரு பாடல் ‘தலைவற்குப் பருவ வரவுணர்த்தல்’ என்ற அகத்துறையில் அமைந்துள்ளது. கார்ப்பருவம் வரக்கண்ட தலைமகள், பிரிந்து சென்ற தலைவன் வந்துறாமையினால் பெரிதும் ஆற்றாது வருந்தினாள். அவளது ஆற்றாமை கண்டு தூதுவிடச் சென்ற பாணன், தலைமகனைக் கண்டு கார்ப்பருவ வரவையும் வையைப் புதுப்புனல் விழாச் சிறப்பையும் எடுத்தோதுகின்றான்.

இப்பாடலில் காணப்படும் சில காதற்காட்சிகளைக் காண்போம். புது வெள்ளம் குடைந்தாட வந்த மைந்தரும் மகளிரும் திரள் திரளாக வையைக் கரையில் கூடினர். மகளிர் சிலர், மற்ற மாதர் அணிந்த அணிகலங்களைக் கண்டு மகிழ்ந்து கொண்டேயிருந்தனர். அப்போது ஒரு தலைவியின் தோழியர், தம் தலைவன் பரத்தை யொருத்தியுடன் இருத்தலைக் கண்டனர். அப்பரத்தையின் கரத்திலே தம் தலைவனால் கொடுக்கப்பட்ட தலைவியின் வளைகளை அணிந்திருப்பதையும் கண்டனர். ‘இவள் நம் தலைவிக்கு மாற்றாள்’ என்று எண்ணி அவளைக்கூர்ந்து நோக்கினர். அதனை அறிந்த தலைவன் நாணித் தலை கவிழ்ந்தான்.

அப்போது தோழியர், “நம் தலைவியின் வளையையும் முத்து வடத்தையும் இவளுக்கு வழங்கிய இக்கள்வனுடைய நாணல் கவிழ்ந்த முகத்தைக் காணுங்கள்!” என்றனர். அதனைக் கேட்டபரத்தை, தன்னைச் சேர்ந்த மகளிர் கூட்டத்திடையே ஓட்டம் பிடித்தாள். அவளைப் பின் தொடர்ந்து விரட்டிச் சென்றனர் தலைவியின் தோழியர். அதைக்கண்ட பரத்தை அவர்களை எதிர்த்து, “நீங்கள் என்னைத் தொடர்வதற்குக் காரணம் என்ன?” என்று கேட்டு நின்றாள் அப்போது அவ்ஆயமகளிர் பரத்தையைப் பழித்துப் பலவாறு உரைத்தனர்.

“மாயப்பொய் கூட்டி மயக்கும் விலைக்கணிகை
பெண்மை பொதுமைப் பிணையிலி ஐம்புலத்தைத்
துற்றுவ துற்றுந் துணையிதழ் வாய்த்தொட்டி
முற்று நறுநறா மொய்புன லட்டிக்
காரிகைநீ ரேர்வயல் காமக் களிநாஞ்சில்
மூரி தவிர முடுக்கு முதுசாடி
மடமாதர் உண்கண் கயிறாக வைத்துத்
தடமென்றோள் தொட்டுத் தகைத்து மடவிரலால்

இட்டார்க் கியழார்த்தும் பாணியில் எம்மிழையைத்

தொட்டார்த்தும் இன்பத் துறைப்பொதுவி”²⁶

என்று அவளைப் பழித்து இழித்துப் பேசினார்.

கர்மத்தை வஞ்சனைப் பொய்யொடுங் கூட்டி ஊட்டிக் கொள்வாரை மயக்கும் விலைத் தொழிலையுடைய கணிகையே! பெண்மைத் தன்மையின் பொதுமையால் ஒருவரால் பேணப்படாதவளே! ஐம்புல. இன்பங்களை அளவின்றி நுகரும் காமுகப் பன்றிகள் தூய்க்கும் துணியிதழ் வாயையுடைய தொட்டியே! பெண்ணீர்மையையுடைய வனப்பாகிய வயலிலே மதுவாகிய நீரைப் பாய்ச்சிக் காமமாகிய களி நாஞ்சிலால் - கலப்பையால் காளை மீறிப் போகாது உழும் பழஞ் சாலே! பொருளிடாரைப் போகாமல் தடுத்துக் காமம் ததும்பும் கண்ணைக் கயிறாகக் கொண்டு தோளாகிய தறியொடு பிணித்துக் கட்டிக் காமத்தைப் பெருக்க யாழிசையை ஊட்டி எம் அணிகளைக் கவர்ந்து, இன்பம் தருவதில் பலர்க்கும் பொதுவாயுள்ளவளே! என்று அம்மகளிர், பரத்தையைப் பழித்தனர்.

பரத்தையைப் புணர்ந்த தலைவனை இடித்துரைத்துத் தலைவியுடன் சேர்க்க விழைந்த அம்மகளிர், தம் கருத்தைப் புலப்படுத்திய திறத்தை நயம்பட உரைக்கும் நல்லந்துவனாரின் சொல்வன்மை வியந்து போற்றற்குரியதாகும்.

உழவுக்கு ஏமாற்றி ஊரில் திரியும் எருதினைத் தேடிப் பிடித்து ஏரில் பூட்டி உழாமல் விழுவது வேளாளர்க்கு முறைமையன்று. ஆதலால் முன்னே கெட்டுப்போன எருதை இவ்வையைத் தொழுவத்திலே தேடிக்கண்டோம். அதனை மாலையைக் கோலாக் கொண்டு புடைத்து வழக்குரைக்கும் அவையத்திலே எம் எருதாதலை எல்லோரும் அறிய வழக்குத் தொடர்ந்தோம் என்றனர் அம்மகளிர்.

மேலும், அம்மகளிர் பரத்தையை நோக்கித், “தனக்குரிய தலைவன் மார்பை நினக்குத் தண்டமாகத் தரும் எங்கள் தலைவியின் மார்பும் அதனைக் களவுகொண்ட நின்மார்பும் ஒத்தனவோ?” என்று இகழ்ந்துரைத்தனர். அவ்வளவிலே பரத்தை அத்தலைவியை பழித்துச் சில கடுமொழி பகர்ந்தாள். அப்பரத்தையின் மொழிகளைக் கேட்ட முதுமகளிர், தலைவியின் கற்புடைமையை வியந்து போற்றி ‘அவளைப் பணிந்திடுக!’ எனப் பகர்ந்தனர்.

“சிந்திக்கத் தீரும் பிணியாட் செறேற்க

மைந்துற்றாய் வெஞ்சொல் மடமயிற் சாயலை

வந்திக்க வாரென.”²⁷

‘இத்தலைவி கற்பிற் சிறந்தாள். இவளை நெஞ்சத்தில் நினைந்தவளவிலே புரிந்த பாவங்கள் ஒழிந்துபோகும். அத்தகையாளைச் சினந்து பேசற்க; வணங்கி வாழ்த்துக!’ என்று அம்முதுமகளிர் பரத்தைக்கு அறிவுறுத்தினர்.

அதுகேட்ட பரத்தை, அம்முதுமகளிருள் ஒருத்தியை நோக்கி, “அன்னையே! பகைவரைப் பகைவர் பணிதல் பழிப்பன்றோ! அதனை நீ அறியவில்லையே! அவ்வாறே மாற்றாளை மாற்றாள் போற்றிப் பணிதல் ஏற்றமன்று.” என இயம்பினாள். இம்மொழியைக் கேட்ட தலைவி, அப்பரத்தையை நோக்கி, “உனது பெருமையை உரைக்க வேண்டா; என் தந்தை எனக்கிட்ட வளையும் முத்துவடமும் நிற்பால் வந்த மாயத்தைக் கூறிப் பின்னைப் பெருமை பேசுவாய்!” என்றாள்.

தலைவியின் மொழி கேட்ட பரத்தை, “கண்ணியணிந்த பெண்ணே! நீ அன்பு பூண்ட அத்தலைவன் என்பால் பேரன்பினனாதலின், இவ்வளையும் ஆரமும் புணர்தற்கு விலையாகத் தந்தான்; அவன் இவையன்றி நாளை நின் காற்சிலம்புகளையும் கழற்றி வந்து தருவான்; அதனால் யான் கள்ளியல்லேன்; அவனே கள்வன்; அவனைப் பற்றுக,” என்று கூறினாள். அது கேட்ட முதுமகளிர்; ‘மனங்கவரும் மானனையாய்! மறுத்தலை ஒழிப்பாய், நும்மை விரும்பிய காமுகர் நமக்குத் தரும் பொருள்கள் நாடறிய நும்மைச் சேர்ந்தனவே,” என்று கூறிப் பரத்தையின் சினத்தைத் தணித்தனர்.

பின்னர்த் தலைவியை நோக்கிப், “பரத்தையர்பால் காமக்கருத்தோடு செல்வானை, மனையாளால் சொல்லாமல் காத்தலும் சென்றனென்று நீக்கியொழுதலும் கூடுமோ? கூடா; சால்புமிக்க கற்புடை மங்கையர் தம்மைக் கணவர் இகழினும் தாம் அவரைப் புகழ்ந்து மகிழ்வார்; பரத்தையரை விரும்பிச் சேர்ந்த மைந்தரது மார்பகத்தை இனிச் சேரோம் என்றிருத்தல் மங்கையர் எவர்க்கும் ஏலாது; ஆதலின் வெகுளற்க! வெகுளற்க!” எனக் கூறி அவளது கோபத் தணித்தனர்.

நல்வழுதியார் என்னும் நல்லிசைப் புலவர் பாடியருளிய வையைப் பாடல் ‘தோழி இயற்பழித்தல்’ என்னும் அகத்துறையில் அமைந்ததாகும். கார்ப்பருவத்தில் வையையில் பெருகிவரும் புதுவெள்ளப் புனல் விழாவில் காணும் பல்வகை இன்பங்களைச் சொல்லி, இவ்வகைப்பட்ட இன்பத்தையுடைய நின்னையும் நினைத்திலரென வையையை நோக்கித் தலைவன் கேட்குமாறு, தோழி அவனது இயல்பினைப் பழித்துப் பேசுகிறாள்.

இப்பாடலில் காணும் காதற்காட்சிகள் சில கருத்தைக் கவர்வனவாகும். அணங்கொத்த அழகினாள் ஒருத்தி அமிழ்தன்ன இனிய நோக்கால் தலைவன் ஒருவனை நோக்கினாள். அதுகண்டு மனம் பொறாத அத்தலைவனுக்குரிய தலைவி அவனை மாலையைக் கோலாகக் கொண்டு நையப் புடைத்தாள்; தனது மார்பணிந்த முத்துவடத்தைக் கழற்றி முன் கையை இறுக இறுகக் கட்டி நீ பிழைசெய்தாய் என்று கூறி ஊடினாள். அவன் பிழையொன்றும் அறியானாய்த் தலைவியைத் தொழுது, “நான் செய்த பிழை யாது?” என்று வினவி நின்றான்.

தலைவி ஒருத்தி, தன் தலைவனை மற்றொருத்தி காமக் குறிப்புடன் பார்த்ததைக் கண்ணுற்றாள். உடனே தலைவனிடத்து ஊடல் கொண்டாள். அவன் சூளுரைத்தும் வெகுண்டும் அவளது ஊடலைத் தீர்க்கவும் தீராதவளர் மேலும் ஊடல் மிக்கு, அரக்குநீர் நிறைந்த வட்டை அவன் மார்பில் எறிந்தாள். அந்நீர் அவளது விழியென்னும் வேல் ஏறுண்ட புண்ணில் பொழிகின்ற இரத்தம் போலச் சொரிந்தது. தலைவன் மாறுபாடு நீங்கி மனஞ்சோர, ஆற்றானாய் அவளை வணங்கினான். அதுகண்ட தலைவி, தான் மார்பில் எறிந்த வட்டால் தலைவன் சோர்வுற்று வீழ்ந்தான் என்று அஞ்சி மயங்கினாள். ஆதலின் ஊடல் தணிந்து, தன் காதலன் மார்பினைச் சேர்ந்து மகிழ்ந்தாள்.

நல்லாசிரியார் என்னும் நல்லிசைப்புலவர் பாடியருளிய வையைப் பற்றிய பாடல் 'தோழி வாயின் மறுத்தல்' என்ற துறையில் அமைந்ததாகும். காதற் பரத்தையுடன் கூடிப் புனலாடி மகிழ்ந்தான் தலைமகன். பின்னர்த் தலைவியை நாடித் தோழி வாயில் வேண்டினான். அவள், தலைவன் புதுப்புனலாடிய விதத்தைப் புகன்று வாயில் செல்ல மறுத்தாள்.

அங்ஙனம் தோழி கூற்றாக அமைந்த இப்பாடலிலும் சில நகைச்சுவை மலிந்த காதற் காட்சிகளைக் கண்டு மகிழலாம். காதற் பரத்தையொருத்தியைத் தோழியர் குழ நின்று முங்கிற் குழாயினால் அவள் மீது அரக்குநீரை எறிந்தனர். அந்நீர் அவளது மார்பில் பட்டது. அவள் அதனைத் தன் துகிலின் முன்தாளை கொண்டு ஒற்றினாள். அப்பொழுது அவளருகே தலைவன் வந்தான். அவனைக் கண்ட தோழியர், "இவள் பூப்படைந்தாள்; இவளைக் கூடாதே நீங்குக" என்று பொய்ம்மொழி புகன்றனர். பூப்பின் தோற்றத்தையொத்துப் பொலிந்த செஞ்சாந்தின் நாற்றத்தால் பூப்பின்மையைத் தலைவன் அறிந்தான். ஆயினும் மக்கள் கூட்டத்தின் நடுவே நின்றானாதலின் ஒன்றும் உரையாது சிறிதே நகைத்து அவ்விடம் விட்டுச் சென்றான். கடலை நோக்கி மலையினின்றும் பரந்து விரைந்து வரும் ஆற்றயொக்க, வீட்டை விரைந்தடைந்தான். களைப்பு நீக்கிக் களிப்பை விளைக்கும் மதுவையும் பருகாது காதல் மாதராளை எதிர்நோக்கி நின்றான். அவளைக் கண்டதும் அவளது மார்பில் பட்ட குருதி போன்ற பூ நீரைத் துடைத்து மருவி மகிழ்ந்தான். உடன் வந்த தோழியரோ, அவள் இல்லத்தார்க்கு, "நங்கை பூத்தாள், மங்கலம் பொலிக!" என்று சொல்லிப் போயினாள். இத்தகைய காதல் காட்சிகள் பல, கற்பாரது சித்தத்துள் தித்திக்கும் தேனமுதாகத் திகழ்கின்றன.

“சுருங்கையின் ஆயத்தார் சுற்றும் எறிந்து

குரும்பை முலைப்பட்ட பூநீர் துடையாள்

பெருந்தகை மீளி வருவானைக் கண்டே

இருந்துகில் தானையின் ஒற்றிப் பொருந்தலை
 பூத்தனள் நீங்கெனப் பொய்யாற்றால் தோழியர்
 தோற்றமோர் ஒத்த மலர்கமழ் தண்சாந்தின்
 நாற்றத்திற் போற்றி நகையொடும் போத்தந்து
 இருங்கடற் கூங்கிவரும் யாறெனத் தங்கான்
 மகிழக் களிப்பட்ட தேன்தேறல் மாற்றிக்
 குருதி துடையாக் குறுகி மருவினியர்
 பூத்தனள் நங்கை பொலிகென நானுதல்
 வாய்த்தன்றால் வையை வரவு;
 மலையின் இழியருவி மல்கினார் சார்ச்சார்க்
 கரைமரஞ் சேர்ந்து கவினி மடவார்
 நனைசேர் கதுப்பினாள் தண்போது மைந்தர்
 மலர்மார்பிற் சோர்ந்த மலரிதழ் தாஅய்
 மீனாரம் பூத்த வியன்கங்கை நந்திய
 வானம் பெயர்ந்த மருங்கொத்தல் எஞ்ஞான்றும்
 தேனிமிர் வையைக் கியல்பு;
 கள்ளே புனலே புலவியிம் மூன்றினும்
 ஒள்ளொளி சேய்தா ஒளிகிளருண் கட்கெண்டை
 பல்வரி வண்டினம் வாய்குழ் கவினொடும்
 சென்னீர் வீவயின் தேன்சோரப் பன்னீர்
 அடுத்தடுத்த தாடுவார்ப் புல்லக் குழைந்து
 வடுப்படு மான்மதச் சாந்தார் அகலத்தான்
 எடுத்தவே எக்கி நூக்குயர்பு தாக்கத்
 தொடுத்ததேன் சோரும் வரைபோலும் தோற்றம்
 கொடித்தேரான் வையைக் கியல்பு”²⁸

இத்தகைய வையையாற்றின் வளனும் சிறப்பும், பொய்யாநீரின் புதுமைவிருந்தும் தமிழகம் எஞ்ஞான்றும் போற்றிப்புகழும் பொற்புமிக்கதாக மிளிர்வது இன்புறற்குரியது.

திருமண வாழ்க்கை

சங்க மகளிர் மணமாவதற்கு முன் தந்தையின் கீழ் வாழ்வது, மணமான பின் கணவனுக்குக் கீழ்ப்படிந்து வாழ்வது, முதுமையான காலத்தில் மக்களின் பாதுகாப்பில் வாழ்வது என்ற மூன்று நிலைகளில் மகளிர் வாழ்க்கை அமைகிறது. இவர்கள் வாழ்கின்ற குடும்பம் தனிக்குடும்பமாகவும் கூட்டுக்குடும்பமாகவும் அமைகிறது.

தனிக்குடும்பம்

கணவனும் மனைவியும் மட்டும் வாழும் அமைப்பிற்குச் சான்றுகள் பல காணப்படுகின்றன. இந்தக் குடும்பத்திற்குத் துவக்க நிலையை எடுத்துக்காட்டாகக் கொள்ளலாம். இக்குடும்பம் உருவாக்கம் ஏற்பாட்டு மணம், தாமே மேற்கொள்ளும் திருமணம் என்ற இரண்டு நிலைகளில் அமைகிறது. கணவன் மனைவி குழந்தைகளுடன் வாழ்தலும் தனிக்குடும்பமாகும். கணவன் மனைவி குழந்தைகளுடன் பெற்றோர்களும் உடன்வாழும் கூட்டுக் குடும்பம் என்பது சங்க இலக்கியத்தில் வலிமையாகக் கூறப்படவில்லை. தாய் மட்டும் உடன் வாழ்ந்தமைக்குச் சான்றாக இருபாடல்கள் காணப்படுகின்றன. ஆனால், தந்தை பற்றிய குறிப்பு இல்லை.

கூட்டுக்குடும்பம், திரண்ட குடும்பம், விரிந்த குடும்பம் போன்றவை சங்க இலக்கியங்களில் இடம்பெறவில்லை. ஆனால், இனக்குழு மக்கள் கூட்டு வாழ்க்கை நடத்தினர். கிடைத்ததைப் பகுத்துண்டனர். வேட்டைத் தொழில், விவசாயம் ஆகியவற்றின் மூலம் கிடைக்கும் பொருளாதாரங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு இக்கூட்டு வாழ்க்கை நடத்தினர்.

இவ்வாறு மகளிர் குடும்பம் என்ற அமைப்பில் தனிக்குடும்பம் நிலையிலே வாழ்ந்தனர். திருமணத்தில் தந்தை மேலாண்மை உடையவனாகக் காணப்படுகின்றான். எனவே ஆணின் பாதுகாப்பில் இருக்கப்பட வேண்டியவன் என்பது புலனாகிறது.

குழந்தைப் பேறு

சங்ககால சமுதாயம் 'மயக்குறு மக்களை இல்லார்க்குப் பயக்குறை இல்லை' என்ற சமுதாயமாகவே காணப்படுகின்றது. "ஈன்று புறந்தருதல் என்றலைக்கடனே" என்ற புறநானூற்று வரி மகளிர் ஆண்குழந்தை பெறுதலை அதாவது ஈன்று புறந்தருதலைத் தமது கடமையாகக் கொள்கின்றனர். ஆண் பெண் சேர்க்கையாகிய குழுவில் ஒரு பெண் குழந்தை உள்ள அமைப்பைச் சங்க இலக்கியத்தில் என்ற இருபாடல்கள் நேரடியாக நீண்ட நாள் தவமிருந்து பெற்ற மகள் என்று குறிப்பிடுகின்றனர்.

அகப்பாடல்களில் ஐங்குறுநூற்றின் முல்லைப்பாடல்களில் இருபாடல்களில் ஆண்குழந்தை மட்டும் உள்ள குடும்ப அமைப்பு தெளிவாகக் சாட்சியளிக்கின்றது. மருதக்கலியில் எட்டுப்பாடல்கள் புதல்வரைப் பற்றியே பேசுகின்றன. பல குழந்தைகள் உள்ள குடும்பங்கள் பற்றி முல்லைக்கலி பாடல் கூறுகின்றது. இதனை, உன் தந்தையோடு தமையன்மார் எல்லோரும் உன்னை அப்பொதுவனுக்கே மணம் செய்து தர முடிவு செய்துவிட்டனர் என்ற பாடல் வரிகளால் அறியலாம்.²⁹

ஆக, குழந்தைப் பேற்றுக்காகத் தவம் இருந்த நிலையும் அக்குழந்தை இல்லையென்றால் வாழ்நாளே பயன் இல்லாத நாளாக எண்ணப்பட்ட நிலையும் காணப்படுகின்றன. ஆனால் தத்து எடுத்ததாகச் செய்திகள் எதுவும் இடம்பெறவில்லை.

மகளிரின் விருந்து பேணல்

இல்லற வாழ்வின் அடிப்படை நிகழ்ச்சி விருந்தோம்பல் ஆகும். சங்க மகளிர் விருந்தோம்பலில் சிறந்து விளங்கினர். அதாவது மகளிர் தரும் விருந்து, இல்ல விருந்து, ஊரவர் தரும் விருந்து, ஆடவர் தரும் விருந்து என்ற ஐந்து நிலைகளில் விருந்தோம்பல் செய்தனர்.

தமிழகத்தில் பண்டைய காலம் தொன்றுதொட்டு வரும் விருந்தோம்பல் முதலிய இல்லறக் கடமைகள் இடையீடு பட்டுவிட்டன என்று வருத்தத் தோடு குறிப்பிடுகின்றாள். இதனை,

“அறவோர்க் களித்தலும் அந்தண ரோம்பலும்
துறவோர்க் கெதிர்தலும் தொல்லோர் சிறப்பின்
விருந்தெதிர் கோடலும் இழந்த என்னை”³⁰

என்று குறிப்பிடுகிறது சிலப்பதிகாரம். சங்க கால மகளிர் விருந்தினர் நள்ளிரவில் வந்தாலும் முகம் சுளியாது அவர்களை எதிர்கொண்டு வரவேற்று மகிழ்ச்சியுடன் விருந்து உபசரிக்கின்றாள், என்பதனை,

“அல்லி லாயினும் விருந்துவரின் உவக்கும்
முல்லை சான்று கற்பின்
மெல்லிய குறுமகள்”³¹

என தன் வீட்டில் விருந்தில் பலர் வந்து உண்ணுவது வழக்கம், அவர் தடையின்றிப் புகும் வாயிலைப் ‘பலர் புகுவாயில்’ என்று தலைவி குறிப்பிடுகின்றாள்.

இரவுக் காலத்தில் விருந்தினர்களைப் புகவிட்டுப் பின்னும் எவரேனும் உள்ளாரோவென ஆராய்வாராகி ஏவலர்கள் (வேலைக்காரர்கள்) வினவி, ஒருவரும் இலராக வாயிற் கதவை அடைப்பது சங்ககால வழக்கம் என்பது குறுந்தொகைப் பாட்டொன்றால் தெரிய வருகின்றது.

“..... மாலைப்
பலர்புகு வாயில் அடைப்பக் கடவுநர்
வருவீர் உளீரோ வெனவும்
வாரார் தோழி”³²

எனக் குறிப்பிடுகின்றது. மேலும், ‘வந்தார் அனைவருக்கும் நல்ல வரவேற்பு நல்கும் வளமனை’ என்றும் ‘உலகமே புகுந்தாலும் பலரோடு சேர்ந்து விருந்துண்ணத் தக்க வாயில்’ என்றும் விருந்தோம்பும் செல்வமனைகள் பேசப்பெறுகின்றன.

சுற்றம் ஓம்புதல்

‘சுற்றம் ஓம்புதல் என்ற தொடருக்கு உறவினர்களை உண்டி முதலியன தந்து பாதுகாத்தல் என்பது பொருளாகும்.

நச்சினார்க்கினியார் இத்தொடருக்குப் பல செய்திகளை உள்ளிட்ட அரியதோர் விளக்கத்தினைத் தம் பொருளதிகார உரையில் வழங்கியுள்ளார்.

‘கொண்டோன் புரக்கும் நண்புடை மாந்தரும் சுற்றத்தாரும் குஞ்சரம் முதலிய காலேசங்களும் (கால்நடைகள்) பல படைமாக்களும் உள்ளிட்ட சுற்றங்களை பாதுகாத்து அவை உண்டபின் உண்டல்’ என்று உரை எழுதியுள்ளார். முதலாவது தன்கணவன் உவக்க அட்டிற்றொழிலில் (சமையல் தொழில்) மனைவி மேம்பட்டிருக்க வேண்டும்.

இருபதாம் நூற்றாண்டுக் கவிஞரான பாரதிதாசனும் தாம் இயற்றிய ‘குடும்ப விளக்கில்’ இது போன்ற காட்சியினை வடித்திருப்பது நினையத்தக்கது.

“உண்டனன், உண்ணக் கண்ட

நகைமுகத்தோ உவப்பை உண்டான்”³³

எனவும், காவியக்கம்பரும், சீதை தான் தன் கணவனுக்கு வாய்க்கு ருசியாக அவன் விரும்பும்படி சமைத்துப் போட முடியாமல் தான் அசோகவனத்தில் சிறையிருக்க நேரிட்டு விட்டதனை நினைந்து வருந்துவதாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இதனை

“அருந்தும் மெல்லடகு யாரிட

அருந்தும் விருந்து வந்த போது என்னுருமோ எனவிம்மும்”³⁴

எனத் தலைவியின் காட்சியை அழகாக எடுத்துரைத்துள்ளார்.

மனைக்கு விளக்காகும் மடவார்

திருமணம் முடிந்து மகளிர் தம் கையால் புகுந்த வீட்டிற்கு விளக்கு ஏற்றி வைப்பது மனைக்கு விளக்கானவள் என்று பொருள். எனவே தான் மகளிரை “மனைவிக்கு விளக்கு” என்று போற்றிப் புகழ்ந்தனர். இதனை நான்மணிக்கடிகை எனும் நூல் ‘மனைக்கு விளக்கம் மடவாள்’ என்று குறிப்பிடுகின்றது.

திருவள்ளுவர், ‘புகழைக் காக்க விரும்பும் மனைவி இல்லாதார்க்கு, இகழ்ந்து பேசும் பகைவர் முன் காளைபோல் நடக்கும் பெருமித நடை இல்லை’ என்பார். இதனை,

“புகழ்புரிந்த இல்லிலோர்க்கு இல்லை இகழ்வார்முன்

ஏறுபோல் பீடு நடை”³⁵

எனக் குறிப்பிடுகிறார். மேலும், அவர் மனைவி நற்பண்பு உடையவளானால் வாழ்க்கையில் இல்லாதது என்ன என்றும், ‘மனைவியின் நற்பண்பே இவ்வாழ்க்கைக்கு மங்கலம்’ என்றும் குறிப்பிடுவார்.

மனைவி மனைக்கு விளக்கு என்பதும், இல்லறத்தை ஆள்வதினால் இல்லாள் என்பதும், மனைக்கு முதன்மையுடையவள் என்பதினால் ‘மனை’ முதல்வி என்பதும், வாழ்க்கைத் துணையாக அமைதலின் வாழ்க்கைத் துணை என்றும் பெறப்பட்டன.

திருமணம் முடிந்த இல்லறத்தின் தலைவாயிலில் இருவரும் நுழைந்து மனைவாழ்க்கை மேற்கொண்டொழுகிய பொழுது ஒருநாள் மனைவி வேப்பங்காயினை முன்பு தந்தால் இனிய பொலிவு பெற்ற வெல்லக்கட்டி என்று பாராட்டிக் கூறியதாகத் தோழி தலைவனிடத்தே கூறினாள். இதனை,

“வேம்பின் பைங்காயென தோழி தரினே

தேங்குங் கட்டி யென்றனார்”

என்றும், இக்கருத்தையே, பிற்காலத்தில் திருவெங்கைக்கோவை பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறது.

“தீம்பால் கமழுமணிவாய்ப் புதல்வர்க்குச் சிற்றெலும்பு

..... வேம்பா முனக்குக் கரும்பா யினுமின்று வேலவனே”

என வேம்பும், கரும்பாக இனிப்பதாக இங்கே குறிக்கப் பெற்றுள்ளது.

ஞாயிறு செல்லும் வான வழியையும் அதன் இயக்கத்தையும், காற்று இயங்கும் திசையையும், ஓர் அடிப்படையுமின்றி நிலை பெற்றிருக்கும் ஆகாயத்தையும் அவற்றின் எல்லையளவும் சென்று நேரில் அளந்து அறிந்தவரைப் போல ஒவ்வொரு நாளும் இத்துணை அளவுடையன என்று ஆராய்ந்து திடமாகச் சொல்லும் ஆழ்ந்தகன்ற அறிவு பெற்றவர்கள் இருந்தனர் என்று உறையூர் முதுகண்ணன் சாத்தனார். தெரிவிக்கின்றார். இதனை.

“செஞ்ஞாயிற்றுச் செலவு மஞ்ஞாயிற்றுப்

பரிப்பும் பரிப்புச் சூழ்ந்த மண்டிலமும்

வளி திரிதரு திசையும்

வறிதுநிலையி யகாயமும் மென்றிவை

சென்றத் தறிந்தோர் போல வென்றும்

இனைத்தென் போரு முளரே”³⁶

என்ற பாடல் அடிகள் மூலம் அறியலாம்.

கலைகளை வளர்த்தப் பெண்கள்

சங்ககால மகளிரின் கலை உணர்வு அவர்கள் ஆடல், பாடல், நடனம், பாட்டு ஆகியவற்றில் பங்கு பெற்றதன் அடிப்படையிலும் ஒப்பனைச் சான்றுகளிலும் புலப்படுகின்றது. ஒப்பனையை நான்கு நிலைகளில் மேற்கொண்டனர். அவை மலரையும் தளிரையும் அப்படியே அணிவது, மாலைகளாகவும், கண்ணிகளாகவும், தழை ஆடைகளாகவும் புனைந்து கொள்வது, சங்கு, முத்து ஆகிய அணிகலன்களை அணிவது, பொன்போன்ற அணிகலன்களைப் பயன்படுத்தியது போன்றவையாகும். இவ்வகைகள் பெண்டிருக்கு அழகுணர்வில் உள்ள நாட்டத்தையும் கலைத் திறத்தையும் புலப்படுத்துவனவாகவே உள்ளன. மகளிர் தங்களை அழகு செய்து கொள்வதில் மிக அதிக அக்கறை காட்டினர். உடை, அணிகலன்கள், மலர், வாசனைப் பொருள்களைப் பயன்படுத்திக் கொள்வதில் அவர்கள் காட்டிய கலையின் தேர்ச்சியை அறிய முடிகின்றது. மக்கள் தங்களுடைய மரபுக்கும் தொழிலுக்கும் நிலைக்கும் ஏற்ப ஆடைகளை அணிந்தனர். முனிவர்கள் மரவுரி சீலையை அணிந்திருக்கின்றனர். பார்ப்பனர் காவியாடையை உடுத்தியிருக்கின்றனர். குஞ்சங்கள் கட்டப்பெற்ற பட்டாடைகள் அதிகமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. ஆடைகள் விறைப்பாக விளங்கக் கஞ்சியிட்டனர். மெய்க்காப்பாளர்கள் சட்டையிட்டுத் திரிந்தனர். மறவர்கள் நீலக்கச்சாடை அணிந்திருந்தனர். அக்காலத்தில் உடுப்பவை இரண்டு என்ற நிலை இருந்தது. எனினும் இடையர் ஒற்றாடையே அணிந்திருந்தனர். புணர்ச்சி காலத்துப் பட்டை நீக்கித் துகிலாடையை மகளிர் உடுத்திய செய்தி பட்டினப்பாலையில் கூறப்பட்டுள்ளது.

நீராடும் காலத்திற்கெனத் தனியாடை உடுத்தனர். தழையாடைகளையும் அழகாடையாகக் கொண்டுள்ளனர். ஆடைகளுக்கு மணமேற்றும் வழக்கம் இருந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. மகளிர் சிலம்பை அணியாகக் கொண்டனர். அணிகலன்கள் காரணம் பற்றி இழை, கலன், பூண் எனப் பெயர் பெற்றன. குழை, தொடி என்பன இருபாலருக்கும் அணிகளாயின. அணிகலன்கள் பொன், துகில், முத்து ஆகியவற்றால் செய்யப்பட்டன. மகளிர் தம் கூந்தலை நெய்யும் மயிர்ச்சாந்தும் பூசி மணப்படுத்துவர்.

உடுத்தும் தொடுத்து பூண்டு செந்நீயும்

தழையணி பொலிந்த ஆயம்.

என்பது குறுந்தொகையில் கூறப்படும் மலர்ச்சூடுதல் பற்றிய செய்தியாகும். மகளிர் சந்தனத்தைத் தம் மார்பில் பூசிக்கொண்டனர். நெற்றிக்குத் திலகமிடுவதும், கண்ணுக்கு

மையிடுவதும், தோளிலும் மார்பிலும் தொய்யில் எழுதுவதும் மகளிர் மேற்கொண்ட ஒப்பனைகளுள் சில ஆகும்.

சங்ககாலத்தில் கலைகள் முக்கியத்துவம் பெற்று விளங்கியமைக்குக் காரணம் மக்களிடையே இருந்த கலைப் பண்பாட்டுத் தாக்கமாகும்.

மகளிரின் பணிகள்

கால்நடைகளை மேய்ப்பது, ஆணின் தொழிலாக இருந்தது. ஆண்களோடு சமுதாய உற்பத்தியில் ஈடுபடுவதிலிருந்து கொஞ்சம் கொஞ்சமாக விலகிப் பெண்கள் வீட்டு வேலைகளைக் கவனித்தனர். மகளிர் பணிகள் சங்க இலக்கியத்தில் இருவகையாக காணப்படுகின்றன. அவை இல்லப் பணி, சமுதாயப்பணி ஆகும்.

இல்லப் பணிகள்

சங்ககாலப் பெண் இல்லப்பணிகளைக் காலை முதல் இரவுவரை ஆற்றியமைக்குச் சான்றுகள் காணப்படுகின்றன. அதிகாலையில் எழுந்து இல்லப்பணி செய்தல் என்பதை குறிப்பிடுகின்றது. முற்றம் கூட்டல், உணவு சேகரித்தல், சமைத்தல், குழந்தைகளைப் பராமரித்தல், கணவனுக்கு உணவு இடல் முதலியனவும், அந்தியில் விளக்கேற்றுதல், புண்பட்ட வீரனைக் காத்தல் இதுபோன்ற பணிகள் இல்லத்தில் உறுப்பினர்களுக்காகப் பெண்களால் மேற்கொள்ளப்பட்டனவாகக் காணப்படுகின்றன. மேலும், கன்று மேய்த்தல், பால் கறத்தல் முதலிய இல்லப் பணிகளையும் ஆற்றியிருக்கின்றனர்.

சமுதாயப் பணிகள்

உணவுத் தேவைக்கான உற்பத்தியில் பெண்களின் பங்கேற்பு என்பது முழுமையானதாக இல்லாமல் வேலைப்பகுப்பு முறையில் மேற்கொள்ளப்பட்டதாகவே காணப்படுகின்றது. நாற்று நடுபவர்களாக, அறுவடைத் தொழில் செய்பவர்களாக உள்ளனர். திணை, நெல் போன்ற தானியங்களைக்காத்த செய்தி காணப்படுகிறது. ஆடை வெளுத்தல் தொழிலைச் செய்தனர். இதனை,

புலைத்தி ஆடைகளை ஆராய்ந்த கழவுந்தன்மையில்

கை ஒழியாதவள்

இரவிலேயே கஞ்சியிட்டுப் புலத்துபவள்

ஊரவரின் ஆடையை வெளுப்பவள்

போன்ற வரிகள் மூலம் அறியலாம். மேலும் ஏவல் பணி புரிந்தனர்.

“ஆற்றாமையை போக்கும் பணியாக,

குறியவும் நெடியவுமாகிய”³⁷

என்ற வரி அரசியின் ஆற்றாமை மிகுதியில் பேசிய செய்தியும் காணப்படுகின்றது. பொதுவான பணியாகச் செவிலியர் குழந்தை வளர்த்தல் பணியை அகநானூற்று மருதத் திணைப்பாடல் குறிப்பிடுகின்றது.

வணிகம்

பெண்களின் பல்வேறு சமுதாயப் பணிகளில் வணிகம் ஒன்றாகக் காணப்படுகின்றது. வணிகத்தில் மீன், தயிர், மோர், உப்பு, நெல் போன்றன இடம்பெறுகின்றன. இவற்றுடன் ‘கள்’ விற்பனையில் பெண்கள் ஈடுபடுவது குறிப்பிடத்தக்க செய்தியாகிறது. குறிஞ்சியில் மருத நில மகளிர் மட்டும் தம் இடம் விட்டுச் சென்று வாணிகம் புரிந்தனர். நெய்தல், பாலை நில மகளிர் தெருவில் விற்பனை செய்தனர். பாலை நில மகளிர் பூவிறற்றலும் கள் விறற்றலும் ஆன தொழிலில் ஈடுபட்டுள்ளனர். சிறுகுடி மறுகுதோறும் பழையர் மகளிர் பூவிறற்றனர் என்ற செய்தி காணப்படுகின்றது.

“..... பழையர் மகளிர்

கண் திரள் தீள் அமைக் கடிப்பிற்றொகுத்து

குன்றகச் சிறுகுடி மறுகுதோறும் மறுகும்”³⁸

என்ற அகநானூற்றுப் பாடல் பெண்கள் பூவிறற்றமையைத் தெளிவாக எடுத்தியம்புகிறது. மேலும், திணைப்புணம் காத்தல்,³⁹ பால் தயிர் நெய் விறற்றல்,⁴⁰ உழவுத்தொழில் போன்ற தொழிலில் ஈடுபட்டனர். நிலச் சூழலுக்கு ஏற்ப தொழில் மேற்கொண்டனர். என்பது புலப்படுகின்றது. எனவே, சிறுவாணிகம் மட்டுமே பெண்களால் மேற்கொள்ளப்பட்டது என்பதை அறியமுடிகிறது.

இசை

பெண்களுக்குக் குரல் இயற்கையாகவே இனிமை நிரம்பியிருந்தது. எனவே இசைத்தமிழ், மகளிர் வழிப்பெரிதும் வளர்ந்தது. தாலாட்டுப் பாடல் தாய்மார் வளர்த்த இயலிசைத் தமிழ் இலக்கியம் ஆகும். யானை முதலிய காட்டு விலங்குகளும் மற்றவர்களும் அவர்தம் இசைக்கு வயப்பட்டுத் தம் கொடூரத்தன்மை மறந்து நின்றதனைச் சங்க இலக்கியங்கள் நன்கு புலப்படுத்துகின்றன.

“ஆறலை கள்வர் படைவிட அருளின்

மாறுதலை பெயர்க்கும் மருவின் பாலை”⁴¹

எனப் பொருநராற்றுப்படை குறிப்பிடுவதைக் காணலாம்.

இறை நம்பிக்கை

சங்ககால மகளிர் இறை நம்பிக்கை உடையவர்கள். மணமாகாத மகளிர் முருகனை நோக்கி, யாம் எம் நெஞ்சமர்ந்த காதலனைக் கனவிற் கூடியுள்ளோம். அது பொய்யாகாமல் நனவின் கண்ணும் எம் திருமணத்தை முடித்து வைக்க வேண்டும் என வேண்டினர். மணமான மகளிரோ தமக்கு நல்ல பிள்ளைகள் பிறக்க வேண்டும் என்று நோன்பிருந்தனர். மேலும், தம் கணவர் மேற்கொண்ட செயல்கள் செம்மை பெறவும், போரில் வெற்றி கிட்டவும் வரம் அருள வேண்டும் என்றும் திருமுருகனை ஒரு மனமாக இறைஞ்சி நிற்கின்றனர். திருப்பரங்குன்றத்தில் நடைபெறும் வழிபாடு இது. இதனை,

“அருனவரைச் சேரரத் தொழுநர்

கனவிற் றொட்டது கை பிழையாகாது

நனவிற்சே எப்பநின் னளி புனல்வையை

வரு புன்லணிகென வரங் கொள்வோரும்

கருவ யிறுறு கெனக் கடம் படுவோரும்

செய்பொருள் வாய்க்கெனச் செவிசார்த்துவோரும்

ஐஅமர் அடுகென வருச்சிப் போரும்”⁴²

என்ற பாடல் வரிகள் மூலம் அறியலாம்.

மகளிரின் வீரவுணர்வு

சங்ககாலமகளிர் நாட்டுப்பற்றுடையவர்களாக விளங்கினர். பகைவர்களிடமிருந்து தாய்நாட்டைக் காப்பதற்குத் தங்கள் கணவர், மக்கள் ஆகியோரைத் தியாகம் செய்வதைப் பெருமையாகக் கருதினார்கள். இது அவர்களுடைய வீரவுணர்வைப் புலப்படுத்துகின்றது. மகனின் மார்பில் புண்பட்டு இறந்து கிடப்பதைக் கண்டு மகிழ்ச்சியடைவதாக இருந்த நிகழ்ச்சி, ஈன்ற பொழுதில் பெரிதுவக்கும் தன் மகனைச் சான்றோன் எனக் கேட்ட தாய் என வள்ளுவர் கூறுவது போலப் பெண்பாற் புலவர்கள் காக்கைப்பாடினியார், நச்செள்ளையார்,

செங்களத் துழவுவோன் சிதைத்து வேறாகிய

படுமகன் கிடக்கை பெரிது வந்தனளே

எனப் பாடியிருக்கின்றனர். நரைத்த கூந்தலையுடைய முதியோர் மகன் போர்க்களத்தில் பகைவர் யானைகளைக் கொன்று தானும் விழுப்புண்பட்டு இறந்து விடுகிறான். அதனைச் சான்றோர் வாயிலாகக் கேட்ட அம்முதியோள் அவன் பிறந்தபோது ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சியைக் காட்டிலும் பேர் உவகை கொண்டதாகப் பூங்கணுத்திரையார் கூறுகின்றனர். இதனை,

களிற்றெறிந்து பட்டன னென்னு முவகை

ஈன்ற ஞான்றினும் பெரிதே கண்ணீர்

நோன்கழை துயல்வரும் வெதிரத்து.

என்ற அடிகளில் போரில் இறத்தலையே சிறப்பாகக் கருதிய சங்ககால மகளிரின் வீரவுணர்வு புலப்படுகின்றது.

சங்ககாலத்தில் மகளிர் தங்கள் மகன் சிறந்த வீரனாக விளங்க வேண்டும். பகைவர்களோடு போர் செய்து நாட்டைக் காக்க வேண்டும் என்று விரும்பினார்கள். இதிலிருந்து அவர்கள் உயர்ந்த உள்ளம் கொண்டவராக இருந்தனர் என்பது அறியலாகும். மறக்குடிமகளிர் தனக்குத் துணையாய் இருக்க வேண்டிய ஒரே மகனையும் போருக்கனுப்பிய தாயின் மறப்பண்பை,

“ஒரு மகன் அல்லது இல்லோள்

செருமுகம் நோக்கிச் செல்கென விடுத்தாள்.”⁴³

எனப் பாடினர் ஒக்கூர் மாசாத்தியார்.

தன் மகன் புறப்புண் பட்டு மாய்ந்தான் எனக் கேட்ட ஒரு தாய்.

“மண்டு அமார்க்கு உடைந்தன்னாயின் உண்டஎன்

முலையறுத் திடுவென் யான் எனச் சினை”⁴⁴

எனச் சூளுரைத்தாள்.

இசைத்திறன் அறிவு

“மறம்புகல் மழகளிலு உறங்கும்”⁴⁵

என, ‘குறமகள் ஒருத்தி, குறிஞ்சிப் பண்ணைத் திறத்துடன் பாட, தினைக்கதிரை யுண்ணவந்த ஒரு யானை அதனை உண்ணாமலும், அவ் விடத்தை விட்டுப் புடை பெயராமலும், அப்பண்ணால் நெஞ்சம் ஈர்க்கப்பெற்று மனமுருகி நின்று கொண்டே உறங்கிவிட்டது என்ற குறிப்பு மகளிர் தம் இசைத்திறனுக்கு ஒரு சான்றாகும்.

கூத்துப் பயிற்சி

உள்ளக்கருத்துக்களை உடலின் உறுப்புகளில் தோன்றும் மெய்ப்பாடுகளால் புலப்படுத்தும் நாடகத்தில் நல்ல புலமை பெற்றிருந்தனர் என்பதும் அறியப்பெறும். மகளிர் ஆடும் துணங்கைக் கூத்தைப் பற்றிய செய்தி முன்னரே கூறப்பட்டுவிட்டது. ‘விறல்பட ஆடும் பெண் ‘விறலி’ என வழங்கப்பெற்றாள். யாழ் முதலாகிய கருவி இசைக்கு இயையக் கூத்தாடும் விறலியர் திறம் மலைபடு கடாத்துள் விளக்கமாகப் பேசப் பெறுகிறது.

காளையை அடக்கிய காளையரை விரும்பிய கன்னியர்

முல்லை நில மகளிர் தங்களால் விரும்பி வளர்க்கப்பட்ட வலிய எருதுகளை அஞ்சாது பிடித்து அடக்கிய வீரக்காளையரையே மணக்க விரும்பினர். ஏறு பொருது, தம் அஞ்சா நெஞ்சத்தினையும், ஆண்மைத் திறலையும், காட்டாத காளையரை மறுபிறவியிலும் மணக்க அவர்கள் விரும்பவில்லை. இதனை

“கொல்லேற்று கோடஞ்சு வாணை மறுமையும்

புல்லாளே ஆய மகள்”⁴⁶

என, ஏழு தழுவுவோர்க்கே கூந்தலம் மகளிர் உரியர் எனப் பேசுகின்றனர்.

“கொல்லேறு சாட இருந்தார்க்கு எம் பல்லிரும்

கூந்தல் அணைகொடுப்பேம் யாம்”⁴⁷

என இவற்றால் முல்லை நில மகளிர் கை பற்றக் கொல்லேற்றினை அடக்கும் வீரம் வேண்டப்பட்டது என்பது பெறப்படுகின்றது.

இக்காலத்துப் போலன்றிச் சங்க காலத்தே மகளிரை மணத்தில் பெற, மகளிர் அணிகலன்களுக்கெனப் பெறும் பொருளினைப் பரிசாகக் கொண்டுவந்து தந்தார்கள் என்பதனை அறியப்பெறுகிறது. ஆயினும், அதற்காகத் தகுதியில்லாத ஒருவன் பெறும் பரிசுப் பொருள்களைக் கொணர்ந்து தந்தாலும் தம் மகளைப் பழந்தமிழ்ப் பெற்றோர் மணம் செய்து கொடுத்ததில்லை என்ற நற்செய்தியினைப் புறநானூறு காட்டுகிறது. இதனை,

“..... நலஞ்சால் விழுப்பொருள் பணிந்து வந்த கொடுப்பினும்

புரையர் அல்லோர் வரையலள் இவளெனத்

தந்தையும் கொடா அன்”⁴⁸

எனக் குறிப்பிடுகிறது. காதலன் ஒருவனைத் தலைவி தன் தலைவனாகத் தேர்ந்தெடுத்து விட்ட நிலையில் அவனைத் தன் கணவனாகக் கொண்டு விடுகின்றாள். உள்ளம் பறிகொடுத்த நிலையில் உள்ளங்கவர்ந்த கள்வனையே தன் கணவனாக வரிந்து விடுகிறாள் குறிஞ்சிப்பெண் ஒருத்தி. அருவியில் குதித்து விளையாடிய அவள் கையும் காலும் சோர்ந்து தோழிகளாலும் காப்பாற்ற முடியாமல் அருவியோடு அடித்துச் செல்லும் பொழுது அவ்வழியே வந்த தலைமகன் ஒருவன் அவளைக் காப்பாற்றி கரை சேர்த்தான். அவள் உடலைத் தழுவிக் காப்பாற்றிய அவனையே வரிந்துவிட்ட நிலையில்,

“அருமழை தரல் வேண்டின் தருகிற்கும்

பெருமையள்”⁴⁹

என ஆகிவிட்டாள், இங்கு 'தெய்வத்தைத் தொழுதலின்றித் தன் கணவனையே தொழுதெழும் பெண் ஒருத்தி பெய்ய வேண்டிய காலத்தில் பெய்த மழைக்குச் சமமாவள்' என்று திருவள்ளுவர் கூறிய கருத்து இங்கு நினைக்கத்தக்கது.

விருந்தினர் பேணல்

திருவள்ளுவர் இல்லறவியலில் 'இல்வாழ்க்கை'யினைக் கூறி, அதனையடுத்து, இல்வாழ்க்கைச் சிறப்பிற்கு இன்றியமையாத இல்லாளை 'வாழ்க்கைத் துணை நலம்' என்று கூறி அவ் இல்லாள் இனிதளிக்கும் 'மக்கட்பேற்றினை' அடுத்துக் கூறி அடுத்து 'அன்புடைமையையும்' அன்பு மீதார்ந்த வழி போற்றப்பெறும் 'விருந்தோம்பலை' யும் உரிய இடந்தந்து போற்றியுள்ளார்.

தொல்காப்பியர் விருந்தோம்புதல் தலைவியின்றி நிகழ முடியாதாகையின், தலைவியின் உயர் பண்புகளில் ஒன்றாகக் குறித்துள்ளார். 'விருந்து' என்ற சொல்லிற்குப் 'புதுமை' என்று பொருள் கண்டுள்ளார் தொல்காப்பியர்.

இளங்கோவடிகளும், விருந்து போற்றும் அறத்தினை இல்லற வாழ்வில் இணைத்துக் காட்டியுள்ளார். இதனை,

‘மறப்பருங் கேண்மையோ டறப்பரி சாரமும்

விருந்து புறத்தருஉம் பெருந்தண் வாழ்க்கையும்’⁵⁰

என கண்ணகி, கோவலன் பிரிவால் அறவோர்க்கு அளித்தல், அந்தணரை ஆதரித்துப் போற்றல், துறவிகளை உபசரித்தல்,

மனையுறைப் பெண்கள்

திருவள்ளுவர் பெண் இயல்புகளாகவும், செயல்களாகவும் சிலவற்றைப் பதிவு செய்துள்ளார். இவற்றை அடியொற்றிப் பெண்களை வகைப்படுத்திய அவரது திறம் புலனாகிறது. 1. இல்லறப் பெண்கள், 2. இல்லறத்திற்கு ஆகாத பெண்கள், 3. விலக்கத்தக்க பெண்கள் ஆகிய நிலைகளில் பெண்களின் பண்புநிலை செயல்நிலை பேசப்பெற்றுள்ளன.

மனையறத்திற்கு ஏற்ற பண்புகளை உடையவாளாகத் திகழ்பவள் மனைவி. இவள் தன் கணவன் வருவாய்க்குத்தக்க வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்வாள். இவளே வாழ்க்கைக்குத் துணை ஆவாள் என்று வள்ளுவர் மனைவியை வாழ்க்கைத் துணை என விவரித்துள்ளார்.

ஒருவனுடைய மனைவி நற்பண்புகள் அனைத்தையும் பெற்றுத் திகழ்ந்தால் அவனிடம் இல்லாததது எதுவுமே இல்லை என்று மனைவியின் உயர்வு

கூறப்பட்டுள்ளது. கற்பு என்னும் மனத்திண்மை ஒரு பெண்ணிடம் அமையப் பெற்றால் அப்பெண்ணை விடவும் பெருமை உடையன உலகில் எதுவும் இல்லை. தெய்வங்கள் எதையும் வணங்காது கணவனை மட்டுமே வணங்கி எழும் பெண், பெய் என்று சொல்லும் போது மழை பெய்விக்கும் ஆற்றலை உடையவள்.

கற்பு முதலியவற்றின் துணையால் தன்னைக் காத்துக் கொள்பவள்; தன் கணவனையும் பேணிப் பாதுகாப்பவள்; தம் புகழை நிலைத்து நிற்குமாறு காப்பவள்; சோர்வு இல்லாமல் இருப்பவள் பெண் ஆவாள். பெண் தன் மன உறுதியினால் மட்டுமே தம் கற்பினைக் காத்து கொள்ள முடியும். அதுவன்றிச் சிறை முதலியவற்றால் காக்க முடியாது.⁵¹

கணவனை வணங்கும் மகளிர் புத்தேளிர் வாழும் உலகில் பெரும் சிறப்பினைப் பெறுவர். மனைவியின் நற்பண்பே மனைவாழ்க்கைக்கு மங்கலமாகும்.

மனையறப் பெண்களின் பண்புகள்

1. வாழ்க்கைத் துணையாக எண்ணப்படுபவள்
2. மனையறப் பண்புகள் நிறைந்தவள்
3. கற்பு எனும் திண்மை உடையவள்
4. கணவனைத் தொழுபவள்
5. தன்னையும், கணவனையும், குலப்புகழையும் காப்பவள்
6. நிறையால் தம்மைக் காத்துக் கொள்பவள்
7. புத்தேளிர் உலகில் சிறப்பினைப் பெறத் தக்கவள்.

இல்லறத்திற்கு ஆகாத பெண்கள்

மனையறப் பெண்களின் பண்புகளைப் பட்டியலிட்ட வள்ளுவர் அப்பண்புகள் இல்லாத இல்லறத்திற்கு ஆகாத பெண்களின் நிலை பற்றியும் குறிப்பிட்டு உள்ளார். மனைவியிடம் மாட்சிமையுடைய பண்புகள் இல்லாமற் போனால் இவ்வாழ்க்கையில் எவ்வளவு சிறப்புகள் இருந்தாலும் அவற்றால் பயன் இல்லை என்று கூறியுள்ளார்⁵² வள்ளுவர்.

தன் மனவலிமையால் கற்பினைக் காக்காத மகளிர்க்குச் சிறை முதலியவற்றால் உண்டான காவலால் பயன் இல்லை.⁵³ சிறந்த பண்பு முதலிய புகழ் உடைய மனைவியைப் பெறாதவனுக்குப் பகைவர் முன்பு ஏறுபோல் பீடுநடை இல்லை என்று மனையறத்திற்கு ஆகாத பெண்களின் பண்புகள் விளக்கப் பெற்றுள்ளன.

விலக்கத்தக்க பெண்கள்

சமூக வாழ்க்கையில் ஆடவர் விலக்கத்தக்க பெண்கள் பற்றியும் வள்ளுவர் விவரித்து உரைத்துள்ளார். ஒருவனை அன்பிற்காக விரும்பாமல் பொருளுக்காக நேசிக்கும் பெண்களின் இன்சொல் துன்பத்தைக் கொடுக்கும்.⁵⁴

ஒருவனிடம் உள்ள செல்வத்தை அளந்து அறிந்து அவற்றைப் பெறுவதற்காகத் தம் பண்பைப் பற்றிப் பேசும் பண்பில் மகளிர்⁵⁵ பொருளையே விரும்பும் மகளிரின் மயக்கம் பொய்ம்மையானது; அந்த மயக்கமும் பிணத்தைத் தழுவுவது போன்றது. பொருள் கொடுப்பவர் எல்லோருக்கும் ஆசையுடையவன்⁵⁶ போன்று பொது ஆசையை உடையவன். ஆடல் பாடல் அழகு ஆகியவற்றில் செருக்கு அடைந்து தம் நலத்தை (உடல்அழகை) விலை கொடுக்கும் எல்லோருக்கும் அளிப்பவர்⁵⁷ வஞ்சனையுடைய மகளிரது முயக்கத்தை அறிவில்லாதவர் விரும்புவார். விலை கொடுப்பவர் யாவரையும் மயங்கும் மகளிரின் தோள்கள் நரகம் போன்றவை ஆகும். கள், சூது முதலிய அறநூல்கள் கடிந்துரைக்கும் சமுதாயத் தீமைகளோடு இருமனப் பெண்டிரும் சேர்வர்.

விலக்கத்தக்க பெண்களின் பண்புகள்

விலக்கத்தக்க பெண்களின் பண்புகளாகப் பின்வருவன பட்டியலிடப் பெற்றுள்ளன.

1. பொருள் விழைவோர் பொருட் பெண்டிர்
2. பண்பில் மகளிர்
3. பொய்ம்மை முயக்கத்தார்
4. பொது நலத்தார்
5. மாய மகளிர்
6. வரைவிலா மகளிர்
7. இருமனப் பெண்டிர்

பிறன் மனைவியை விரும்புவர்

பிறனுடைய மனைவி மீது ஆசை கொண்டு அலையும் அற்பக்குணம் அறம் பொருள் முதலியவற்றை ஆராய்ந்தவரிடம் இல்லை. பிறன் மனைவியை விரும்பி அவள் வாசலில் நிற்பவனைப் போன்ற அறிவற்றவன் உலகில் யாருமே இல்லை.⁵⁸ தம்மீது ஐயம் கொள்ளாது நம்பி உள்ளவனின் மனைவியை விரும்புகிறவன் பிணத்திற்கு ஒப்பாவான். எளிதில் கிடைப்பாள் என்று பிறன் மனைவியிடம் நெறி தவறி நடப்பவன் அழியாப் பழிக்கு ஆளாவான். பகை, பாவம், அச்சம், பழி என்ற நான்கு

கொடிய குற்றங்களும் பிறன் மனைவியை விரும்புகின்றவனிடம் இருந்து ஒரு நாளும் நீங்கா. பிறன் மனைவியை விரும்பாதவனே இல்வாழ்வான் என்று கருதப்படுவான். ஒருவனுக்குப் பேராண்மை என்று சொல்லப்படுவது பிறன்மனை நோக்காமையே ஆகும்; இதுவே அறமும் ஒழுக்கமும் ஆகும். இந்த உலகத்தில் எல்லா நன்மைகளையும் உடையவர் யார் எனில் பிறன்மனை நயவாதவரே ஆவார்.⁵⁹

பிரிவுக்காலத்தில் தலைவியின் நிலை

“இவன் இவளுடைய கூந்தலைப் பற்றி இழுக்கவும், இவள் இவனுடைய சிறிய தலையின் முடியை இழுத்து விட்டு ஓடவும், அன்புடன் வளர்க்கும் செவிலித்தாயர் விலக்கவும் விலகாமல் காரணமற்ற சிறு சண்டைகள் செய்துகொண்டிருப்பார்கள். அந்தக் காலம் கழிந்தது. ஊழ்வினையே! நீ நல்லது செய்துள்ளாய்! மென்மையான இரட்டை மலர்களால் தொடுத்த மாலை போன்ற இந்த இருவரும் மணந்து மகிழும் இயற்கையைக் காட்டினாய்” என்கிறார்கள்.

“இவன் இவள் ஐம்பால் பற்றவும் இவள் இவன்

புந்தலை ஓரி வாங்கினள் பரியவும்

காதற் செவிலியர் தவிர்ப்பவும் தவிராது

எதில் சிறுசெரு உறுப மன்னோ;

நல்லை மன்ற பாலே மெல்லியல்

துணைமலர்ப் பிணையல் அன்ன இவர்

மணமகிழ் இயற்கை காட்டி யோயே”⁶⁰

தலைவன் பிரிந்து சென்றிருந்த நாட்களில் தலைவி தன்னைப் புனைந்துக்கொள்ளாமலும் கூந்தலில் மலர் சூடாமலும் இருந்தாள் என்று அறியப்படுகிறது.

வெளிநாட்டுக்குச் சென்ற தலைவர் விரைவில் திரும்பி வருவார் என்று தோழி ஆறுதல் கூறுகிறாள். அதைக் கேட்டுத் தலைவி, “என்னால் அழாமல் இருக்க முடியவில்லை. பொன் உரைக்கும் கட்டளைக் கல் போல் தோன்றுமாறு குயில் மாமரக் கிளைகளில் நறுமணமான மலர்ப் பொடிகளைக் கொழுதும் இந்த இளவேணிற் காலத்திலும் மலர் இல்லாமல் வறிதாக உள்ள கூந்தலைத் தடவுகின்றேனே என்கிறான்.

“ஈங்கே வருவர் இணையல் அவர்என

அழா அற்கொஇனியே நோய்நொந் துறவி!

மின்னின் தூவி இருங்குயில் பொன்னின்

உரைதிகழ் கட்டளை கடுப்ப மாச்சினை

நறுந்தாது கொழுதும் பொழுதும்

வறுங்குரற் கூந்தல் தைவருவேனே”⁶¹

ஏதேனும் ஒரு பயன் கருதிச் சகுனம் பார்த்தலும், நற்சொல் கேட்டலும் பழங்காலத்தில் உண்டு. அவற்றோடு, கொற்றவை வழிபாடும் உண்டு. மலையில் குலம் ஏந்திய கொற்றவைக்குப் பிரார்த்தனை செய்துகொள்வதும், கருதிய பயன் கைகூடினால் இன்ன கடன் (பிரார்த்தனை) நிறைவேற்றுவோம் என்று கையில் நூல்காப்புக் கட்டிக் கொள்ளுதலும் வழக்கம்.

“விடர்முகை அடுக்கத்து விறல்கெழு சூலிக்குக்

கடனும் பூணாம் கைந்நூல் யாவாம்

புள்ளும் ஓராம் விரிச்சியும் நில்லாம்”⁶²

“நம்மை மறந்து வாழும் கல்மனம் உடைய தலைவர்க்காகச் செய்ய வேண்டிய இவற்றையும் செய்ய மாட்டோம்” என்று ஒருத்தி கூறுவதாக உள்ள பாட்டு இது. இளமங்கையர் தம் தம் தொழில்களைச் செய்து வந்ததோடு, மகிழ்ச்சியான விளையாட்டுகளில் பொழுதுபோக்கியும் வாழ்ந்தனர்.

பச்சை நெல்லால் அவல் இடித்து, இடித்த கரிய வயிரமான உலக்கையை நெற்பயிர் உள்ள வரப்பில் சாய்த்து விட்டு, பொம்மைகளை வைத்து விளையாடி மகிழ்ந்தார்கள்

“பாசவல் இடித்த கருங்காழ் உலக்கை

ஆய்கதிர் நெல்லின் வரம்பணைத் துயிற்றி

ஒண்டொடி மகளிர் வண்டல் அயரும்”⁶³

கடற்கரையில் உள்ள பெண்கள் உப்பங்கழியில் காவி மலர்களைப் பறித்தும், வெண்ணிற அலைகளை உடைய கடலில் நீராடியும், பிரியாத கூட்டமாய் மிக மகிழ்ந்தார்கள்.

“கழியில் காவி குற்றும் கடல

வெண்தலைப் புணரி ஆடியும் நன்றே

பிரிவில் ஆயம் உரியதொன்று அயர...”⁶⁴

ஏதேனும் ஒன்றைக் கருதிச் சத்தியம் செய்தலும் ஆணையிடுதலும் இக்காலத்திலும் நாட்டுப் புறங்களில் உள்ளன. அவை பழங்காலத்தில் சூள் எனக் கூறப்படும். சூள் சொல்லியவர், அதை நிறைவேற்றத் தவறினால், பிழைபட்டால், தெய்வம் வருத்தும் என்ற நம்பிக்கை இருந்து வந்தது. அதனால் தவறாமல் நடக்க முயன்றனர்.

தலைவி பிரிவுத் துயராமல் மெலிந்து அழகு இழந்தாள். திருமண ஏற்பாடுசெய்து தலைவன் காலம் தாழ்த்துகிறான். தோழி அவளை அணுகி “ஐய, நீ

செய்த சூள் நிறைவேறவில்லை. அது உன்னை வருத்தும். யாம் விட்டுவிடுகிறோம். அதை நீ திரும்பக்கொண்டு செல். ஆனால் தலைவி உன் காரணமாக இழந்த அழகைத் திரும்பத் தந்து. பிறகு உன் சூளைக் கொண்டுசெல்” என்கிறாள்.

“தொண்டி அன்னஎன் நலம்தந்து

கொண்டனை சென்மோ மகிழ்நநின் சூளே”⁶⁵

வேங்கை மரம் மலர்ந்துள்ளபோது, சிறுவர் அதைச் சூழ்ந்துகொண்டு புலி புலி என்று கத்தி ஆரவாரம் செய்வது வழக்கம். மரத்தில் ஏறாமலே, கீழிருந்தே இவ்வாறு செய்யும் ஆரவாரம் கேட்டு, மரம் தானே வளைந்து மலர் தரும் என்பது அவர்களின் நம்பிக்கை, மகளிரும் இவ்வாறு செய்வது உண்டு.

“.....புன் தலைச் சிறாஅர்

மன்ற வேங்கை மலர்பதம் நோக்கி

ஏறாது இட்ட ஏமப் பூசல்

விண்தோய் விடரகத்து இயம்பும்..”⁶⁶

மலையில் நெடுங்காலம் வாழ்ந்து, இந்த ஆரவாரத்தைக் கேட்டறிந்த கபிலர் பாடியது இது. அந்தச் சிறுவர்களின் ஆரவாரத்தை அவர் வெறுக்கவில்லை. அவர்களின் பெருமகிழ்ச்சிக்குக் காரணமாக இந்த ஆரவாரம் விளங்குவதால், இன்பப் பூசல் என்கிறார். இந்தப் பேரொலி விண்ணை அளவிய மலைக்குகையில் எதிரொலிப்பதாகவும் கூறுகிறார்.

இயல் முடிவுகள்

- 1) சங்ககால மகளிர் பலவகையாலும் மாட்சிமை பொருந்தியவர்கள். அவை விருந்தினர் பேணல், காதல் வாழ்வு, குடும்பம், உடலியல் அறிவு, நாகரிகம், பண்பாடு, பேசும் திறம் முதலியனவாகும்.
- 2) நீர் போன்ற சாயலும் (நீரோ ரன்ன சாயல்) மயில் போன்ற இயலும் தன்மை, மென்மையாகிய இயல்பு வாய்ந்த மேனியும் இயற்கை மணமும், மாமைக் கவினும், உடையவர்களாக மகளிர் விளங்கினர்.
- 3) பழந்தமிழர் கண்ட கவிதை மரபிலே காதலுறவும் நிலத்தின் இயற்கைக்கேற்ப அமைந்திருந்தது.
- 4) சங்க காலத்தில் வழக்கிலிருந்த மணச்சடங்கு தமிழருக்கே சிறப்பாக உரியது; ஆரியப் பண்பாட்டின் தாக்குதலினால் மாற்றமடையாததொன்று.
- 5) மக்கட் பேற்றினால் வாழ்க்கை சிறப்புறுவதைப் பாண்டியன் அறிவுடைநம்பி என்னும் அறிஞர் புறநானூற்றிலே திறம்பட விளக்கியுள்ளார்.
- 6) சங்க மகளிர் மணமாவதற்கு முன் தந்தையின் கீழ் வாழ்வது, மணமான பின் கணவனுக்குக் கீழ்ப்படிந்து வாழ்வது, முதுமையான காலத்தில் மக்களின் பாதுகாப்பில் வாழ்வது என்ற மூன்று நிலைகளில் மகளிர் வாழ்க்கை அமைகிறது.
- 7) இல்லற வாழ்வின் அடிப்படை நிகழ்ச்சி விருந்தோம்பல் ஆகும். சங்க மகளிர் விருந்தோம்பலில் சிறந்து விளங்கினர்.
- 8) சங்ககால மகளிரின் கலை உணர்வு அவர்கள் ஆடல், பாடல், நடனம், பாட்டு ஆகியவற்றில் பங்கு பெற்றதன் அடிப்படையிலும் ஒப்பனைச் சான்றுகளிலும் புலப்படுகின்றது.
- 9) மகளிர் பணிகள் சங்க இலக்கியத்தில் இருவகையாக காணப்படுகின்றன. அவை இல்லப் பணி, சமுதாயப்பணி ஆகும்.
- 10) பெண்களின் பல்வேறு சமுதாயப் பணிகளில் வணிகம் ஒன்றாகக் காணப்படுகின்றது. வணிகத்தில் மீன், தயிர், மோர், உப்பு, நெல் போன்றன இடம்பெறுகின்றன.

- 11) பெண்களுக்குக் குரல் இயற்கையாகவே இனிமை நிரம்பியிருந்தது. எனவே இசைத்தமிழ், மகளிர் வழிப்பெரிதும் வளர்ந்தது. தாலாட்டுப் பாடல் தாய்மார் வளர்த்த இயலிசைத் தமிழ் இலக்கியம் ஆகும்.
- 12) சங்ககால மகளிர் நாட்டுப்பற்றுடையவர்களாக விளங்கினர். பகைவர்களிடமிருந்து தாய்நாட்டைக் காப்பதற்குத் தங்கள் கணவர், மக்கள் ஆகியோரைத் தியாகம் செய்வதைப் பெருமையாகக் கருதினார்கள். இது அவர்களுடைய வீரவுணர்வைப் புலப்படுத்துகின்றது.
- 13) சங்ககாலத்தில் மகளிர் தங்கள் மகன் சிறந்த வீரனாக விளங்க வேண்டும். பகைவர்களோடு போர் செய்து நாட்டைக் காக்க வேண்டும் என்று விரும்பினார்கள்.
- 14) முல்லை நில மகளிர் தங்களால் விரும்பி வளர்க்கப்பட்ட வலிய எருதுகளை அஞ்சாது பிடித்து அடக்கிய வீரக்காளையரையே மணக்க விரும்பினர்.

அடிக்குறிப்புகள்

1. தொல்., பா.1045
2. மேலது., பா.1155
3. மேலது., பா.1059
4. புறம்., பா.174, வரி.10
5. ஐங்.,
6. குறுந்., பா.153
7. மேலது., பா.396
8. மேலது., பா.167
9. குறிஞ்சி., வரி.233-234
10. அகம்., பா.86, வரி.1-19
11. மேலது., பா.136, வரி.1-18
12. மங்கலவாழ்த்துப் பாடல், பா.53
13. புறம், பா.314, வரி.1
14. குறுந்., பா.315
15. மேலது., பா.57
16. அகம்., பா.352, வரி.12-17
17. ஐங்., பா.492
18. குறுந்., பா.49, வரி.3-5
19. ஐங்., பா.408
20. மேலது., பா.409
21. புறம்., பா.188
22. அகம்., பா.320, வரி.2-5
23. புறம்., பா.343, வரி.1-2
24. நற்., பா.118, வரி.8-11
25. மேலது., பா.97, வரி.6-9
26. பரி., பா.20
27. மேலது., பா.20
28. மேலது., பா.16, வரி.20-48
29. கலி.மருத., வரி.79-86
30. சிலம்பு., கொ.காதை., வரி.71-73
31. நற்., பா.142, வரி.9-11
32. குறுந்., பா.118, வரி.2-5

33. குடும்ப விளக்கு, பகுதி.3
34. கம்ப. சுந்த.காண்டம்., காட்சி.15, வரி.1
35. குறுந்., பா.650
36. புறம்., பா.30
37. நெடுநல்., பா.154
38. அகம்., பா.
39. குறுந்., பா.22, வரி.3-4
40. புறம்., பா.33, வரி.3-6
41. பொருநர்., வரி.21-22
42. பரி., பா.8, வரி.102-108
43. புறம்., பா.279
44. மேலது., பா.278
45. அகம்., பா.102, வரி.5-9
46. கலி., பா.103, வரி.63-64
47. முல்லைக்கலி, பா.1, வரி.41-42
48. புறம்., பா.383, வரி.10-13
49. குறிஞ்சிக்கலி, வரி.3-6
50. சிலம்பு., மனை.காதை, வரி.85-86
51. நா.செல்வராசு, சிலம்பு., ப.17
52. குறள், எ.52, 53
53. மேலது., எ.57
54. மேலது., எ.911
55. மேலது., எ.912
56. மேலது., எ.913
57. மேலது., எ.916
58. மேலது., எ.141
59. மேலது., எ.149
60. குறுந்., பா.229
61. மேலது., பா.162
62. மேலது., பா.218
63. மேலது., பா.238
64. மேலது., பா.144
65. மேலது., பா.238
66. மேலது., பா.241

இயல் : 3

சமூக மேம்பாட்டு நிலை

அகம், புறம் அ.:தாவது வீடு, நாடு என இரு வகையாகவே வாழ்க்கையைப் பிரித்துக்காட்டுவர் பண்டைத் தமிழர். வீடுதோறும் அமைதியும் இன்பமும் நிலவினால், நாடு முழுவதும் அவை தாமாகவே அமைந்து விடும். ஆகையால்தான் வாழ்க்கைக்கு வழிகாட்டிய வள்ளுவர் போன்றவர்கள் மனைமாட்சியின் சிறப்பையும் மாண்புறக் கூறினர். கணவன் மனைவியுமாக நன்மக்களைப் பெற்று, விருந்தோம்பி, சுற்றந்தழுவி அறஞ்செய்வதே இல்லறத்தின் உயர்ந்த குறிக்கோளெனக் கொண்டனர். ஆண், பெண், ஆகிய இருவர்தம் பண்புகளைப் பற்றி ஆங்காங்கு விளக்கிக் கூறுவர். அவர்களது தனிப்பட்ட கடமைகளையும் அறிவுறுத்துவர் திருவள்ளுவர். “ஆணோடு பெண் சரி நிகர் சமானம்” என்று ஆண் பெண் சமநிலையினை ஒரே பொருள் குறிக்கும் மூன்று சொற்களால் குறித்தார் அமரகவி பாரதியார். அண்மையில் அவர் பாடிய இக்கருத்தினை அன்றே ஈராயிரமாண்டுகட்கு முன்னரே பொது மறையிற் பறைசாற்றினார் திருவள்ளுவரும். வீட்டரசியின் மாட்சி கூற வந்த அதிகாரத்திற்கு “வாழ்க்கைத் துணை நலம்” என்று பெயரிட்டதே இதற்குச் சிறந்த சான்றாகும். பெண்ணானவள் வாழ்க்கைப் பயணத்தில் இன்ப துன்பங்களைப் பகிர்ந்துகொண்டு ஆண்மகனுக்கு அருந்துணையாய் அமைத்தவளேயன்றி ஆணுக்குப் பெண் அடிமையல்லள் என்ற கருத்தமைந்த “வாழ்க்கைத் துணை” என்ற மனமார இல்லாளைக் குறித்தது போற்றற்குரியது. துணை என்ற பொருள் மிகச் சிறந்ததாகும். “துணையுற அறுத்துத் தூங்க நாற்றி” என்று திருமுருகாற்றுப்படையில் வரும் ஓரடி இப்பொருளை நன்குணர்த்தும். இன்றும் மலர்ச்சரம் முதலியவற்றை ஒரேயளவினவாய் அறுக்குங்கால் குறிப்பிட்ட ஒன்றை அளவாய் அறுத்தபிறகு அதனையே அளவாக அமர்த்தி அமர்த்தி அறுப்பது மரபாகும். எனவே, துணை என்ற சொல்லுக்கு ‘ஒப்புமை’ என்ற பொருள் இருக்கக் காண்கிறோம். இப்பொருளில்தான் வள்ளுவனார் அவ்வதிகாரத்திற்கு அப்பெயர் அமைத்தனர். மணக்குடவர் போன்றாரும், ‘மக்கட் பேறு’ என்றே கொண்ட அதிகாரத் தலைப்பினை மாற்றி மக்களில் பெண்ணாழித்து ஆணிணையே குறிக்கும் தலைப்பாய்ப் ‘புதல்வர்களைப் பெறுதல்’ என்பதை அவ்வதிகாரத்திற்குக் கொடுத்த பெரியவர்கள். இத்தலைப்பினையும் திருத்தாது விட்டதற்கு அவர்பால் என்றென்றும் நன்றி செலுத்தக்

கடமைப்பட்டுள்ளது பெண்ணுலகு. இல்லாள், மனைவி என்ற பெண்பாற் சொற்களுக்கு நிகரான ஆண்பாற் சொற்களைத் தமிழிற் காண இயலாது. ‘இல்லான்’ என்பது பொருளில்லா வறியோனையே குறிக்குமென்பதை “இல்லாணை இல்லாளும் வேண்டான்” என்ற அடியே விளக்கும். இதைப் பாடியவரும் பெண்பாற் புலவரான ஒளவையாராகையால் இவ்விரு சொற்களின் உண்மைப் பொருள்களை ஓரடியிற் காட்ட வேண்டுமென்பதற்கே அமைத்தனரோ என்னவோ! இவ்விருபாலரின் தனிப்பண்புகளை ஆராயுமிடத்து இருவருமே உலக வாழ்விற்கு இன்றியமையாதவர்கள் என்பது போதும்.¹

ஆண் என்ற சொல், “ஆள்” என்ற வினையினடியாகப் பிறந்து ஆளுந் தன்மையையும் அதற்குரிய வன்மையையும் பெற்று விளங்கும், ஆடவரைக் குறிக்கும். அதேபோன்று பெண் என்ற சொல்லும் விரும்பப்படும் தன்மையையும் அதற்குரிய மென்மையுமுடைய பெண்ணினைக் குறிப்பதாயிற்று. திருக்குறளில் “பெட்டாங்கு” “பெட்பவே” போன்ற சொற்களெல்லாம் “விரும்பியாங்கு” “விரும்பே” என்று பொருள் பெறுதல் காணலாம். வன்மை மென்மையாகிய இரு பண்புகளும் உலகிற்கு மிக இன்றியமையாதன என்பதில் ஐயமில்லை. மென்மையின்றி வன்மையே வாழினும் தொல்லைப்படுத்தும் வல்லரசு என்று நல்லுலகம் அல்லற்படும். அருள் காட்டி உலகைப் பேணவல்ல மென்மையோ வன்மையின் துணையின்றி வாழ்தலும் அரிது. எனவே வன்மையைச் சற்று மென்மையாக்க மென்மையும், மென்மைக்கு நல்லரணாக வன்மையும், ஒன்றுபட்டு ஓரிடத்திலே வாழ்தல் உலக இன்பத்திற்கும் வெற்றிக்கும் மிக மிக இன்றியமையாதது.

“ஒண்ணுதற் கோடுஒ உடைந்ததே ஞாட்பினுள்

நண்ணாரும் உட்குமென் பீடு”²

என்ற குறட்பாவானது மேற்காட்டிய வன்மை மென்மைப் பண்புகளை நன்கு விளக்கும். இப்படி ஒருவர்க்கொருவர் இன்றியமையாதவராய், சிறப்பளிப்பவராய், வாழும் கணவன் மனைவி உறவினை உயர்ந்ததோர் உவமையினால் விளக்கிக் காட்டுவர் வள்ளுவனாரும்.

“உடம்பொடு உயிரிடை யென்ன மற்றன்ன

மடந்தையொடு எம்மிடை நட்பு”³

இத்தகைய இன்றியமையாப் பெண்ணின் பெருமையை வள்ளுவர் பல்லாற்றான் புகழ்வர். முப்பாலின் எப்பால் நோக்கினும் பெண்மை இடம்பெறுவதைக் காணலாம். அறத்துப்பாலிலே வாழ்க்கைத் துணை நலம் என்ற அதிகாரம் இல்லாளின் பெருமையைப் பேசுவதோடு அவளது கடமைகளையும் கண்முன் நிறுத்தும். மகளொருத்தி மனைவியாதற்குரிய தகுதிப்பாடுகளுள் தலைசிறந்தன யாவையெனில்,

வெண்ணிறத் தோலன்று கண்ணிறைந்த கட்டழகு மட்டுமன்று, விண்ணிறைந்த பெரும் பொருளன்று, பெண்மை நிறைந்த பெரும்பண்பேயாகும். இவ்வாழ்வை இனிது நடத்தும் இயல்புடையவளாயும் தன்னை மனைவியாகக் கொண்ட கணவனது வருவாயான பொருள்நிலைக்கேற்றவாறு வாழ்க்கைச் செலவை அமைப்பவளாயும் இருத்தலேயாம். இதை வள்ளுவனார் அதிகாரத்தின் முதற்பாட்டிலேயே குறிப்பது அறியத்தக்கது.

“மதைதக்க மாண்புடைய வாகித் தற்கொண்டான்

வளத்தக்கான் வாழ்க்கைத் துணை”⁴

மாண்புடைய மங்கையொருத்தி மனைவியாகக் கிடைக்காவிடின் ஒருவருக்குச் செல்வம், செல்வாக்கு, பட்டம், பதவி முதலியவை இருந்தும் பயனில்லை. அவரது வாழ்க்கை வேறு பலவற்றாற் சிறந்து விளங்கினும் வீட்டு வாழ்க்கை விளக்கமுறாது.

“மனைமாட்சி இல்லாள்கண் இல்லாயின் வாழ்க்கை

எனைமாட்சித் தாயினும் இல்”⁵

ஆனால் அதற்கு மாறாக இடம் பொருள் ஏவலால் எளிய ஒருவருக்கும், மனமொத்த மனைவி மட்டும் கிடைத்துவிட்டால், திறம்பட இல்லறத்தை நடத்தவல்ல இல்லாள் மட்டும் கிடைத்துவிட்டால், வீடே விண்ணுலகந்தான். தமிழில்தான் ‘வீடு’ என்ற சொல் இவ்விரு பொருள்களையும் உடையது! இத்தகைய இன்பமான வீட்டிலே இல்லையெனும் குறையே இல்லாமற் போய்விடும்.

“இல்லதென இல்லவள் மாண்பானால் உள்ளதென்

இல்லவள் மானாக் கடை”⁶

நம் நாட்டில் மகளிரை வீட்டிற் பூட்டி வைக்கும் பழக்கம் இடைக் காலத்திற் புகுந்ததேயாகும். கன்னிப் பெண்களையும் காற்றோட்டமுள்ள தினைப்புனங்களிடையே திளைக்க விடுதலே நம் நாட்டுப் பழங்காலப் பண்பாகும். விடியலுக்கு முன்பே கன்னிப் பெண்களெல்லாம் ஒருவரையொருவர் எழுப்பிக் கொண்டு திரளாகச் சென்று ஆற்றிலும் பொய்கையிலும் நீராடுவது மரபென்பதைப் பாவைநோன்பு மரபும் அதனை விளக்க வந்த திருப்பாவை திருவெம்பாவை முதலிய நூல்களும் விளக்கிக்கூறும். இதற்கு மாறாக மகளிரை வீட்டிலே பூட்டி வைத்தால் மட்டும் அவர்தம் கற்பினைக் காக்க முடியாது. வெளிச் சிறையின்றி திண்ணிய கற்பால் தம்மைத்தாமே காத்துக் கொள்வதுதான் மகளிர்தம் கடமையாகும் என்பதையும் திருவள்ளுவர்,

“சிறைகாக்குங் காப்பெவன் செய்யும் மகளிர்

நிறைகாக்குங் காப்பே தலை”⁷

என்ற குறளால் வற்புறுத்துவார். சங்ககால மகளிரின் மேம்பாட்டு நிலையினை எடுத்துரைக்கும் வகையில் இவ்வியல் அமைகிறது.

சங்ககால பெண்பாற்புலவர்

பழந்தமிழ் நாட்டிற் பெண்பாலாருட் பலர் புலவலராய் விளங்கியது பழந்தமிழலக்கியங்களால் அறியப்படுகிறது. அவருட் சிலரைப் பற்றி அறிய முற்படுவோம்.

1. காக்கை பாடினியார் நற்செள்ளையார்

காக்கையைப் பற்றித் தமது பாடலிலே பாடிய சிறப்பினால் பெண்மணியார் ஒருவர் காக்கை பாடினியார் என்று பெயர் பெற்றார். அவர் காக்கையை எப்படிச் சிறப்பித்தார் எனப். பார்ப்போம். தலைவன் ஒருவன் பொருளீட்டும் பொருட்டுத் தன் மனைவியைப் பிரிந்து போனவன் இப்பொழுது திரும்பி வந்திருக்கிறான். அவன் தோழியைப் பார்த்து, 'நான் பிரிந்த பொழுது தலைவியை ஆற்றுவித்து 'கொண்டிருந்ததற்காக மிக்க நன்றியுடையேன்' என்று சொல்ல, அவள் "காக்கை கரைந்தது. அதனால்தானே நீ வருவாய் என்று சொல்லி நான் ஆற்றுவித்தேன். காக்கைக்கே கடப்பாடுடையேம். நல்ல பசுநெய்யோடு வெண்ணெல்லால் ஆகிய சுடுசோற்றை ஏழு பாத்திரத்திலே ஏந்தித் தலைவி காக்கைக்குக் கொடுத்தாலும் அது பெரிய கைம் மாறாகாது' என்று கூறுகிறாள். இப்படிச் கூறியதாகப் பாட்டு ஒன்று இயற்றிய காரணத்தால், நச்செள்ளையார் என்னும் புலவர், காக்கை பாடியினியார் நற்செள்ளையார் என அழைக்கப்பட்டு, நாளடைவிற காக்கைபாடினியார் என்றே வழங்கப்படுவாரானார்.

இவர் ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன் என்னும் அரசனைக் குறித்துப் பாடிய பத்துப் பாடல்களுக்காக நூறாயிரம் பொற்காசும், அணிகலம் செய்துகொள்ளவென ஒன்பது துலாம் பொன்னும் பரிசிலாகக் கொடுக்கப்பெற்றார் என அறிகிறோம். அப்பாடல்களைப் பதிற்றுப் பத்தில் காணலாம். ஒரு பாட்டில் "நீ பெரிய வள்ளல் எனக் கேள்வியுற்று உன்னைப் பார்க்க வந்தேன். நான் நினைத்து வந்த செய்தியை முடித்து வைப்பாயாக. இரவலரது துன்பம் போகும்படி நாடோறும் வரைவின்றி வழங்குகின்றாயாதலால், நீ சிறிது காலமும் மேலுலகம் போகாது இரவலர் பொருட்டு இவ்வுலகில் தானே நீண்ட காலம் நிலைபெறுவாயாக' என்று வாழ்த்துகின்றார். மற்றப் புலவர்களாயின், 'நீடுழி வாழ்க. காவிரி மணலின் எண்ணைவிடப் பல ஆண்டு வாழ்க. நூறு பத்தடுக்கிய கோடி ஆண்டு வாழ்க. நான் வாழுங் காலமுஞ் சேர்த்து நீ வாழ்க' என்றவாறு வாழ்த்தி இருப்பார்கள். இவரோ,

“.....எனைய தூஉம்

உயர்நிலை யுலகத்துச் செல்லாது இவணின்று

இருநில மருங்கின் நெடிது மன்னியரோ”⁸

எனக் கூறித் துணிந்தார். அப்படிக் கூறியதால் அவ்வரசனுடைய பெருமையை ஒப்பற்ற முறையிற் புகழ்த்தக்கவரானார். அவனது கொடைச் சிறப்பால் அவன் வானுலகடையும் தகுதியுடையன் என்பதும், வானுலகில் ஈவோரும் ஏற்போரும் இல்லையாதலால் இவ்வுலக வாழ்வே நலம் பயக்கும் என்பதும், அவன் விண்ணுலகு சேர்ந்து விட்டால் உலகில் இரவலரைப் பாதுகாப்போர் அவன் போன்றவர் பிறர் இல்லை என்பதும், மேன்மேலும் அவன் ஈதலாகிய அறத்தையே செய்து கொண்டிருப்பதால் என்றும் அவனுக்கு வானுலகு கிட்டுமாதலின் இப்பொழுது அங்கு எய்தாததால் அவன் இழப்பது ஒன்றுமில்லை என்பதும், அவன் இங்கு இருப்பதால் இரவலர் பெறுவன பல என்பதும் எவ்வளவு நயமாக இங்குக் குறிக்கப் பெற்றுள! இப்புலவர் இலட்சம் பொற்காசு பெற்றது இவ்வொரு பாட்டுக்காக இருந்தாலும் தகும் என்று சொல்லலாம்.

அச்சேரன் இரவலர் வந்து கேட்ட பிறகு கொடுக்கிறவன் அல்லன்; அவர் வாராது தத்தம் இடத்தே இருப்பாராயின் அவரை விரும்பி அவர் இருக்கும் இடத்திற்குத் தேர் அனுப்பித் தேரில் ஏற்றிவரச் செய்து அவர்க்கு வேண்டுவன நல்குபவன் என்பது இப்புலவரால்,

குடவர் கோவே! கொடித்தேர் அண்ணல்!

வாரார் ஆயினும், இரவலர் வேண்டித்

தேரில் தந்தவர்க்கு ஆர்பதன் நல்கும்

நசைசால் வாய்மொழி இசைசால் தோன்றல்”⁹

என்ற விடத்துச் சொல்லப்பட்டது. தேரை அனுப்பி வெளியூரிலிருந்து இரவலரைப் பெறுகின்றான் என்றால், அச்சேரனது ஊரில் இரவலர் இல்லை என்றபடி. இவ்வாறு சிறப்பித்ததோடன்றி, மனைவியின் துயருக்கு வருந்துவதை விட இரவலரின் துயருக்கு அவ்வரசன் வருந்துகின்றவன் என்றும் சிறப்பித்துப் பாடியுள்ளார். ஆன்ற அறிவையும், தோன்றிய நற்புகழையுமுடைய அவன் மனைவியர் ஊடிய காலத்தே வடிக்கும் கண்ணீருக்கு அஞ்சுவதைவிட இரவலரது துக்கத்திற்காக மிகவும் அஞ்சுகின்றவன் என விறலிக்குக் கூறுவார் போலக் கூறியுள்ளார்.

அவனது வன்மையைப் பாராட்டியது போலவே வீரத்தையும் பாராட்டியுள்ளார். பாண்மகளைப் பார்த்துக் கூறுவார் போலப் பின்வருமாறு சொல்லுகிறார்: “அவனுடைய சேனை பகைவரை அழிக்கச் சென்றுள்ளது. இப்பொழுது அவன் போர் குறித்து வேறொரு நாட்டிற்குப் போகவில்லை. ஆனால், போர் குறித்து எப்பொழுது, எவ்விடத்திற்கு அவன் எழுவான் என்பது நமக்குத் தெரியாது. ஆதலால், அவனைக் காண விரைவிலே போவோம். போனால், குறைவின்றிக் கொடுப்பான்.” இக் கருத்தை

அடக்கி, மூன்று சிறு அடிகளிலே காக்கை பாடினியார் பாடியுள்ளது மிக்க அழகுடைத்து.

“கொலைவினை மேவற்றுத் தானை, தானே

இகல்வினை, மேவலன், தண்டாது வீசும்

செல்லா மோதில் பாண்மகள் காணியர்”¹⁰

என்றதை நோக்குக. ஈகையிற் சிறந்தோனும் வீரத்தில் மிக்கோனுமாகிய சேரலாதன் ஈ என இரக்கும் இடத்தையும், தன் வீரம் பயனின்றி நிற்குமிடத்தையும், நாம் கண்டால் வியப்புற்றுச் சிரிக்க நேரிடும். அவ்விடத்தை நமக்குக் காட்டும் காக்கைபாடினியார் பாவின் திறம் வியக்கத்தக்கது. அவர் அவனைப் பார்த்துக் கேட்கிறார்:

“நீ துணங்கைக் கூத்தாடி, அக்கூத்திற் பிற மகளிருக்குத் தலைக்கை தந்து வீடு திரும்பி வந்ததும் உன் மனைவி ஊடி உன்மீது எறியக் கருதி எடுத்த சிறு செங்குவளை மலரை ‘ஈ’ என்று சொல்லி இரந்தும் பெற மாட்டாய்; அதனை அவள் கையினின்றும் பெயர்க்க முடியாத நீ பகைவர் மதில்களைக் கைப்பற்ற வல்லாய்! வீரன் நீ. இவ்வாறு பழிப்பார் போலப் புகழ்ந்து இப்புலவர் சேரலாதனது காதலின்பச் சிறப்பினைக் குறிப்பித்தாரானார். அலுவலாளர் சிலரைப் பற்றிப் பொதுவாக ஒரு பேச்சு எழுவது உண்டு. அவர் அலுவலகத்தில் மாத்திரம் கலெக்டர், போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் என்பதன்று, எந்த இடத்திலும், வீட்டில் கூடக் கலெக்டர் இன்ஸ்பெக்டராகவே இருக்கிறார் என்று சில வேளைகளிற் சிலர் சொல்லப்படுவதை நாம் கேட்டிருக்கிறோம். அவர்களைப் போல் அல்லாமல், இவ்வரசன் வீரஞ் செறிந்தவனாயினும் அவ்வீரத்தை வீட்டிற் காட்டுகின்றவன் அல்லன்; மெல்லியலாரிடத்து மென்மை காட்டுபவன் என்பது இவ்விடத்திலே வற்புறுத்தப்படுகிறது. விளையாட்டில் மென்மையுடையவன் எனினும், போர்க்களத்தில் கூற்றினை யொத்த கொடுமையுடையவன் என்பதும் காட்டப்படுகிறது.

இவ்வாறெல்லாம் சேரலாதானுடைய வண்மையையும் இன்பத்தையும் வீரத்தையுஞ் சிறப்பித்த இப்புலவர் பழந் தமிழ்நாட்டு வீரமகளிருடைய சிறப்பைக் குறித்து இயற்றிய பாடல் ஒன்று புறநானூற்றிற் காணப்படுகிறது. வீரக் குடியிலே பிறந்து வயது முதிர்ந்த கிழவி ஒருத்தி தன் மகன் படையழிந்து முதுகிட்டனன் என்று பலர் கூறக் கேட்டு அங்ஙனமாயின், அவன் பாலுண்ட என் நகிலை அறுத்திடுவேன்” எனக் கோபித்து, கையிலே பிடித்த வாளொடு போர்க்களத்திற்குச் சென்று பிணங்களைக் கையால் தடவிப் பார்த்து, மார்பிலே பட்ட புண்ணொடு சிதைந்து கிடந்த தன் மகன் உடலைக் கண்டு, அவனை ஈன்றெடுத்த வேளையிற் பெற்ற இன்பத்தினும் பெரியதோர் இன்பத்தை அடைந்தாள் என்பது அப்பாடலின் கருத்து. இப்பாட்டைப் படிக்கும் ஒவ்வொருவருக்கும் நாட்டுப் பற்றும் வீரத்தில் விருப்பமும் மிகும் என்பது உறுதி.

2. ஓக்கூர் மாசாத்தியார்

வீரக் குடியிற் பிறந்த மற்றுமொரு மகளது சிறப்பைக் குறித்து ஓக்கூர் மாசாத்தியார் என்னும் புலவர் பாடியுள்ளார். அண்மையில் தன் தந்தையையும் கணவனையும் அடுத்தடுத்து இழந்துவிட்ட ஒரு பெண்மணி தனக்குப் பற்றுக்கோடாக உள்ள ஒரே புதல்வனைப் போருக்குக் கோலஞ் செய்தனுப்புங் காட்சி அப்பாட்டிலே தீட்டப்பட்டுள்ளது.

இரண்டு நாள் முன் நிகழ்ந்த போரிலே இப்பெண்ணின் தந்தை பகைவரது யானையையழித்துப் போர்க்களத்து இறந்துபட்டான். நேற்று நடந்த போரிலே இவள் கணவன் பகைப்படையை எதிர் நின்று தடுத்து அங்கே அழிந்தான். இன்றும் போர்ப் பறையைக் கேட்கிறாள் அப்பெண். உடனே விருப்புற்றுத் தன் மகனை அனுப்ப நினைக்கிறாள். அவனோ அவளுக்கு உள்ள ஒரே பிள்ளை. அவன் கையில் வேற்படையைக் கொடுத்துப் போர்முகம் நோக்கிப் போகென விடுக்கிறாள். என்னே மறக்குடிப் பெண்ணின் திறம்! தென்னிந்தியர் போர்வீரம் அற்றவர் என்று சொல்லுவோர் இதைப் போன்ற செய்திகளை நோக்கவேண்டும். தந்தையை இழந்து, கணவனையும் இழந்து சில நாள்கூடக் கழியாத தறுவாயில், ஒரு பிள்ளை அன்றி வேறு பிள்ளை இல்லாத அப்பெண் போர் என்றதும் விருப்புற்றுச் செய்யும் இச்செயலாற் கொடியவள் போலக் காணப்படினும், உண்மையில் கொடியவள் அல்லள். நாட்டுப் பற்றினாலும், குடிப்புகழைப் பாதுகாக்கும் நோக்கத்தாலும் அன்றோ கொடிய செயல்போலத் தோன்றும் இதனைச் செய்கிறாள். உண்மையில் பெண்ணிற்கு இயல்பான இரக்கம், தாய்க்கு இயல்பான அன்பு அவள்மாட்டு இல்லாமல் இல்லை. போர் என்றவுடன் விருப்பமுற்ற அவளே சற்றுத் திகைக்கிறாள் என்பதை இப்புலவர், “செருப்பறை கேட்டு விருப்புற்று மயங்கி” என்ற விடத்து, மயங்கி என்ற சொல்லால் தெரிவித்துள்ளார். ஒருகால் திரும்பி வாரானோ என்ற எண்ணத்தால், தான் கடைசி முறையாக அவனுக்கு ஆடை அணிதல் போன்ற செயலையும், குடுமிக்கு எண்ணெய் தடவிச் சீவுதல்போன்ற செயலையும் மேற்கொள்கிறாள். இதனை,

“வேல்கைக் கொடுத்து வெளிநு விரித்துடிஇப்

பாறுமயிர்க் குடுமி எண்ணெய் நீவி”

என்ற சொற்களால் மாசாத்தியர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“..... எண்ணெய் நீவி

ஒருமகன் அல்லது இல்லோள்

செருமுகம் நோக்கிச் செல்கென விடுமே”¹¹

என்று கூறும்பொழுது அவர் இந்தப் பெண் வியக்கத்தக்கவள் என்ற குறிப்பையும், இரங்கத்தக்கவள் என்ற குறிப்பையும் ஒருங்கே காட்டியுள்ள அழகைக் கண்டு மகிழவேண்டும்.

இப்புலவர் பாடிய பாடல் ஐந்து குறுந்தொகையிற் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் ஒன்றைப் பார்ப்போம். கார்காலத்தில் மீண்டு வருவேன் என்று சொல்லித் தலைவன் பிரிந்துபோக, அக்காலம் வந்ததும் தலைவன் வராமெக்காக வருந்தும் தலைவியது நிலையில் இருந்துகொண்டு ஓக்கூர் மாசாத்தியார் பேசுகிறார். “மழை பெய்யவே முல்லைக் கொடிகளும் வரிசை வரிசையாக முகையாகின்றன. முல்லை முகை ஆகிய பற்களால் கார்காலமாகிய பெண் என்னை பார்த்துச் சிரிக்கிறாள். இவ்விடத்து மீள்வேன் என்று சொன்ன தலைவர் இப்பொழுது எவ்விடத்துள்ளாரோ என என்னை பார்த்து நகையாடுகிறாள் அப்பெண். இளமை அதிக நாள் தங்கியிராது என்பதைக் கருதாமலும், பொருள் வளத்திலேயே விருப்பமுற்று அதனையே பெரிதாக கருதியுஞ் சென்ற என் கணவர் எவ்விடத்திலுள்ளாரோ என்று நான் கவலைப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும்போது, இந்தக் காராகிய மகள் வேறு சிரிக்கிறாள். என் செய்வேன் தோழி” எனப் பாடியது போல உள்ளது அப்பாட்டு.

“இளமை பாரார்வளம் நசைஇச் சென்றோர்

இவனும் வாரார் எவண ரோவெனப்

பெயல்புறந்தந்த பூங்கொடி முல்லைக்

தொகுமுகை இலங்கெயி றாக

நகுமே தோழி நறுந்தண் காரே”¹²

என்ற ஐந்தடிப் பாட்டிற் கார்காலத்தை ஒரு பெண்ணாக வைத்து, அக்காலத்து முல்லையரும்புகளை அப்பெண்ணின் பல்லாக உருவகித்து, அவை மலர்வதைச் சிறிப்பதாக வைத்துப் பேசிய மாசாத்தியார் மதிநுட்பம் போற்றற்பாற்று.

பிறர் சொன்னபடி நிகழாவிட்டால், அச்சொல்லில் நம்பிக்கை வைத்தவரைப் பார்த்து நகைப்பதென்பது உலகிற் பொதுவாக எல்லாவிடத்திலுங் காணப்பட்டாலும், பெண்டிரிடத்திற் சிறப்பாகக் காணப்படும். மகளிர் பிறர் வருந்தும்பொழுதும் அவரை இடித்துக் காட்டி நகையாடும் இயல்பு சில பெண்டிருக்குண்டு. இவ்வியல்பை உள்ளவாறே எடுத்துக் காட்டுகின்ற மாசாத்தியார் உண்மையில் பெரிய புலவர் ஆவார்.

3. வெண்ணியக் குயத்தியார்

பழந்தமிழ் நாட்டில் எல்லாக் குலத்திலும் புலவர் தோன்றினர். அறிவென்பது ஒரு குலத்தாருக்கே, ஒரு பாலினருக்கே தனியுரிமை என்று சொல்லுதல் ஆகாது. பெண்பாலாருட் பலர் அக்காலத்திற் சிறந்த புலவராய் இருந்தனர் என்பது

மாத்தரமின்றி, அப்புலவருட் சிலர் குறவர் குடியில் பாணர் குடியில், குயவர் குடியில் தோன்றி விளங்கியவர் என்பதும் அறியப்படுகிறது. வெண்ணிக் குயத்தியார் எனப்படும் புலவர் நீடாமங்கலத்துக்கு அருகாமையில் உள்ள கோயில் வெண்ணி என்னும் ஊறிற் பிறந்த குசச் சாதிப் பெண், இவர் கரிகாற் சோழனை பாடிய பாட்டு ஒன்று கிடைத்திருக்கிறது. அப்பாடலால் இவருடைய கூரிய அறிவு புலனாகிறது. அதனுள், கரிகாலனை நோக்கி இப்புலவர் கேட்கிறார்; வெண்ணிப் போர்களத்துள் நின்னொடு பொருது தோற்றுத்தான் பட்ட முதுகுப் புண்ணிற்காக நாணி, உயிரைவிடத் துணிந்துள்ள சேரன் வென்ற உன்னைவிட நல்லவன் என்று கரிகாற்சோழன் பெருஞ்சேரலாதன் என்பான்மீது எய்த அம்பு அவன் மார்பைத் தைத்து உருவிப் போயிற்று. ஆயினும், தன் முதுகுபக்கத்திலும் புண்ணாயிற்றே, பார்ப்போர் முதுகு காட்டியோடியதால் இங்ஙனம் விளைந்தது என்று கூறுவரே என்ற நாணத்தாற் சேரன் வடதிசையை நோக்கியிருந்து, பட்டினி கிடந்து, உயிர்விடத் துணிந்தான். எதிரிக்குத் தோற்றுப் புறங்காட்டி ஓடாதிருந்தும், முதுகிலே தோன்றிய புண் முதுகு காட்டிப் பெற்ற புண்ணோடு ஒத்தது என்று கருதி இச்சேரன் வடக்கிருந்தான் ஆதலின், அவனை நல்லவன் என்று புலவர் மதிக்கிறார். இதை அந்த அளவில் வாளா கூறாமல், “போரில் வென்றவனே, உன்னைவிட நல்லவன் புறப்புண் நாணி வடக்கிருந்தோன்” என்று கூறுவது உன்னத் தக்கது. இதனைக் கேட்டவுடன், சேரன் எதிர்க்குங்கால் கரிகால் வளவன் அவன் மார்பில் அம்பினை எய்யாமல், அச்சேரன் தோற்றோடும் போது முதுகில்தான் எய்தானோ என்ற எண்ணம் உண்டாகும். அப்படிச் செய்திருந்தால் கரிகாலனுக்குப் பழி என்பது வெளிப்படை. உண்மையில் முதுகில் எய்யவில்லை; மார்பைக் குறித்தே எய்தான் என்ற சொல்லைப் பகையரசரின் ஆட்கள் சொல்ல வேண்டும் என்று உட்கொண்டு இப்புலவர் இங்ஙனம் கூறினார் போலக் காணப்படுகிறார்.

“வென்றோய், நின்னினும் நல்லன் அன்றே

புறப்புண் நாணி வடக்கிருந் தோனே”¹³

என்று கூறிய இப்புலவர் சொற்களுக்கு எதிரே,

“தன்போல் வேந்தன் முன்பு குறித்து எறிந்த

புறப்புண் நாணி மறத்தகை மன்னன்

வாள்வடக்கு இருந்தனன்”

என்ற சொற்கள் கழாத்தலையார் என்னும் சேரநாட்டுப் பலவர் வாயின்னும் எழுகின்றன. இவ்விரண்டு கூற்றும் வெவ்வேறு பாடல்களில் வந்துள்ளவாயினும், ஒன்றுசேர்த்து நோக்கத்தக்கன. இங்ஙனம் உண்மைப் புகழ் மொழியைப் பிறர் வாயினின்று, அதிலும் பகைபுலத்துப் பெரும் புலவர் வாயினின்று எழுப்பவல்லராயிருந்த வெண்ணிக் குயத்தியார் பாராட்டத் தக்கவர். “நீ மார்பிலே அம்பு எய்ய, அது உருவி முதுகுப்

பக்கம் போனதற்காக வடக்கிருந்தவன் அறிவிலி” என்று சொல்லி இருப்பாரேல் இவர் இழிந்தோர் எனப்படுவர். மார்பிலே எய்த அம்பு முதுகு வழியே நீங்கிற்றாக, அதற்கு நாணி வடக்கிரந்தோனைவிட நீ பெரியவன் என்று சொல்லி இருப்பாரேல், இவர் சாதாரண மகன் என்று எண்ணப்படுவர். வென்ற உன்னைவிடப் புறப்புண் நாணி வடக்கிருந்தவன் நல்லவன் என்று சொல்லியதில்தான் நுட்பம் அமைந்திருக்கிறது. புறங்காட்டி ஓடியவனைச் சோழன் எய்யவில்லை என்று கழாத்தலையாருடைய வாயால் பேசுவித்ததன்றி, மார்பில் எய்தது முதுகுவழி வந்தது என்ற பேச்சை எழுப்பி, அதனால், சோழனுடைய அம்பின் திறத்தையும் சேரனுடைய மார்பின் நுண்மையையும் குறிப்பித்தாரானார் இக்குயத்தியார். பழிப்பார் போலப் புகழ்ந்து இத்துணைப் பெருமை கரிகாலற்கு உண்டு என்று குறிப்பாய்க் காட்ட வல்ல வெண்ணிக்குயத்தியார் சிறந்த புலவர் என மதிக்கத்தக்கவர். அன்றியும், கரிகாலனை நோக்கிக் கூறப்பட்டதாக உள்ள இப்பாடல், அரசனிடத்தும் புலவர்சிற சில வேளைகளில் விளையாடுவது உண்டு என்பதைக் காட்டும்.

“வென்ற பேரரசே! புறப்புண்ணிற்காக நாணி வடக்கிருந்த அவன் உன்னைவிட நல்லவன் ஆவான். நீ வெற்றியைப் பற்றிப் பெரிதாக நினைக்கிறாய். நான் அவன் தோல்விகூடச் சிறந்ததென்று நினைக்கிறேன்” என்று கூறுவார் போல விளையாட்டுச்சொல் பேசி இப்புலவர் அரசனைச் சிரிக்க வைத்திருப்பார் என நினைப்பதற்கும் இடம் உண்டு.

“களியியல் யானைக் கரிகால் வளவ!

சென்றமரக் கடந்தநின் ஆற்றல் தோன்ற

வென்றோய்! நின்னினும் நல்லன் அன்றே,

கலிகொள யாணர் வெண்ணிப் பறந்தலை

மிகப்புகழ் உலகம் எய்திப்

புறப்புண் நாணி வடக்கிரந்த தோனே”¹⁴

4. மாறோக்கத்து நப்பசலையார்

இந்த அம்மையாரும் நயம்படப் பாடும் இயல்புடையவராகக் காணப்படுகிறார். குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன் என்ற சோழ மன்னன் சிறப்பைக் குறித்துப் பாடத் தொடங்கி, அவர் அவனை எப்படிப் பாடுவது எனக் கேட்கிறார். கருத்து, அரசர் கட்டளைப்படி புலவர் பாடுவார் என்பதன்று. ஆனால், அவனுடைய கொடைத்திறம், வீரம், நடுவுநிலைமை என்பவற்றுள் எதனைப் பற்றிப் பாடுவது. எனவே அவர் அறிய விழைவது. அவன் ஈகையைச் சிறப்பிப்பதெனின், புறாவின் துயர் நீக்கத் தன்னையே கொடுத்த சிபி மரபில் அவன் வந்தோன் ஆதலின், ஈகை அவன் புகழ் ஆகாது.

அவனுடைய வீரத்தைப் புகழ்வதெனின், விண்ணில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த மதில்களை உடைய பகையரசர் பலரை அழித்த செம்பியன் மரபில் வந்தவன் ஆதலால், பகைவரை அழித்தலும் அவன் புகழ் ஆகாது. அவனுடைய நீதி முறையைப் புகழ்வதெனின், சோழ ருடைய உறையூரில் அறம் என்றும் நிலைபேறுடையது ஆதலின், முறைமையும் அவன் புகழ் ஆகமாட்டாது. எனவே, எப்படி அவனைப் புகழ்வது என்று அறியாதவர் போலக் கேட்கிறார் அப்புலவர். அங்ஙனம் கேட்கும் பொழுதே அவனைப் புகழ்ந்ததோடு அவனுடைய மூதாதையரையும் புகழ்ந்த நயம் வியக்கத் தக்கது. அவனும் அவன் முன்னோரும் ஈக்கயிற் சிறந்தோர் என்பதையும், பகைவரை அழிக்கும் ஆற்றல் நிரம்ப உடையவர் என்பதையும், நீதி தவறாது செங்கோல் நடத்தியவர் என்பதையும் ஒருங்கே வைத்துக் கூறிய திறத்தை நினைக்க நினைக்க இன்பம் பெருகுகிறது. “வேறு அரசர் குடியில் தோன்றிய சிலர் தத்தம் பரம்பரையோர் செய்த பெருஞ்செயல்களைப் பேசிக்கொண்டிருந்து வாழ்நாளை வீணாக்குவர். அங்ஙனமின்றி, நின் குடியின் பழம்பெயர்க்கு ஏற்ப, ஈகையும், வெற்றியும், நீதியும் உடையோய்” என்று வாழ்த்தாமல் வாழ்த்திய அப்புலவர் வாக்கு நோக்கத்தக்கது.

“கோல்நிறை துலாஅம் பக்கோள் மருக!

ஈதல்வின் புகழும் அன்றே,

.....

தூங்கெயில் எறிந்தநின் ஊங்கணோர் நினைப்பின்

அடுதல்நின் புகழும் அன்றோ; கெடவின்று

மறங்கெழு சோழர் உறந்தை அவையத்து

அறம்நின்று நிலையிற்று ஆதலின், அதனாள்,

முறைமைநின் புகழும் அன்றே,

.....

கண்ணார் கண்ணிக் கலிமான் வளவ

யாங்ஙனம் மொழிகோயானே?”¹⁵

என்று பாடிய பொழுது, “உனது குடியில் முன்னர்ப் பிறந்த சிலர் தம் வாழ்நாளில் அரியது பெரியது ஒன்றுஞ் செய்யாது அகன்றது போன்றல்லாமல் குடியின் பெருமையை உன் காலத்தில் நிலைநிறுத்திய பெரியோய்!” என அப்புலவர் புகழாது புகழ்ந்தவரானார். “வண்மையுடையோர் வழியில் வந்த ஏழு தலைமுறையோர் விண்ணுலகெய்வது திண்ணம்” என நம்பி ஈயாது இருப்போர் எத்தனை பேர்? வெற்றியிற் சிறந்த வீரர் குடியில் தோன்றும் மக்கள் மூன்று தலைமுறையினர் வீர சுவர்க்கம் பெறுவர் என்று நம்பிக் கோழைகளாக இருப்போர் எத்தனை பேர்? நீதி நெறி

தவறாத ஒருவன் வழியில் வந்த பத்துத் தலைமுறையோர் அநீதியே செய்யினும் மேலுலகம் அடைவர் என நம்பிக் கெடுவோர் அதிகம். அவரையெல்லாம் போலன்றி, தான் தான் செய்தது தனக்காகுமென்று நம்பிக் கொடையும் கொற்றமும் கோல்கோடாமையும் உடையை அயினை நீ. வாழ்வாயாக” என்று அப்புலவர் புகழ்ந்ததாகவும் கொள்ள இடம் உண்டு. இவ்வளவு அழகுள்ள பாட்டுப் பாடுதல் என்பது சிலருக்கே இயலும்.

வீரத்தாலும் கொடையாலும் இத்துணைச் சிறந்த மன்னர் இறந்தபொழுது அப்புலவர் பாடிய பாட்டு ஆற்றல் மிக்கதாய் விளங்குதல் எதிர்பார்க்கத் தக்கதாகும். எமன் அச்சுறுத்தியோ, தனது ஆற்றலைக் காட்டியோ கிள்ளி வளவனது உயிரைக் கொண்டு போயிருக்க முடியாது. பாடுபவர் போன்ற தோற்றத்தை எடுத்துக் கொண்டு எதிரே சென்று, கையினால் தொழுது, ஏத்தி, இரந்துதான் உயிரை வாங்கிக் கொண்டு போயிருக்க வேண்டும் என்று அப்புலவர் சொல்லி இருக்கிறார். இதனாலே, சோழ மன்னன் ஆற்றலின் எதிரே கூற்றுவனும் அஞ்சுவான் என்பதைக் குறிப்பித்தார். போற்றவும் போகான், பொருளொடும் போகான் என்று சொல்லப்படும் கூற்றுவன், வளவனைப் போற்றி அவன் உயிரைப் பிச்சையாக. வாங்கிப் போனான் என்று புலவர் குறிப்பித்தார். யமன் தன் வடிவில் தோன்றி இருப்பானேயாகில், அவனையும் வளவன் அழித்திருப்பான். இது யமனறிந்த செய்தியாக இருக்கவேண்டும். எப்படி என்றாலோ. பல போர்க் களங்களில் வளவன் கொன்று கொன்று குவித்த பல்லாயிரக்கணக்கான வீரர்களை யமன் அறிவான். அவர்தம் உயிரைப் பறித்த கூற்றுவனாகிய வளவனைக் கண்ட உண்மைக் கூற்றுவன் அஞ்சினானாதல் வேண்டும். அதனால்தான், மனத்திலே கறுவு கொள்ளாமலும், வெளியிலே கோபங் காட்டாமலும், தன் கையால் அவன் உயிரை இரந்து பெற்றிருக்க வேண்டும் என்பது கூறப்பட்டுள்ளது. செற்றங்கொண்டோ செயிர்த்து நோக்கியோ உற்று உறுகண் விளைத்தோ இருப்பானாயின், கூற்றுவன் பிழைத்திருக்க முடியாது. இக்கருத்தையெல்லாம் அடக்கி நப்பசலையார் பாடிய பாட்டு இது:-

“செற்றன் றாயினுஞ் செயிர்த்தன் றாயினும்
உற்றன் றாயினும் உய்வின்னு மாதோ,
பாடுநர் போலக் கைதொழுது ஏத்தி
இரந்தன்று ஆகல் வேண்டும், பொலந்தார்
மண்டமர் கடக்குந் தானைத்
திண்டேர் வளவற் கொண்ட கூற்றே”¹⁶

இக்கிள்ளிவளவன் கருவூறிற் சேரனோடு பொருதக்கால், அவனுக்கு அஞ்சி அவனைப் பாடி ஏத்திப் பலர் உயிர் இரந்து சென்றதைக் கூற்றுவன் அறிந்திருக்க வேண்டும். போர் நிகழும் இடத்திலே தனக்குப்பலி நிறையக் கிடைக்கும் என்று

எதிர்பார்த்து வந்து நின்ற கூற்றுவன் அதனைக் கண்டிருக்க வேண்டும். ஆதலால், இப்பொழுது அவனும் வளவனைத் தொழுது ஏத்தி இரப்பவன் ஆயினான். வளவன் இரந்தோர்க்கு இரங்கி அளிக்கும் வள்ளல் ஆதலின் இங்ஙனம் செய்தான் என்க. அன்றியும், வளவனைத் தொழுது தொழுது கூற்றுவனுக்குப் பழக்கம் உண்டாகியிருக்கிறது. எப்படியென்றால், வளவனையொத்த பலமுடைய வீரர் சிலர் உயிரைக் கவரும் நோக்கத்துடன் யமன் சென்று கலங்கியிருந்த நேரம் உண்டுபோலும்! அன்னார் உயிரை வளவனே அழித்து யமனது வேலையை எளிதாக்கி இருக்கின்றான் ஆதலின், அந்நன்றி காரணமாக வளவனைத் தொழுது தொழுது யமனுக்குப் பழக்கம் உண்டு என்க. அதனால் இப்பொழுது எளிதில் தொழுகிறான் போலும்! வளவனைப் பாடும் இரவலர் வேண்டுவ வேண்டுவ வேண்டியாங்குப் பெற்றதை அவனோ கண்ணார்க் கண்டிருக்கிறான். போர்க்களத்தில் எதிர்த்த இவருயிர் நமதாகும் என்று எண்ணி எதிர்பார்த்த சில வேளைகளில் தொழுது ஏத்தியவுடன் அவருயிர் தனதாகாமால், அவர்க்கே மீண்டும் வளவனால் வழங்கப்பட்டுள்ளதைக் கண்டு ஏமாந்திருக்கிறான். இவ்வாறெல்லாம் அவன் அறிந்திருக்கிறான் போலும் வளவனுடைய ஆற்றலையும் ஈகையையும்! எனவே, கூற்றுவன் வளவன் உயிரை இரந்து பெற்றிருக்க வேண்டும் என்று சொல்வதில் வியப்பில்லை என்பார் போலப் பாட்டை அமைத்த மேன்மை நாவர் புகழும் நப்பசலையார்க்கே உரியது.

முல்லை சான்ற கற்பு மேம்பாடு

சங்க காலத்தில் பெரும்பான்மையாகக் கற்பு முல்லையோடு தொடர்பு படுத்தப் பெற்றுள்ளது. அவற்றிற்கான காரணங்களைக் காணலாம்.

முல்லையோடு கற்பு தொடர்புபடுத்தப் பெற்றிருக்கும் ஒரு சில சங்க இலக்கியச் சான்றுகள் வருமாறு:

“முல்லை சான்ற கற்பின்

மெல் இயற் குறுமகள் உறையும் ஊரே”¹⁷

“முல்லை சான்ற கற்பின் மெல்லியள்

முல்லை சான்ற முல்லையம் புறவின்”¹⁸

“முல்லை சான்ற கற்பின்

மெல்லியற் குறுமகள் உறைவின் ஊரே”¹⁹

“முல்லையோடு காழுங் கண்ணியு மெல்லியாய்”²⁰

இவ்வாறு கற்பு முல்லையோடு தொடர்புபடுத்தப் பெறுவது போன்று வேறு நிலங்களோடு தொடர்புபடுத்தப் பெறவில்லை. விதிவிலக்காக முல்லை நிலத் தன்மையிலிருந்து மாறுபட்டு நிற்கும் பாலை நிலத்தோடு கற்பு ஒரு சில இடங்களில்

தொடர்புபடுத்தப் பெற்றுள்ளது. ஒவ்வொரு நிலத்திற்குரிய மக்களின் தன்மை பற்றிக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள மதுரைக் காஞ்சியில்,

“முல்லை சான்ற புறவணிந் தொருசார்”²¹

என முல்லை நில மக்களும்

“கருங்காற் குறிஞ்சி சான்ற வெற்பணிந்

தடுங்கடி மாமலை தழீஇ யொருசார்”²²

எனக் குறிஞ்சி நில மக்களும்

“பாலை சான்ற சுரஞ்சேர்ந்த தொருசார்”²³

எனப் பாலை நில மக்களும்

“நெய்தல் சான்ற வளம்பல பயிற்றாக்

கைம்பாற் றிணையுங் கவினி யமைவர்”²⁴

என நெய்தல் நில மக்களும் குறிப்பிடப்பெற்றுள்ளனர்.

இவற்றில் முல்லை நில மக்கள் கற்புக்கு அடையாளமாக முல்லைப் பூவைச் சூடியிருந்தனர் என்று சுட்டப் பெற்றுள்ளது போன்று பிற நிலமக்கள் சுட்டப் பெறவில்லை.

சங்க இலக்கியத்தின் கற்பு என்ற சொல் 50-க்கும் மேற்பட்ட இடங்களில் கையாளப் பெற்றுள்ளது. ஒவ்வொரு இடத்திலும் அச்சொல் அடைமொழியோடு சேர்த்துக் கூறப் பெற்றுள்ளது. மாசில் கற்பு, நானொடு மிடைந்த கற்பு, இகலடு கற்பு, கடவுட் கற்பு, செயிர்தீர் கற்பு, பொறையொடு மலிந்த கற்பு, வடமீன் புரையுங் கற்பு, மறம் கடிந்த அருங் கற்பு, நன்றி சான்ற கற்பு, மறுவில் கற்பு (திருமுரு), விளங்கு நகர் அடங்கிய கற்பு²⁵ முதலியவை ஒரு சில சான்றுகளாகும். ஆணாதிக்கச் சமூகம் தோன்றியது முதலாகக் கையாளப் பெற்று வரும் கற்பு என்ற சொல்லுக்கான பொருள் காலந்தோறும் மாற்றமடைந்து வந்துள்ளது. தொடக்கத்தில் கற்பித்தல் என்ற பொருளிலேயே இச்சொல் கையாளப் பெற்றுள்ளது. பின்னர் பாலியல் ஒழுக்கத்தோடு தொடர்புடையச் சொல்லாகப் பயன்படுத்தப் பெற்றுள்ளது. பிறகு பிற ஆடவர் நெஞ்சுபுகாமை என்ற கடுமையான பாலியல் கட்டுப்பாட்டைக் குறிக்கும் சொல்லாக வடித்தெடுக்கப் பெற்றுவிட்டது. மேலும் இல்வாழ்க்கையில் மனைவி நெறிதவறாதிருத்தல், இல்லறத்தில் தலைவன் தலைவியின் ஒழுக்கத்தைக் கூறும் பகுதி, முல்லை, கல்வி, தியானம், வேலைப்பாடு, மன உறுதி, கட்டளை முதலிய பொருள்களையும் அகராதி குறிப்பிட்டுள்ளது. இவ்வாறு பல்பொருள் கொண்டுள்ள கற்பு என்ற சொல் சங்க இலக்கியத்தில் முல்லையோடு தொடர்புபடுத்தப் பெற்றமைக்கான பின் புலத்தை அறிய முனைகின்றது.

காடும் காடுசார்ந்த பகுதியும் முல்லைக்குரிய நில வரையறையாகக் கூறியமைக்கு ஏற்ப இந்நிலத்திற்குரிய தொழில் ஆநிறை மேய்த்தல் என்பதாகும்.

“ஆயர் வேட்டுவர் ஆடுஉத் திணைப் பெயர்

ஆவயின் வருஉம் கிழவரும் உளரே”²⁶

என்பது முல்லை நில மக்களைச் சுட்டும் தொல்காப்பிய நூற்பாவாகும். இலக்கணம் உரைத்தலில் ஒரு குறிப்பிட்டக் கட்டமைப்பைப் பின்பற்றியுள்ள தொல்காப்பியர் அகத்திணையில் முல்லையை முன்வைத்து கொள்ளப் பெற்றதால் கற்பு முல்லையோடு தொடர்புபடுத்தப் பெற்று விட்டது. சங்க இலக்கிய முல்லைப் பாடல்களில் முல்லை நிலத்திற்குரிய பண்போடு கற்பு தொடர்புபடுத்தப் பெற்றுள்ளதே அன்றி, முல்லைப் பூவோடு அது தொடர்புபடுத்தப் பெறவில்லை. முல்லைப் பூ வெண்மை நிறமுடையதால் கற்பு அவற்றோடு தொடர்புபடுத்தப் பெற்றிருக்கலாம்²⁷ என்ற கூற்றிற்குச் சங்க இலக்கியச் சான்றுகள் எவையும் காணப் பெறவில்லை. முல்லைப் பூச்சுடுதல் முல்லை நிலத்திற்குரிய ஆற்றிருப்பதற்கான குறியீடு மட்டுமேயாகும். புறநானூற்றில் ஒல்லையூர் தந்த பூதப்பாண்டியன் இறந்த பின்பு அப்பிரிவை எங்களால் ஆற்றியிருக்க முடியாது என்பதைச் சுட்டுவதாகவே “முல்லையும் பூத்தியோ ஒல்லையூர் நாட்டே” என்ற பாடல் வரி அமைந்துள்ளது.

இவ்வாறு முல்லை நிலத்திற்குரிய ஆற்றிருக்கும் பண்பு பிற நிலங்களுக்கும் பின்னர் தருவித்துக் கொள்ளப் பெற்றிருக்க வேண்டும். பாலை நிலம் முல்லை நிலத்தின் திரிவு என்பதால் பாலைப் பாடல்களிலும் பெண் கற்பு பேசப் பெற்றுள்ளது. ஆற்றியிருத்தலே சிறந்த கற்பாகக் கருதப் பெற்றமையால்தான் மருதத்திணைப் பாடல்களிலும் கூட தலைவன் பரத்தை மாட்டுப் பிரிந்திருக்க, அப்பிரிவை ஆற்றியிருக்கும் தலைவியினது பண்பு கற்புக் குரியதாகப் போற்றப் பெற்றுள்ளது.

முல்லை நிலம்

முல்லை நிலத்திற்குரிய கால்நடை மேய்த்தல் என்ற தொழிலின் அடிப்படையிலும் நீண்ட பிரிவு ஏற்பட வாய்ப்புண்டு. முல்லை நிலத்தில் வறட்சி நிலவும் காலங்களில் கால்நடைகளை மேய்ச்சலுக்காக வேற்று நிலத்திற்கு ஓட்டிச் செல்லுதல் உண்டு. அவ்வாறு ஓட்டிச் செல்லும் கோவலர்கள் குழுவாகச் சேர்ந்து செல்லுதல் உண்டு. கார்காலம் திரும்புவதாக அவர்கள் கூறிச் செல்வர். கார்காலம் மழை பெய்யும் காலம் என்பதால் கால்நடைகளுக்கான தீவனங்கள் அந்நிலத்திலேயே கிடைத்துவிடும். இவ்வாறு செல்லும் கோவலர்கள் ஆறு மாதங்கள் கழித்து திரும்பக் கூடும். எனவே இவ்வாறான பிரிவும் நீண்டதாகவே அமைந்துவிடுகிறது. இதற்கு நேரடியான சான்று சங்க இலக்கியத்தில் இல்லை எனினும் பிற கோவலர்களெல்லாம்

வந்து விட்டார்கள் என் தலைவன் இன்னும் வரவில்லையே என்று வருத்தமுறும் தலைவி கூற்றுப் பாடல்கள் சங்க இலக்கியத்தில் இடம்பெற்றுள்ளன. இன்றும் கூட இராமநாதபுரத்தைச் சார்ந்த கோவலர்கள் தங்களுடைய கால்நடைகளை ஒட்டிக் கொண்டு சேலம் வரை சென்று வருகின்றனர். இடைப்பட்ட பகுதிகளில் கிடைபோடுதல், கால்நடைகளை விற்பல் முதலியவற்றின் மூலம் பொருள் சேர்த்துக் கொண்டு ஊர் திரும்புகின்றனர். இவ்வாறு சென்று வரும் காலம் ஏறக்குறைய ஆறு மாதங்களாக உள்ளன. எனவே இத்தொழிலின் அடிப்படையிலும் முல்லை நிலத்தில் நீண்ட பிரிவு இருப்பதற்கு வாய்ப்பு உண்டு.

சங்க இலக்கிய முல்லைப் பாடல்களை ஆய்வு செய்துள்ள செயராமன் என்பவர் அப்பாடல்களில் இடம் பெற்றிருக்கும் சூழல்களைக் கீழ்வருமாறு பாகுபடுத்தியுள்ளார். அவை,

- * தலைவன், தலைவி குடும்ப வாழ்வு சித்திரிக்கப்படல்
- * தலைவன் போருக்குப் போதல்
- * தலைவன் பாசறை இருப்பு
- * தலைவன் வினை முற்றி மீளுதல்
- * தலைவி துயரும் தோழி தேற்றுதலும்
- * மீண்ட தலைவன் தலைவியுடன் மகிழ்ந்திருத்தல்

என்பனவாகும் இவையாவும் இல்லறத்தின் பொருட்டும் போரின் பொருட்டும் அமைந்திருப்பதைக் காணலாம்.

கற்பு என்ற கோட்பாடு பெண்கள் அனைவருக்கும் உரியதெனினும் சங்க காலத்தில் திருமணமான பெண்களிடமே அது முழுமையாக எதிர்பார்க்கப் பெற்றுள்ளது. திருமணம் ஆகாத பெண்களைவிடத் திருமணமான பெண்களின் சமூகத் தொடர்பு குறுகியதாக இருந்துள்ளது. அல்லது சமூகத் தொடர்பு குறுக்கப் பெற்றுவிட்டது. தலைவியின் களவொழுக்கத்தை அறிந்த பெற்றோர் அத்தலைவியின் வெளி நடவடிக்கைகளைக் கட்டுப்படுத்தினர் என்பதை அகப் பாடல்கள் சுட்டியுள்ளன.²⁸ இவ்வாறான கட்டுப்பாடு திருமணத்திற்குப் பிறகு மேலும் இறுக்கப் பெற்றுள்ளது. இக்கட்டுப்பாடும் பிற நிலங்களைக் காட்டிலும் முல்லை நிலத்தில் அதிகமாக எதிர்பார்க்கப் பெற்றுள்ளது. இதற்குக் காரணம் முல்லை நிலத்திற்குரிய மிக நீண்ட பிரிவையாகும். போருக்குச் சென்றுள்ளவனுடைய மனைவி அவன் திரும்பி வரும்வரை நகரின்மேலே இருக்க வேண்டும் என்றும் இல்லினுள்ளேயே உலவ வேண்டும் என்றும் எதிர்பார்க்கப் பெற்றாள். அவ்வாறு இருப்பதே சிறந்த கற்பின் பண்பாகவும் சுட்டப் பெற்றுள்ளது. ஒரு வகையில் இது பெண்ணின் பாலியல் நடவடிக்கைகளைக் கட்டுப்படுத்துவதற்கான ஏற்பாடாகும். போருக்குச் சென்று மீளும் தலைவன் கூற்றாக

அமைந்துள்ள முல்லைப் பாடல்களில் தலைவியினது இல்லறப் பண்புகள் குறிப்பிடப் பெற்றுள்ளன. அவ்வாறான கூற்றுகள் யாவற்றிலும் இல்லொடு அடங்கிய அல்லது நகரோடு அடங்கிய கற்பு சிறப்பிக்கப் பெற்றுள்ளமையைக் காண முடிகிறது. ஒரு சில சான்றுகள் வருமாறு:

“விளங்கு நகர் அடங்கிய கற்பின்
நலம் கேழ் அரிவை புலம்பு அசாவிடவே”²⁹
“மனைமான் கற்பின் வாணுதல் ஒழியக்
கனவ முறி யிழந்த செந்நிலை”³⁰
“அருங்கடி காப்பி னஞ்சுவரு மூதார்த்
திருநகர் அடங்கிய மாசில் கற்பின்”³¹

மேற்கூட்டிய சான்றுகளில் அகம் பாடல் தவிர பிற இரண்டு பாடல்களும் பாலைத் திணைக்குரியனவாகும். சங்க இலக்கிய முல்லைப் பாடல்களில் முல்லைநில வருணனையும் பாலை நில வருணனையும் அமைந்திருப்பதைக் காண முடிகிறது. இவ்வாறான அமைப்பு முறை முரண்பாடு போல தோன்றினாலும் தலைவன் பிரிந்து செல்லும் பொழுது பாலையாக இருக்கும் நிலம் தலைவன் கார் காலத்தில் திரும்புவதால் அதுவே முல்லையாகவும் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளதால் கற்பு பாலை நிலத்தோடும் தொடர்பு படுத்தப்பெற்றுள்ளது.

போர்க் குறிப்புகள்

முல்லைப்பாடல்கள் இல்லறப் பண்பை விளக்கிச் சென்றுள்ளமை போன்றே போர் பற்றியான குறிப்புக்களையும் இப்பாடல்கள் விளக்கிச் சென்றுள்ளன. நிறுவனப் படுத்தப் பெற்ற அரசு இந்நிலத்தில் தோற்றுவிக்கப் பெற்றதால் அது தொடர்பான குறிப்புகள் மிகுந்து காணப் பெறுகின்றன எனலாம். மேலும் போருக்குச் செல்லுதலையே தொழிலாகக் கொண்டு இப்பாடல்கள் கட்டமைக்கப் பெற்றுள்ளதாலும் இக்குறிப்புகள் மிகுந்துள்ளன. இப்பாடல்களின் போரியல் செய்திகளை நோக்கும்பொழுது போருக்குச் சென்றோரை இரு நிலைகளில் அடக்கலாம். அதாவது பேரரசர்களுக்கு உதவியாக முல்லை நிலச் சிற்றரசர்கள் போருக்குச் சென்றுள்ளனர். அதே போன்று அந்நிலத்தலைவனும் போருக்குச் சென்றுள்ளான். இவ்விருவரையுமே சங்க இலக்கிய முல்லைப் பாடல்கள் தலைவனாகக் கொண்டுள்ளன.

“நால்குடன் பூண்ட கானவில் புரவிக்
கொடிஞ்சி நெடுந்தேர் கடும்பரி தவிரா
தினமயி லகவுங் கார் கொள் வியன்புனத்து
நோன் சூட்டாழி யீர் நிலந்த துமிப்ப

விண்டே காணக் கடவுமதி பூங்கேழ்ப்

பொலிவன வமர்ந்த வுண்கண்

ணொலிபல் கூந்தலாய் சிறுநுதலே”³²

என்ற பாடல் மன்னனே போருக்குச் சென்றதைக் குறிப்பிட்டுள்ளது. மேலும் இப்பாடலின் குறிப்புரையில் ‘இத்தலைவன் அரசமரபினன் என்பது பெறப்படும்’ என உ.வே.சா. பதிப்பில் சுட்டப்பெற்றுள்ளது. மேலும் சில பாடல்களில் அத்தி, கங்கண், கட்டி, பழையன் முதலிய குறுநில மன்னர்களின் பெயர்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. சான்று அகம் பாடல். எனவே முல்லை நிலத்தில் ஆட்சி செய்து கொண்டிருந்த சிற்றரசர்கள் பேரரசர்களின் உதவிக்குப் போரெடுத்துச் சென்றிருக்கலாம் அல்லது தங்களுக்குள்ளேயும் போரிட்டுக் கொண்டிருக்கலாம் என்பதை அறிய முடிகிறது. முல்லை நிலத்தின் மன்னனுக்காகத் தலைவன் போருக்குச் சென்றதை,

“வந்து வினை முடித்தனன் வேந்தனும் பகைவருந்

தந்து நிறை கொடுத்துத் தமராயினரே”³³

என்ற பாடலடிகள் சுட்டியுள்ளன. இச்சான்றுகள் வைத்துப் பார்க்கும் பொழுது இந்நிலத்திலிருந்த ஆடவர்களில் ஒரு பிரிவினர் கால்நடை மேய்ப்பவர்களாகவும் ஒரு பிரிவினர் போருக்குச் செல்பவர்களாகவும் இருந்துள்ளனர். இவ்விருவகையினருள்ளும் போருக்குச் சென்றோரையே முல்லைப் பாடல்கள் முதன்மைப்படுத்தியுள்ளன.

மழைப் பற்றியன

பெரும்பான்மையான முல்லைப் பாடல்களில் மழை பற்றியான குறிப்புகள் இடம் பெற்றுள்ளன. தலைவன் திரும்பிவருவதாகக் கூறிச் செல்லும் பருவம் கார்காலமாகும். அக்கார்கால வரவு என்பது மழை பெய்யும் குறிப்பை வைத்தும் அதனால் முல்லை மலரும் குறிப்பை வைத்தும் அடையாளம் கண்டுகொள்ளப் பெறுகின்றது. பருவ வரவு கண்டு பேசும் கூற்றுப்பாடல்களிலும் வினை மீண்டு திரும்பும் தலைவன் கூற்றுப்பாடல்களிலும் தலைவியை ஆற்றியிருக்குமாறு வேண்டும். தோழி கூற்றுப் பாடல்களிலும் மழை பற்றியான குறிப்பு மிகுதியாக உள்ளது. வினை முடிந்து மீண்டுவரும் தலைவன் ஒருவன் தலைவியை நினைக்கின்றான். முன்பு ஒருமுறை தாம் போருக்குச் சென்று கார்காலத்தில் திரும்பாதபோது வேதனை உற்ற தலைவி வீட்டிலிருந்த கிளியிடம், வீட்டினுள்ளோர் யாருக்கும் கேட்காமல் இன்றாவது தலைவன் வருவான் என்று கூறு என மெல்லிய குரலில் கூறியதைத் தோழி கேட்டிருந்து எனக்குக் கூறினாள் என்பதைத் தேர்ப்பாகனிடம் சொல்லித் தேரை விரைந்து செலுத்தச் சொல்லுகிறான் தலைவன். இதனை அகம் விளக்கி நிற்கிறது அப்பாடல் வருமாறு.

“செந்தார்ப் பைங்கிளி முன்கை யேந்தி
யின்றுவரி னுரைமோ சென்றிசினோர் திறத்தென
இல்லவர் அறித வஞ்சி மெல்லென
மழலை இன்சொல் பயிற்றும்
நாணுடை அரிவை மாணலம் பெறவே”³⁴

மற்றொரு பாடலில் தலைவன் கூறிச் சென்ற கார்காலத்தில் திரும்பியதால் அவனை இனிது செய்த தந்தை எனக் குறிப்பிடுகிறாள் தோழி. நற்றிணைப்பாடலொன்றில் தலைவனைப் பிரிந்திருந்த தலைவி தன் கூந்தலை புனைந்து கொள்ளவில்லை. தலைவன் வருகிறான் என்பதைக் கண்ட தலைவி தன் கூந்தலை அழகாகப் புனைந்து கொண்டாள் என்பதை,

“இல்புக்கு அறியுளர் ஆக மெல்லென
மண்ணாக் கூந்தல் மாசறக் கழிஇச்
சிலபோது கொண்டு பல்குரல் அழுந்திய
அந்நிலை புகுதலின் மெய்வருந் துறாஅ
அவிழ்பு முடியினாள் சுவையு
மடமா அரிவை மகிழ்ந்தயர் நிலையே”³⁵

என்ற பாடலடிகள் விளக்கி நிற்கின்றன.

பத்தினிப் பெண்டிர்

முதன் முதலாகக் கலித்தொகையிலேயே இக்காட்சி காணப் பெறுகிறது. ‘அருமலை தான் வேண்டிற்றருகிற்கும் பெருமையளே’³⁶ எனக் குறிஞ்சிக்கலியில் சுட்டப் பெற்றுள்ளது. இதே போன்றொரு குறிப்பு பாலைக்கலி பாடலிலும் இடம் பெற்றுள்ளது³⁷

ஆக அகநானூறு, நற்றிணை, குறுந்தொகை, புறநானூறு ஆகிய நூல்களில் முன்வைக்கப்பெறாத ஒரு கருத்து கலித்தொகையில் முன்வைக்கப் பெற்றுள்ளதும் இந்நூல்களுக்கிடையே காலஇடைவெளி இருந்துள்ளது என்பதை உறுதிபடுத்துகின்றது. கலித்தொகையில் மழை பெய்விக்கும் ஆற்றல் உடையவள் பெண் எனக் கூறிப்பெற்றிருக்க அதை ஒட்டி எழுதப்பெற்ற சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை உள்ளிட்ட பிற இலக்கியங்களும் இக்கருத்தை உள்வாங்கிக் கொண்டுவட்டன.

இலக்கியங்களில் மட்டுமின்றி நாட்டுப்புற வழக்கிலும் மழையைப் பெய்விப்பதற்கும், கட்டுப்படுத்துவதற்கும் பெண்ணுக்கு ஆற்றல் உண்டு என நம்பப்படுகிறது. நாட்டுப்புற பெண்கள் மழை பெய்ப்பவிப்பதற்காக மேற்கொள்ளும் சடங்குகளைச் சிலம்பு செல்வராசு (2002) தம் நூலில் சுட்டிச் சென்றுள்ளார். இன்றும்

கூட ஒருசில கிராமங்களில் இவ்வழக்கம் நடைமுறையில் உள்ளது. அகநானூறு உள்ளிட்ட இலக்கியங்களில் சங்ககால சமூகத்தில் இருந்த பல்வேறு பழக்கவழக்கங்கள் குறிப்பிடப் பெற்றுள்ளன. காட்டாக, தலைவனைப் பிரிந்திருக்கும் தலைவி பூச்குடாமல் இருந்ததைச் சுட்டலாம். இது போன்ற பழக்கங்களை அந்நூல்கள் பிரதிபலித்திருக்க, பெண்மழை பெய்விக்கும் ஆற்றல் பெற்றவள் என்பதை அந்நூல்கள் சுட்டவில்லை. ஆணாதிக்கச் சமூகத்தைப் பிரதிபலிக்கும் இந்நூல்களில் கணவனைத் தொழுது மழை பெய்விக்கும் பெண் சுட்டப் பெறாதது சிந்தனைக்குரியதாகும். எனவே அகநானூறு உள்ளிட்ட நூல்கள் படைக்கப் பெற்ற காலத்தில் இது போன்றதொரு கருத்து சமூகத்தில் நிலவவில்லையோ என்று தோன்றுகிறது. இவற்றையெல்லாம் அடிப்படையாக வைத்து நோக்கும்பொழுது அகநானூறு முதலிய நூல்கள் எழுதப் பெற்ற காலத்திற்கும், கலித்தொகை முதலிய நூல்கள் எழுதப்பெற்ற காலத்திற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் தான் இக்கருத்து சமூகத்தில் தோன்றியிருக்க வேண்டும் எனலாம். இதனையே கலித்தொகை பிரதிபலித்துள்ளது எனக் கொள்வதற்கும் இடமுண்டு.

சங்க இலக்கியங்கள் தொடங்கி இன்றைய இலக்கியங்கள் வரை அனைத்திலும் பத்தினியர் பற்றிய கதைகள் இடம் பெற்றுள்ளன. சிலப்பதிகாரத்தில் பத்தினியர் பற்றிய குறிப்பு இடம் பெற்றுள்ளது எனினும் இலக்கியங்களில் ஆரியப் பத்தினியான அருந்ததி பற்றிக் குறிப்பிடப்பெற்றிருக்கும் அளவிற்குப் பிற பத்தினியர் பற்றியான குறிப்புகள் இடம் பெறவில்லை. சிலப்பதிகாரத்தில் கண்ணகி தெய்வமாகச் சித்திரிக்கப்பெற்றிருக்க அதற்குப் பிறகு எழுதப்பெற்ற இலக்கியங்களில் பெரும்பாலும் கண்ணகி பற்றியான பத்தினித் தன்மைப் பேசப்பெறவில்லை. ஆனால் அன்று முதல் இன்று வரை அருந்ததி பற்றியான பத்தினித்தன்மை மட்டும் சிறப்பித்துப் பேசப் பெற்று வந்துள்ளது. அகநானூறு உள்ளிட்ட நூல்களில் அருந்ததி பற்றியான குறிப்புகள் மிகுதியாகக் காணப்பெறுகின்றன. தலைவியின் பத்தினித் தன்மை பற்றிக் கூறப்பெறும் இடங்களிலெல்லாம் அவள் அருந்ததியோடு ஒப்பிடப்பெற்றுள்ளாள். ஒரு சில சான்றுகள் வருமாறு.

“..... வானத்

தணங்கருங் கடவுளன் னோனின்

மகன்றாய் ஆதல் புரைவதாங் கெனவே;

“..... இன்முகந் திரியாது

கடவுட் கற்பி னவ னெதிர் பேணி”³⁸

“வடமீன் புரையுங் கற்பின்,மடமொழி

அரிவை “39

“கடவுள் சான்ற கற்பின் சேயிழை”⁴⁰

“செம்மின் அணையள் நின் தென்னகர்ச் செல்வி”⁴¹

இவ்வாறு குறிப்பிடப் பெறும் நிலையிலும் கூட வான் மழை தருவிக்கும் கற்பினள் என எங்கும் சுட்டப் பெறவில்லை. ஆக, அகநானூறு முதலிய நூல்கள் படைக்கப்பெற்ற காலத்தில் ஆரியப் பத்தினியான அருந்ததி பற்றிய செய்தி இடம் பெற்றிருக்க, மழை பெய்விக்கும் பத்தினி பற்றியான செய்தி இடம் பெறாமையைக் கொண்டு இந்நூல்களுக்குப் பிற்பட்ட காலத்திலேயே இக்கருத்து தோன்றியிருக்க வேண்டும் எனக் கொள்ளலாம்.

சமூகத்தின் பிரதிபலிப்பே இலக்கியங்கள் என்கிற நிலையில் அவ்விலக்கியங்களில் காணப்பெறும் கருத்திற்கும் ஒரு சமூகக் காரணம் இருக்க வேண்டும் என்பது உறுதிபடுகிறது. அவ்வாறு இலக்கியங்களில் சுட்டப்பெற்றிருக்கும் கருத்துக்கள் அவ்விலக்கியக்கால கட்டத்தில் திடீரெனத் தோன்றியிருக்க முடியாது. அதற்கும் முன்பாகவே அக்கருத்தாக்கத்திற்கான வித்து சமூகத்தில் இருந்திருக்க வேண்டும். இவ்வடிப்படையில் நோக்கும்பொழுது கலித்தொகையில் குறிப்பிடப் பெற்றுள்ள மழை பெய்விக்கும் பெண் கற்பு என்பதற்கான வித்து இந்நூலிற்கு முற்பட்ட சமூகத்தில் தொடக்கம் பெற்றிருக்க வேண்டும் எனலாம். அதாவது கலித்தொகை படைக்கப் பெற்ற காலத்திற்கு முன்பிருந்த இலக்கியங்களான அகநானூறு முதலிய நூல்களில் இடம் பெற்றிருந்த முல்லைப் பாடல்களிலிருந்தே இக்கருத்து தோன்றியிருக்க வேண்டும்.

முதன் முதலாக ஆணாதிக்கச் சமூகம் முல்லை நிலத்தில்தான் கால்கொண்டிருக்க வேண்டும் என்றும் அம்முல்லைத் திணைப்பாடல்களில்தான் கற்பு வற்புறுத்திப் பேசப் பெற்றுள்ளது என்றும் முன்பே விளக்கப்பெற்றது. கற்பு இந்நிலத்தில் பேசப்பெற்றிருப்பது போன்றே மழை பற்றியான பதிவும் முல்லைத் திணைப் பாடல்களில்தான் மிகுதியாகக் காணப்பெறுகின்றது. கார்கால வரவு மழை பற்றியான பதிவிற்குப் பின்புலமாக்கப் பெற்றுள்ளது. போருக்குச் சென்ற தலைவன் திரும்பி வரும் காலம் கார்காலம் என்பதால் அதுபற்றியான குறிப்பு இடம் பெற்றுள்ளது. கார்காலம் தலைமக்களுக்கிடையேயான பிரிவுத் துயரைச் சித்திரிப்பதற்கு ஒரு கருவியாகப் பயன்படுத்தப் பெற்றுள்ளது. தலைவியைப் பிரிந்து பாசறையில் இருக்கும் தலைவனுக்கும், தலைவனைப் பிரிந்து வீட்டில் உறைந்திருக்கும் தலைவிக்கும் ஒரே நேரத்தில் நினைவுகளைத் தோற்றுவிப்பது கார்காலமாகும். கார்காலம் வந்துவிட்டால் பிரிந்திருக்கும் தலைவி வருந்துவாளே என்று தலைவன் நினைப்பதும், கார்காலம் வந்துவிட்டது தலைவன் இன்னும் வரவில்லை என்று தலைவி நினைப்பதும் சங்க இலக்கிய முல்லைப் பாடல்களில் அதிகமாகப்

பதிவு செய்யப்பெற்றுள்ளன. சான்றாக, கார்கால வரைவைச் சித்திரிக்கும் தலைவி கூற்றுப் பாடல் வருமாறு.

“முல்லை வெந்துணை தோன்ற இல்லமொடு

பைங்காற் கொன்றை மென்பினி யவிழ

விரும்புரித்தன்ன மாயிரு மருப்பின்

பால் அவல் அடை இரலை தெளிப்ப

மலர்ந்த ஞாலம் புலம்பு புறக்கொடுப்பக்

கருவி வானங் கதமுறை சிதறிக்

கார் செய் தன்றே கவின்பெறு கானம்”⁴²

கார்காலம் தொடங்கியும் இல்லத்திற்கு வரமுடியாத சூழலில் இருக்கும் தலைவன் கார்காலத்தில் தாம் திரும்பாததால் தலைவி நம்மை வெறுப்பாளே என்று எண்ணுவதை அகப்பாடல் விளக்கியுள்ளது.⁴³ மழை பெய்வதைக் கண்ட தலைவன், தலைவி கண்ணீரோடு இருப்பாளே, அக்கண்ணீரைத் துடைக்கும் காலம் இதுவன்றோ என்று பாசறைலிருந்து புறப்பட்டதை மேலும் ஒரு அகப்பாடல் சுட்டியுள்ளது. எனவே கார்கால வரவு என்பது தலைமக்கள் வாழ்க்கையில் முக்கிய இடம் பெற்றுள்ளது.⁴⁴

தலைவனின் பிரிவு

முல்லை நிலத் தலைவனின் பிரிவு பெரும்பான்மையாகப் போரின் காரணமாகப் பிரியும் பிரிவாகச் சித்திரிக்கப் பெற்றுள்ளது. எனவே பிற நிலத் தலைவியைக் காட்டிலும் முல்லை நிலத்தின் தலைவி ஆற்றியிருக்க வேண்டிய காலம் மிகுதி. தலைவன் திரும்பி வருவதாகக் கூறிச்செல்லும் காலம் கார்காலமாகும். எனவே கார்காலம் வந்தால் தலைவன் வந்துவிடுவான் எனத் தலைவி எதிர்பார்த்திருப்பாள். கார்காலம் வருவதற்கான அடையாளம் மழை பெய்தலும் அதனால் மலர்கள் மலர்வதும் ஆகும். எனவே கார்காலம் வரவேண்டும் என்றும், மேகம் மழையைப் பொழிய வேண்டும் என்றும் தலைவி வேண்டிக் கொள்ளுதல் இயல்பு. அவ்வாறு மேகத்தைப் பார்த்து மழை பெய்ய வேண்டும் எனக்கூறும் சூழலில் அக்காலம் கார்காலம் என்பதால் மழையும் இயல்பாகப் பெய்து விடுகிறது. இவ்வாறு இயல்பாக நடந்த நிகழ்ச்சி பின்னர் தலைவியின் சொற்கேட்டே மேகம் மழையைப் பெய்ததாகக் கூறப் பெற்றிருக்க வேண்டும். கணவனுக்காக ஆற்றியிருக்கும் தலைவியின் பண்பு, கற்பில் சிறந்த பண்பாகக் கருதப் பெற்றிருக்க, அவ்வாறு ஆற்றியிருந்தவளின் சொல்லுக்குக் கட்டுப்பட்டு மேகம் மழை பெய்துவிட்டது எனக் கற்பிக்கப் பெற்றிருக்க வேண்டும். இவ்வாறு கற்பிக்கப் பெற்ற சூழல் சங்க இலக்கியக் காலத்திற்கும், கலித்தொகை எழுதப் பெற்ற காலத்திற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில்

உருவாகியிருக்கலாம். மழை பெய்ய வேண்டும் என்றும் தலைவன் வரவேண்டும் என்றும் எதிர்பார்க்கும் தலைவி கூற்றுப்பாடல்கள் அகநானூறு முதலிய நூல்களில் இடம் பெற்றுள்ளன. நம் துன்பத்தை நீக்குவது போன்று கார்காலம் வருவதைப் பார் எனத் தோழி சுட்டுவதை,

“வாய பற்றுநின் படர்கேன் நீங்க

வருவேம் என்ற பருவம் உதுக்காண்”⁴⁵

என்ற பாடலடிகள் விளக்கி நிற்கின்றன. மேலும் மழை பெய்வதை நினைத்து நான் மகிழ்கிறேன் என்ற பொருள் பாடும் பாடல் ஒன்று நற்றிணையில் இடம் பெற்றுள்ளது. அப்பாடலடிகள் வருமாறு:

“இடைச்சுரத்து எழிலி உரைத்தன மார்பிற்

குறும்பொறிக் கொண்ட சாந்தமொடு

நறுந்தண்ணியன் கொல் நோகொ யானே”⁴⁶

இப்பாடல் கண்டோர் கூற்று என்றும் தோழி கூற்று என்றும் இரு கூற்றாகவும் சுட்டப்பெற்றுள்ளது. குறுந்தொகை பாடலில் உழவர்கள் மகிழுமாறு மழை பெய்தது என்று தலைவி கூறுவதாகக் காணப்பெறுகின்றது. இப்பாடலில் உழவர்கள் மகிழ்ந்தது போல் நானும் மகிழ்ந்தேன் என்ற குறிப்புப் பொருளும் இடம் பெற்றுள்ளது என்பது இங்குச் சுட்டத்தக்கதாகும்.⁴⁷

தலைவி மட்டுமின்றித் தலைவனும் மழை பெய்வதைக் கண்டு மகிழ்வதைச் சங்கப்பாடல்கள் குறிப்பிட்டுள்ளன. தலைவியோடு இன்பம் துய்ப்பதற்கு மழையே நீ பெய்வாயாக⁴⁸ என்று தலைவன் வேண்டுவதைக் குறுந்தொகை பாடல் சுட்டியுள்ளது. இதே பொருளுடைய பாடல் ஒன்று நற்றிணையில் இடம் பெற்றுள்ளது. அப்பாடல் வருமாறு:

“உலகிற்கு ஆணியாகப் பலர் தொழப்

பலவயின் நிலையி யுன்றின் கோடுதோறு

எயினை உரை இயரோ பெருங்கலி எழிலி

மருமலை நின்ற நல்யாழ் வடிநரம்பு

எழீஇ யன்ன உரையினை முழுவின்

மன்ஆர் கண்ணின் இம்மென இமிரும்

வணர்ந்து ஒலி கூந்தல் மாஅ யோளொடு

புணர்ந்து இனிது நுகர்ந்த சாரல் நல்ஊர்

விரவுமலர் உதிர வீசி

இரவுப் பெயல் பொழிந்த உதவியோயே”⁴⁹

ஆகச் சங்ககாலத்தில் தலைவனை எதிர்பார்த்திருக்கும் தலைவி மேகத்தை மழை பெய்யுமாறு வேண்ட கார்காலம் இயற்கையாகவே மழையைப் பெய்ய அதற்கான காரணம் தலைவியின் மீது ஏற்றிக் கூறப் பெற்றுவிட்டது. இவ்வாறான சமூக வழக்காறு வலுப்படுத்தப் பெற அதுமழை பெய்விக்கும் ஆற்றல் உடையவள் பெண் என்ற கருத்தைத் தோற்றுவித்துவிட்டது. இக்கருத்தாக்கம் சங்ககாலத்திற்குப் பின்பும் கலித்தொகை காலத்திற்கு முன்பும் வழக்கத்தில் இருக்க அவ்வழக்காற்றையே அந்நூல் பெண் கற்பாகத் தருவித்து கொண்டு விட்டது இதனை,

“தெய்வத்துத் திறனோக்கித் தெருமா ரேமொழி

வறனோடின வையகத்து வான்றருங் கற்பினா

ணிறனோடிப் பசப்பூர்த லுண்டென

வரனோடி விளங்கின்றவ ராள் வினைத் திறந்தே”⁵⁰

என்ற பாடலடிகள் வழி அறியலாம்.

மழை பற்றியான பதிவும் கார்கால வரவும் சங்க இலக்கிய முல்லைப் பாடல்களிலேயே மிகுதியாக இடம் பெற்றுள்ளதால் தலைவியின் எதிர்பார்ப்பிற்கேற்ப பெய்யனப் பெய்யும் மழை என்ற கருத்து முல்லை நிலத்திலேயே கால் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்பது உறுதிபடுகிறது. இக்கருத்து சமூகத்தில் பரவிய சூழலில் இது மற்ற நிலங்களுக்கும் உரியதாகக் கொள்ளப்பெற்றுவிட்டது எனலாம்.

தலைவி, மழை பெய்ய வேண்டும் என்றும் அதனால் தலைவன் வருவான் என்றும் எதிர்பார்த்திருக்க மழை மட்டும் பெய்து தலைவன் வரவில்லையென்றால்தான் எதிர்பார்த்த கார்காலத்தை தூற்றத் துணிகிறாள். அதாவது தலைவன் கார்காலத்தில் வந்துவிடின் அக்கார் காலம் போற்றுவதற்குரியதாகவும், தலைவன் வரவில்லையென்றால் அதே கார்காலம் தூற்றுவதற்குரியதாகவும் சித்திரிக்கப் பெற்றுள்ளது தலைவியோடு சேர்ந்து தோழியும் முன்பு மேகத்தைப் பாராட்டியவள் தலைவன் வராதபோது கார்காலத்தைத் தூற்றுவதோடு இயற்கையையே குறைகூறுவதாகவும் பாடல் பாடப்பெற்றுள்ளது. தலைவன் கார்காலத்தில் வரவில்லையெனில் நான் உயிரோடு இருப்பேனோ? இறந்து படுவேன் என்று தலைவி கூற⁵¹, அக்கார்காலத்தை தோழி குறை கூறுவதாக நற்றிணை பாடல் பாடப்பெற்றுள்ளது.⁵² கார்கால மழையால் மலர்களெல்லாம் மலர்ந்திருக்கின்றன. ஆனால் தலைவன் வரவில்லை இதனைக் கண்ட தோழி அம்மலர்கள் அறிவில்லாதவை என்று கூறுகிறாள். தலைவியும், தலைவன் மீது மிகுந்த நம்பிக்கை வைத்திருப்பதனால்,

“கானம் கார் எனக் கூறினும்

யானோ தேறேன் அவர் பொய் வழங்களரே”⁵³

என்று கூறுவதைக் காணமுடிகிறது.

இச்சான்றுகள் யாவும் முல்லை நிலத்திலிருந்துதான் மழை பெய்விக்கும் ஆற்றல் பெற்றவள் பெண் என்ற கருத்து உருவாகியிருக்க வேண்டும் என்பதை உறுதிபடுத்துகின்றன.

பெண்ணும் மழையும்

கலித்தொகையில் பெண்மழை பெய்விக்கும் ஆற்றல் பெற்றவள் என்றுதான் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதே அன்றி அம்மழையை நிறுத்தும் ஆற்றல் பெண்ணிற்குரியதாகக் குறிப்பிடப் பெறவில்லை. எனவே இக்கருத்து சங்க இலக்கிய முல்லைப் பாடல்களிலிருந்துதான் தருவித்துக் கொள்ளப் பெற்றுள்ளது என்ற கருதுகோள் வலுப்பெறுகிறது. பிற்காலத்தில்தான் மழையைப் பெய்விக்கும் ஆற்றல் பெண்ணுக்கு சேர்ப்பதற்காகவே கொண்டு வரப் பெற்றுள்ளது. ஆண்கள் தங்களுடைய ஆளுமையை நிலைநிறுத்திக் கொள்ளவே பெண் கற்பை வற்புறுத்தியுள்ளனர். இக்கருத்தாக்கத்தைச் சங்க இலக்கியத் தரவுகள் வழி நிறுவலாம்.

கற்பை வலியுறுத்தும் பாங்கு

சமூக கட்டமைப்பில் ஆண் தலைமையிலான குடும்ப அமைப்பு தோன்றிய பின்புதான் கடுமையாகக் கற்பை வலியுறுத்தும் போக்குக் கால் கொண்டிருக்க வேண்டும். தொடக்க காலத் தாய் வழிச் சமூகத்தில் இக்கோட்பாடு தோன்றியிருக்க வாய்ப்பில்லை. ஏனெனில் தாய் வழிச் சமூகத்தில் பெண்கள் சுதந்திரமுடையவர்களாகவும், சமூக மதிப்புடையவர்களாகவும் வாழ்ந்துள்ளனர். இக்கால கட்டத்தில் பெண்களுடைய வாழ்க்கை பெண்களாலேயே தீர்மானிக்கப் பெற்றது. சமூகத்திற்கும் குடும்பத்திற்கும் ஆண் தலைமையேற்றவுடன் பெண்களின் நடவடிக்கைகளைக் கட்டுப்படுத்தும் நோக்கில் கற்பைப் பெண்களுக்கு மட்டும் வற்புறுத்தியுள்ளனர். தமிழர்களின் அக வாழ்க்கையைக் களவு, கற்பு எனப் பிரித்துள்ள தொல்காப்பியர் கற்பு என்பதைக் குறிப்பிடும்பொழுது,

கற்பெனப் படுவது காணமொடு புணரக்

கொளற்குரி மரபிற் கிழவன் கிழத்தயைக்

கொடைக்குரி மாபினோர் கொடுப்பக் கொள்வதுவே⁵⁴

என்று விளக்கியுள்ளார். இந்நூற்பாவில் கையாளப் பெற்றிருக்கும் 'கரணம்' என்ற சொல்லுக்கு வதுவைச் சடங்கு என இளம்பூரணரும் வேள்விச் சடங்கு என நச்சினார்க்கினியரும் உரை விளக்கம் தந்துள்ளனர். இவற்றுள் நச்சினார்க்கினியர் தந்துள்ள விளக்கம் நான்மறை வழியே வேள்வி புரிந்தொழுகும் தொழிலினராகிய

வேதியாக்கன்றித் தமிழக மக்கள் அனைவருக்கும் பொருந்துவதன்று என்பர் வெள்ளைவாரணன் (1983; 3). மேலும் அச்சொல் திருமணச் சடங்கு என்னும் பொதுப் பொருளிலேயே கையாளப் பெற்றிருக்க வேண்டும் எனவும் அவர் குறிப்பிட்டுள்ளார். தமிழ்ச் சமூகத்தில் பெரியோர்களால் நிச்சயிக்கப்பட்ட, தலைவன் தலைவியரைக் கூட்டுவிப்பதற்குரிய எழுதப் பெறாச் சட்டங்களை மீறுவோர் தண்டனைக்கு உள்ளாக்கப் பெற்றிருக்க வேண்டும். குடும்ப அமைப்பில் பெண்கள் தம்முடைய கற்பு நிலையிலிருந்து தவறும் பொழுது அவர்கள் ஆண்களால் தண்டிக்கப் பெற்றமையை எங்கெல்ஸ் குறிப்பிட்டுள்ளார். நச்சினார்க்கினியரும் மேற்கூட்டிய நூற்பா உரையில் ‘கரணம் தப்பினால் மரணம்’ என்ற முதுமொழியை எடுத்தாண்டுள்ளார். தலைவன் தலைவியர் திருமணத்தின் பெற்ற இச்சட்டங்களைச் சில நேரங்களில் தலைவன் தலைவி ஆகிய இருவர் மட்டுமே தமக்கு வகுத்துக் கொண்டு திருமணம் புரிந்து கொண்டிருக்க வேண்டும். இவ்வாறான சமூக நடைமுறையையே தொல்காப்பியர் ‘கொடுப்போர் இன்றியும் கரணம் உண்டு’ எனக் குறிப்பிட்டிருக்க வேண்டும் எனலாம்.

ஆணாதிக்கச் சமூகம் தோன்றியது முதலாகக் கையாளப் பெற்று வரும் கற்பு என்ற சொல் இன்று கையாளப்பெறும் பொருளில் அன்று கையாளப் பெறவில்லை. தொல்காப்பியர் கற்பு என்ற சொல்லை ஒழுக்கத்தோடு தொடர்புடையதாகக் குறிப்பிடவில்லை. கற்பித்தல் என்ற பொருளிலேயே அச்சொல்லைக் கையாண்டுள்ளார். திருமணம் புரிந்து கொள்ளும் தலைவனும் தலைவியும் இவ்வாறு வாழ வேண்டும் எனப் பெரியோர்களால் கற்பிக்கப் பெற்றதே கற்பு என்பர் அறவாரணன் (1992; 249-250) அவ்வாறு பெரியோர்களால் கற்பிக்கப் பெற்றவைகளுள் ஒன்றுதான் ஒழுக்கம். பிற்காலத்தில் கற்பு என்ற சொல் ஒழுக்கத்தோடு மட்டுமே தொடர்புடையதாக வடித்தெடுக்கப் பெற்று விட்டது.

பெரியோர்களால் கற்பிக்கப் பெற்ற எழுதப் பெறாத வாழ்வியல் சட்டங்கள் தலைமக்களான ஆண் பெண் ஆகிய இருவருக்கும் பொது வானதே ஆயினும் ஆளும் சமூகத்தினரான ஆண்களால் இச்சட்டம் கொண்டு வரப் பெற்றதால் பெண்களே அச்சட்டத்தை முழுமையாகக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும் என வற்புறுத்தப் பெற்றுள்ளனர். தொல்காப்பிய இலக்கணப் படைப்பாக்க மரபைப் பெரும்பாண்மையாகப் பின்பற்றியுள்ள சங்க இலக்கியத்தில் கற்பு என்ற சொல் ஆண், பெண் ஆகிய இருவருக்குமே பயன்படுத்தப் பெற்றிருப்பினும் ஒவ்வொருவருக்கும் வெவ்வேறு பொருள்களைக் குறிப்பதற்காக இச்சொல் ஆளப் பெற்றுள்ளது. இச்சொல் ஆண்களோடு தொடர்பு படுத்தப் பெறும் பொழுது வீரம், கல்வி என்ற பொருளிலும் பெண்களோடு தொடர்புபடுத்தப் பெறும் பொழுது ஒழுக்கம் என்ற பொருளிலும் எடுத்தாளப் பெற்றுள்ளது. பதிறுப் பத்தில் மூன்று இடங்களில் கற்பு என்ற சொல் ஆண்களோடு தொடர்பு படுத்தப் பெற்றுள்ளது. அப்பாடலடிகள் வருமாறு.

“..... பகைவரும்

தாங்காது புகழ்ந்த தூங்கொளை முழவிற்

தொலையாக் கற்ப நின்னிலை கண்டிகுமே”⁵⁵

“உலகம் தாங்கிய மேம்படு கற்பின்

வில்லோர் மெய்ம்மறை வீற்றிருங் கொற்றத்துச்

செல்வர் செல்வ.....”⁵⁶

“நிலைவரை நிறீஇய நல்லிசைத்

தொலையாகக் கற்பநின் தெம்முனையானே”⁵⁷

இம்முன்று பாடலடிகளிலும் கல்வி, வீரம் என்ற இரு பொருள்களைக் குறிக்கும் சொல்லாகக் கற்பு என்ற சொல் பயன்படுத்தப் பெற்றுள்ளது. பெண் தலைமைச் சமூகம் நிலவிய கால கட்டத்தில் ஆண்கள் இரண்டாம் நிலையில் வைக்கப் பெற்றிருந்தனர். இச்சமூகத்தில் பெண்கள் மதிப்புமிக்க அந்தஸ்தைப் பெற்றிருந்ததோடு ஆண்களை அடிமைகளாகவும் பயன்படுத்தியுள்ளனர் என்று எங்கெல்ஸ் குறிப்பிட்டுள்ளார். திராவிடச் சமூகத்தில் ஆரியர்களின் கலப்பிற்குப் பின்பு தான் தாய்வழி முறை குறைந்தது என்பர்⁵⁸ தமிழறிஞர் க.ப. அறவாணன் அவர்கள்.

மணப் பெண்ணின் சிறப்பு

சங்க காலத்தில் கற்பு என்பது திருமணமான பெண்களுக்கு மட்டுமே வற்புறுத்தப் பெற்று வந்துள்ளது. திருமணமாகாத பெண்களோடு கற்பு தொடர்புபடுத்தப் பெறவில்லை. திருமணமான பெண்களின் பாலியல் நடவடிக்கைகளின் விளைவு அவளது கணவனையும் பாதிக்கும் என்பதால், அதை விரும்பாத ஆடவர்கள் திருமணமான பெண்களுக்கு மட்டுமே கற்பை வற்புறுத்தியுள்ளனர். ஆடவர்கள் தொழில் நிமித்தமாய் பிரிந்திருக்கும் பொழுது தம் மனைவியர் வேறொருவனுடன் பாலியல் நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டுவிடக் கூடாது என்பதற்காகவே அதற்கு ஏற்றாற்போல் கட்டுக்கதைகளையும் கற்பித்துள்ளனர். மனைவி கற்போடு இருந்தால் தான் கடலுக்குள் மீன் பிடிக்கச் செல்லும் கணவன் உயிரோடு திரும்புவான் என்ற நம்பிக்கை நெய்தல் நில மக்களிடம் காணப் பெறுகின்றது⁵⁹. இதற்கு நேரடிச் சங்க இலக்கியச் சான்று இல்லை எனினும் கணவன் இரவில் மீன் பிடிக்கச் சென்றவுடன் அவன் நல்லபடியாகத் திரும்ப வேண்டும் என்று அவனுடைய மனைவி கோயிலுக்குச் சென்று வழிபட்டமையை⁶⁰ அகப்பாடல் குறிப்பிட்டுள்ளது. குற மகளிர் தம் கணவனையே தெய்வமென்று நினைத்திருந்தால்தான் அவளுடைய தந்தை தொடுக்கும் அம்பு இலக்கு தப்பாது என்ற நம்பிக்கைக் குறிஞ்சி நில மக்களிடம் இருந்துள்ளது⁶¹. இவை போன்ற

சமூக வழக்காறுகள் யாவும் பெண்களைக் கட்டுப்படுத்தும் நோக்கில் கொண்டுவரப் பெற்றவைகளாகும்.

பூச்சூடும் வழக்கம்

சங்ககாலச் சமுதாயத்தில் திருமணம் ஆகாத பெண்கள் பூச்சூடிக் கொள்ளுதல் இல்லை என்பதைச் சில சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் வழி அறிய முடிகின்றது. திருமணம் ஆகாத பெண்ணொருத்தி பூச்சூடிக் கொண்டால் அவள் யாரோ ஒரு தலைவனோடு களவு ஒழுக்கம் மேற்கொள்கிறாள் என்று பொருள்பட்டுவிடும். திருமணமாகாத பெண்ணொருத்தி களவில் தலைவன் கொடுத்த பூவைச் சூடிக் கொண்டாள். மறுநாள் தலைவாரி விடும் தாய் தலைவியின் கூந்தலிலிருந்து வீசும் மணத்தை வைத்து அவளது களவொழுக்கத்தை அறிந்து கொண்டாள் என்பதைக் கலித்தொகைப் பாடலொன்று விளக்கியுள்ளது. திருமணமாகாத பெண்கள் பூச்சூடிக் கொள்ளாமைக்கான காரணத்தை முன் வைக்கும் வ.சு.ப.மாணிக்கம், திருமணம் ஆகாத பெண்கள் பூச்சூடி பிறரைக் கவர வேண்டியதில்லை என்பதையும் அவ்வாறு கவர்வது கற்பு நெறிக்கு உகந்ததல்ல என்பதையும் அறிந்த சங்க இலக்கியப் புலவர்கள் இம்மரபைப் பின்பற்றியுள்ளதாகச் சுட்டியுள்ளார். போருக்காவோ பொருளீட்டல் நிமித்தமாகவோ கணவன் பிரிந்து சென்றுள்ள சூழல்களில் மனைவி பூச்சூடிக் கொள்ளாமலும் தன்னை அலங்கரித்துக் கொள்ளாமலும் இருந்தமையைச் சங்கப் பாடல்கள் பதிவு செய்துள்ளன. சான்று வருமாறு:

“நிறப்புடைக்கு ஒல்கா யானை மேலோன்
குறும்பர்க்கு எறியும் ஏவல் தன்னுமை
நாண் உடை மாக்கட்கு இரங்கும் ஆயின்
எம்மினும் பேர் எழில் இழந்து, வினை எனப்
பிறர்மனை புகுவாள் கொல்லோ?
அறியன் தானே, பூவிலைப் பெண்டே”⁶²

இப்பாடல் ஊரிலுள்ள ஆடவர்கள் போருக்குச் சென்றுள்ளமையால் வீட்டிலுள்ள பெண்கள் யாரும் பூவிலைப் பெண்டிரிடம் பூ வாங்கவில்லை என்பதை விளக்கி நிற்கிறது. மேலும் வையாவிக் கோப்பெரும் பேகன் பரத்தை மாட்டுப் பிரிந்திருக்க அவன் மனைவி கண்ணகி நெய்யோடு துறந்த மையிருங் கூந்தலோடு இருந்தமையைப் புறம் பாடல் குறிப்பிட்டுள்ளது.⁶³ வினைவயற் சென்ற தலைவன் வாராத சூழலில் தலைவி தன்னுடைய அழகு செய்யப்படாத கூந்தலைத் தடவிப் பார்த்து ஏங்கியதைக்⁶⁴ குறுந்தொகை பாடல் சுட்டிக் காட்டியுள்ளது. பத்துப்பாட்டில் இடம் பெற்றுள்ள நெடுநல் வாயிலும் இக்குறிப்பைக் காணலாம். சங்கம் மருவிய கால

இலக்கியமாகக் கருதப் பெறும் சிலப்பதிகாரத்தில் கோவலன் மாதவியோடு உறைந்த காலத்தில் கண்ணகி பூச்சுடிக் கொள்ளாமல் இருந்ததை,

“தாதுசேர் கழுநீர்த் தண்பூம் பிணையல்

போது சேர் பூங்குழற் பொருந்தா தொழியவும்

பைந்தளிர் ஆரமொடு பல்பூங் குறுமுறி

செந்தளிர் மேனி சேரா தொழியவும்”

என்ற புறஞ்சேரியிறுத்த காதைப் பாடலடிகள் புலப்படுத்துகின்றன. இப்பாடல்கள் யாவற்றிலும் பிரிவுத் துயரின் வெளிப்பாடு காட்டப் பெற்றுள்ளது எனினும் மனைவி பூச்சுடிக் கொள்ளாததும் தன்னை அலங்கரித்துக் கொள்ளாததும் கணவனுக்காகவே என்ற குறிப்பும் காணப்பெறுகின்றது. தலைவன் பிரிந்திருக்கும் நிலையில் தலைவி தன்னுடைய பாலியல் உணர்வுக்கான வடிகாலைத் தேடிவிடக் கூடாது என்பதற்காக ஆண்களால் கொண்டுவரப்பெற்ற சமூக வழக்காறுகளுள் இதுவும் ஒன்றாகும். பெண்களிடமிருந்த பொருளாதாரத்தை பிடுங்கிக் கொண்டு, பெண்களை அடிமையாக்கியதோடு மட்டுமல்லாமல் தங்களுக்குரிய நுகர்வுப் பொருளாகவும் பெண்களை ஆடவரினம் பயன்படுத்தியுள்ளதற்கு இதுவும் ஒரு சான்றாகும். இவ்வாறான ஆணாதிக்க அடக்குமுறையை எதிர்க்கும் பெண்கள் அடங்காப் பிடாரிகளாகச் சித்திரிக்கப் பெற்றனர்.

வாழும் காலத்தில் தமக்கிருக்கும் சமூக மதிப்பை நிலை நிறுத்திக்கொள்ள பெண் கற்பை வற்புறுத்திய ஆடவரினம், தான் இறந்த பின்பும் தன் மீது சமூகம் வைத்திருந்த மதிப்பு எவ்வகையிலும் சிதைக்கப்பட்டுவிடக் கூடாது எனக் கருதி கற்பில் மூன்று நிலைகளை வடிவமைத்துள்ளது தொல்காப்பியர் காஞ்சித் திணைக்குரிய துறைகளை சுட்டும் நூற்பாவில் இம்மூன்று நிலைகளைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளார். அவை வருமாறு:

நீத்த கணவற் நீர்த்த வேலின்

பெயர்த்த மனைவி வஞ்சியானும்

கணவனொடு முடிந்த படர்ச்சி நோக்கிச்

செல்வோர் செப்பிய மூதானந்தமும்

நனிமிகு சுரத்திடைக் கணவனை இழந்த

தனிமகள் புலம்பிய முதுபாலையும்

.....

காதலன் இழந்த தாபத நிலையும்”⁶⁵

இந்நூற்பாவில் கணவனொடு இறந்து போன பெண்ணின் நிலையும் கணவரின் சிதையோடு இறந்து போன பெண்ணின் நிலையும் கணவன் இறந்ததும் கைம்மை நோன்பு மேற்கொண்ட பெண்ணின் நிலையும் சுட்டப்பெற்றுள்ளன. இதனையே பிற்கால

இலக்கியங்கள் முறையே தலைக் கற்பு, இடைக்கற்பு, கடைக்கற்பு என மூன்று வகையாகச் சுட்டியுள்ளன. மணிமேகலை காப்பியத்தின் கீழ்வரும் பாடலடிகள் இம்மூன்று நிலைகளையும் குறிப்பிட்டுள்ளது. அப்பாடலடிகள் வருமாறு:

“காதலர் இறப்பின் கணையெரி பொத்தி

ஊதுலைக் குருகின் உயிர்த் தகத் தடங்காது

இன்னுயிர் ஈவர்: ஈயாராயின்

நன்னீர் பொய்கையின் நளியெரி புகுவர்

நளியெரி புகாஅ ராயின் அன்பரோடு

உடனுறை வாழ்க்கைக்கு நோற்றுடம் படுவர்”⁶⁶

இம்மூன்று வகையான கற்பு நிலைகளில் முதலிரண்டு நிலைகளிலும் கணவன் இறந்ததும் மனைவியும் இறந்துவிடுவதால், அவனுக்குப் பிறகு அவள் உயிரோடு இருந்து தவறிழைப்பதற்கு வாய்ப்பில்லாமல் போய்விடுகிறது. அதாவது இறந்து போனவனுடைய சமூக மதிப்பு அவன் மனைவியால் எவ்வகையிலும் சிதைக்கப்படுவதில்லை. கணவன் இறந்ததும் அவனுடைய சிதையில் விழுந்து மனைவியும் இறந்து போனதைப் புறப்பாடலொன்று குறிப்பிட்டுள்ளது.

மூன்றாவதாகச் சுட்டப் பெற்றிருக்கும் கடைக்கற்பில் இறந்து போனவனுடைய மனைவி உயிரோடு இருப்பதால், அவள் தன்னுடைய பாலியல் உணர்வுகளுக்கான வடிகாலைத் தேட முற்படின் இறந்து போனவனுடைய சமூக மதிப்பு குறைவதற்கு வாய்ப்பு உண்டாகிறது. அப்படியொரு நிகழ்வு நடந்துவிடக் கூடாது என்பதற்காகத்தான் கைம்மை நோன்பை ஆடவரினம் அறிமுகப்படுத்தியுள்ளது. உயிரோடு இருக்கும் பெண் அதை விரும்பாத சூழலிலும் அந்நோன்பை மேற்கொள்ள அவள் வற்புறுத்தப் பெறுகிறாள். கைம்மை நோன்பின் தன்மைகளை ஒரு சில புறப்பாடல்கள் குறிப்பிட்டுள்ளன. பூதப் பாண்டியன் இறந்தவுடன் அவனுடைய மனைவியும் உடன்மாயத் துணிகிறாள். ஆனால் பெரியோர்களால் தடுக்கப் பெற்றுவிடுகிறாள். இச்சூழலில் அவள் உயிரோடு இருந்து கைம்மை நோன்பு மேற்கொள்ளும் கொடுமையைக் காட்டிலும் உடன் மாய்ந்து போதலே மேல் எனக் கூறுகிறாள். அத்தோடு இக்கொடுமையான நோன்பைக் கொண்டுவந்த ஆடவர் இனத்தையும் கடுமையாகச் சாடுகின்றாள். பாடல் வருமாறு:

“பல்சான்றிரே பல் சான்றிரே

செல்கெனச் சொல்லாது: ஒழிகென விலக்கும்

பொல்லாச் சூழ்ச்சிப் பல்சான்றிரே

அணிவரிக் கொடுங்காய் வாள் போழ்ந்தட்ட

காழ்போல் நல்விளர் நறுநெய் தீண்டாது

அடைஇடைக் கிடந்த கையிழி பிண்டம்

வெள் எள் சாந்தொடு புளிப்பெய்து அட்ட
 வேளை வெந்தை, வல்சி ஆகப்
 பாற் பெய் பள்ளிப் பாயின்று வதியும்
 உயவற் பெண்டிரேம் அல்லேம் மாதோ
 பெருங்காட்டுப் பண்ணிய கருங்கோட்டு ஈமம்
 நுமக்கு அரிது ஆக தில்ல: எமக்கு எம்
 பெருந்தோள் கணவன் மாய்ந்தென அரும்புஅற
 வள் இதழ் அவிழ்ந்த தாமரை
 நளிரும் பொய்கையும் தீயும் ஓற்றே”⁶⁷

இப்பாடலில் கைம்மை நோன்பு மேற்கொள்ளும் பெண்கள் வெள்ளிரி விதை போன்ற நெய்யற்ற நீர்ச்சோறு, எள்ளுத்துவையல், புளிகூட்டிச் சமைத்த வேளை இலை முதலியவற்றை உண்ண வேண்டும் எனவும் பாயற்ற படுக்கையில்தான் உறங்க வேண்டும் எனவும் வற்புறுத்தப் பெற்றுள்ளனர்.

திருமணத்திற்கு முன்பு பூசுக்குடிக்கொள்ளாத பெண்கள் கணவனை இழந்த நிலையிலும் பூசுக்குடிக் கொள்ளவில்லை அல்லது பூசுக்குடிக்கொள்ள அனுமதிக்கப் பெறவில்லை. கணவன் இறந்தவுடன் அவன் மனைவியினது வளையல்களும் கூந்தலும் களையப் பெற்றதைப் புறம் பாடல் குறிப்பிட்டுள்ளது.⁶⁸ கணவனை இழந்த பெண்கள் நூல் நூற்கும் தொழிலை மேற்கொண்டிருந்ததை அகப்பாடல் சுட்டியுள்ளது.⁶⁹ கணவனை இழந்த பெண் வீட்டை விட்டு வெளியில் செல்லக்கூடாது என்பதற்கான ஏற்பாடே இத்தொழிலாகும். கைம்பெண்களின் வாழ்க்கை இவ்வாறு வரையறுக்கப் பெற்றமைக்குக் காரணம் பெண்ணை உருவ நிலையிலும் உணர்வு நிலையிலும் சிதைப்பதற்கேயாகும். இவ்வாறு சிதைப்பதன் மூலம் பெண்ணின் பாலியல் நடவடிக்கை முற்றாகத் தடுக்கப் பெற்று விடுகின்றது.

ஆடவனுடைய ஆளுமை பெரும்பான்மையாக ஆண்மையினாலும் சொத்தினாலும் தீர்மானிக்கப்படுவதால் ஆண்மையை ஐயப்படாதிருக்கவும் பொருளாதாரத்தால் ஆளுமை சிதைக்கப்படாமலிருக்கவும் பெண் கற்பை ஆடவர்கள் நடைமுறைப்படுத்தியுள்ளனர்.

தோழியின் சொல்லாற்றல்

அகப்பொருட் பாடல்களுள் வரும் தோழி அனுபவம் மிக்கவள். அனுபவத்தால் அறிவும் திறனும் பெற்றவள். அவளுடைய உறவு, தலைவியின் வாழ்வுக்கு உறுதுணையானது. தலைவியின் காதல் ஏமாற்றம் இன்றி வெற்றி பெற்று இல்லறமாய் விளங்க வேண்டும் என்னும் பேரார்வம் தோழிக்கு உண்டு. அதனலேயே பொறுப்பு

உணர்ந்து கடமையைச் செய்வாள். தலைவிக்கும் தலைவனுக்கும் அவ்வப்போது தக்க முறையில் அறிவுரை கூறுவாள். சோர்வுற்ற போது ஊக்கம் ஊட்டியும், கடமையை மறந்த போது இடித்துரைத்தும் அவர்களைத் திருத்துவாள்.

காதல் வளர்ந்தபின் விரைந்து திருமணம் செய்துகொள்ளுதல் தலைவனுடைய கடமையாகும். ஏதோ காரணத்தால் அவனுடைய முயற்சிகள் வெற்றிபெறவில்லை. சிறிது சோர்வுற்றுக் காலம் தாழ்த்தினான். அவன் சோர்வைப் போக்கிக் கடமையில் முனையுமாறு தோழி அறிவுரை கூறினாள். அவன் உள்ளம் கொள்ளும் வகையில் வாழ்வின் இருவகை நிலைகளை இரண்டு உவமைகளைக் கொண்டு விளக்கினாள். திருமணம் செய்துகொள்ளாமலே வாழும் காதல் வாழ்வு பல இடையூறுகளை உடையது என்பதை ஒருவகைக் காட்சியாலும், திருமணம் செய்து கொண்டு வாழும் காதல் வாழ்வு இடர்ப்பாடு அற்றது என்பதை மற்றொரு வகைக் காட்சியாலும் அவனே உணர்ந்து தெளியுமாறு எடுத்துரைத்தாள்.

அவள் மலைநாட்டுப் பெண். மலைகளில் பலாமரம் மிகுதி. ஒருவகைப் பலாமரம் கிளைகளிலே காய்கள் காய்த்துப் பழுப்பது. காய்கள் பெருகப் பெருக, கிளைகள் சுமக்க முடியாமல் வருந்தும். பெரும் பழங்கள் தொங்கும் சிறு கிளைகள் முறிதலும் உண்டு மற்றொருவகைப் பலாமரம் வேர்களில் காய்கள் பல காய்த்தப் பழுப்பது. அந்தப் பழங்கள் எவ்வளவு பெருகினும் மரத்திற்கு இடையூறு இல்லை. அவற்றின் சமையை நிலம் தாங்கிக்கொள்ளும்.

இந்த இருவகைப் பலா மரங்களையும் அவனுடைய சிந்தனைக்குக் கொண்டுவந்தாள் தோழி. கோட்டுடப் பலா வைப்போல் முறிந்து போவதற்கு இடம் தரும் இன்னல் உடைய வாழ்வு வேண்டா என்று உணர்த்தினாள். வேர்ப் பலாவைப் போல் எவ்வளவு இடர்வரினும் பொருட்படுத்தாமல் எளிதில் தாங்கிக்கொண்டு கவலையின்றி வாழும் வாழ்வு வேண்டும் என்பதைத் தானே உணருமாறு செய்தாள்.

“முங்கிலை வேலியாக உடைய, வேரிலே காய் கொள்ளும் பலாமரங்கள் வளர்ந்த மலைச்சாரல் உடைய நாட்டின் தலைவனே! திருமணம் செய்துகொள்ளும் செல்வி உடையவனாக ஆகுக. யார் அதனை அறிய வல்லவர்? மலைச்சாரலில் சிறிய கிளைகளில் பெரும் பழங்கள் தொங்குவது போல இவள் உயிர் மிகச் சிறிதாக உள்ளது. இவள் கொண்ட காதலோ பெரிதாக உள்ளது” என்று தலைவனுக்கு அறிவுறுத்தினாள்.

வேரல் வேலி வேர்க்கோட் பலவின்

சாரல் நாட செவ்வியை ஆகுமதி

யார. தறிந்திசி னோரே சாரல்

சிறுகோட்டுப் பெரும்பழம் தூங்கி யாங்கிவள்

உயிர்தவச் சிறிது; காமமோ பெரிதே.⁷⁰

உள்ளம் புண்படாதவகையிலும், வாழ்வின் அரிய உண்மைகளை உணரும் வகையிலும், கடமையுணர்ச்சி கொள்ளும் வகையிலும் தலைவனுக்கு அறிவுரை கூறிய தோழியின் பேச்சுத்திறன் போற்றத்தக்கதாகும்.

பலாமரங்கள் கண்ணாரக் காண்பவை; கற்பனை அல்ல. இவ்வாறு உண்மைக் காட்சிகளை எடுத்துரைத்து அறிவுரை புகட்டுவதோடல்லாமல் பொய் சேர்த்தும் கற்பனை கலந்தும் தோழி தலைவனுக்கு அறிவுரை கூறுதல் உண்டு. மக்கள் வாழ்க்கைக்கும் மற்ற உயிர்களின் வாழ்க்கைக்கும் வேறுபாடுகள் பல உண்டு. விலங்குகளின் வாழ்க்கையில் அவை மிகுதி. மக்கள் வாழ்க்கையில் உள்ளவை எல்லாம் விலங்குகளுக்கும் இருப்பதாகக் கூறுதல் படைத்து மொழிதலேயாகும். ஆண் குரங்கு இறந்தால் பெண் குரங்கு சில நாழிகை அல்லது சிலநாள் வருந்தும்; அந்த வருத்தமும் சிறிதளவேயாகும். மீண்டும் மற்றொரு குரங்கின் துணைதேடி வாழத் தொடங்கும். கணவனை இழந்த மனைவியோ விதவையாவாள்; தாங்கொணாத துயரத்தால் நலிவாள். வயிற்றில் பிறந்த மக்களுக்காக வெறுப்புடன் வாழ்க்கை நடத்துவாள். அல்லது, மக்களைச் சுற்றத்தாரிடம் விட்டுவிட்டு மாய்வாள். மக்கள் வாழ்க்கையில் உள்ள இவ்வளவும், விலங்குகளின் வாழ்க்கையில் காண முடியாதவை. இவையனைத்தும் விலங்கின் வாழ்க்கையில் இருப்பதாகப் படைத்தக் கூறும் பாட்டுக்களும் உண்டு.

தலைவன் திருமணம் செய்துகொள்ளாமலே தலைவியை நாடிவந்து கண்டு திரும்பும் வழக்கம் உடையவனாக இருந்தான். சிலநாள் இரவில் வரத் தொடங்கினான். அவன் வந்த வழி இடர் மிகுந்த மலைவழி. நள்ளிரவில் பாம்பும் புலியும் வழங்கும் வழி. காதல் உள்ளத்தால் அச்சம் அறியாமல் வந்து செல்லக்கற்றான் அவன். தலைவியோ அவ்வழியில் உள்ள இடர்பாடுகளையே நினைந்து நினைந்து பெரிதும் வருந்தினாள். அவனைக் காண்பதால் வரும் இன்பத்தை விட அவ்வழியை நினைப்பதால் வரும் துன்பமே மிகுதியாக இருந்தது. இதை அறிந்தாள் தோழி. அவன் இரவில் வருவதைத் தடுக்க முனைந்தாள். “மலைநாட்டுத் தலைவனே, நீ நள்ளிரவில் வரல்வேண்டா. அதனால் யாம் வருந்துகிறோம்” என்றாள். நேர் அறிவுரையாக இவ்வளவு கூறுதல் மட்டும் போதாது; அதனால் போதிய பயன் விளையாது என்ற எண்ணம் கொண்ட தோழி கணவனை இழந்த ஒரு பெண்குரங்கின் வாழ்க்கையைக் கற்பனையில் படைத்து, அதன் துயர வாழ்க்கையை அவன் உள்ளத்தில் படியுமாறு எடுத்துரைத்தாள். “கரிய கண்களை உடைய வலிய ஆண் குரங்கு இறந்துவிட, விதவை வாழ்விலிருந்து உய்ய முடியாத அழகிய பெண் குரங்கு அறிவற்ற தன் குட்டியைச் சுற்றத்திடம் சேர்த்துவிட்டு, உயர்ந்த மலைப் பகுதியில் ஏறிக் கீழே பாய்ந்து உயிரை மாய்த்துக் கொள்ளும்” என்று எடுத்துரைத்தாள்.

கருங்கண் தாக்கலை பெரும்பிறி துற்றெனக்
 கைம்மை உய்யாக் காமர் மந்தி
 கல்லா வன்பறழ் கிளைமுதல் சேர்த்தி
 ஓங்குவரை அடுக்கத்துப் பாய்ந்து உயிர் செகுக்கும்
 சாரல் நாட நடுநாள்
 வாரல் வாழியோ வருந்தும் யாமே.⁷¹

தலைவியின் உடல் மெலிவுக்குக் காரணம் யாதோ என்று தாய் கட்டுவிச்சியை அழைத்துக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தாள். அவள் இது முருகனால் வந்த நோய் என்று கூறிப் பூசை முதலியவற்றிற்கு ஏற்பாடு செய்யச் சொல்வாள் போல் தெரிந்தது. அந்த நிலையில் தோழி அங்குச் சென்று, தலைவியின் மெலிவுக்கு உண்மையான காரணம் இன்னது என அறிவிக்க முன்றாள். காதல் என்னும் காரணத்தை வெளிப்படையாகக் கூறவும் முடியவில்லை. அதனால் கட்டு விச்சி பாடியபோது அவளோடு கலந்தாற் போலவே, குறிப்பால் புலப்படுத்தினாள்.

“அகவன் மகளே! பாடு, பாடு. இன்னும் பாடு அந்தப் பாட்டை; அவருடைய நல்ல பெரிய மலையைப் பாடிய அந்தப் பாட்டை இன்னும் பாடு” என்றாள்.

அகவன் மகளே பாடுக பாட்டே
 இன்னும் பாடுக பாட்டே அவர்
 நன்னெடுங் குன்றம் பாடிய பாட்டே⁷²

அவர்குன்றம் என்பதை முருகன்குன்றம் என்ற வெளிப்படைப் பொருளுடனும், காதலன்குன்றம் என்ற குறிப்புப் பொருளுடனும் அமைத்து, இவ்வாறு உண்மையைப் புலப்படுத்தினாள்.

திருமண ஏற்பாட்டுக்காகப் பிரிந்த தலைவன் இன்னும் வராமையால் தலைவி துயருற்றாள்; வாடினாள். அவளுடைய துயரத்தைப் போக்க முயன்ற தோழி, பலவாறு கூறியும் தேற்ற முடியாமல் இருத்தல் கண்டு, வேறொரு வழி செய்தாள். தலைவனைப் பற்றித் தலைவிக்கு நம்பிக்கையும் நல்லெண்ணமும் வளர வேண்டும்; துயரமும் குறைய வேண்டும். இதற்கு உரிய வழி செய்தாள். தலைவனைப் பழித்தாள்; தலைவி அதை மறுத்துக் கூறுவாள் என்றும் அதன் வாயிலாக எழுச்சி பெறுவாள் என்றும் எண்ணியே பின் வருமாறு தோழி பழித்தாள்.

“பழைய அழகு இழந்த தோள் மெலிய, துன்ப நெஞ்சுடன் நாள்தோறும் உறங்காமல், பசலை பரவும் நிலையாகி முடிவதுதானோ, தலைவனோடு(காதல் தொடங்கிய காலத்தில் கிரித்து விளையாடிய பயன்?” என்றாள்.

தொல்கவின் தொலைந்த தோள்நலம் சாஅய்
 அல்லல் நெஞ்சமொடு அல்கலும் துஞ்சாது

பசலை ஆகி விளிவது கொல்லோ.....

விலங்குதிரை உடைதரும் துறைவனொடு

இலங்குஎயிறு தோன்ற நக்கதன் பயனே⁷³

தலைவியின் மெலிவுக்குக் காரணம் முருகனால் வந்த நோய் என்று பூசாரி வேலன் சொன்னான். அதைப் பெற்றோர் நம்பி வெறியாட்டம் நிகழ்த்தினார்கள். அப்போது தலைவி தெய்வத்தை வணங்க வேண்டிய நெருக்கடி ஏற்படும் நிலையில். தோழி குறுக்கிட்டு அதைத் தடுக்க முயன்றாள். உண்மையைக் குறிப்பாகப் புலப்படுத்தித் தலைவிக்கு உள்ளது காதல் நோய் என்பதை எல்லோரும் உணருமாறு செய்தாள்.

“முருகனை வழிபட்டு வரும் அறிவுள்ள பூசாரியே! சினம் கொள்ள வேண்டா. ஒன்று கேட்கின்றேன். பல்வேறு உரு உடைய சோறுகளோடு சின்ன ஆட்டையும் கொண்டு இவளுடைய நெற்றியையும் தடவி நீ வணங்கிப் பலி கொடுப்பாயானால், இவளைத் துன்புறச் செய்த மலை நாட்டுத் தலைவனுடைய மாலை அணிந்த மார்பும் இந்தப் பலியை உண்ணுமோ” என்று வேலனைக் கேட்டாள்.

முருகு அயர்ந்து வந்த முதுவாய் வேல!

சினவல் ஓம்புமதி; வினவுவது உடையேன்;

பல்வேறு உருவின் சில்அவிழ் மடையொடு

சிறுமறி கொன்று இவள் நறுநுதல் நீவி

வணங்கினை கொடுத்தி ஆயின் அணங்கிய

விண்தோய் மாமலைச் சிலம்பன்

ஒண்தார் அகலமும் உண்ணுமோ பலியே?⁷⁴

இவ்வாறு குறிப்பால் புலப்படுத்துதல் அல்லாமல் செவிலி நேரே கேட்டலும், தோழி அவளுக்கு நேரே விடை அளித்தலும் உண்டு. ‘இவள் இவ்வாறு மெலிந்து வாடக் காரணம் எதுவோ!’ என்று கேட்டச் செவிலிக்குத் தோழி பின்வருமாறு கூறினாள்:

“ஊழ் ஏற்படுத்தி அமைத்தல் அல்லாமல், அவருடைய உயர்ந்த தன்மையை அளந்து அறிவதற்கு நாம் யார்? வெறியாடுகிறவள் இது முருகனால் வந்த நோய் என்று கூற அதற்கு இவள் உடன்படவில்லை. அதன் பிறகு சுனையில் மலர்ந்த நீலமலரைப் பார்த்து உள்ளத்தில் வருந்தி அழுத கண்ணோடு என்னவோ துணிந்திருக்கிறாள். அவளுடைய துணிவு பழுது அன்று என்றே கூறவேண்டும்” என்றாள்.

பால்வரைந்து அமைத்தல் அல்லது அவர்வயின்

சால்பு அளந்து அறிதற்கு யாஅம் யாரோ?

வெறியாள் கூறவும் அமையாள் அதன்தலைப்

பைங்கண் மாச்சுனைப் பல்பிணி அவிழ்ந்த

வள்திழை நீலம் நோக்கி உள்அகைபு

அழுத கண்ணள் ஆகிப்

பருதன்று அம்ம ஆயிழை துணிவே ⁷⁵

சில வேளைகளில், நெருக்கடியான வேளைகளில் உண்மையைச் சொல்லி வாழ்க்கையைக் காக்கவேண்டியுள்ளது. அதற்கு அஞ்சாமை வேண்டும். அத்தகைய அஞ்சாமையுடன் கலந்த அறிவாற்றலைத் தோழியிடம் காணலாம்.

திருமண ஏற்பாடு செய்துவருவதாகக் கூறிச்சென்ற தலைவன் இன்னும் வரவில்லை. வேறு குடும்பத்தார் யாரோ பெண் கேட்க வீட்டிற்குள் வந்திருந்தார்கள். பெற்றோர் ஒருகால் அவர்களின் வேண்டுகோளுக்கு இசைந்து விட்டால் என் செய்வது என்று தலைவி வருந்தினாள். இந்த நெருக்கடியில் உண்மையைத் தவறாமல் அறிவித்தல் நல்லது என்று துணிந்தாள் தோழி. தலைவியிடம் பேசுவதுபோல நடித்துப் பெற்றோர்செவியில் விழுமாறு பின்வருமாறு கூறினாள்,

“இன்று எங்கே உள்ளானோ அவன்? உனக்கு அறிவு முதிரும் பருவத்தில் எம் வீட்டிற்கு நீ வருவாய் என்று கூறிக் கூந்தலைத் தடவிச் சென்றானே அவன் இன்று எங்கேயோ?” என்றாள்.

இன்றுயான் டையனோ தோழி...நாடன்

அறிவுகாழ்க் கொள்ளும் அளவைச் செறிதொடி

எம்இல் வருகுவை நீஎனப்

பொம்மை ஒதி நீவி யோனே. ⁷⁶

இவ்வாறு தோழி தலைவியிடம் பேசும் சொற்களைப் பெற்றோர் கேட்டு உண்மை உணர்ந்தார்கள். அயலார்க்குக் கொடுக்க மறுத்துவிட்டார்கள்.

திருமண ஏற்பாட்டுக்காகப் பிரிந்து செல்லும் தலைவனுடைய நெஞ்சில் கடமையுணர்ச்சி குறையாதபடி தோழி கூறிய சொற்கள் போற்றத்தக்கவை. செல்லும் ஊரில் வேறு கடமைகளை முன்னிட்டு இதை மறத்தலோ, தள்ளி வைத்தலோ நேரின், பிறகு நேரும் துன்பங்களுக்குத் தலைவி ஆளாகி வருந்துவாள் என எண்ணி, அவ்வாறு நேராவண்ணம் தலைவன் காக்கவேண்டும் என்ற முயற்சி இது.

“தாய் சினம் கொண்டு வருத்தும் காலத்திலும் வாய்விட்டு ‘அம்மா’ என்றே அழுகிற குழந்தை போல், நீ துன்பமே செய்தாலும் நல்ல வகையில் காப்பாற்றினாலும் உன் பொறுப்பில் உள்ளவள் இவள். இவளுடைய துன்பத்தைத் தீர்க்க வல்லவர் வேறு யாரும் இல்லை” என்று தலைவனிடம் கூறினாள்.

தாய்உடன்று அலைக்கும் காலையும் வாய்விட்டு

அன்னாய் என்னும் குழவி போல

இன்னா செயினும் இனிதுதலை யளிப்பினும்

நின்வரைப் பினள்ளன் தோழி

தன்னுறு விழுமம் களைஞரோ இலளே⁷⁷

தலைவி சோர்ந்து வருந்தும் காலத்தில் அவளைத் தோழி வெளியே அழைத்துச் சென்று, அவனுடைய மலையைக் காட்டுதல் உண்டு. மலையைக் கண்டால் அவளுள்ளம் ஆறுதல் பெறும் என்று நம்பியே அவ்வாறு செய்வாள்.

“அதோ பார், தோழி! அங்கே வந்து பார். நெகிழ்ந்து பெருமழை பெய்யத் தொடங்கியதால் அவர்நாட்டில் ஆரவாரமான மகளிர் கூட்டம் விரும்பி நீராடும் அருவியுடன் கழுவப்பட்ட நீலமணிபோல் தோன்றும் குளிர்ந்த நறுமணமுள்ள பொற்றைக் கற்கள் ஓங்கிய மலையை வந்து பார்” என்பாள்.

உவக்காண் தோழி அவ்வந் திசிலே

தொய்யல் மாமழை தொடங்கலின் அவர்நாட்டுப்

பூசம் ஆயம் புகன்றிழி அருவியின்

மண்ணுறு மணியின் தோன்றும்

தன்னுந்துறுகல் ஓங்கிய மலையே⁷⁸

தலைவி தலைவனது பிரிவை நினைத்து வருந்தும்போதெல்லாம் அவளுக்கு ஆறுதல் கூறித் தேற்றுவது தோழியின் கடமையாகும். நாள்தோறும் பற்பலவாறு கூறித் தலைவியின் மெலிந்து சோர்ந்த மனத்தைத் தேற்ற வேண்டியுள்ளது. என்ன சொல்லியும் தலைவி தேறாத நிலையில், தோழி அவள் மனத்தில் ஒரு மாறுதலை ஏற்படுத்தியாவது துயரத்தைக் குறைக்க முயல்வாள். வீட்டை விட்டு வெளியே வருதலும் துயரத்தைக் குறைக்கும் வழியாகும் என்று எண்ணி வெளியே அழைத்துச் செல்ல முயல்வாள்.

“முல்லை ஊர்ந்த பாறையின் மேல் ஏறிப்பார்த்து வருவோம். புறப்படு, மாலையில் ஊர்க்குத் திரும்பும் காளையுடன் வரும் பசுக் கூட்டத்தின் மணி ஓசையோ அல்லது, எடுத்த கடமையை முடித்த தலைமையுள்ளத்தோடு, ஏவலாளர் பக்கத்தில் போற்றிவர, ஈரமணலை உடைய காட்டு வழியில் வரும் தலைவருடைய தேரின் மணி ஓசையோ? அங்கு ஒலிக்கின்ற ஓசைகள் கேட்கின்றன. போய்ப் பார்த்து வருவோம்” என்பாள்.

முல்லை ஊர்ந்த கல்உயர் ஏறிக்

கண்டனம் வருகம் சென்மோ தோழி!

எல்ஊர்ச் சேர்தரும் ஏறுஉடை இனத்துப்

புல்ஆர் நல் ஆன் பூண்மணி கொல்லோ?
செய்வினை முடித்த செம்மல் உள்ளமொடு
வல்வில் இளையர் பிக்கம் போற்ற
ஈர்மணற் காட்டாற்று வருஉம்

தேர்மணி கொல் ஆண்டு இயம்பிய உளவே⁷⁹

தலைவன் தலைவியைப் பிரிந்து பரத்தையின் வீட்டில் சிலநாள் தங்கியிருந்து, பிறகு தன் வீட்டிற்குத் திரும்பினான். அதற்குமுன், தலைவியின் மனம் வெறுத்து ஊடல் கொள்ளாதிருப்பதற்காகச் சிலரிடம் சொல்லியனுப்பினான். அவன் சார்பாக வந்தவர்களை நோக்கித் தோழி தக்க இடித்துரை கூறினாள். நயமான சொற்களால் தலைவன் கேட்டு வருந்தும் வகையில் கூறினாள்.

“காலையில் எழுந்து தேரை ஆயத்தம் செய்து பரத்தையரைத் தழுவுவதற்காகச் சென்ற தலைவன் மிக விளக்கமான தோற்றத்தோடு இருக்கிறான் என்று அவனுடைய மனைவியாகிய இவள் மனம் கலங்குகிறாள். இதற்குக் காரணம் இவள் பிறந்த குடியின் பண்பே. இவ்வாறு உயர்குடியில் பிறத்தல் துன்பம் தருவதாக உள்ளது” என்றாள்.

காலை எழுந்து கடுந்தேர்ப் பண்ணி
வாலிழை மகளிர்த் தழீஇய சென்ற
மல்லல் ஊரன் எல்லின் பெரிது என
மறுவரும் சிறுவன் தாயே;

தெறுவது அம்ம இத் திணைப்பிறத் தல்லே⁸⁰

குடியைப் பழிப்பதுபோல், தலைவனுடைய தீய நடத்தையைக் கடிந்து கூறினாள்.

பரத்தையை நாடித் தலைவன் வாழும் வாழ்வை நயமுறக் கடிந்துரைத்த தோழி, தலைவன் தன் கடமை தவறாமல் வாழும் வாழ்வையும் எடுத்துரைத்து, அவன் உணர்த்து உருகும் வகையில் கூறினாள். “உலகத்தில் சிலர் காதலரை உற்று இன்புகிறார்கள்; தலைவியின் நிலைமை உள்ளத்தே காதலை வளர்த்து இன்புறும் அளவினது. ஊர்ந்து இன்புறாமல் இழுத்து இன்புறும் சிறுவர்களின் நடைவண்டி போன்றது இந்தக் காதல்” என்றாள்.

தச்சன் செய்த சிறுமா வையம்
ஊர்ந்து இன் புறாஅர் ஆயினும் கையின்
ஈர்த்து இன் புறாஉம் இளையோர் போல
உற்றுஇன் புறேஉம் ஆயினும் நல்தேர்ப்
பொய்கை ஊரன் கேண்மை

செய்துஇன் புற்றனெம்; செந்ந்தன வளையே”⁸¹

எண்ணத்தளவில் உள்ள இந்தக் காதலின் மகிழ்ச்சியாலேயே கைகள் மெலியாமல் வளையல்கள் செறியுமாறு உள்ளன என்று குறிப்பால் இகழ்ந்தாள்.

இல்லறம் மேற்கொண்ட தலைவன் தலைவியுடன் அன்பாக வாழ்ந்து வந்தான். அவன் கலை உணர்ச்சி உடையவன் ஆதலின் இசைக்கலை வல்ல பாணன் ஒருவன் அவன் உள்ளத்தைக் கவர்ந்து நெருங்கிப் பழகினான். இப்பழக்கம் எவ்வாறோ சிறு தீமைக்கும் காரணம் ஆயிற்று. பாணன் நட்பால் பரத்தையின் உறவு வாய்த்தது. சிலநாள் தவறான வாழ்க்கையில் தலைவன் ஈடுபட்டான். தவறு உணர்ந்து திருந்தும் நாள் வந்தது. வீட்டிற்குத் திரும்ப அஞ்சித் தயங்கினான். அதே பாணனுடைய உதவி பெற்றுத் திரும்ப எண்ணினான். முன்னே பாணனை அனுப்பித் தலைவியின் வெறுப்பைப் போக்க முயன்றான். சென்ற பாணன் தலைவியும் தோழியும் ஒருங்கிருந்தபோது தலைவனுடைய இனிய பண்புகளைத் திரும்பத் திரும்பப் பாராட்டி எடுத்துரைத்தான். அவன் சொன்னவற்றை எல்லாம் பொறுமையாகக் கேட்ட தோழி உடன்படுவாள்போல் தலையசைத்து, “ஆம்; தலைவன் எல்லோரிலும் இனியவன்; பேரன்பு உடையவன்; இந்த இனிமையும் அன்பும் வாழ்க்கையில் விளக்கக் கண்டிலோம்; பாணன் வாயால்தான் விளக்கக் காண்கின்றோம்” என்று எள்ளி நகையாடினாள். பாணன் குற்றத்தையும் தலைவன் தவற்றையும் இவ்வாறு ஒருங்கே கடிந்துரைத்த திறன் போற்றத்தக்கதாகும். தலைவனுக்கு அப்பண்புகள் இல்லை என்று மறுத்ததோடு பாணன் வாய் பொய் கூறும் வாய் என்று கடிந்துவிட்டாள். அதனோடு நிற்கவில்லை. அறிவற்ற சிறு பறவைகளின் வாழ்க்கையில் காணப்படும் கடமையுணர்ச்சியும் தலைவனுக்கு இல்லை என்பதைக் குறிப்பால் அறிவுறுத்தினாள். தன் மனைவி வீட்டினுள் தனித்திருந்து வருந்துமாறு விட்டு விட்டுத் தலைவன் ஆடல் பாடல்களில் திளைத்துப் பரத்தையின் வீட்டில் காலங்கழித்தல், அன்புடைமையும் அன்று, அறிவுடைமையும் அன்று என்பதைக் கூறாமல் கூறிவிட்டாள். ஊர்க்குருவியின் அன்பான இல்வாழ்க்கையை எடுத்துக்காட்டி அத்தகைய அன்பு வாழ்க்கை நடத்தும் வெற்றி தலைவனுக்கு அமையவில்லை என்று உணர்த்தினாள்.

“துள்ளும் நடை உடைய ஆண்குருவி கருப்பம் முதிர்ந்த பெண்குருவிக்கு முட்டை இடும் கூடு கட்டுவதற்காக இனிய கரும்பின் வெண்ணிறப் பூவைக் ‘கொழுதிக் கொண்டு வந்து கடமையைச் செய்கின்றது; அதுவன்றோ அன்பான இல்வாழ்க்கை?’ என்றாள்.

யாரினும் இனியன் பேரன் பினனெ

உள்ளுர்க் குரீஇத் துள்ளுநடைச் சேவல்

சூல் முதிர் பேடைக்கு ஈனில் இழையியர்

தேம்பொதிக் கொண்ட தீங்கழைக் கரும்பின்

நாறா வெண்பூக் கொழுதும்

யாணர் ஊரன் பாணன் வாயே.”⁸²

அறிவற்ற குருவி தன் துணை துன்பமுறாமல் வாழ்வதற்காக முயற்சி செய்வதும், அதற்கு உரிய கூடு கட்டும்போது முட்டை இடுவதற்கு உரிய இடம் மெத்தென்று அமைவதற்காகக் கரும்பின் மெல்லிய பூவைக் கொழுதிக் கொண்டு வருவதும் வியத்தற்குரிய செயல்களாகும். இவற்றை எடுத்துரைப்பதன் வாயிலாகத் தலைவனுடைய மாறான ஒழுக்கம் துணைவியைப் புறக்கணித்து அவள் தனித்துத் துன்புறுமாறு செய்த தீமை தோழியால் கடுந்துரைக்கப்பட்டது. இவ்வாறு நயமுற எடுத்துரைத்த தோழியின் பேச்சுத்திறன் பாராட்டிற்கு உரியதாகும்.

இத்தகைய திறன் வாய்ந்த தோழியுடன் பழகிய தலைவியும் பேச்சுத்திறன் மிக்கவளே. அவள் தலைவனிடமும் பிறரிடமும் கூறும் சொற்களிலும் அறிவின் ஆழமும் நயமும் பொதிந்து கிடக்கின்றன.

பரத்தையை விட்டுப் பிரிந்த தலைவன் தலைவியுடன் இருந்து மீண்டும் அன்பான இல்வாழ்க்கை நடத்திவந்தான். தான் அவளை விட்டுப் பிரிந்து செய்த குற்றத்தை அவள் அடியோடு மறந்துவிட்டு அன்புடன் தன்னைப் போற்றுவதாக எண்ணிவிட்டான். தலைவி அந்த அளவிற்கு அவனிடம் அன்பு காட்டியது உண்மைதான். ஆனால் அவன் இழைத்த குற்றத்தை அவள் மறக்கவில்லை. அத்தகைய குற்றத்தை அவன் மீண்டும் செய்யாதவாறு தடுத்துக் காக்க வேண்டும் என்று விழிப்புடன் இருந்தாள்.

அவளுடைய அன்பைப் பாராட்டத் தொடங்கிய தலைவன் “நாம் இருவரும் என்றும் இவ்வாறு வாழ்தல் வேண்டும்” என்றான். தலைவி அந்த வாய்ப்பைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு தக்க மறுமொழி கூறினாள். “இப்பிறப்பில் மட்டும் அன்று; இப்பிறப்பு மாறி மறுபிறப்பு வரின்மேல் நீயே என் கணவன் ஆதல் வேண்டும். யானே உன் நெஞ்சம் விரும்புவன் ஆதல் வேண்டும்” என்றாள்.

இம்மை மாறி மறுமை யாயினும்

நீயர் கியர்எம் கணவனை

யானா கியர்நின் நெஞ்சு நேர் பவளே.”⁸³

“மறுமையிலும் நீயே என் கணவனாதல் வேண்டும்” என்ற தலைவி “யானே நின் மனைவியாதல் வேண்டும்” என்று சொல்லியிருந்தால் அது தலைவன் நெஞ்சை உறுத்தியிருக்காது. “இத்தகைய உனக்கு மனைவியாகப் பிறப்பதால் பயனில்லை; மனைவியை விட்டுத் துறக்கவல்லவன் நீ; உனக்கு மனைவியாய் அமைவதை விடப் பரத்தைபோல் உன் உள்ளத்தைக் கவரும் ஒருத்தியாக அமைவதே மேல். ஆதலின் மறுமையில் உனக்கு மனைவியாகப் பிறப்பதில் பயனில்லை” என்னும் இத்தனை

கருத்துக்களையும் ஒரே தொடரால் நெஞ்சு நேர்பவள் என்ற ஒரே தொடரால் உணர்த்தி விட்டாள் தலைவி. புறத்தொழுக்கம் மேற்கொண்டு தவறிழைத்த தலைவனை இதைவிடக் கடுமையாகக் கடிந்துரைக்க வழி இல்லை. ஆயினும் இந்தக் கடிந்துரை வரம் வேண்டுதல் போன்ற நயமான முறையில் இனிய சொற்களால் அமைந்ததுதான் சிறப்பாகும்.

வாழ்வியல் உண்மைகள்

மகளிர் தாங்கள் வாழ்ந்த வாழ்க்கையின் பயனை உலகிற்கு அறிவுறுத்துகிறார்கள். அன்பால் வளர்வது காதல்; அன்பின் காரணமாக இனிமையே பேசி இனிமையே செய்து காதலை வளர்ப்பவர் காதலர். அத்தகைய காதலரின் வாழ்க்கையிலும் எப்படியோ சிறு மாசு புகுந்து துன்பம் விளைதல் உண்டு. இன்பமே வாழ்க்கை என்று இருந்த காதலரின் அன்பான நெஞ்சில் இந்தத் துன்பம் முள்போல் தைத்து வருத்தும், இது என்றும் உள்ள உலக இயல்பு. ஆயினும், பண்பட்ட காதலர் அந்தத் துன்ப முள்ளால் கலங்காமல் காதலை வெறுக்காமல் அன்பை மேன்மேலும் வளர்த்து வாழ்ந்தால், மீண்டும் துன்பமற்ற இனிய காதல் வாழ்க்கையைப் பெறுதல் முடியும்.

சிறந்த காதல் வாழ்க்கையால் ஒன்றுபட்டு வாழ்ந்தனர் இருவர். அவர்களுள், ஆணின் வாழ்க்கையில் சிறுமாசு புகுந்தது. அவன் சில நாட்களாகத் தன் வீட்டுக்கு ஒழுங்காக வருதல் இல்லை. தன் மனைவியிடம் முன்போல் நெஞ்சு கலந்த பேச்சுப் பேசி மகிழ முடியவில்லை. குற்றம் உள்ள நெஞ்சினன் ஆகையால், கரந்து பழகினான்; உள் ஒன்று வைத்துப் புறம் ஒன்றாகப் பழகினான். அவனிடம் குன்றாத அன்பு கொண்டு வாழ்ந்த அவனுடைய மனைவி இதை உணர்ந்து வருந்தினாள். இத்தனை காலமும் சிறந்த காதலன் என்று தன் காதலனைப் பற்றி பெருமிதமான எண்ணம் கொண்டிருந்தவள் அவள். தன் காதலனோடு வாழும் வாழ்க்கை போல் இனியது வேறு எதுவும் உலகில் இல்லை என்று நம்பியவள் அவள். ஆனால் அவ்வளவு இனிய வாழ்க்கைக்குக் காரணமாக இருந்த காதலனே இன்று துன்பம் விளைவதற்குக் காரணமாக இருப்பதை எண்ணி நொந்தாள். இனிது செய்துவந்தவர் இப்போது இவ்வாறு இன்னா செய்கின்றாரே என்று எண்ணி எண்ணி நெஞ்சம் புண்பட்டாள்.

அப்போது அவளுடைய கண்கள் தெரு முற்றத்தைக் கடந்து பார்த்தன. அங்கே சாலையின் ஓரத்தே அழகான பூக்கள் சில தரையில் மலர்ந்து விளங்குவதைக் கண்டாள். அவ்வளவு கவர்ச்சியான அந்த காட்சியை உற்று நோக்கினாள். அந்தப் பூக்கள் இன்ன பூக்கள் என்பது அவளுக்கு உடனே நினைவுக்கு வந்தது. அந்தப்பூக்கள் நெருஞ்சிப்பூக்கள். அவற்றைச் சில நாட்களுக்கு முன் மிதித்து

வருந்தியவள் அவள். அப்போது அந்த நெருஞ்சியின் முட்கள் அவளுடைய காலில் பட்டு நோகச் செய்தன. அதையும் நினைத்துக் கொண்டாள். “இவ்வளவு அழகாகத் தோன்றுகிற இந்த நெருஞ்சிப் பூக்கள் நாளை முட்களாகத் தோன்றிக் காலை வருத்தப் போகின்றன! அழகான பூக்களுக்கு அடியில் நெருஞ்சி முட்களின் வளர்ச்சி கிடக்கிறது. முதலில் இனிய பூக்கள்; பிறகு அதே நெருஞ்சிச் செடியில் இன்னா செய்யும் முட்கள்! இப்படித்தான் காதலரின் அன்பும் உள்ளது. முதலில் இனிய செய்கின்றார்; பிறகு இன்னா செய்கின்றார்! என்னைப் பிரிந்து துன்புறச் செய்கின்றார்! நினைத்தால் என் நெஞ்சம் நோகின்றதே” என்று எண்ணினாள்.

தலையிலே பூத்து மிதிபடும் சிறிய நெருஞ்சியைப் பலரும் காண்கிறார்கள். ஆனால் அள்ளுர் நன்முல்லையார் என்னும் புலவர்க்கு அந்த நெருஞ்சி ஒரு பெரிய உண்மையினை உணர்த்துகின்றது. மதிப்பற்றுக் கிடக்கும் நெருஞ்சி, மிக உயர்ந்த காதல் வாழ்க்கையை பற்றிய உண்மையை உணர்த்திவிடுகின்றது.

நோம்என் நெருஞ்சே! நோம்என் நெஞ்சே!

புன்பலத்து அமன்ற சிறியிலை நெருஞ்சிக்

கட்கின் புதுமலர் முட்பயந் தாஅங்கு

இனிய செய்தநம் காதலர்

இன்னா செய்தல் நோம்என் நெஞ்சே!⁸⁴

இனிமை வளரும் வாழ்வு

நட்பைப்பற்றி விளக்கிய புலவர் ஒருவர், படிப்படியாக வளரும் நட்பே சிறந்தது என்று கூறியுள்ளார். கரும்பில் நுனிப்பகுதி சுவை குறைந்தது. அடிப்பகுதி சுவை மிகுந்தது. கீழ்மக்கள் நட்பு, தொடங்கும்போது மிக்க இனிமையுடன் அமைந்து, வர வர அன்பு குறைந்து தேய்ந்து போகும். அது, கரும்பை அடிப்பகுதியிலிருந்து தின்று நுனிப்பகுதியில் முடிவது போன்றது என்கிறார். மேன்மக்களின் நட்பு, சுவை குறைந்ததாகத் தொடங்கினாலும் வர வர அன்பு வளர்ந்து பெருகுவது. அது நுனிக் கரும்பை தின்னத் தொடங்கிப் படிப்படியே அடிக் கரும்பின் சுவை காண்பதைப் போன்றது என்கிறார். நட்பைப் பற்றிக் கூறிய அந்தக் கருத்து, காதலுக்கு ஓரளவு பொருந்த தொடங்கும்போது நுனிக் கரும்பு போல் சுவை குறைந்ததாக இருத்தல் கூடாது. கரும்பின் இடைப் பகுதி போல அளவான சுவையாவது இருத்தல் வேண்டும். இல்லறத்தில் பண்படப் பண்படக் காதலரின் அன்பு மேன்மேலும் வளர்ந்து முதிர வேண்டும்.

பழந்தமிழ் நாடு அத்தகைய நாகரித்தைக் கண்ட நாடு. காதலைப் பற்றியும் இல்லறத்தைப் பற்றியும் கணக்கற்ற சொல்லோவியங்களைப் படைத்துத் தந்த

பெருமை பழந்தமிழ் நாட்டிற்கு உண்டு. அகநானூறு என்னும் பழைய நூலில் அஞ்சியத்தை மகள் நாகையார் என்பவர் பாடிய பாட்டு ஒரு சான்றாக உள்ளது.

பாடியவர் பெண்பாற் புலவர். பாட்டில் நிகழும் பேச்சு ஒரு பெண்ணின் நன்மொழி. அவள் திருமணம் ஆனவள். பல ஆண்டுகள் இல்லறம் நடத்திப் பண்பட்டவள். ஒரு நாள் தன் வாழ்க்கையைப் பற்றித் தன் உயிர்த் தோழியோடு பேச வேண்டிய தேவை ஏற்படுகிறது. அன்று அவளிடம் சொல்கிறாள்:

“தோழி! எங்கள் வாழ்க்கை சிறந்த வாழ்க்கை. என் கணவரைப் பற்றி நான் என்ன சொல்வேன்! இசைக் கலையில் எனக்குள்ள ஆர்வம் உனக்குத் தெரியும். பண்ணிலும் திறத்திலும் இனிமை கண்ட பெண் நான். ஆனால் என் கணவர் எனக்கு அவற்றை விட இனியவராக இருக்கிறார். இன்னும் ஒன்று சொல்வேன். இனியவர் என்று உணர்ந்து தான் அன்று அவரைத் திருமணம் செய்துகொண்டேன். அந்தத் திருமண நாளையிட மிக இனியவராகவே இன்று உணர்கிறேன்” என்கிறாள்.

எண்ணுமுறை நிறுத்த பண்ணினுள்ளும்

புதுவது புனைந்த திறத்தினும்

வதுவை நாளினும் இனியனால் எமக்கே⁸⁵

பொல்லாத உலகம்

உலக வாழ்க்கையில் இன்ப நிகழ்ச்சிகளையும் காண்கிறோம்; துன்ப நிகழ்ச்சிகளையும் காண்கிறோம். பிறருடைய கேளிக்கை விருந்து முதலியவற்றில் மகிழ்கிறோம்; துயரம் நோய் முதலியவற்றில் வருந்துகிறோம். நமக்காக இன்பமோ துன்பமோ வரும்போது வேறு வழியே இல்லை; இன்பமும் துன்பமும் பட்டே ஆக வேண்டும். ஆனால், பிறருடைய இன்பமும் துன்பமும் காணும்போது, என்ன செய்கிறோம்? பொறாமைக்கு இடம் தரும் நெஞ்சம், பிறருடைய இன்பத்தைக் கண்டு வருந்துவது உண்டு. துன்பத்தைக் கண்டு மகிழ்வதும் உண்டு. அந்த நிலை வேறு. ஒரு தொடர்பும் இல்லாத இடத்தில் இன்ப நிகழ்ச்சியைக் காணின், பொதுவாக மனம் மகிழ்தல் இயற்கை; துன்ப நிகழ்ச்சியைக் காணின் மனம் வருந்துதலும் இயற்கை.

அவ்வாறு பிறர் இன்பத்தைக் கண்டு மகிழ்ந்து, உடனே அதை மறந்து, பிறர் துன்பத்தைக் கண்டு வாடுவதும் பிறகு அதையும் மறந்து விடுவதும் மக்களின் இயல்பு.

ஊழ்வினை பற்றிய கருத்து ஒருபுறம் இருப்பினும் அதையும் கடந்து எண்ணி உணரும் தன்மையது. எல்லாரும் இன்பமாக வாழும் வகையில் உலகம் அமையக் கூடாதா என்று அவர்கள் ஏங்குவர். அந்த ஏக்கத்தின் விளைவாக, உலக அமைப்பைப் பற்றி வெறுப்பும் தோன்றுதல் உண்டு. எல்லோரும் நன்றாக வாழ்ந்து மகிழ வேண்டும்

என்று பரந்த உள்ளத்தோடு உணரும் நெஞ்சில் இத்தகைய ஏக்கமும் வெறுப்பும் தோன்றுவது இயல்பு.

புலவர் ஒருவர் ஓர் ஊரில் நடந்து சென்றார். ஒரு வீட்டில் யாரோ இறந்துபோக அங்கே அழுகையின் ஒலியும் சாப்பறையின் ஒலியும் கேட்டன. என்ன துன்பம் இது என்று நெக்குருகி நின்றார். பிறகு அப்பால் சென்றார். அடுத்த தெருவில் ஒரு வீட்டில் திருமணம் நடைபெற்றது. அந்த மண வீட்டில் திருமணக் குழுவின் ஒலிகேட்டது. அப்பால், நகர்ந்தார். கணவனும் மனைவியுமாக வரும் மக்களைக் கண்டார். மகளிர் பூவும் அணிகலன்களும் அணிந்து பொலிவாக விளங்கியதைக் கண்டார். சிறிது அப்பால் சென்றபின், நேர்மாறான காட்சியைக் கண்டார். அங்கே கணவரைப் பிரிந்த மகளிர் துயரத்தால் கண் கலங்கி வாடி நின்றலைக் கண்டார். அவருடைய உள்ளம் கலங்கியது; பெரு மூச்சுவிட்டார். “இது என்ன உலகம்! இப்படியும் இந்த உலகத்தைப் படைக்க வேண்டுமா? படைத்தவன் இரக்கத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட நல்ல பண்பு இல்லாதவன். அதனால் தான் இப்படிப் படைத்திருக்கின்றான். இந்த உலகம் துன்பமானதாக உள்ளது. இதன் இயல்பு உணர்ந்தவர்கள் இதனிடத்தில் என்ன என்ன இன்பங்களைக் காண்கிறார்களோ. காணட்டும்” என்றார். ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் தமிழ்நாட்டில் வாழ்ந்த பக்குடுக்கை நன்கணியார் என்ற புலவர் இவ்வாறு உணர்ந்து பாடியுள்ளார்.

ஓரில் நெய்தல் கரங்கொரில்

ஈர்ந்தண் முழுவின் பாணி ததும்பப்

புணர்ந்தோர் பூவணி அணியப் பிரிந்தோர்

பைதல் உண்கண் பனிவார்பு உறைப்பப்

படைத்தோன் மன்றஅப் பண்பி லாளன்

இன்னாது அம்ம விவ் வுலகம்

இனிய காண்கிதன் இயல்புணர்ந் தோரே⁸⁶

உலகத்தில் பெரும்பாலும் துன்பமே உள்ளது; ஆதலின் அத்துன்பத்திற்கு இடையே இனியவை சில இன்பப் பகுதிகள் சில இருப்பின, அவற்றைத் தேடிக்காண்க; அந்தச் சிலவற்றையும் பாழாக்கிட வேண்டா என்று அறிவுறுத்துவதாகக் கொள்ளலாம். மேற்கு நாட்டுத் தத்துவ ஞானிகளில் ஒரு வகையார் அவ்வாறு துன்பத்திற்கு இடையே இன்பத்தை நாடும் இயல்பினர் என்பர்.

பழந்தமிழ் நாட்டு ஆடல்பாடல் கலைகளில் வல்லவர் பாணர் கூத்தர் விறலியர் பொருநர் என்று பாகுபாடு செய்து கூறப்படுவர். அவர்கள் இவ்வாறு வறுமையின் நெருக்கடிக்கு ஆளாகி வருந்திய வருத்தமும், வெளியூர்களுக்குச் சென்று உணவு தேடி அலைந்த அலைவும், கொடை வளமுள்ள வள்ளல்களை நாடி நெடுந்தொலைவு நடந்து சென்ற துன்பமும் பழந்தமிழ் இலக்கியத்தால் அறியப்படுகின்றன. பழந்தமிழ்

இலக்கியத்தில் ஆற்றுப்படை என அமைந்துள்ள பகுதிகள் கலைஞரின் இத்தகைய வாழ்க்கையை எடுத்துக் கூறுகின்றன.

இவர்கள் வறுமையில் நொந்து ஊர் ஊராக அலைந்து செல்லும்போதும், வழியில் உள்ள ஊர்களில் பசி தீர உணவு பெற்று உயிர்வாழும் வாய்ப்பு இருந்தது. ஊர் தோறும் முன் பின் அறியாத வீடுகளில் உணவு உண்டு நடந்து சென்று வள்ளல் ஒருவனை அடைந்த பின்பே, அவர்களுடைய வறுமைத் துன்பம் தொலையும். அவ்வாறு வறுமை தீர்ந்து மகிழ்ந்து திரும்பும் கலைஞர் வரும் வழியில் தம்போல் கலைஞர் எவரேனும் வாடியிருக்கக் கண்டால், அவரை அன்போடு கண்டு பேசி “வருந்த வேண்டா; சோர்வுற வேண்டா; இன்ன வள்ளலை நாடினால் வறுமை தீரும். அதற்குரிய வழி இது” என்று வழி காட்டுவர். இவ்வாறு வழி காட்டி அனுப்புவதால்தான் இந்த இலக்கியப் பகுதிக்கு ஆற்றுப்படை என்று பெயர் அமைந்தது.

இப்படி வழிகாட்டும்போது, வறுமை தீர்ந்த கலைஞர் எந்த எந்த ஊர் வழியாகச் செல்ல வேண்டும் என்பதைத் தெளிவாகக் கூறி, அந்த அந்த ஊர் மக்கள் வரவேற்று அன்போடு உணவு அளிக்கும் முறையையும் கூறுவர். அந்த ஊர்களின் வழியாகத் தாம் முன் சென்று வந்த காரணத்தால் தம் அனுபவத்தையே கூறுவதாகக் கொள்ள வேண்டும். அந்தப் பகுதிகளைக் கற்கும்போது பழந்தமிழ் நாட்டில் வறுமை மிகுந்த காலங்களிலும் ஊர்தோறும் வீடுதோறும் விரும்பத்தோம்பும் அறம் குன்றாமலிருந்ததென அறியலாம்; தம்வீட்டில் தமக்குக் கிடைத்தது எதுவோ, அதை வழிப்போக்கராகிய கலைஞர்க்குக் கொடுத்து உதவிய அவருடைய பசியைத் தீர்த்து மகிழ்ந்த மகிழ்ச்சியைக் காணலாம்.

நல்லியக் கோடன் என்னும் வள்ளலிடம் போய் வறுமை தீரப் பரிசில் பெற்று வந்த பாணன் ஒருவன் மற்றொரு பாணனுக்கு வழிகாட்டுவதாக அமைந்தது சிறுபாணாற்றுப் படை என்பது. அதில் வறுமை தீர்ந்த பாணன் ஆமூரில் உழவர் விருந்தோம்பும் முறையைக் குறிப்பிடுகின்றான். உழவர் குடும்பத்தில் கைக்குற்றல் அரிசியலான சோறும் நண்டும் பீர்க்கங்காயும் கலந்த கூட்டும் கிடைக்குமாம். கிடைக்கக்கூடிய உணவின் சிறப்புப் பெரிது அன்று; விருந்தோம்பும் முறையே போற்றத்தக்கது. வீட்டுத் தலைவி பாணனை வரவேற்று உணவு நல்கியபின், பாணன் விடை பெற முயல்வான். அப்போது, தான் கூறினாலும் எளிதில் தடுக்க முடியாது என்று, “இருங்கள், போகவேண்டா” எனத் தன் மக்களைக் கொண்டு முறை சொல்லிப் பேசித் தடுக்க முயல்வாளாம்.

ஆமூர் எய்தின்

உறன்கெழு நோன்பகட்டு உழவர் தங்கை

தொடிக்கை மகடுஉ மகமுறை தடுப்ப

இருங்காழ் உலக்கை இரும்பு முகம் தேய்த்த

அவைப்புமாண் அரிசி அமலைவெண் சோறு

கவைத்தாள் அலவன் கலவையொடு பெறுகுவீர்.⁸⁷

வறுமையால் வாடிச் செல்லும் வழிபோக்கராகிய கலைஞர்க்கு முன்பின் அறியாத குடும்பங்களில் இவ்வாறு வரவேற்பு, விருந்து, வேண்டுகோள் எல்லாம் நடைபெற்ற காட்சி இலக்கியத்தில் பொறித்துவைக்கப்பட்டுள்ளது.

இயல் முடிவுகள்

- 1) அறத்துப்பாலிலே வாழ்க்கைத் துணை நலம் என்ற அதிகாரம் இல்லாளின் பெருமையைப் பேசுவதோடு அவளது கடமைகளையும் கண்முன் நிறுத்தும்.
- 2) பழந்தமிழ் நாட்டிற் பெண்பாலாருட் பலர் புலவலராய் விளங்கியது பழந்தமிழலக்கியங்களால் அறியப்படுகிறது.
- 3) காக்கையைப் பற்றித் தமது பாடலிலே பாடிய சிறப்பினால் பெண்மணியார் ஒருவர் காக்கை பாடினியார் என்று பெயர் பெற்றார்.
- 4) வீரக் குடியிற் பிறந்த மகளது சிறப்பைக் குறித்து ஓக்கூர் மாசாத்தியார் என்னும் புலவர் பாடியுள்ளார்.
- 5) பெண்பாலாருட் பலர் அக்காலத்திற் சிறந்த புலவராய் இருந்தனர் என்பது மாத்தரமின்றி, அப்புலவருட் சிலர் குறவர் குடியில் பாணர் குடியில், குயவர் குடியில் தோன்றி விளங்கியவர் என்பதும் அறியப்படுகிறது.
- 6) சங்க காலத்தில் பெரும்பான்மையாகக் கற்பு முல்லையோடு தொடர்பு படுத்தப் பெற்றுள்ளது.
- 7) கற்பு என்ற கோட்பாடு பெண்கள் அனைவருக்கும் உரியதெனினும் சங்க காலத்தில் திருமணமான பெண்களிடமே அது முழுமையாக எதிர்பார்க்கப் பெற்றுள்ளது.
- 8) முல்லைப்பாடல்கள் இல்லறப் பண்பை விளக்கிச் சென்றுள்ளமை போன்றே போர் பற்றியான குறிப்புக்களையும் இப்பாடல்கள் விளக்கிச் சென்றுள்ளன.
- 9) பெரும்பான்மையான முல்லைப் பாடல்களில் மழை பற்றியான குறிப்புகள் இடம் பெற்றுள்ளன.
- 10) கலித்தொகையில் மழை பெய்விக்கும் ஆற்றல் உடையவள் பெண் எனக் கூறிப்பெற்றிருக்க அதை ஒட்டி எழுதப்பெற்ற சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை உள்ளிட்ட பிற இலக்கியங்களும் இக்கருத்தை உள்வாங்கிக் கொண்டுவிட்டன.
- 11) சங்ககாலச் சமுதாயத்தில் திருமணம் ஆகாத பெண்கள் பூச்சூடிக் கொள்ளுதல் இல்லை என்பதைச் சில சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் வழி அறிய முடிகின்றது.
- 12) அகப்பொருட் பாடல்களுள் வரும் தோழி அனுபவம் மிக்கவள். அனுபவத்தால் அறிவும் திறனும் பெற்றவள். அவளுடைய உறவு, தலைவியின் வாழ்வுக்கு உறுதுணையானது.
- 13) பழந்தமிழ் நாட்டு ஆடல்பாடல் கலைகளில் வல்லவர் பாணர் கூத்தர் விறலியர் பொருநர் என்று பாகுபாடு செய்து கூறப்படுவர்.

அடிக்குறிப்புகள்

1. காமாட்சி குமாரசாமி, வள்ளுவர் காட்டிய பெண்மை, ப. 120
2. குறள்., 1088
3. மேலது., 1122
4. மேலது., 51
5. மேலது., 52
6. மேலது., 53
7. மேலது., 57
8. பதிற்றுப்பத்து
9. மேலது.,
10. காக்கைப்பாடியார், புறம்.,
11. புறம்.,
12. ஒக்கர் மாசாத்தியார், அகம்.,
13. புறம்.,
14. நப்பசலையார், புறம்.,
15. புறம்.,
16. கிள்ளி வளவன்.,
17. நற்., பா.142
18. சிறுபாண்.,
19. அகம்., பா.274
20. முல்லை., வரி.210
21. மேலது., வரி.215
22. குறிஞ்சிக்கலி., வரி.300-301
23. பாலக்கலி., வரி.314
24. நெய்தல்கலி., வரி.325
25. குறுந்., பா.338
26. தொல்., நூ.23
27. விஜயலெட்சுமி., 1994
28. அகம்., பா.12, 20, 35, 60, 120
29. குறுந்., பா.338
30. அகம்., பா.33
31. மேலது., பா.114
32. அகம்., பா.339

33. மேலது., பா.44
34. மேலது., பா.104
35. நற்., பா.42
36. குறிஞ்சிக்கலி., பா.39
37. பாலைக்கலி., வரி.16
38. குறுந்., பா.252
39. புறம்., பா.122
40. மேலது., பா.198
41. பதிற்., பா.4, வரி.1
42. அகம்., பா.4
43. மேலது., பா.304
44. அகம்., பா.164
45. குறுந்., பா.351
46. நற்., பா.394
47. குறுந்., பா.200
48. மேலது., பா.270
49. மேலது., பா.270
50. பாலைக்கலி., வரி.16
51. நற்., பா.31
52. மேலது., பா.248
53. குறுந்., பா.21
54. தொல்., நூற்.140
55. பதிற்., பா.43
56. மேலது., பா.59
57. மேலது., பா.80
58. அறவாணன்., 1992: 279
59. குமுதம்., 13.01.2003
60. அகம்., பா.240
61. கலி., பா.39
62. புறம்., பா.293
63. மேலது., பா.147
64. குறுந்., பா.192
65. தொல்., நூற்.77
66. மணிமேகலை, ஊர் அலர் காதை., வரி.114-119

67. புறம்., பா.246
68. மேலது., பா.250
69. அகம்., பா.353
70. குறுந்., பா.18
71. மேலது., பா.69
72. மேலது., பா.23
73. மேலது., பா.381
74. மேலது., பா.362
75. மேலது., பா.366
76. மேலது., பா.379
77. மேலது., பா.397
78. மேலது., பா.367
79. மேலது., பா.275
80. மேலது., பா.45
81. மேலது., பா.91
82. மேலது., பா.85
83. மேலது., பா.49
84. மேலது., பா.202
85. அகம்., பா.252
86. புறம்., பா.194
87. நாலடியார்., பா.35

இயல் - 4

மகளிரின் பழக்க வழக்கங்கள்

கற்பனை எவ்வளவு புனைந்து கூறப்படினும், அதனுடன் வாழ்க்கையின் பகுதிகள் கலந்தே விளங்கும். பாடும் புலவர், தம் காலத்து மக்களின் பழக்க வழக்கங்களைக் கலந்து கற்பனைகளை அமைத்தல் இயல்பு. அவர்கள் படைத்து நல்கும் கற்பனைகள், யாதொரு பற்றும் இன்றி வானத்தில் திரியும் கோட்டைகள் அல்ல; மண்ணில் வேருன்றி விண்ணோக்கி எழும் மரங்களையும் மரங்களில் கூடு கட்டி வானில் பறந்துலவும் பறவைகளையும் போன்றவைகள் அவர்களின் கற்பனைகள். ஆதலின், அவர்களின் காலத்துப் பழக்கவழக்கங்கள் பலவும் பாட்டுக்களில் இடம் பெற்று விளங்குகின்றன. சங்ககால மகளிர் காதல், இறை நம்பிக்கை, சகுனம் பார்த்தல், இல்வாழ்க்கை, தொழில், பொழுதுபோக்கு, குடும்பம் பேணல் போன்ற பழக்கவழக்கம் உடையவராகத் திகழ்ந்தனர்.

மனைவி சொன்னபடி நடக்கிறான் ஒருவன். ‘அவள் எழு என்றால் எழுகிறான், இரு என்றால் இருக்கிறான்’ என்று உலகில் அப்படிப்பட்டவனைக் குறை கூறுவது வழக்கம். தோலால் செய்த பாவையைக் கண்ணாடிக்குள் வைத்துக் கயிற்றால் இயக்குவார்கள். பொம்மையாட்டம் அல்லது பாவைக் கூத்து என்று அது கூறப்படும். ஆட்டிவைத்தபடி கையையும் காலையும் ஆட்டுகின்ற அந்த பாவைப்போல், மனைவி விரும்பிச் சொன்னபடி அந்தக் கணவன் நடக்கின்றானாம்.

“கையும் காலும் தூக்கத் தூக்கும்

ஆடிப் பாவை போல

மேவன செய்யும்தன் புதல்வன் தாய்க்கே”¹

காதல் பழக்கம்

முன் பழகியறியாத ஒருவனும் ஒருத்தியும் தக்க இளமையில் ஒருவரை ஒருவர் கண்டு பழகிக் காதல் கொண்டு மணப்பது உண்டு. அவ்வாறு காதல்கொண்ட தலைவன் தலைவியைப் பார்த்துப் பின்வருமாறு கூறுகிறான்.

“என் தாயும் உன் தாயும் யார் யாரோ? என் தந்தையும் உன் தந்தையும் எந்த முறையில் உறவினர்? யானும் நீயும் இதற்குமுன் எவ்வகையில் ஒருவரை ஒருவர்

அறிவோம்? செந்நிலத்தில் பெய்த மழைநீர் பிரியாவண்ணம் கலத்தல் போல், அன்புடைய நம் நெஞ்சங்கள் (ஒரு வகைத் தொடர்பும் இல்லாமலே) கலந்து ஒன்றுபட்டனவே” என்கிறான்.

“யாயும் ஞாயும் யாரா கியரோ
எந்தையும் நுந்தையும் எம்முறைக் கேளிர்
யானும் நீயும் எவ்வழி அறிதும்
செம்புலப் பெயல் நீர் போல
அன்புடை நெஞ்சம் தாங்கலந் தனவே”²

பாட்டில் உள்ள உவமைச் சிறப்பால், புலவர் ‘செம்புலப் பெயனீரார்’ எனப்பட்டார்.

தலைவன் தலைவியின் சிறுவயது பழக்கம்

தலைவனும் தலைவியும் இளமை முதல் பழகியவர்களாக இருந்து, உற்ற வயது வந்த போது காதல் கொண்டு காதலராவதும் உண்டு. மோதாசனார் பாடிய பாட்டு இதற்கு நல்ல எடுத்துக் காட்டாகும்.

இவ்வாறு சிறுவர்களாக இருந்தபோதே பழகிய இருவர் காதலராகிப் பெற்றோர் அறியாமல் வெளியூர்க்குப் புறப்பட்டுச் செல்கின்றனர். அவர்களை வழியில் கண்டவர்கள் பின்வருமாறு தம்முள் சொல்லிக் கொள்கின்றனர்.

“இவன் இவளுடைய கூந்தலைப் பற்றி இழுக்கவும், இவள் இவனுடைய சிறிய தலையின் முடியை இழுத்து விட்டு ஓடவும், அன்புடன் வளர்க்கும் செவிலித்தாயர் விலக்கவும் விலகாமல் காரணமற்ற சிறு சண்டைகள் செய்துகொண்டிருப்பார்கள். அந்தக் காலம் கடந்தது. ஊழ்வினையே! நீ நல்லது செய்துள்ளாய்! மென்மையான இரட்டை மலர்களால் தொடுத்த மாலை போன்ற இந்த இருவரும் மணந்து மகிழும் இயற்கையைக் காட்டினாய்” என்கிறார்கள்.

“இவன் இவள் ஐம்பால் பற்றவும் இவள் இவன்
புந்தலை ஓரி வாங்கினள் பரியவும்
காதற் செவிலியர் தவிர்ப்பவும் தவிராது
எதில் சிறுசெரு உறுப மன்னோ;
நல்லை மன்ற பாலே மெல்லியல்
துணைமலர்ப் பிணையல் அன்ன இவர்
மணமகிழ் இயற்கை காட்டி யோயே”³

தலைவன் பிரிந்து சென்றிருந்த நாட்களில் தலைவி தன்னைப் புனைந்துக் கொள்ளமாலும் கூந்தலில் மலர் சூடாமலும் இருந்தாள் என்று அறியப்படுகிறது.

இளவேணிற் கால துன்பம்

வெளிநாட்டுக்குச் சென்ற தலைவர் விரைவில் திரும்பி வருவார் என்று தோழி ஆறுதல் கூறுகிறாள். அதைக் கேட்டுத் தலைவி, “நான் எவ்வாறு அழாமல் இருப்பேன்? பொன் உரைக்கும் கட்டளைக் கல் போல் தோன்றுமாறு குயில் மாமரக் கிளைகளில் நறுமணமான மலர்ப் பொடிகளைக் கொழுதும் இந்த இளவேணிற் காலத்திலும் மலர் இல்லாமல் வறிதாக உள்ள கூந்தலைத் தடவுகின்றேனே என்கிறாள்.

“ஈங்கே வருவர் இனையல் அவர்என

அழா அற்கொஇனியே நோய்நொந் துறவி!

மின்னின் தூவி இருங்குயில் பொன்னின்

உரைதிகழ் கட்டளை கடுப்ப மாச்சினை

நறுந்தாது கொழுதும் பொழுதும்

வறுங்குரற் கூந்தல் தைவருவேனே”⁴

ஏதேனும் ஒருபயன் கருதிச் சகுனம் பார்த்தலும், நற்சொல் கேட்டலும் பழங்காலத்தில் உண்டு. அவற்றோடு, கொற்றவை வழிபாடும் உண்டு. மலையில் குலம் ஏந்திய கொற்றவைக்குப் பிரார்த்தனை செய்துகொள்வதும், கருதிய பயன் கைகூடினால் இன்ன கடன் (பிரார்த்தனை) நிறைவேற்றுவோம் என்று கையில் நூல்காப்புக் கட்டிக் கொள்ளுதலும் வழக்கம்.

“விடர்முகை அடுக்கத்து விறல்கெழு சூலிக்குக்

கடனும் பூணாம் கைந்நூல் யாவாம்

புள்ளும் ஓராம் விரிச்சியும் நில்லாம்”⁵

“நம்மை மறந்து வாழும் கல்மனம் உடைய தலைவர்ககாகச் செய்ய வேண்டிய இவற்றையும் செய்ய மாட்டோம்” என்று ஒருத்தி கூறுவதாக உள்ள பாட்டு இது.

தலைவன் சூள் உரைக்கும்

ஏதேனும் ஒன்றைக் கருதிச் சத்தியம் செய்தலும் ஆணையிடுதலும் இக்காலத்திலும் நாட்டுப் புறங்களில் உள்ளன. அவை பழங்காலத்தில் சூள் எனக் கூறப்படும். சூள் சொல்லியவர், அதை நிறைவேற்றத் தவறினால், பிழைபட்டால், தெய்வம் வருத்தும் என்ற நம்பிக்கை இருந்து வந்தது. அதனால் தவறாமல் நடக்க

முயன்றனர். இக்காலத்தில் சூள் கூற விடுவதில்லை. யாரேனும் ஒருவர் “சத்தியமாக.” “அப்பன் ஆணையாக” என்று கூறத் தொடங்கினால், அந்தச் சூள் வேண்டா என்னும் கருத்தோடு “விட்டேன், விட்டேன்” என்பர். “என்பொருட்டு நீ சொல்லிய சூளை விடுவதற்கு யான் உரிமை உடையேன். அதை இப்போதே விட்டேன் இனி அதனால் உனக்குத் துன்பம் இல்லை” என்பது கருத்து.

தலைவி பிரிவுத் துயரால் மெலிந்து அழகு இழந்தாள். திருமண ஏற்பாடு செய்து தலைவன் காலம் தாழ்த்துகிறான். தோழி அவளை அணுகி “ஐய, நீ செய்த சூள் நிறைவேறவில்லை. அது உன்னை வருத்தும். யாம் விட்டு விடுகிறோம். அதை நீ திரும்பக் கொண்டு செல். ஆனால் தலைவி உன் காரணமாக இழந்த அழகைத் திரும்பத் தந்து. பிறகு உன் சூளைக் கொண்டுசெல்” என்கிறாள்.

“தொண்டி அன்னஎன் நலம்தந்து

கொண்டனை சென்மோ மகிழ்நநின் சூளே”⁶

தினைப்புனம் காத்தல்

தினைப்புனத்தில் தினை விளைந்தால், முதலில் சில கதிர்களைத் தெய்வத்திற்குப் படைப்பது வழக்கம். அந்தக் கதிர்களை யாரும் உண்ணுதல் கூடாது. ஒரு மயில் அங்கே வந்து, தெய்வத்திற்குப் படைத்த கதிர்கள் என்று அறியாமல் அவற்றை உண்டது. அதனால் அதற்கு நடுக்கம் ஏற்பட்டதாம். நடுங்கி ஆடும் அந்த மயில் (ஆடுகின்ற மகளாகிய) விறலி தெய்வம் ஏறி ஆடுவது போல் தோன்றியதாம்.

“புளவன் துடவைப் பொன்போற் சிறுதினைக்

கடி உண் கடவுட்கு இட்ட சில்குரல்

அறியாது உண்ட மஞ்ஞை ஆடுமகள்

வெறியுறு வனப்பின் வெய்துற்று நடுங்கும்....”⁷

பழங்கால கல்விமுறை

பழங்காலத்தில் கல்வியில் தேற விரும்பும் இளைஞர் சிலர், இல்லாதவர்போல் ஏங்கிக் கற்று வந்தார்கள். ஊரார் இடும் உணவை இரந்து பெற்று உண்டு கற்பதே கடமையாகக் கொண்டிருந்தார்கள். உணவு தேடும் முயற்சிக்காகத் தொழில் செய்து காலம் கழித்தால், கல்விக்கு இடையூறாகும் என்ற எண்ணத்தால், அவர்களுக்கு உணவுக் கவலையைத் தீர்க்கும் பொறுப்பை ஊரார் மேற்கொண்டனர் போலும். இவ்வாறு இரந்து உண்ட உணவை வயிற்றுக்குச் சிறிது ஈந்துவந்தமையால், மெலிந்த

உடம்போடு இருந்தார்கள். கண்டது கற்கும் ஆர்வத்தால் ஓர் இடத்தில் நிற்காமல் புதிய இடங்களை நாடிச் சென்று வந்தார்கள். அவர்களுக்கு அக்காலத்தில் ஒருவகைப் பெருமையும் இருந்து வந்தது.

பாணனைப் பார்த்து எள்ளிய வாய்பாட்டால் தலைவி கடிந்து கூறுவதாக அமைந்த பாட்டில் இது உள்ளது.

“அன்னாய் இவன்ஓர் இளமா னாக்கன.....

இரந்தூண் நிரம்பா மேனியொடு

விருந்தின ஊரும் பெருஞ்செம் மனை”⁸

அறிவர் என்னும் பெயருடையவராய்த் துறவிகள் சிலர் பழங்காலத்தில் இருந்துவந்ததாக அறியப்படுகிறது. அவர்களுக்கு அந்தணர் முதலியோர் வாழும் தெருக்களில் நாய் இல்லாத பெரியவீடுகளில் நல்ல வகையில் சோறு கிடைக்கும். பல வீடுகளில் இரந்து வாழ்வதோடு அல்லாமல், சில நாட்களில் ஒரே வீட்டில் வயிறாரநல்ல விருந்து கிடைக்குமாம். பனிக்காலத்தில் பருகுவதற்கு வெந்நீர் கிடைக்குமாம் வேண்டும்போது பருகுவதற்காகத் தம்மிடம் ஒரு செப்பு (சொம்பு) வைத்திருந்து அதில் வெந்நீர் பெற்றுக் கொள்வார்களாம்.

தலைவனுடைய வருகையைப் பற்றியும் பிறசெய்திகளைப் பற்றியும் சில வேளைகளில் இந்த அறிவர் அறிந்து உரியவர்க்கு அறிவிப்பது உண்டு. உனக்கு நல்ல விருந்து வாய்ப்பதாக என்று அதற்காக ஓர் அறிவரைத் தோழி வாழ்த்துவதாக ஒரு பாட்டு உள்ளது.

“ஆசில் தெருவின் நாய்கில் வியன்கடை

செந்நெல் அமலை வெண்மை வெள்ளிழுது

ஓரில் பிச்சை ஆர மாந்தி

அற்சிர வெய்ய வெப்பத் தண்ணீர்

சேமச் செம்பின் பெறீஇயரோ நீயே..”⁹

ஓர் இல்லத்துப் பிச்சை பெற்று நன்கு உண்டு மகிழ்வீராக என்று இவ்வாறு வாழ்த்திய சிறப்புப் பற்றி இப்புலவர்க்கு ஓரிற் பிச்சையார் என்ற பெயர் அமைந்தது.

தண்டனை வழங்கும் வழக்கம்

நன்னன் என்ற பெயருள்ள குறுநில மன்னன் ஒருவனுடைய தோப்பிலிருந்து ஒரு காய் வெள்ளத்தில் அடித்து கொண்டு போகப்பட்டது. நீராடுவதற்காகச் சென்ற ஒரு பெண் அந்தக் காயை எடுத்துத் தின்று விட்டாளாம். அதை அறிந்த நன்னன் பெரிய குற்றமாகக் கருதி அவளுக்குக் கொலைத் தண்டனை விதித்தான். அவளுடைய

தந்தை எவ்வளவோ முறையிட்டும் பயனில்லையாயிற்று; எண்பத்தொரு யானையும் அவளுடைய எடையுள்ள பொன்னால் செய்த பாவையும் கொடுப்பதாகக் கூறியும் நன்னன் இசையாமல் கொலை செய்தானாம்.

தமிழ்நாட்டின் தூய வரலாற்றில் அறமே போற்றும் அரச மரபுகளைப் பெற்றுத் திகழ்ந்த தமிழ்நாட்டு வரலாற்றில் இது ஒரு மாசாக உள்ளது. நெறி தவறும் வேந்தர்களைக் கடிந்து திருத்தத் தயங்காத புலவர்களை உடைய பெருமையும் தமிழ்நாட்டிற்கு உண்டு. இந்தக் கொடுமை செய்த நன்னனைப் பரணர் கடிந்து தூற்றுகிறார். அவனுக்கு நரகமே கிடைக்கும் என்கிறார்.

காதல்வாழ்வுக்கு இடையூறு செய்பவரைக் கடிந்து வெறுக்கும் ஒருத்தியின் கூற்றாக உள்ள பாட்டில், நன்னன் போல் இந்த கொடியவளும் மீளா நரகம் சேர்வாளாக என்று பழித்தல் உள்ளது.

“மண்ணிய சென்ற ஒண்ணுதல் அரிவை
புனல்தரு பசங்காய் தின்றதன் தப்பதற்கு
ஒன்பதிற் றொன்பது களிற்றோடு அவள்நிறை
பொன்செய் பாவைகொடுப்பவும் கொள்ளான்
பெண்கொலை புரிந்த நன்னன் போல
வரையா நிரையத்துச் செலீ இயரோ.....”¹⁰

பயணம் செய்யும்போது நிமித்தம் (சகுனம்) பார்க்கும் வழக்கமும் பழங்காலத்தில் ஓரளவு இருந்தது.

திருமண வழக்கம்

சங்ககாலத்தில் வரைவு கடாவுதல் முதலியன நிகழ்ந்த பின்னர் திருமணம் நடைபெற்றதாகத் தெரிகிறது. பழந்தமிழரின் மணவினை பிற்காலத்தில் ஆரியர் புகுத்திய மணவினையிலிருந்து முற்றிலும் வேறுபட்டது. சிலப்பதிகாரத்தில் வரும் மணவினை ஆரியர் முறைக்கேற்ப அமைந்ததாகும். பழந்தமிழர் திருமண வினையில் ஆரியச் சடங்குகள் கிடையா. அதில் தீயை வளர்ப்பது. தீயினை மணமகனும் மணமகளும் சுற்றிவருவது ஆகிய சடங்குகள் இல்லை; மணவினைக்குத் தலைமை பூண்டு நடத்தும் பார்ப்பானும் இல்லை.

அகநானூறு பாடல் திருமணவினையை விளக்கமாக எடுத்துக்கூறும்: “உழுத்தம் பருப்புடன் கூட்டிச் சமைத்த செவ்விய பொங்கலோடு பெரிய சோற்றுத்திரள் ஆக்கி வைத்திருக்கின்றனர். மரத்துண்கள் நிறுத்திச் செய்த அழகிய பந்தரின் கீழ் புதுமணல் பரப்பியுள்ளனர். மனையின்கண் விளக்கினை ஏற்றி மாலைகளைத் தொங்க

விட்டிருக்கின்றனர். தீய கோள்களின் தொடர்பு நீங்கப்பெற்ற திங்களைக் குற்றமற்ற சிறந்த புகழினையுடைய உரோகிணி என்னும் விண்மீன் சேர்ந்த இருள் நீங்கிய விடியற்காலையில், முதுபெண்டிர் உச்சியிற் குடத்தினையுடையரும் கையினிற் புதிய அகன்ற கலத்தினையுடையருமாகி, அவற்றை முறை முறையாகத் தரத்தர ஆரவாரம் மிகுந்தது. மகனைப் பெற்ற தூயமகளிர் நால்வர் கூடிநின்று, “கற்பின் வழாது. பல பேறுகளையும் பெற்று, நினை எய்திய கணவனை விரும்பிப் பேணும் விருப்பத்தை உடையயாக” என்று நீர் தெளிக்கப் பெற்ற குளிர்ந்த இதழ்களையுடைய பூக்களை, மிக்க கரிய கூந்தலில் நெல்லுடன் தூவி மணமக்களை வாழ்த்தினர். இவ்வினைகள் யாவும் முடிந்த பின்னர் சுற்றத்தார் “சிறந்த இல்லறக் கிழத்தியாக விளங்குவாய்” எனக் கூறிப் பெண்ணை உரியவனிடம் கொடுத்தனர்.”

“உழுந்தலைப் பெய்த கொழுங்களி மிதவை

பெருஞ்சோற் றமலை நிற்ப நிரைகால்

தண்பெரும் பந்தர்த் தருமணல் ஞெமரி

மனைவிளக் குறுத்து மாலை தொடரிக்

கணையிருள் அகன்ற கவன்பெறு காலைக்

கோள்கால் நீங்கிய கொடுவெண் டிங்கள்

கேடில் விழுப்புகழ் நாடலை வந்தென

உச்சிக் குடத்தர் புத்தகன் மண்டையர்

பொதுசெய் கம்பலை முதுசெம் பெண்டிர்

முன்னவும் பின்னவும் முறைமுறை தரத்தரப்

புதல்வற் பயந்த திதலையவ் வயிற்று

வாலிழை மகளிர் நால்வர் கூடிக்

கற்பினின் வழாஅ நற்பல உதவிப்

பெற்றோற் பெட்கும் பிணையை யாகென

நீரோடு சொரிந்த ஈரிதழ் அலரி

பல்லிருங் கதுப்பின் நெல்லொடு தயங்க

வதுவை நன்மணம் கழிந்த பின்றைக்

கல்லென் சும்மையர் ஞெரேரெனப் புகுதந்து

பேரிற் கிழத்தி யாகெனத் தமர்தர.”¹¹

இம்மணவினைகள் வேறொரு அகநானூற்றுப் பாட்டிலே பின்வருமாறு கூறப்பட்டுள்ளன: “இறைச்சியுடன் கூட்டி ஆக்கிய நெய்மிக்க வெண்சோற்றை வரைதல்

இல்லாத வள்ளன்மையுடன் சுற்றத்தார் முதலியோர்க்கு அளித்தனர். புள் நிமித்தம் சிறந்திருந்தது. தெள்ளிய ஒளியையுடைய அழகிய இடமகன்ற பெரிய வானம் களங்கமற விளங்கிற்று. திங்களை உரோகிணி கூடிய குற்றமற்ற நன்னாளிலே மணமனையை அழகுறுத்திக் கடவுளை வழிபட்டனர். முரசு முழங்கியது; மணமகளுக்கு மண நீராட்டிய மகளிர் தமது கூரிய கண்களால் அவளை இமையாது நோக்கினர். அழகிய கவர்ந்த இலைகளையுடைய வலாகைப் பூக்களும், கழுவிய நீல மணியையொத்த கரிய இதழையுடைய அறுகம் புல்லின் கிழங்கின் கண்ணுள்ள தண்ணிய நறிய அரும்புகளும் வெண்ணூலிலே கட்டப்பட்டுப் பந்தலில் தொங்கவிடப் பட்டிருந்தன. தூய உடையாற் பொலிந்த இப் பந்தலிலே மேகம் ஒலித்தாலொத்த மணவொலி மிகுந்தது. இப்பந்தலின் கீழ் மணமகள் இருந்தாள். அணிகலன்களின் பாரத்தினால் மணமக்களுக்கு ஏற்பட்ட வியர்வையை ஆற்றிச் சுற்றத்தார் அவளை உரியவனிடம் கொடுத்தனர்.

மைப்பறப் புழுக்கி னெய்க்கனி வெண்சோறு
வரையா வண்மையொடு புரையோர்ப் பேணிப்
புள்ளுப்புணர்ந் தினிய வாகத் தெள்ளொளி
அங்க ணிருவிசம்பு விளங்கத் திங்கட்
சகட மண்டிய துகடர் கூட்டத்துக்
கடிநகர் புனைந்து கடவுட் பேணிப்
படுமண முழவொடு பருஉப்பணை யிமிழ
வதுவை மண்ணிய மகளிர் விதுப்புற்றுப்
பூக்கணு மிமையார் நோக்குபு மறைய
மென்பூ வாகைப் புன்புறக் கவட்டிலை
பழங்கன்று கறித்த பயம்பம லறுகைத்
தழங்குரல் வானின் றலைப் பெயற் கீன்ற
மண்ணுமணி யன்ன மாயிதழ்ப் பாவைத்
தண்ணறு முகையொடு வெண்ணூல் சூட்டித்
தூவுடைப் பொலிந்து மேவரத் துவன்றி
மழைபட் டன்ன மணன் மலி பந்தர்
இழையணி சிறப்பிற் பெயர்வியர்ப் பாற்றித்
தமர் நமக்கீத்த தலைநா ளிரவின்.¹²

மேலே காட்டிய அகநானூற்றுப் பாடற் பகுதிகளிலிருந்து பழந்தமிழர் மணவினையைப் பின்வருமாறு தொகுத்துக் கூறலாம்.

- (1) நன்னாளையும் நன்னிமித்தத்தையும் குறித்தல்.
- (2) பந்தல் அமைத்து அலங்கரித்தல்
- (3) முரசம் முழங்குதல்
- (4) சுற்றத்தார்க்கும் மற்றவர்க்கும் உணவளித்தல்
- (5) பெண்ணை அலங்கரித்து விதானத்தின் கீழ் இருத்தல்
- (6) முதுபெண்டிர் மணமகளுக்குக் குடங்களும் கலங்களும் வழங்குதல்
- (7) முருகனை வணங்குதல்
- (8) புதல்வர்ப் பயந்த பெண்டிர் மணமக்களை வாழ்த்துதல்.
- (9) இராக்காலத்தில் மணமகளை மணமகனுக்குச் சுற்றத்தார் அளித்தல்

ஆரியரின் மணவினைகள் சங்ககாலத் தமிழரிடையே புகவில்லை. அக்கினியின் முன்னிலையில் மணவினை நடைபெற வேண்டுமென்பது பிற்காலத்திற்குரிய கொள்கையாகும். அக்கொள்கையினாலேயே மணப்பந்தலில் நெய்யை ஊற்றி எரியை இடையறாது வளர்த்தனர். மணமகனும் மணமகளும் எரியைச் சுற்றி வருவதினால் மணவினை முற்றுப்பெற்றது. சிலப்பதிகாரத்தில் இவ்வினையே கூறப்படும்.¹³

மணமக்கள் தீவலம் செய்வதைக் காண்போரைப்பற்றி அந்நூல் பாடுகின்றது. சங்ககாலத்தில் இவ்வழக்கம் இருக்கவில்லை. மணச் சடங்கிற்குத் தலைமையாகப் பார்ப்பானும் அங்கு இருக்கவில்லை. மந்திரம் ஓதுதல், பார்ப்பனர்க்குத் தானம் வழங்குதல் போன்ற வழக்கங்களும் இருக்கவில்லை. எனவே சங்ககாலத்தில் வழக்கிலிருந்த மணச்சடங்கு தமிழருக்கே சிறப்பாக உரியது; ஆரியப் பண்பாட்டின் தாக்குதலினால் மாற்றமடையாததொன்று.

வணிகம்

பெண்களின் பல்வேறு சமுதாயப் பணிகளில் வணிகம் ஒன்றாகக் காணப்படுகின்றது. வணிகத்தில் மீன், தயிர், மோர், உப்பு, நெல் போன்றன இடம்பெறுகின்றன. இவற்றுடன் 'கள்' விற்பனையில் பெண்கள் ஈடுபடுவது குறிப்பிடத்தக்க செய்தியாகிறது. குறிஞ்சியில் மருத நில மகளிர் மட்டும் தம் இடம் விட்டுச் சென்று வாணிகம் புரிந்தனர். நெய்தல், பாலை நில மகளிர் தெருவில் விற்பனை செய்தனர். பாலை நில மகளிர் பூவிறற்றலும் கள் விறற்றலும் ஆன தொழிலில் ஈடுபட்டுள்ளனர். சிறுகுடி மறுகுதோறும் பழையர் மகளிர் பூவிறற்றனர் என்ற செய்தி காணப்படுகின்றது.

“..... பழையர் மகளிர்

கண் திரள் தீள் அமைக் கடிப்பிற்றொகுத்து

குன்றகச் சிறுகுடி மறுகுதோறும் மறுகும்”

என்ற அகநானூற்றுப் பாடல் பெண்கள் பூவிறற்றமையைத் தெளிவாக எடுத்தியம்புகிறது. மேலும், திணைப்புணம் காத்தல், பால்தயிர் நெய் விறற்றல், உழவுத்தொழில் போன்ற தொழிலில் ஈடுபட்டனர்¹⁴ நிலச் சூழலுக்கு ஏற்ப தொழில் மேற்கொண்டனர் என்பது புலப்படுகின்றது. எனவே, சிறுவாணிகம் மட்டுமே பெண்களால் மேற்கொள்ளப்பட்டது என்பதை அறியமுடிகிறது.

இசை

பெண்களுக்குக் குரல் இயற்கையாகவே இனிமை நிரம்பியிருந்தது. எனவே இசைத்தமிழ், மகளிர் வழிப்பெரிதும் வளர்ந்தது. தாலாட்டுப் பாடல் தாய்மார் வளர்த்த இயலிசைத் தமிழ் இலக்கியம் ஆகும். யானை முதலிய காட்டு விலங்குகளும் மற்றவர்களும் அவர்தம் இசைக்கு வயப்பட்டுத் தம் கொடூரத்தன்மை மறந்து நின்றதனைச் சங்க இலக்கியங்கள் நன்கு புலப்படுத்துகின்றன.

“ஆறலை கள்வர் படைவிட அருளின்

மாறுதலை பெயர்க்கும் மருவின் பாலை”¹⁵

எனப் பொருநராற்றுப்படை குறிப்பிடுவதைக் காணலாம்.

மகளிர் தொழில்கள்

மக்கள் வாழும் நிலத்திற்கு ஏற்ப அவர்களின் வாழ்வோடு தொடர்புடைய அனைத்து நிகழ்வுகளும் நடைபெற்றன. குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை ஆகிய நிலப்பகுதியில் வாழ்ந்த மகளிர் பல்வேறு தொழில் செய்துள்ளதை வரிசைப்படுத்தி கூறப்படுகிறது.

குறிஞ்சி நிலத்தலைவன் தான் வேட்டையாடிய மான் கறியினைப் பிறருக்கும் கொடுத்தான். முல்லை நிலத்தில் தயார் செய்த தயிர், மோர் ஆகியவற்றைப் பெற்றான். இதனை,

“..... ஆய்மகள்

தயிர் கொடு வந்த தசம்பும்”¹⁶

என இப்பாடலில் கூறப்படுகிறது. முல்லை நில மகளிர் தங்கள் வீட்டில் செய்த தயிரைக் குறிஞ்சி நிலத்தில் கொண்டு சென்று விற்றாள். அவ்வாறு விற்றதற்குக் குறிஞ்சி நிலத் தலைவன் கொடுத்த மான் கறியினைப் பெற்றாள் என்பது “தயிர் கொடு வந்த தசம்பும்” என்ற வரியின் மூலம் புலப்படுகிறது. மேலும் ஒரு பொருளைக்

கொடுத்து அதற்கு இணையாக வாங்கும் பண்டமாற்று முறையும் நடந்திருப்பதும் அறியப்படுகிறது.

“ஆய மகளிர் தாம் கடைந்த தயிரைப் பானையில் வைத்து மெல்லிய சுமட்டிமேல் தலையில் வைத்து வீடு வீடாகச் சென்று விற்பனா என்று வே.தி. செல்வம் “தமிழக வரலாறும் பண்பாடும்” என்ற நூலில் குறிப்பிடுவதும் மேற்கூறும் கருத்திற்குத் துணையாக அமைகிறது.

ஆநிரைகளைக் கவர்ந்து வருகின்றனர். கூட்டமாகச் சென்று இரவுப் பொழுதில் கவர்ந்து வந்த ஆநிரைகளை, பொழுது புலரும் முன் பகிர்ந்தளித்தான். இதனை,

“வெண்கோள் தோன்றாக் குழிசியொடு

நாள் உறை மத்து ஒலி கேளா தோனே”¹⁷

என்பது பாடல் மூலம் விளங்கும். இரவுநேரம் முடிந்து பொழுது புலரும் முன், அதிகாலையில் பறவைகளின் ஒலிகேட்டு ஆய மகளிர் தயிரைக் கடைந்தனர். அதனால் ஒலி எழும். இதற்கு முன் பசுக்களைப் பகிர்ந்தளித்தான் என்று கூறப்படுகிறது.

இப்பாடலில் “நாள உறை மத்தொலி” என்ற வரியிலிருந்து அதிகாலையில் பெண்கள் தயிர் கடையும் தொழில் செய்தனர் என்பது புலப்படுகிறது. “ஆயர் பெண்கள் விடியற்காலை பறவையுடன் எழுந்து மத்தால் தயிர் கடைந்தனர்” என்ற வே.தி. செல்லம் தமிழக வரலாறு பண்பாடும் என்ற நூலில் கூறும் செய்தியிலிருந்து இக்கருத்திற்கு அரண் சேர்ப்பதாக அமைகின்றது. கவையாகப் பிளந்த கதிரினைக் கொண்டது வரகு. இந்த வரகினைக் குற்றி அரிசியாக்கிச் சோறு சமைத்தனர். வேளைச் செடியின் வெள்ளிய பூவினைத் தயிரில் இட்டுச் சமைத்த அழகிய புளித்த கூழையும் உண்டனர் என்பதை,

“கவைக் கதிர் வரகின் அவைப்புறு வாக்கல்

தாது ஒரு மருகின் போதொடு பொதுளிய

வேளை வெண்பூ வெண்தயிர்க் கொளீஇய

ஆயமகள் அட்டம் அம் புளி மிதவை”¹⁸

என பாடலில் உணர்த்தப்படுகிறது. இப்பாடலில் அவைப்புறு வாக்கல்”, “வெண்பூ வெண்தயிர்க் கொளி அட்டம் அம்புளி” என்பது வரகைக் குற்றி அரிசியாக்கியதும், வெண்தயிரில் வெண்பூ சேர்த்துப் புளிக்கூழ் தயாரித்தவற்றையும் ஆயர் மகள் செய்ததாக உணர்த்தும் வரிகளாகும். மகளிர் உணவுக்கான வரகு குற்றல் தொழில்

தயிர் கடைந்து புதிதாக உணவு (கூழ்) தயாரித்தல் போன்ற தொழிலைச் செய்துள்ளது உணர்த்தப்படுகின்றன.

மருத நிலத்திலுள்ள பழைய வேலையைச் சார்ந்த காடுகளில் காட்டுப் பூனையைக் கண்டு அஞ்சி நடுங்கியது இளம் பேடை. நடுக்கத்தைத் தவிர்க்கவும், பூனையைக் விரட்டவும் நினைத்து, பருத்தியிலிருந்து நூல் நூற்கும் பெண்ணின் வீட்டிலிருந்த சிறிய தீயாகிய விளக்கின் ஒளியில் முருங்கை இதழ் போன்ற கொண்டைச் சேவலிடம் பேடை சேர்ந்து நடுக்கத்தைக் கைவிட்டது என்பதனை,

“ஊர்முது வேலிப் பார்நடை வெருகின்
இருட்பகை வெரீஇய நாகுஇளம் பேடை
உயிர் நடுக்குற்றுப் புலாவிட்டு அரற்ற,
சிறையும் செற்றையும் புடையு நள் எழுந்த
பருத்திப் பெண்டின் சிறுதீ விளக்கத்து
கவிர்ப்பு நெற்றிச் சேவல் தணியும்”¹⁹

என பாடல் உணர்த்துகிறது. இப்பாடலில் “படையு நள் எழுந்த பருத்திப் பெண்” என்ற வரியிலிருந்து பெண் தன்னுடைய வீட்டில் பருத்திப் பஞ்சு கொண்டு அதிலிருந்து நூல் நூற்கும் நெசவுத் தொழில் செய்தவற்றை உணர்த்துகிறது. இரவு நேரங்களிலும் பெண்கள் நெசவுத் தொழிலை செய்துள்ளனர் என்பது இதன் வழி அறியும் செய்தியாகும்.

அரணைச் சூழ்ந்து நின்ற பகைவரோடு போர்செய்தற் பொருட்டு பூக்களைத் தலையில் சூடுமாறு ஏவுதலைச் செய்யும் தண்ணுமைப் பறை அறையப்பட்டது. பூக்கோட்பறை அறையப்படும் வரையும் தாமதிக்காமல் வீரர்கள் விரைந்து சென்றனர். வீரர்கள் போருக்குச் சென்றதால் அவர்களின் மனைவியர் பூக்களைத் தலையில் சூடமாட்டார்கள். இதனால் பூவிற்கும் பெண்டிர் பிறமகளிர் வாழும் மனைகட்குச் செல்கின்றாள் என்ற கருத்து

நாண் உடை மாக்கட்கு இரங்கும் ஆயின்
எம்மினும் பேர் இழந்து வினை எனப்
பிறர் மனை புகுவாள் கொல்லோ.....
அளியள் தானே பூவிலைப் பெண்டே!²⁰

இப்பாடலில் விளங்கும். “அளியள் தானே பூவிலைப் பெண்டே” என்ற பாடலடியில் குடும்பமாக வாழும் மகளிருக்குப் பூக்களைக் கொண்டு சென்று விற்றனர் என்ற கருத்து உணர்த்துகிறது. போருக்குச் சென்றுவிட்ட தலைவனின் மனைவியாகிய

பெண்கள் பூச்சூடுதல் இல்லை. ஆகையால் போருக்குப் போகாத பார்ப்பார், மக்கட்பேறு இல்லாதார் போன்றோர் வாழும் வீடுகளுக்குச் சென்றாள் என்பது அறியப்படுகிறது.

சோறாக்கும் பெண் முகந்து கொணர்ந்து அளக்கப்படாத வெண் நெல்லை பூண்டிப்பட்ட பருத்த உலக்கையால் குற்றி உண்டான அரிசியைச் சோறாக்கினர். பின்னர் மாமரத்தின் கனியைப் பிசைந்து புளிக்குழம்பாக்கினர். சுறாமீனின் குழம்பும் சமைத்தாள். இவ்வாறு சமைத்துக் கொண்டுவரும் உணவைக் களத்தில் வேலை செய்பவர்கள் உண்ணாமல் கள் உண்டு மயங்கிடுவர் என்ற கருத்தை,

“அடுமகள் முகந்த அளவா வெண்ணல்

தொடிமாண் உலக்கைப் பருஉக்குற்று அரிசி”²¹

பெண்கள் நெல்லை அரிசியாக்கும் நெல் குற்றல் வேலையைச் செய்துள்ளனர் என்பதைப் புலப்படுத்துகிறது. நெல் என்று வந்தமையால் இப்பாடல் மருத நிலப்பாடல் என்பதும் இங்கு வாழும் மகளிர் நெல் குற்றல் தொழில் செய்தவற்றை அறியப்படுகிறது.

உணவுத் தேவைக்கான உற்பத்தியில் பெண்களின் பங்கேற்பு என்பது முழுமையானதாக இல்லாமல் வேலைப்பகுப்பு முறையில் மேற்கொள்ளப்பட்டதாகவே காணப்படுகின்றது. நாற்று நடுபவர்களாக, அறுவடைத் தொழில் செய்பவர்களாக உள்ளனர். தினை, நெல் போன்ற தானியங்களைக் காத்த செய்தி காணப்படுகிறது. ஆடை வெளுத்தல் தொழிலைச் செய்தனர். இதனை,

புலைத்தி ஆடைகளை ஆராய்ந்த கழவுந்தன்மையில்

கை ஒழியாதவள்

இரவிலேயே கஞ்சியிட்டுப் புலத்துபவள்

ஊரவரின் ஆடையை வெளுப்பவள்

போன்ற வரிகள் மூலம் அறியலாம். மேலும் ஏவல் பணி புரிந்தனர்.

“ஆற்றாமையை போக்கும் பணியாக,

குறியவும் நெடியவுமாகிய”²²

என்ற வரி அரசியின் ஆற்றாமை மிகுதியில் பேசிய செய்தியும் காணப்படுகின்றது. பொதுவான பணியாகச் செவிலியர் குழந்தை வளர்த்தல், பணியை அகநானூற்று மருதத் திணைப்பாடல் குறிப்பிடுகின்றது.

பூவிற்றல்

உழவர் மகளிர் தெருக்களில் பூ விற்றதைப் பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ கூறுகிறார்.

“துகிகை யன்ன துய்த்தலைப் பாதிரி
வாலிதழ அலரி வண்டுபட ஏந்திப்
புதுமலர் தெருவுதொறும் நுவலும்
நொதுமலாட்டி”²³

பெண் ஒருத்தி மலர் விறற்றைப் பாண்டியன் மாறன் வழுதி தம்முடைய
செய்யுளில் கூறுகிறார்.

“துய்த்தலை இதழபைங் குருக்கத்தியொடு
பித்திகை விரவுமலர் கொள்ளிரோ என
வண்டு சூழ் வட்டியள் திரிதரும்
பூவிற்பு பெண்களும் பூவை
நெல்லுக்குப் பண்ட மாற்று”²⁴

செய்தனர் என்பதைச் சொல்லாமலே விளங்குகிறது.

மகளிர் நீராடல்

மக்களுடைய வாழ்வுக்கு இலக்கணம் வகுத்துக் கூறும் சிறப்பு, நந்தம்
செந்தமிழ் நடைமொழி ஒன்றிற்கேயுண்டு. எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி
என்னும் ஐவகை இலக்கணங்களுள் பொருள் இலக்கணமே மக்கள் வாழ்வு முறையை
வகுத்துக் காட்டுகின்றது. இப்பொருள் இலக்கணந்தானும் அகமொன்றும் புறமொன்றும்
இருவகைப்படும். வாழ்வடை நிகழும் தனித்தனி நிகழ்ச்சிகளைத் துறைகள் என்பர்.
அகப்பொருள் துறைகளும் புறப்பொருள் துறைகளும் பலவாம்.

இங்ஙனம் அத்துறைப் புறத்துறை மருவிய அருந்தமிழை, “நறைபழுத்த துறைத்
தீந்தமிழ்”, என்று பாராட்டினார் குமரகுருபார்.

“சிறைவான் புனல்தில்லைச் சிற்பும்
பலத்தும் என் சிந்தையுள்ளும்
உறைவான் உயர்மதில் கூடலின்
ஆய்ந்த வொண் தீந்தமிழின் துறை”.

என்று மகிழ்ந்து போற்றினார் மாணிக்கவாசகர்.

தலைவன் ஒருவன் இப்பரத்தையுடன் வையைப் புதுப்புனல் விழாவிற் கலந்து
நீராடி மகிழ்ந்தான் என்ற செய்தியைக் காதற் பரத்தை கேள்வியுற்றாள். அத்தலைவன்
தன்பால் வந்தபோது அன்பின்றி வெறுத்து ஊடினாள். அவளது ஊடலைப் பெரிதும்
முயன்று தணித்துப் புணர்ந்து மகிழ்ந்தாள். இச்செய்தியைத் தலைவனுக்குரிய தலைவி

அறிந்தாள். தலைவனிடத்தினின்றும் தூதுபோந்த விறலிக்குத் தான் கேள்வியுற்ற செய்திகளைக் கூறித் தலைவி வாயில் மறுத்தாள்.

இற்பரத்தையுடன் விழவணி கண்ட தலைவன் காதற் பரத்தையை நாடிக் கையில் தளிக்கொண்டு சென்றான். அவள் தளிரின் வாட்டத்தைக் கண்டு, நினது நாட்டமெல்லாம் புதிய மகளிர்பால் புகுந்துவிட்டன என்று கூறிப் புலந்தாள். நீவிரும்பிய புதுமகள் நின்னை வெறுத்துத் தளிரை மறுத்தமையால் பழையவளாகிய என்பால் கொணர்ந்தாய்; அங்ஙனம் காலந்தாழ்த்த காரணத்தாலேயே இப்பசுந்தளிர் உலர்ந்தது என்று சொல்லிப் பெரிதும் ஊடினாள். தலைமகன், முருகவேள் பரங்குன்றின் மீது இருமுறை ஆணையிட்டு அங்ஙனமென்றென உறுதி உரைத்தான். தலைவனது மொழியையும் நிலையையும் கண்ட அக்காதற் பரத்தையின் இல்லிருந்த முதுமகளிர், அவளைக் கடிந்து கூறிச் சினந்தணிக்க வற்புறுத்தினர். மேலும் ஊடல் தணியாத காதற்பரத்தையை இரந்தும் வருந்தியும் உணர்த்தினர். அதன் பின்னர் அவள் ஊடல் நீங்கினாள். பின்னர்த் தலைவனும் அவளும் கூடி மதுவுண்டு, தனிமகிழ்வு கொண்டனர்.

ஊடல் கொண்ட காதற்பரத்தையும் கொய்தளிர் கொண்டுவந்து நின்ற தலைவனும் தம்முள் உரையாடிய பகுதிகள், கற்பவர்க்கு நகையூட்டும் சொற்சித்திரங்களாகும்.

ஆசிரியர் நல்லந்துவனாரின் மற்றொரு பாடல் 'வரைவு கடாதல்' என்ற அகத்துறையில் அமைந்ததாகும். தலைவியை முறைப்படி வந்து மணஞ்செய்து கொள்க என்பதைத் தலைவனுக்கு வலியுறுத்தத் தலைப்பட்ட தோழி, அத்தலைவன் கேட்குமாறு, யாங்கள் கன்னிப் பருவத்துத் தைந் நீராடத் தவம் தலைப்பட்டோம் என்று வையையை நோக்கி வகுத்துக் கூறுகிறாள்.

இப்பாடலில் காணப்பெறும் மகளிரது ஆடல் காட்சியொன்றை நோக்குவோம். தைந்நீராடும் கன்னியருள் ஒருத்தி தன் காதுகளில் நீலமலரை அணிந்துகொண்டு மற்றொருத்தியை நோக்கினாள்; அவள் தன் காதுகளில் அசோகின் தளிரை அணிந்து கொண்டிருந்தாள். முன்னவள் அணிந்த நீலமலர், பின்னவள் அணிந்த தளிரின் ஒளியால் இளவெயிலைப் போன்று மிளிர்ந்தது. அப்போது பின்னவள், முன்னவளைச் சுட்டி, "இவள் நான்கு விழி படைத்தாள்!" எனக் கூறிக் கொற்றவையின் கோலத்திற்கு ஒப்பாகும் வண்ணம் நெற்றிக் கனல்விழியைப் போலத் திலகமொன்றை அணிந்து மகிழ்ந்தாள்.

வையைப் பற்றி நல்லந்துவனார் சொல்லியருளிய இன்னொரு பாடல் தலைவற்குப் பருவ வரவுணர்த்தல் என்ற அகத்துறையில் அமைந்துள்ளது. கார்ப்பருவம் வரக்கண்ட தலைமகள், பிரிந்து சென்ற தலைவன் வந்துறாமையினால்

பெரிதும் ஆற்றாது வருந்தினாள். அவளது ஆற்றாமை கண்டு தூதுவிடச் சென்ற பாணன், தலைமகனைக் கண்டு கார்ப்பரவ வரவையும் வையைப் புதுப்புனல் விழாச் சிறப்பையும் எடுத்தோதுகின்றான்.

இப்பாடலில் காணப்படும் சில காதற்காட்சிகளைக் காண்போம். புது வெள்ளம் குடைந்தாட வந்த மைந்தரும் மகளிரும் திரள் திரளாக வையைக் கரையில் கூடினர். மகளிர் சிலர், மற்ற மாதர் அணிந்த அணிகலங்களைக் கண்டு மகிழ்ந்து கொண்டேயிருந்தனர். அப்போது ஒரு தலைவின் தோழியர், தம் தலைவன் பரத்தை யொருத்தியுடன் இருத்தலைக் கண்டனர். அப்பரத்தையின் கரத்திலே தம் தலைவனால் கொடுக்கப்பட்ட தலைவியின் வளைகளை அணிந்திருப்பதையும் கண்டனர். ‘இவள் நம் தலைவிக்கு மாற்றாள்’ என்று எண்ணி அவளைக்கூர்ந்து நோக்கினர். அதனை அறிந்த தலைவன் நாணித் தலை கவிழ்ந்தான்.

அப்போது தோழியர், “நம் தலைவியின் வளையையும் முத்து வடத்தையும் இவளுக்கு வழங்கிய இக் கள்வனுடைய நாணால் கவிழ்ந்த முகத்தைக் காணுங்கள்!” என்றனர். அதனைக் கேட்ட பரத்தை, தன்னைச் சேர்ந்த மகளிர் கூட்டத்திடையே ஓட்டம் பிடித்தாள். அவளைப் பின் தொடர்ந்து விரட்டிச் சென்றனர் தலைவியின் தோழியர். அதைக்கண்ட பரத்தை அவர்களை எதிர்த்து, “நீங்கள் என்னைத் தொடர்வதற்குக் காரணம் என்ன?” என்று கேட்டு நின்றாள் அப்போது அவ்ஆயமகளிர் பரத்தையைப் பழித்துப் பலவாறு உரைத்தனர்.

“மாயப்பொய் கூட்டி மயக்கும் விலைக்கணிகை

பெண்மை பொதுமைப் பிணையிலி ஐம்புலத்தைத்

துற்றுவ துற்றுந் துணையிதழ் வாய்த்தொட்டி

முற்று நறுநறா மொய்புன லட்டிக்

காரிகைநீ ரேர்வயல் காமக் களிநாஞ்சில்

மூரி தவிர முடுக்கு முதுசாடி

மடமாதர் உண்கண் கயிறாக வைத்துத்

தடமென்றோள் தொட்டுத் தகைத்து மடவிரலால்

இட்டார்க் கியழார்த்தும் பாணியில் எம்மிழையைத்

தொட்டார்த்தும் இன்பத் துறைப்பொதுவி”²⁵

என்று அவளைப் பழித்து இழித்துப் பேசினார்.

கர்மத்தை வஞ்சனைப் பொய்யொடுங் கூட்டி ஊட்டிக் கொள்வாரை மயக்கும் விலைத் தொழிலையுடைய கணிகையே! பெண்மைத் தன்மையின் பொதுமையால்

ஒருவரால் பேணப்படாதவளே! ஐம்புல. இன்பங்களை அளவின்றி நுகரும் காமுகப் பன்றிகள் தூய்க்கும் துணியிதழ் வாயையுடைய தொட்டியே! பெண்ணீர்மையையுடைய வனப்பாகிய வயலிலே மதுவாகிய நீரைப் பாய்ச்சிக் காமமாகிய களி நாஞ்சிலால் கலப்பையால் காளை மீறிப் போகாது உழும் பழஞ்சாலே! பொருளிடாரைப் போகாமல் தடுத்துக் காமம் ததும்பும் கண்ணைக் கயிறாகக் கொண்டு தோளாகிய தறியொடு பிணித்துக் கட்டிக் காமத்தைப் பெருக்க யாழிசையை ஊட்டி எம் அணிகளைக் கவர்ந்து, இன்பம் தருவதில் பலர்க்கும் பொதுவாயுள்ளவளே! என்று அம்மகளிர், பரத்தையைப் பழித்தனர்.

பரத்தையைப் புணர்ந்த தலைவன் இடித்துரைத்துத் தலைவியுடன் சேர்க்க விழைந்த அம்மகளிர், தம் கருத்தைப் புலப்படுத்திய திறத்தை நயம்பட உரைக்கும் நல்லந்துவனாரின் சொல்வன்மை வியந்து போற்றற்குரியதாகும்.

உழவுக்கு ஏமாற்றி ஊரில் திரியும் எருதினைத் தேடிப் பிடித்து ஏரில் பூட்டி உழாமல் விழுவது வேளாளர்க்கு முறைமையன்று. ஆதலால் முன்னே கெட்டுப்போன எருதை இவ்வையைத் தொழுவத்திலே தேடிக்கண்டோம். அதனை மாலையைக் கோலாக் கொண்டு புடைத்து வழக்குரைக்கும் அவையத்திலே எம் எருதாதலை எல்லோரும் அறிய வழக்குத் தொடர்ந்தோம் என்றனர் அம்மகளிர்.

மேலும், அம்மகளிர் பரத்தையை நோக்கி, “தனக்குரிய தலைவன் மார்பை நினக்குத் தண்டமாகத் தரும் எங்கள் தலைவியின் மார்பும் அதனைக் களவுகொண்ட நின்மார்பும் ஒத்தனவோ?” என்று இகழ்ந்துரைத்தனர். அவ்வளவிலே பரத்தை அத்தலைவியை பழித்துச் சில கடுமொழி பகர்ந்தாள். அப்பரத்தையின் மொழிகளைக் கேட்ட முதுமகளிர், தலைவியின் கற்புடைமையை வியந்து போற்றி ‘அவளைப் பணிந்திடுக!’ எனப் பகர்ந்தனர்.

“சிந்திக்கத் தீரும் பிணியாட் செறேற்க

மைந்துற்றாய் வெஞ்சொல் மடமயிற் சாயலை

வந்திக்க வாரென.”²⁶

‘இத்தலைவி கற்பிற் சிறந்தாள். இவளை நெஞ்சத்தில் நினைத்தளவிலே புரிந்த பாவங்கள் ஒழிந்துபோகும். அத்தகையாளச் சினந்து பேசற்க; வணங்கி வாழ்த்துக!’ என்று அம்முதுமகளிர் பரத்தைக்கு அறிவுறுத்தினர்.

அதுகேட்ட பரத்தை, அம்முதுமகளிருள் ஒருத்தியை நோக்கி, “அன்னையே! பகைவரைப் பகைவர் பணிதல் பழிப்பன்றோ! அதனை நீ அறியவில்லையே! அவ்வாறே மாற்றாளை மாற்றாள் போற்றிப் பணிதல் ஏற்றமன்று” என்று இயம்பினாள்.

இம்மொழியைக் கேட்ட தலைவி, அப்பரத்தையை நோக்கி, “உனது பெருமையை உரைக்க வேண்டா; என் தந்தை எனக்கிட்ட வளையும் முத்துவடமும் நிற்பால் வந்த மாயத்தைக் கூறிப் பின்னைப் பெருமை பேசுவாய்!” என்றாள்.

தலைவியின் மொழி கேட்ட பரத்தை, “கண்ணியணிந்த பெண்ணே! நீ அன்பு பூண்ட அத்தலைவன் என்பால் பேரன்பினனாதலின், இவ்வளையும் ஆரமும் புணர்தற்கு விலையாகத் தந்தான்; அவன் இவையன்றி நாளை நின் காற்சிலம்புகளையும் கழற்றி வந்து தருவான்; அதனால் யான் கள்ளியல்லேன்; அவனே கள்வன்; அவனைப் பற்றுக,” என்று கூறினாள். அது கேட்ட முதுமகளிர்; ‘மனங்கவரும் மானனையாய்! மறுத்தலை ஒழிப்பாய், நும்மை விரும்பிய காமுகர் நுமக்குத் தரும் பொருள்கள் நாடறிய நும்மைச் சேர்ந்தனவே,” என்று கூறிப் பரத்தையின் சினத்தைத் தணித்தனர்.

பின்னர்த் தலைவியை நோக்கிப், “பரத்தையார்பால் காமக்கருத்தோடு செல்வானை, மனையாளால் சொல்லாமல் காத்தலும் சென்றனென்று நீக்கியொழுகலும் கூடுமோ? கூடா; சால்புமிக்க கற்புடை மங்கையர் தம்மைக் கணவர் இகழினும் தாம் அவரைப் புகழ்ந்து மகிழ்வார்; பரத்தையரை விரும்பிச் சேர்ந்த மைந்தரது மார்பகத்தை இனிச் சேரோம் என்றிருத்தல் மங்கையர் எவர்க்கும் ஏலாது; ஆதலின் வெகுளற்க! வெகுளற்க!” எனக் கூறி அவளது கோபத் தணித்தனர்.

நல்வழுதியார் என்னும் நல்லிசைப் புலவர் பாடியருளிய வையைப் பாடல் ‘தோழி இயற்பழித்தல்’ என்னும் அகத்துறையில் அமைந்ததாகும். கார்ப்பருவத்தில் வையையில் பெருகிவரும் புதுவெள்ளப் புனல் விழாவில் காணும் பல்வகை இன்பங்களைச் சொல்லி, இவ்வகைப்பட்ட இன்பத்தையுடைய நின்னையும் நினைத்திலரென வையையை நோக்கித் தலைவன் கேட்குமாறு, தோழி அவனது இயல்பினைப் பழித்துப் பேசுகிறாள்.

இப்பாடலில் காணும் காதற்காட்சிகள் சில கருத்தைக் கவர்வனவாகும். அணங்கொத்த அழகினாள் ஒருத்தி அமிழ்தன்ன ‘இனிய நோக்கால் தலைவன் ஒருவனை நோக்கினாள். அதுகண்டு மனம் பொறாத அத்தலைவனுக்குரிய தலைவி அவனை மாலையைக் கோலாகக் கொண்டு நையப் புடைத்தாள்; தனது மார்பணிந்த முத்துவடத்தைக் கழற்றி முன் கையை இறுக இறுகக் கட்டி நீ பிழைசெய்தாய் என்று கூறி ஊடினாள். அவன் பிழையொன்றும் அறியானாய்த் தலைவியைத் தொழுது, “நான் செய்த பிழை யாது?” என்று வினவி நின்றான்.

தலைவி ஒருத்தி, தன் தலைவனை மற்றொருத்தி காமக் குறிப்புடன் பார்த்ததைக் கண்ணுற்றாள். உடனே தலைவனிடத்து ஊடல் கொண்டாள். அவன்

சூளுரைத்தும் வெகுண்டும் அவளது ஊடலைத் தீர்க்கவும் தீராதவளாய் மேலும் ஊடல் மிக்கு, அரக்குநீர் நிறைந்த வட்டை அவன் மார்பில் எறிந்தாள். அந்நீர் அவளது விழியென்னும் வேல் ஏறுண்ட புண்ணில் பொழிகின்ற இரத்தம் போலச் சொரிந்தது. தலைவன் மாறுபாடு நீங்கி மனஞ்சோர, ஆற்றானாய் அவளை வணங்கினான். அதுகண்ட தலைவி, தான் மார்பில் எறிந்த வட்டால் தலைவன் சோர்வுற்று வீழ்ந்தான் என்று அஞ்சி மயங்கினாள். ஆதலின் ஊடல் தணிந்து, தன் காதலன் மார்பினைச் சேர்ந்து மகிழ்ந்தாள்.

நல்லாசிரியார் என்னும் நல்லிசைப்புலவர் பாடியருளிய வையைப் பற்றிய பாடல் 'தோழி வாயின் மறுத்தல்' என்ற துறையில் அமைந்ததாகும். காதற் பரதையுடன் கூடிப் புனலாடி மகிழ்ந்தான் தலைமகன். பின்னர்த் தலைவியை நாடித் தோழி வாயில் வேண்டினான். அவள், தலைவன் புதுப்புனலாடிய விதத்தைப் புகன்று வாயில் செல்ல மறுத்தாள்.

அங்ஙனம் தோழி கூற்றாக அமைந்த இப்பாடலிலும் சில நகைச்சுவை மலிந்த காதற் காட்சிகளைக் கண்டு மகிழலாம். காதற் பரதையொருத்தியைத் தோழியர் சூழ நின்று முங்கிற் குழாயினால் அவள் மீது அரக்குநீரை எறிந்தனர். அந்நீர் அவளது மார்பில் பட்டது. அவள் அதனைத் தன் துகிலின் முன்தானை கொண்டு ஒற்றினாள். அப்பொழுது அவளருகே தலைவன் வந்தான். அவனைக் கண்ட தோழியர், "இவள் பூப்படைந்தாள்; இவளைக் கூடாதே நீங்குக" என்று பொய்ம்மொழி புகன்றனர். பூப்பின் தோற்றத்தையொத்துப் பொலிந்த செஞ்சாந்தின் நாற்றத்தால் பூப்பின்மையைத் தலைவன் அறிந்தான். ஆயினும் மக்கள் கூட்டத்தின் நடுவே நின்றானாதலின் ஒன்றும் உரையாது சிறிதே நகைத்து அவ்விடம் விட்டுச் சென்றான். கடலை நோக்கி மலையினின்றும் பரந்து விரைந்துவரும் ஆற்றயொக்க, வீட்டை விரைந்தடைந்தான். களைப்புநீக்கிக் களிப்பை விளைவிக்கும் மதுவையும் பருகாது காதல் மாதராளை எதிர்நோக்கி நின்றான். அவளைக் கண்டதும் அவளது மார்பில் பட்ட குருதி போன்ற பூ நீரைத் துடைத்து மருவி மகிழ்ந்தான். உடன் வந்த தோழியரோ, அவள் இல்லத்தார்க்கு, "நங்கை பூத்தாள், மங்கலம் பொலிக!" என்று சொல்லிப் போயினாள். இத்தகைய காதல் காட்சிகள் பல, கற்பாரது சித்தத்துள் தித்திக்கும் தேனமுதாகத் திகழ்கின்றன.

“சுருங்கையின் ஆயத்தார் சுற்றும் எறிந்து

குரும்பை முலைப்பட்ட பூநீர் துடையாள்

பெருந்தகை மீளி வருவானைக் கண்டே

இருந்துகில் தானையின் ஒற்றிப் பொருந்தலை
 பூத்தனள் நீங்கெனப் பொய்யாற்றால் தோழியர்
 தோற்றமோர் ஒத்த மலர்கமழ் தண்சாந்தின்
 நாற்றத்திற் போற்றி நகையொடும் போத்தந்து
 இருங்கடற் கூங்கிவரும் யாறெனத் தங்கான்
 மகிழக் களிப்பட்ட தேன்தேறல் மாற்றிக்
 குருதி துடையாக் குறுகி மருவினியர்
 பூத்தனள் நங்கை பொலிகென நாணுதல்
 வாய்த்தன்றால் வையை வரவு;
 மலையின் இழியருவி மல்கினார் சார்ச்சார்க்
 கரைமரஞ் சேர்ந்து கவினி மடவார்
 நனைசேர் கதுப்பினாள் தண்போது மைந்தர்
 மலர்மார்பிற் சோர்ந்த மலரிதழ் தாஅய்
 மீனாரம் பூத்த வியன்கங்கை நந்திய
 வானம் பெயர்ந்த மருங்கொத்தல் எஞ்ஞான்றும்
 தேனிமிர் வையைக் கியல்பு;
 கள்ளே புனலே புலவியிம் மூன்றினும்
 ஒள்ளொளி சேய்தா ஒளிகிளருண் கட்கெண்டை
 பல்வரி வண்டினம் வாய்கூழ் கவினொடும்
 சென்னீர் வீவயின் தேன்சோரப் பன்னீர்
 அடுத்தடுத்த தாடுவார்ப் புல்லக் குழைந்து
 வடுப்படு மான்மதச் சாந்தார் அகலத்தான்
 எடுத்தவே எக்கி நூக்குயர்பு தாக்கத்
 தொடுத்ததேன் சோரும் வரைபோலும் தோற்றம்
 கொடித்தேரான் வையைக் கியல்பு”²⁷

இத்தகைய வையையாற்றின் வளனும் சிறப்பும், பொய்யாநீரின் புதுமைவிருந்தும்
 தமிழகம் எஞ்ஞான்றும் போற்றிப்புகழும் பொற்புமிக்கதாக மிளிர்வது இன்புறற்குரியது.

புனலாடுதல்

பண்டைக் காலத்துத் தமிழர் வாழ்க்கையில் நிகழ்ந்த விளையாட்டுகளில்
 ஒன்று. ஆறுகளில் புதுப்புனல் பெருகிய போது அதில் ஆடுவது அவர்களின் இயல்பாய்
 அமைந்தது.

குறிஞ்சியில் அருவியில் நீராடினர். முல்லையில் கான்யாற்றில் ஆடினர்.
நெய்தலில் கடலில் நீராடினர். மருதத்தில் ஆற்று நீரில் ஆடினர்.

ஆடவரும் பெண்டிரும் புனலாடுதல் வழக்கம். தலைவன் பரத்தையோடு
புனலாடுதல் வழக்கம். தலைவி அதனையறிந்து ஊடல் கொள்வாரை சான்றாக,

சூதார் குறுந்தொடிச் சூரமை நுடக்கத்து

நின் வெங்காதலி தழீஇ நெருநை

ஆடினை என்ப புனலே அலரே

மறைத்தல் ஒல்லுமோ, மகிழ்ந

புதைத்தல் ஒல்லுமோ, ஞாயிற்றது ஒளியே²⁸

என்னும் பாடலை கூறலாம்.

பரத்தையருடன் நீராடும் வழக்கம்

தலைவன் பரத்தையருடன் நீராடினான் எனக் கேட்டுத் தலைவி புலந்தாள்.
தலைவன் தான் பரத்தையுடன் நீராடவில்லை என்று மறுத்தபோது தலைவி கூறியது.

மகிழ்நனே! சூதாடுகாய் போன்ற மூட்டுவாயை உடைய சிறிய தொடியம்
வளைவு பொருந்திய வளையும் உடைய நின்னால் விரும்பப்பட்ட நின் காதலியான
பரத்தையைத் தழுவிக் கொண்டு நேற்று நீ புனலாடினாய் என்று பலரும் கூறுகின்றனர்.
ஞாயிற்றின் ஒளியை எதனாலும் சிறிதும் மறைக்க முடியாது. அது போன்று நீ
புனலாடியதால் எழுந்த அலர் நினது மாயப் பொய் மொழிகளால் சிறிதும் மறைக்க
முடியாது! என்று தலைவி தலைவனைப் பார்த்துக் கூறினாள்.

தலைவன் பரத்தையுடன் கூடிப் புனலாடியது கேட்ட தலைவி புலவி
கொள்கின்றாள். ஆதலால் அப்பரத்தையின் அழகைப் பாராட்டுபவள் போலச் “சூதார்
குறுந்தொடிச் சூரமை நுடக்கத்து” என்றாள்; கற்புடையாள் பரத்தையைப்
பாராட்டினாலும் அஃது உள்ளத்தில் ஊடல் கொண்டதே ஆகும்.

பலர் இவண் ஒவ்வாய் மகிழ்ந! அதனால்

அலர் தொடங்கின்றால் ஊரே மலர

தொன்னிலை மருதத்துப் பெருந்துறை

நின்னோடு ஆடினள் தண் புனல் அதுவே²⁹

தலைவன் பரத்தையுடன் புனலாடினான். அதை அவன் மறைத்தான். அது
இப்பாடலில் இடம் பெறுகிறது.

பரத்தையுடன் நீராட மறுத்தல்

தலைவன் தன்னுடன் புனல் ஆட வருமாறு பரத்தை ஒருத்தியை அழைத்தான். அப்போது அவள், முன்னம் தலைவியுடன் அவன் புனலாடியதால் அவனுடன் நீராடேன் என்று எண்ணியிருந்ததால் அதைப் புலப்படுத்த உரைப்பது இதுவாகும்.

அம்ம வாழியோ மகிழ்ந நின்மொழிவல்

பேரூர் அலர்எழ நீரலைக் கலங்கி

நின்னொடு தண்புன லாடுதும்

எம்மொடு சென்மோ செல்லல் நின்மனையே!³⁰

பரத்தை தலைவனிடம், மகிழ்ந்து உனக்கு ஒன்றைக் கூறுவேன்! கேள்! நீ நின் மனைக்குச் செல்லாமல் எம்முடன் கூடி வருவாயாயின், இப்பெரிய ஊர் அலர் கூற, நீர் அலைப்பதால் கலங்கி மகிழ்ச்சி மிகும்படி நாம் குளிர்ந்த புனலில் ஆடுவோம் என்று சொன்னாள்.

தலைவியுடன் கூடித் தலைவன் முன்பு நீராடினான் என்பதைக் கேட்ட பரத்தை இனி அவனுடன் நீராடேன் என்றிருந்தாள். அவளது அந்த ஊடலை நீக்கித் தலைவன் அவளை அழைத்தான் நீராட! ஆதலால் அவள், நீ நின் இல்லத்துக்குப் போகாமல் என்னுடன் வந்து நீராட வேண்டும் என்றாள்.

தான் தலைவனுடன் நீராடலைப் பலரும் காண வேண்டும் என நினைந்தாள். ஆதலால் “பேரூர் அலர் எழ” என்றாள். புனல் ஆடுவதும் நீண்ட நேரம் ஆடிக் களிக்க வேண்டும் என்பாள். “நீரலைக் கலங்கி” என்றாள். “நீர் அலை” கலைக்கக் கலங்கி நீராட வேண்டும் என்பது அவளது எண்ணம்.

சங்க காலத்தில் ஆடவரும் பெண்டிரும் புனலாடுதல் வழக்கம். தலைவன் பரத்தையோடு புனலாடுதல் வழக்கம். தலைவி அதனையறிந்து ஊடல் கொள்வாள்.

தைந் நீராடல்

ஊரில் உள்ள குளத்தில் தைத் திங்களில் இளமகளிர் நீராடி நோற்பது சங்க கால வழக்கம். இதனை மார்கழி நீராடல் என்றும் தைந்நீராடல் என்றும் பிற்காலத்தார் கூறுவது வழக்கம். இந்நோன்பு குறித்து பரிபாடல் விவரிக்கின்றது.

செவியில் கேட்பினும் சொல்லிறந்து வெகுள்வோள்

கண்ணிற் காணினென்னா குவள் கொல்

நறுவீ ஐம்பால் மகளிராடும்

தைஇத்தண் கயம் போலப்

பலர் படிந்துண்ணும் நின் பரத்தை மார்பே!³¹

தோழி தலைவனை நோக்கி, “மகிழ்ந், நறுமண மலர்களை அணிந்த கூந்தலையுடைய மகளிர் ஆடும் தைத்திங்களின் குளிர்ந்த நீர்நிலை போல் பலர் முயங்கி இன்பம் நுகரும் நின் மார்பைச் சிறப்பித்து மற்றவர் கூறத் தன் செவியில் கேட்பினம் சொல்வதற்கு அரிய சினம் கொள்ளும் இவள், பரத்தை செய்த குறியுடன் தோன்றும். அதனைத் தன் கண்களாலேயே நேரில் காண்பாளாயின், என்ன ஆவாளோ?” என்று உரைத்து வாயில் மறுத்தாள்.

தைத் தண்கயம் -தைமாதத்துக் குளிர்ந்த பொய்கை. அக்காலத்தில் பொய்கை குளிர்ந்து தெளிந்து தோன்றும்.

நீரூடும் வழக்கம்; நீரூடும் முன் மகளிர் அணிவகைகளை களைந்து வைப்பர். இதனைப் பாடல்,

புனலாடு மகளிர் இட்ட ஒள்ளிழை

மணலாடு திமையத்தெருமை கிளைக்கும்

யாணர் ஊரன் மகளிவள்

பாணர் நரம்பினும் இன் கிளவியளே³²

எனக் கூறுகிறது.

தோழி, “நீரில் ஆடிய மகளிர் களைந்து வைத்த அணிகள் மணலில் மறைந்தவற்றை அம்மணற் குன்றின் மேல்நின்று எருமைகள் தம் கொம்புகளாலும் குளம்பினாலும் கிளைத்து வெளிப்படுத்தும் புது வருவாயை உடைய ஊரனின் மகளான இவள் பாணரின் இனிய நரம்பினின்று எழும் இசையை விட இனிய மொழிகளை உடையவள் ஆவாள் என்று தலைவனுக்குக் கூறினாள்.

குழந்தைக்கு உணவு ஊட்டல்

தேன் கலந்த வெண்சுவைத் தீம்பாலைப் பொற் கலத்தேந்திச் செவிலியர் கோலைக் காட்டிக் குழந்தைக்குப் பாலூட்டுவர்.³³ குழந்தைக்கு உணவூட்டும் போது, அவை உண்ண மறுக்குங்கால் மனத்தை மாற்றிச் சில முறைகளைக் கையாள்வர். ‘இது அப்பாவுக்குரிய பங்கு’, இதனை உண்பாயாக, இது அம்மாவின் பங்கு, இதனை உண்பாயாக’ எனச் சோறுட்டுதலை, ‘நுந்தைபால் உண்டிசில; ஞாயர்பால் உண்டிசில’³⁴ எனத்தாயர் கூறுவதாகக் கலித் தொகை காட்டும்.

பால் நிறைந்த கிண்ணத்தினைக் கையிலேந்திக் குழந்தைக்குப் பாலூட்டும் போதும், ‘என் பங்குக்குக் குடித்தாய்; உன் தந்தை பங்குக்குக் குடி’ என்று அன்னையர் இயம்புவரை

என்பாடு உண்டனை ஆயின், ஒருகால்

நுந்தை பாடும் உண் என்று ஊட்டி³⁵

என அகநானூறு புலப்படுத்தும்.

கைம்மைப் பெண்டிர் உணவு

கைம்மைப் பெண்கள் நெய்யை உணவில் சேர்த்துக் கொள்வது இல்லை. இவர்கள் தண்ணீர்ச் சோற்றைப் பிழிந்து எடுத்து அரைத்த எள்ளையும் புளியையுங்கூட்டி வெந்த வேளைக் கீரையுடன் சேர்த்து உண்பர்.

“ பெண்டிரும்

பாசடகு மிசையார் பனிநீர் மூழ்கார்”³⁶

என கணவனை இழந்த மகளிர் பச்சை இலையைத் தின்னாராய் பனிநீரில் மூழ்காராய் இருந்ததைப் புறநானூறு எடுத்துரைக்கிறது. அந்தணப் பெண்டிர் கணவன் இறந்த பின்பு பொழுது மறுத்துண்ணுதலும், கைம்மை நோன்பு மேற்கொண்டு வாழ்தலும் இக்காலத்திலும் காணப்படுகிறது.

தாய் பால் ஊட்டும் வழக்கம்

அகன்ற மனையகமெல்லாம் சிலம்பொலி தழங்க ஓடியும், ஆடியும், விளையாடுவாள் மகள். விளையாட்டு மகளிரோடு சிறிது நேரம் பந்தாடி வருவாள். இதற்குள் அவளது உடம்பு இளைத்தும் களைத்தும் விட்டதென எண்ணிய தாய், பாற்சோறிட்ட வெள்ளி வள்ளத்தினைக் கையேந்திச் சென்று, “என் கண்ணன்னாய்! வாராயோ” என அன்புடன் அழைத்து, எனக்காக ஒரு பிடி உண்ணுதி அம்மே என உரைத்துரைத்து ஊட்டுவாள். தாயார் குழந்தையை ஊட்டும் இம் முறையை இயற்கையாக ஆசிரியர் கயமனார் கூறுகின்றார்.

“சீர்கெழு வியனகர்ச் சிலம்புநக இயலி

ஓரை ஆயமொடு பந்துசிறி தெறியினும்

வாரா யோவென் றேத்திப் பேரிலைப்

பகன்றை வான்மலர்ப் பனிநிறைந் ததுபோல்

பால்பெய் வள்ளம் சால்கை பற்றி

என்பா டுண்டனை யாயின் ஒருகால்

நுந்தை பாடும் உண்ணென் றாட்டி.”³⁷

இதனைப் பாலுட்டிய தெனக் கூறுதலும் உண்டு.

தலைவி உடன் போக்குப் போய்விட்டாள். அவளைக் காணாது தாயரும் தோழியரும் கலங்குகின்றார்கள். நற் பண்பு மிகவும் உடையாள் அத் தலைவி. அவள் பிரிந்து விட்டதால் தோழியர்களெல்லாம் பெரிதும் துன்புற்று நிற்கின்றனர். தன் மகளைக் காணாது கலங்கிக் கண்ணீர் பெருக்கிய தாய், முன்னெல்லாம் தன் மகள் விளையாடிய இடங்களிற் சென்று தேடுகின்றாள். அங்கே ஒரு மணற் பாவை கிடந்தது. அத் தலைவி வைத்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தது அப்பாவை. அதனைக் கண்டாள் தாய். கலக்க மிகுதியால் அதனைப் பாவை என உணர்ந்திலள். தன் மகளேயாகக் கருதினள். கருதி அப்பாவையின் கண்ணையும் நெற்றியையும் மெல்லெனத் தடவிக் கொடுத்தாள்; அருகே கிடந்த வாடிய குவளை மலரை எடுத்து அப்பாவைக்குச் சூட்டினாள்; சூட்டி அப்பாவையைத் தழுவி நின்றவளாகி, “மகளே! நினது இனிய தோளைத் தாராய், இன்றேல் எனது இன்னுயிர் இற்றுக் கழிவதாக” என்று கூறினாள். அந்நிலையை ஊரவர் காண்கின்றனர். அவர்களும் தம்மையறியாது கலங்கி நிற்கின்றனர். சிறிதளவில் தேறிய ஊரவர் அல்லது கண்டோர், தாயரையும் தோழியரையும் தேற்றுவிக்கக் கருதுகின்றனர். தலைவி பிரிந்து சென்ற நாட்டின் இயல்பையும் வளத்தையும் கூறித் தேற்றும் சிறப்பு வியக்கத்தக்கதன்று. குழியில் வீழ்ந்த பெண் யானையின் ஓசைக்கு வெருவிய செவ்வாய்க் குழவி (எருமைக் கன்று) எருமை நல்லான் பெறுமுலை மாந்துவதுபோல், அலர் வாய்ப் பெண்டிரின் தீய சொற்களுக்கு வெருவி எழுந்த நூங்கள் மடவோள் தனக்குரிய காதலனை அடைந்து இன்புற்று வாழ்வாள். ஆதலால் நீவிர் கவலுதல் ஒழிவீராக” எனக் கூறுகின்றனர். அச் செய்யுள் வருமாறு:

“கயத்தலை மடப்பிடி பயம்பிற் பட்டெனக்

களிறுவிளிப் படுத்த கம்பலை வெரீஇ

ஒய்யென எழுந்த செவ்வாய்க் குழவி

தாதெரு மறுகின் மூதூ ராங்கண்

எருமை நல்லான் பெறுமுலை மாந்தும்

நாடுபல இறந்த நன்ன ராட்டிக்கு

ஆயமும் அணியிழந் தழுங்கின்று தாயும்

இன்றோள் தாராய் இறீஇயரென் உயிரெனக்

கண்ணும் நுதலும் நீவித் தண்ணெனத்
தடவுநிலை நொச்சி வரிநிழல் அசைஇத்
தாழிக் குவளை வாடுமலர் சூட்டித்
தருமணற் கிடந்த பாவையென்
அருமக னேன முயங்கினள் அழுமே.”³⁸

பசுக் கூட்டங்களைப் பகைவர் கவர்ந்து சென்றனர். அதனைக் கரந்தை வீரர்கள் மீட்டுக்கொண்டு வந்தனர். கூற்றுவன் கைப்பட்ட உயிரை மீட்டுக்கொண்டு வருவது போல என அதன் அருமை கூறப்படுகின்றது. அத்தகைய வீரச் செயலை ஆசிரியர் மருதன் இளநாகனார் கூறுகின்றார். அவர்களது வீரம் அருள் பற்றி எழுந்த வீரமாகக் கூறுகின்றார். பகைவர்களால் கொள்ளையடிக்கப்பட்டுத் தம் தாய்ப் பசுக்கள் சென்று விட்டமையால் இளங் கன்றுகளெல்லாம் நடை மெலிந்து கண்ணீர் விட்டு நின்றன.

ஒரு பரண்மீது கானவன் கள்ளுண்டு மகிழ்ந்து இருக்கின்றான். அவன் மனைவியின் சாந்து பூசிய கூந்தலைக் காற்று உலர்த்துகின்றது. அவள் கூந்தலைக் கையால் கோதிக் கொண்டு குறிஞ்சிப் பாடலைப் பாடுகின்றாள்.

கழைக்கூத்தன் மனைவி வளைந்த முங்கிலின்மேல் ஏறி நின்று ஆடுவாள். அவள் கணவன் மத்தளம் முழங்குவான். பிள்ளைகள் உடன் நின்று குழலும் ஊதுவார். மக்கள் குழ்ந்து நின்று அவற்றைக் கண்டு களிப்பர்.

அவளை யொப்ப மயில் ஆடுகின்றது. ஓங்கி வளர்ந்த முங்கில் குழல் ஊதுகின்றது. அருவிநீர் ஏற்ற இழிவுகளில் விழுந்து எழுந்து முழவு கொட்டுகின்றது. கலைக் கூட்டங்கள் வாசிக்கின்றன.

வண்டுகளின் பாட்டொலி யாழ் ஒலி ஒப்ப இருக்கின்றது. இத்திறத்தவாய இசைக் கருவிகளைக் கொண்டு மயில் ஆடுகின்றதாம். மந்தித் திரள் அதைக் கண்டு மகிழ்கின்றதாம். இந் நாட்டியத்தைக் கபிலர் நமக்குக் காட்டுகிறார்.

“ஆடமைக் குயின்ற அவிர் துளை மருங்கிற்
கோடை யவ்விளி குழலிசை யாகப்
பாடின அருவிப் பனிநீர் இன்னிசைத்
தோடமை முழவின் துதைகுர லாகக்
கணக்கலை இருக்கும் கடுங்குரல் தூம்பொடு
மலைப்பூஞ் சாரல் வண்டியா ழாக
இன்பல் இமிழிசை கேட்டுக் கலிசிறந்து
மந்தி நல்லவை மருள்வன நோக்கக்

கழைவளர் அடுக்கத் தியலி, யாடும் மயில்
நனவுப்புகு விறலியில் தோன்றும் நாட!”³⁹

உலக்கை

தமிழர்களின் உணவுகளுள் பெரும்பங்கு வகிப்பது அரிசி உணவு. பண்டைத் தமிழர்கள் அரிசியைக் குற்றித் தீட்ட உலக்கையைப் பயன்படுத்தினர். அரிசியைத் தீட்டுவதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்ட உலக்கை நன்றாக முற்றிய மரத்தால் செய்யப்பட்டிருந்தது. பருத்த உலக்கையின் நுணிகளில் இரும்புப் பூண் போடப்பட்டிருந்தது. இதனை,

இருங்காழ் உலக்கை இரும்புமுகம் தேய்த்த⁴⁰

தொடிமாண் உலக்கைப் பருஉ⁴¹

என்னும் வரிகள் எடுத்தியம்புகின்றன.

கையால் உலக்கை கொண்டு குற்றிய அரிசியில் சத்துப் பொருள்கள் வீணாவதில்லை. கைக்குற்றல், அரிசியை உண்ட பண்டைத் தமிழர்கள் நலவாழ்வு பெற்றிருந்தனர். உலக்கையால் குற்றித் தீட்டுதலை அவைப்பு அல்லது அவைத்தல் என்று குறிப்பிட்டனர். கைக்குற்றல் அரிசி வெண்மையாகவும் இருந்தது என்பதனை,

அவைப்பு மாண்அரிசி அமலை வெண்சோறு⁴²

என்ற வரி சுட்டுகின்றது.

அரிசியை மட்டுமின்றி, புதிய கொல்லையில் விளைந்த வரகினையும் குற்றித்தீட்டி உணவாகக் கொண்டனர் இதனை,

இதைப்புன வரகின் அவைப்புமாண் அரிசி⁴³

என்ற பகுதி கூறுகின்றது.

கலந்தொடா மகளிர்

மகளிர் பூப்பு எய்திய நாட்களிலும், மாதவிலக்கு தினங்களிலும் தனித்து இருப்பது வழக்கம். அத்தகைய நாட்களில் பிறரையும் வீட்டின் பிற பொருட்களையும் தொடாமல் தூய்மை காப்பர். இவ்வாறு, பொருட்களைத் தொடாமல் (கலம் தொடாமல்) விலகி நின்று தாம் பூப்புற்றமையைத் தெரிவிப்பது பண்டைத் தமிழர் மரபு.

கலந்தொடா நாட்களில் மகளிர் பொதுவாக வீட்டை விட்டு வெளியேறாமல் இருப்பது வழக்கம். இத்தகைய நாட்களில் முருகனின் கோட்டத்தை அணுகாமல் பெண்கள் விலகிச் செல்வதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தனர். இதனை,

அணங்குடை முருகன் கோட்டத்துக்

கலம்தொடா மகளிரின் இகந்து நின்றவ்வே⁴⁴

என்று புறநானூறு கூறுகின்றது.

தூய்மை கருதியும், பெண்களுக்கு ஓய்வு வேண்டியும் நம் தமிழர்கள் செய்திருந்த ஒரு பாதுகாப்பு ஏற்பாடுதான் கலந்தொடாமை என்றால் மிகையாகாது.

சிலம்புகழி நோன்பு

மகளிர் காலில் பூணும் அணியே சிலம்பு எனப்படும். பெற்றோரால் அணிவிக்கப்பட்ட சிலம்பினைத் திருமணத்திற்கு முன் நீக்குவதற்குச் சடங்கு செய்வர். அச்சடங்கையே சிலம்புகழி நோன்பு என்று குறித்தனர். அச்சடங்கில்,

மணமாகா முன்னர் தலைவிக்கு அணிவித்திருந்த சிலம்பும்
வளையுமாகிய கலன்களைக் கழித்து, மணமகன் அளிக்கும்
சிலம்பும் வளையும் அணியும் சடங்கு சிலம்புகழிச் செல்வம்
என்று பண்டை நாளில் வழங்கிற்று⁴⁵

என்று ஓளவை சு.துரைசாமி பிள்ளை விளக்கம் தருகின்றார்.

தலைமகன் தலைவியை உடன்கொண்டு போன பின்னர்த் தன் இல்லத்திற்குத் தலைவியுடன் செல்கின்றான். தலைவனின் தாய் தலைவிக்குச் சிலம்புகழி நோன்பினைச் செய்கின்றாள். தன் இல்லத்தில் நடந்திருக்க வேண்டிய சிலம்புகழி நோன்பு தன் மகள் கணவன் வீட்டில் நடந்ததைக் கேள்விப்பட்ட நற்றாய் வருந்துகின்றாள். தலைவனின் இல்லத்திருந்து வந்தவர்களைப் பார்த்து,

நம்மனைச் சிலம்பு கழீஇ அயரினும்
எம்மனை வதுவை நன்மணம் கழிகளெனச்
சொல்லி எவனோ மற்றே வெல்வேல்
மையற விளங்கிய கழுவடிப்
பொய்வல் காளையை ஈன்ற தாய்க்கே⁴⁶

என்று கூறுகின்றாள்.

தன் மனையில் நிகழ வேண்டிய சிலம்புகழி நோன்பு நிகழவில்லையே என நற்றாய் ஏங்குகின்றாள். சிலம்புகழி நோன்புதான் மணமகளின் தாய் வீட்டில் நிகழவில்லை; வதுவை நன்மணமாவது மணமகளின் பிறந்த வீட்டில் நிகழட்டும் என்று தலைவனின் தாயிடம் நீங்களெல்லாம் கூறி இருக்கலாம் என்று தலைவியின் தாய் வருந்துகின்றாள்.

இதன் வாயிலாக, பண்டைத் தமிழர் சமுதாயத்தில் சிலம்புகழி நோன்பு என்பது திருமணத்திற்கு முன்பு பெண்ணுக்குத் தாய் வீட்டில் நிகழ்த்தியிருக்கிறார்கள் என்பது புலனாகின்றது.

காக்கைக்குச் சோறிடுதல்

சமைத்த உணவினைக் கை படாமல் எடுத்து முதலில் காக்கைக்கு உணவு வைக்கும் தொன்மையான பழக்கம் இன்றும் வழக்கில் இருந்து வருகிறது.

இறந்தோரின் நினைவு நாட்களிலும், அமாவாசை முதலான நாட்களிலும் காக்கைக்குச் சோறிடும் வழக்கம் உள்ளது. இறந்தோரின் இறுதிச் சடங்குகள் முடிந்த பின்னர் காக்கைக்கு வைக்கும் உணவினைப் பிண்டச்சோறு என்றும் பிண்டம் வைத்தல் என்றும் குறிப்பிடுவர். இந்தப் பிண்டச்சோற்றினை, முழுவதும் கரிய நிறத்தினை உடைய அண்டங்காக்கைகள் வந்து உண்ணும் என்று கூறுவர். சோழன் கரிகாலன் காலத்தில் காக்கைக்குருதி கலந்த சோறிடும் வழக்கம் இருந்தது. இதனை,

செஞ்சோற்ற பலி மாந்திய

கருங்காக்கை⁴⁷

என்ற பகுதியால் அறிய வருகின்றது. மக்களிடும் இத்தகைய பலியுணவைத் தின்பதால் பலியுண் காக்கை எனக் காக்கை குறிப்பிடப்பட்டது.

காக்கை கரைந்தால் விருந்தினர் வருவர் என்ற எதிர்பார்ப்பு மக்களிடையே இருந்தது. தமக்கு வேண்டியவர்கள் வருமாறு கரைந்ததால் நெய் கலந்த வெண்ணெல் சோற்றினைக் காக்கைக்கு சங்க காலத்துத் தாய் ஒருத்தி இட்டாள். இதனை,

பல்ஆ பயந்த நெய்யில், தொண்டி

முழுதுடன் விளைந்த வெண்ணெல் வெஞ்சோறு

.....

விருந்துவரக் கரைந்த காக்கையது பலியே⁴⁸

என்னும் பாடல் படம் பிடிக்கின்றது.

முல்லைக்கலியில் ஏறுதழுவும் வழக்கம்

கலித்தொகையில் முல்லைத் திணைப் பாடல்கள் நல்லுருத்திரனார் என்னும் புலவரால் இயற்றப்பட்டது. இத்திணைப் பாடல்கள், ஏனைய தொகைகளில் தொகுக்கப் பெற்றுள்ள முல்லைப் பாடல்களில் இருந்து வேறுபடுகிறது. காடுகளை அழித்து உருவாக்கப்பட்ட குடியேற்றப் பகுதியாகவே முல்லை குறிக்கப்படுகிறது. கால்நடை

வளர்ப்பும் மேட்டு நிலப் பயிர் செய்கையும் முல்லை நிலத்தில் வளர்ச்சி பெற்று விளங்கின. கால்நடை வளர்ப்பு முல்லை நிலத்தில் முக்கியச் செயல்பாடாக இருந்தது, இவ்வளர்ச்சிக் கட்டத்தில் ஆண்கள், கால்நடைகளை வளர்ப்பதும் குடியேற்றப் பகுதிளைப் பாதுகாப்பதுமாகிய கடினமான பணிகளைச் செய்ய வேண்டியிருந்தது. இவ்வாறு நிலைத்த குடியிருப்பும் கால்நடை வளர்ப்புடன் கூடிய வேளாண்மையும் போதுமான உணவைக் கையிருப்பாக வைக்க வகை செய்தன. அத்தகைய பல குடியிருப்புகள் உருவாகும்போது அவற்றுள் குறைவளர்ச்சியுள்ள குடியிருப்புகள், கூடுதலான செல்வச் செழிப்புடன் இருந்த குடியிருப்புகளை நோக்கி இயல்பாகவே தம் கவனத்தைத் திருப்பின. இதனால் கவர்தலும், போர்களும் நிகழ்ந்தன என கார்த்திகேச சிவத்தம்பி குறிப்பிடுகிறார். இவற்றில் இருந்து தன் குடியிருப்பையும், ஆநிரைகளையும் காத்தற்பொருட்டு ஒவ்வொரு ஆயர்குல மகனும் தன் வீரத்தை நிலைநாட்ட விரும்பினர்.

அவ்வீரமகன் தன் வீரத்தை நிலை நாட்டுவதற்கு நிகழ்வு ஒன்று தேவைப்பட்டது. அந்நிகழ்வு ஏறுதழுவல் என்ற விளையாட்டின் மூலம் ஆயர்குல மகன் தன் வீரத்தை நிலைநாட்டி ஆயர்குல மகளைத் திருமணம் செய்தான். அவற்றின்மூலம் பெண்ணையும் மற்றும் அவனைச் சார்ந்த உடைமைகளையும் பாதுகாப்பான் என்ற எண்ணம் ஆயர்குல பெண்வீட்டார்க்குத் தோன்றியது.

பன்னெடுங்காலமாக ஆடவர் ஆடு, மாடு, நிலம், செல்வம் முதலிய உடைமைப் பொருளை வைத்திருந்தது போல பெண்ணையும் தன்னுடைய உடைமைப் பொருளாகவே வைத்திருந்தனர். பொருளாதார முன்னேற்றம் ஓங்கி இருந்த கால கட்டத்தில் பெண் வீட்டில் இருக்கும் நிலை ஏற்பட்டு இல்லாள் என்று அழைக்கப்பட்டாள். மேலும் பொருளாதாரப் பாதுகாப்பின்மையைக் கருத்தில் கொண்டு பெண் ஆணைச் சார்ந்து வாழவேண்டிய கட்டாயம் ஏற்பட்டது. இதனால் ஆண்மகன் மற்ற உடைமையைப்போல பெண்ணையும் பாதுகாக்க வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது அதற்கு வீரம் தேவையான ஒன்றானது.

இதனடிப்படையில் முல்லை நில ஆயர்மகள் தன் பாதுகாப்பினைக் கருதி அகவாழ்விலும் ஆடவரின் வீரத்தையே போற்றினாள். முல்லை நிலமகளிரின் கையினைப் பற்றக் கொல்லேற்றினை அடக்கும் வீரம் ஆடவர்க்கு வேண்டப்பட்டது. ஆயர்குல மகளிர், தங்களால் விரும்பி வளர்க்கப்பட்ட வலிய எருதுகளை அஞ்சாது பிடித்தடக்கிய வீரக் காளையரையே மணக்க விரும்பினர். ஏற்றினைப் பொருது தம் அஞ்சா நெஞ்சினையும், ஆண்மையினையும் காட்டாத ஆயனை, மறுபிறவியிலும் மணக்க அம்மகளிர் விரும்பார் என்பதை,

‘கொல்லேற்றுக் கோடஞ்சுவாணை மறுமையும்

புல்லாளே ஆயமகள்⁴⁹

என்று கலித்தொகை பகரும். மேலும்,

‘வளியா அறியா உயிர்காவல் கொண்டு
நளிவாய் மருப்பஞ்சம் நெஞ்சினார் தோய்தற்கு
எளியவோ ஆயமகள் தோள்
விலை வேண்டார் எம்மினத்த ஆயர்மகளிர்
கொலையேற்றுக் கோட்டிடைத் தாம் வீழ்வார் மார்பன்
முலையிடைப் போலப் புகின்⁵⁰

என்பதில் உயிர் என்பது சிறு காற்று என்று கருதாது பெரிதென மதித்து ஏற்றை அடக்க அஞ்சுவான் ஆயின் அத்தலைவனை இடையர்மகள் திருமணம் செய்து கொள்ள விரும்புவது இல்லை. ஆனேற்றின் கூரிய இரு கொம்புகளுக்கு இடையே வீழ்பவன்தான் விலையின்றி ஆயமகளைப் பெறுவான் என்பது ஆயர்குல மடந்தையின் அறிவிப்பு.

காளையைக் கண்டு கலங்காமல் ஏறு தழுவியவனே ஆயர் மகளின் தோளைத் தழுவ இயலும் என்பதை,

‘கோல்லேறு சாட இருந்தார்க்கு எம் பல்இருங்
கூத்தர் அணைகொடுப்போம் யாம்’⁵¹

என்று பகர்ந்தனர். தயிர் கடையும்போது மேலே தெறித்த புள்ளிகளின் மேலே ஏற்றைத் தழுவின்வனுடைய குருதி மயக்கமுடும்படி தழுவுதல் தோளுக்கு அணியென்று எண்ணியது அம்மகளின் வீர நெஞ்சம்.

‘போரேற்று அருந்தலை அஞ்சலும் ஆய்ச்சியர்
காரிகைத் தோள் காழுறுதலும் இவ்விரண்டும்
ஓராங்குச் சேறல் இலவோ’⁵²

என்பதில் ஆயர் ஏற்றிற்கு அஞ்சதலும், ஆய்ச்சியர் ஏறுதழுவாதருவடைய தோளை விரும்புதலுமாகிய இவ்விரண்டு நிலையும் ஆயர் குலத்தில் பிறந்தவர்களுக்கு இல்லை. இவற்றின் மூலம் ஆயர்குல மகளிர் விரும்பும் வீரஉணர்வுப் பண்பை உணரலாம்.

பாவைக்கு பலியிடல்

சேரியிலும் பக்கத்திலும் தலைவியைத் தேடினர். காணாமல் திரும்பி வந்தனர். அவர்களைக் கண்டு தாய் கூறுவதாக அமைந்த பாடலில் “பாவை” வைத்து பலியிட்டு வந்த செய்தி வருகிறது.

இது என் பாவைக்கு இனியநன் பாவை
 இது என் பைங்கிளி எடுத்த பைங்கிளி
 இது என் புவைக்கு இனிய சொற் புவை என்று
 அலமரு நோக்கின் நலம் வருகடர்நுதல்
 காண்தொறும் காண்தொறும் கலங்க
 நீங்கினளோ என் பூங்கணோளே⁵³

இதில் “பாவை”க்குப் பலியிடும் வழக்கத்தை, செவிலித் தாயின் வாயிலாகப் புலவர் வெளிப்படுத்துகிறார். இந்தப் பாவை, என்னுடைய பாவை போன்ற மகள் வைத்து விளையாடியப் பாவையாகும். இந்தக் கிளி சுழன்ற பார்வையையுடைய அழகுமிக்க ஒளிபொருந்திய நெற்றியை உடைய பசிய கிளி போன்றவள் வளர்த்த பச்சைக்கிளி. இப்படிச் கூறி, யான் இவற்றைக் காணுந்தோறும் கலங்கி வருந்த, என் அழகிய கண்களையுடைய மகள் பிரிந்து போயினள் போலும்! என்று தாய் உரைத்தாள்.

இங்குப் பாவை பைங்கிளி என முதலில் நின்றவை தலைவியைக் குறிப்பன. தலைவியானவள் பலியிட்டு வழிபட்டது பாவை. பால் ஊட்டி வளர்த்தது கிளி. இனி இரண்டு பலியின்றியும் பால் ஊட்டாமலும் இருந்தமை கண்டபோது தாய் வருந்தினாள். தேடிக் காணாது வந்தாரைக் கண்டு புலம்பியது என்பர் நச்சர். இது சேரியரை வினவியது என்பார் இளம்பூரணர்.

மகளிர் ஆடை

மகளிர் கலிங்கம் என்னும், ஒருவகை ஆடையை அணிந்தனர்.⁵⁴ அது கலிங்க நாட்டிலிருந்து வந்தது என்பது அப்பெயரால் பெறப்படும். காந்தார நாட்டிலிருந்து வந்த குடிவகை கந்தாரம் எனப்பெயர் பெற்றது ஒப்பு நோக்கத்தகும். கோடை, குளிர் முதலிய காலங்களுக்கேற்ப, உடை மாற்றி உடுத்தினர் என்பது ‘பட்டு நீக்கித் துகிரெடுத்தும்’⁵⁵ என்னும் அடியால் பெறப்படும். புனலாடச் செல்வோர் ‘அதற்கெனத் தனி ஆடை உடுத்தினர்’, அது புட்டகம், ஈரணி என்று வழங்கப்பெறும்.

‘புட்டகம் பொருந்துவ புனைகுவோரும்;⁵⁶ ஆம்பல், அசோகு முதலியவற்றால் ஆன தழையாடை உடுத்துக் கடற்கரைச் சோலையில் இங்கு மகிழ்ந்ததை நற்றிணை உணர்த்துகின்றது.⁵⁷

திணை சார்ந்த பொருள்களைப் (கரும்புத் தோகை, வைக்கோல்) பயன்படுத்தி இருப்பிட வசதியை ஏற்படுத்திக் கொள்ளல்⁵⁸ தூண்களுடன் கூடிய சிற்றில்களைக்

கட்டுதல்⁵⁹, கட்டடங்களின் உறுதிப்பாட்டிற்குத் தேவையான பொருள்களை உற்பத்தி செய்தல், உயரமான மாடங்களை உருவாக்குதல், பாதுகாப்புடன் கூடிய அரண்களை ஏற்படுத்துதல், கட்டுமானப் பணியில் தொழில்நுட்பத்தினைப் பயன்படுத்துதல் போன்ற பல நிலைகளைப் புறநானூற்றின் வழி அறிய முடிகிறது.

நகரில் கட்டடங்கள் மிக உயரமாகவும், மலைகளின் கூட்டத்தைப் போன்று நெருக்கமாகவும் அமைந்திருந்ததை,

‘மலைக்கணத் தன்ன மாடஞ் சிலம்பவென்’⁶⁰

என்ற அடி காட்டுகிறது. இதே போல, உயர்ந்த, மணியைவிட அதிகமாக ஒளிவீசும் மாடத்தினை,

‘கதிர்விடு மணியிற் கண்பொரு மாடம்’⁶¹

என்ற பாடலடி காட்டுகிறது. மணியைவிட அதிக பளபளப்புத் தன்மை கொண்ட மாடம் என்பதனால் பளிங்குக் கற்களைக் கண்டறிந்து பட்டைதீட்டும் நுட்பம் கைவரப் பெற்றிருந்தமை தெளிவாகிறது. பழந்தமிழகத்தில் சிற்றில்கள் இருந்ததைப் போலவே நெடிய சுவர்களைக் கொண்ட இல்லங்களும் காணப்பட்டன. இதனை,

‘நெடுஞ்சுவர் நல்லிற் புலம்பக் கடைகழிந்து’⁶²

என்ற அடி சுட்டுகிறது.

இவையல்லாமல், கட்டடங்களின் உறுதிப்பாட்டிற்கு, மண்ணை அரைத்துப் (சிமெண்ட்) பயன்படுத்திய தொழில் நுட்பத்தினையும், செம்பைப் போன்ற வலுவான கோட்டைகளை அமைக்கும் செயல்திறனையும், ஓடிவரும் மழைநீரினைத் தேக்கிவைத்து வேளாண்மைக்குப் பயன்படுத்த, அறையும், பொறையும் அமைந்த பகுதிகளை இணைத்து வளைந்த வடிவிலா அணைகள் கட்டும் உத்தியினையும் பழந்தமிழர் கைவரப்பெற்றுள்ளனர். இதனை,

‘அரைம ணிஞ்சி நாட்கொடி நுடங்கும்’⁶³

என்பதிலும்,

‘செம்புறழ் புரிசைச் செம்மண் மூதார்’⁶⁴

என்பதிலும்,

‘அறையும் பொறையு மணந்த தலைய

எண்ணாட் டிங்க ளனைய கொடுங்கரை’⁶⁵

என்பதிலும் அறியமுடிகிறது. இவற்றின் வழி பழந்தமிழர்களின் கட்டடக்கலை நுட்பமும் தொலைநோக்கும் தெளிவாகிறது.

ஞாழல் ஆடை

தலைவன் தனது காதலியின் இயல்பைத் தோழனிடம் கூறுகிறான். அவள் சங்கு வளையல்களையும், ஞாழல் தழையால் ஆன ஆடைகளையும் அணிந்தவள் என்கிறான்.

“கடற்கோடு செறிந்த வளைவார் முன்கைக்
கழிப்பூத் தொடர்ந்த இரும்பல் கூந்தல்
கானல் ஞாழல் கவின்பெறு தழையள்
வரையர மகளிரின் அரியளென்
நிறையரு நெஞ்சம் கொண்டொளித் தோளே”⁶⁶

ஒப்பனை

மகளிர் ஆடை அணிகலன்களோடு பிற ஒப்பனையால் பொலிவதைச் சங்க இலக்கியங்கள் விரித்துரைக்கின்றன. கழன் மணியினது கனியால் கூந்தலை வகுத்து ஒழுங்குபடுத்தினர்.

கழற்கனி வகுத்த துணைச்சில் ஒதி
குறுந்தொடி மகளிர்⁶⁷

செம்பஞ்சக் குழம்பினைப் பூசினர்.⁶⁸ நெற்றியில் பொட்டிட்டனர், தேன்கமழி திருநுதல் திலகம் தைஇறம்⁶⁹ கூந்தலில் எண்ணெய் தடவி, தகரச் சாந்து பூசி, நீராடி, கூந்தலின் ஈரம் போக விரலால் உணர்த்தி, நறுமணம் மிக்க அகிற்புகையூட்டினர்.

எண்ணெய் நீவிய சுரிவளர் நறுங்காழி
தண்நறுந் தகரம் கமழ மண்ணி,
ஈரம் புலர விரல் உளர்ப்பு அவிழா
காழகில் அம்புகை கொளீஇ⁷⁰

மேகத்திடை ஒளிரும் மின்னல் போலக் கூந்தலிடையே மிளிரும் பொன் அணிகளைச் சூட்டினர், மகளிர் வனமுலையில் மலர்கிள்ளி அல்லியொடு அப்பித் தோளில் தொய்யில் வரித்துச் சீறடியில் செம்பஞ்சக் குழம்பு ஊட்டினர்.⁷¹ மலர் வேய்தல், மணப்பொடி பூசுதல், நறுஞ்சாந்து அணிதல் ஆகியவற்றால் அவர்கள் ‘ஒசனை கமழும் வாசமேனியர்’ ஆயினர்.

அரிவையர் அணிகலங்கள்

பொன், வெள்ளி, சங்கு, முத்து முதலியவற்றால் இழைத்த அணிகளை அக்கால அரிவையர் அணிந்தனர். விழாக் கண்டுகளிக்கும் மகளிர், ஒலிக்கும் மணிகள் பொருந்திய பொற்சிலம்புகளையும் மற்றும் இலைகளையும் அணிந்திருந்தரென அறிகின்றோம். அவர் அணிந்த இழைகள் தீயினாற் சுடப்பட்டு மிளிரும் பொன்னாலானவை. அவைகள் சித்திர வேலைப்பாடு அமைந்தவை.

நாண்மகி ழிருக்கை காண்மார் பூனொடு

தெள்ளரி பொற்சிலம் பொலிப்ப வொள்ளழற்

றாவற விளங்கிய வாய்பொ னவிரிழை

அணங்குவீழ் வன்ன பூந்தொடி மகளிர்⁷²

அரத்தினாற் போழ்ந்து அறுக்கப்பட்டவை,

அரம்போழ்ந் தறுத்த கண்ணோர் இலங்குவளை⁷³

காதணிகளும் மகளிர் திருமுகங்களைச் சிறப்பிக்கும் பண்பினவாய் விளங்கின. ஆய்மகளிரின் துயல் வரும் சிறு குழையைப்பற்றிப் பெரும்பாணாற்றுப்படை பாடுகின்றது.

சிறுகுழை துயல்வருங் காதில்⁷⁴

பொலிவுற்ற மகரக் குழையின் அசைவினைப் பொறுக்கும் காது என்று பொருநராற்றுப்படை குறிக்கின்றது.

பூங்குழை யூசற் பொறைசால் காதின்⁷⁵

நூலாற் கட்டாத நுண்மையையுடைய பொன்னரி மாலையை வெள்ளிதாகிய ஒளியையுடைய முத்தோடு பாடினி சூடுவள்.

நூலின் வலவா நுணங்கரின் மாலை

வாலொளி முத்தமொடு பாடினி யணிய⁷⁶

முத்துமாலையைப் பற்றிய செய்திகள் நெடுநல்வாடையிற் காணலாம்.

ஆரந் தாங்கிய வலர்முலை யாகத்து⁷⁷

அரும்பு மிகுந்த கொன்றையில் இலங்கும் பணித்துளியென ஒளிசிறந்த மணிகள் விளங்கும் மேகலைகளை மகளிர் தம் இடையில் அணிவர். பொன்னாற் செய்த கொடியினை முன்கையில் அணிவர்.

பொலந்தொடி நின்ற மயிர்வார் முன்கை⁷⁸

கணவரைப் பிரிந்த மகளிர் வலம்புரியை அறுத்துப் பண்ணின வளையை இடுவர். வாளை மீனிது பகுவாயை ஒத்த சிவந்த நிறத்தையுடைய மோதிரத்தைப் பெண்கள் அணிந்திருந்தனர். இதனை

வலம்புரி வளையொடு கடுகைநூல் யாத்து⁷⁹

என்னும் பாடல் வரிகள் மூலம் அறியலாம்.

அணிகள் பூணும் வழக்கம்

ஐங்குறுநூற்றுப் பாடல்களில் அணிகள் குறித்த செய்திகள் காணப்படுகின்றன. அவை வளை, இழை (இழைத்துச் செய்யப்பட்டது), தொடி, காஞ்சி, சங்கவளையல், மணிப்பூண் (மணிகள் பதித்த நகை), மேகலை, பாண்டில் (பொன்னால் வட்டமாகச் செய்யப்பட்டதோர், அணிவகை. இதனைச் சுற்றி மணிகள் கோத்து மேகலையோடு அணிதல் பண்டை மரபு.⁸⁰ அவை இங்கே தொகுத்தளிக்கப்படுகின்றன.

எட்டுத்தொகை நூல்களுள் ஒன்றான ஐங்குறுநூற்றில் வளையல், தொடி, மேகலை, பாண்டில், சிலம்பு, தோள்அணி மற்றும் செவ்வையணி எனப் பல வகையான அணிகள் மகளிர் அணிந்ததைத் தெரிகிறது.

வளையல்

“இறையேர் எல்வளை நெகிழ்பு ஓடும்”⁸¹

தாமரையில் உள்ள முட்டையை வேழத்தின் பூ துடைக்கும் என்ற இது தலைவி பால் உள்ள தலைமகனைப் பரத்தையர் விலக்குவர் என்பது கருத்து. இதில் வரும் எல்வளை ஒளியுடைய வளையல் ஆகும். இது தலைவனின் பிரிவால் கழன்று ஓடுகிறது.

மகளிர் இழைகள்

இப்பாடலில் ‘இழை’ என்ற அணியிடம் பெறுகிறது.

“அயல்புறம் தந்த புனிற்றுவளர் பைங்காய்

வயலைச் செங்கொடி கள்வன் அறுக்கும்

கழனி ஊரன் மார்பு பலர்க்கு

இழை நெகிழ் செல்லல் ஆகும் அன்னாய்”⁸²

தோழி, “அம்மே! இல்லத்துக்கு அண்மையில் நட்டு வளர்த்த முற்றாத பசுமையான காய்களையுடைய வயலையின் சிறந்த கொடியை, நண்டு தன் கூரிய

நகத்தால் அறுக்கும் வயலையுடைய ஊரன் தலைவன். அத்தகையவனின் மார்பு ஒருவருக்கே அல்லாது மகளிர் பலர்க்கு அணிகளை நெகிழச் செய்கின்ற துன்பத்தைத் தருவதாகும்” என்று தலைவியைப் பார்த்து கூறினாள்.

இழை நெகிழ் செல்லல் ஆகும். அணிகள் கழன்று விடுவதற்குக் காரணமான துன்பத்தைச் செய்வதாகும். தலைவன் மார்பு மகளிர் அணிகளை நெகிழச் செய்யும் என இயையும் துன்பம். வயலையின் செங்கொடியின் பசிய காய் வருந்த அதன் கொடியை நண்டு அறுக்கும் என்பது மகனைப் பெற்று மனையில் இருக்கும் நம் நலத்தை மகன் வருந்தச் செய்கின்றான் என்ற பொருளை விளக்கியது.

வீட்டின் அயலில் வளர்ந்த வயலைக் கொடியை அலவன் அறுக்கும் என்றதால் புறத்தே பரத்தையரைக் கூடிப் பின் அவரும் வருந்த அவரது தொடர்பை அறுத்து ஒழுகுகின்றான் எனவும் உரைப்பர்.

ஒண்தொடி

மணந்து கொண்ட அண்மைக் காலத்திலேயே தலைவனுக்குப் பரத்தமை ஒழுக்கம் உண்டாகியபோது அதை அறிந்த தலைவி அவனுடன் புலவி கொண்டு சொல்வதாக அமைந்த பாடலில் ஒண்தொடி எனும் வளையல் இடம்பெறுகிறது.

மணந்தனை யருளாய் ஆயினும் பைபயத்

தணந்தனை யாகி, உய்ம்மோ – நும்மூர்

ஒண்தொடி முன்கை ஆயமும்

தண்டுறை ஊரன் பண்டெனப் படற்கே⁸³

தலைவி தலைவனை நோக்கி, ‘மகிழ்ந், எம்மை மணந்து கொண்ட நீ எமக்கு நின் அருளை நெடிது செய்யாது போனாலும் எம் ஊரில் உள்ள தொடியணிந்த முன்கையையுடைய பரத்தையர் பலரும் தன்துறையூரனாகிய நினக்குப் பெண்டு எனக் கூறப்படும் சிறப்புப் பெறுமாறு மெல்ல மெல்ல நீங்கி ஒழுகுவாய்’ என்று கூறினாள்

“தொண்டி நகரில் குளிர்ந்த புதிய மலரின் மணம் வீசும் தொடியையும், அழகியதாய் அகன்ற அல்குலையும், கொய்யப்பட்ட தளிர் போன்ற மேனியையும் உடையவளே! என் பண்பையும் உறக்கத்தையும் நின் தோழி கவர்ந்து கொண்டு என்னிடம் அவை இல்லாதவை ஆக்கினாள். ஆதலால் அவ்வாறு கொள்வதற்கு யான் செய்த தவறுதான் யாது? என்று தலைவன் தோழியை நோக்கி வினவினான்.

சங்கு வளையல்

வளையல், தொடி ஆகிய இரு வகையான அணிகள் குறித்த செய்தி பாடலில்

கோடர் எல்வளைக் கொழும்பல் கூந்தல்

ஆய்தொடி, மடவரல் வேண்டுதி ஆயின் -

தெண்கழி சேயிறாப் படுஉம்

தண்கடற் சேர்ப்ப! வரைந்தனை கொண்மோ⁸⁴

என இடம்பெறுகிறது.

தோழி தலைவனை நோக்கி, “சங்கை அறுத்துச் செய்த வளையையும், கொழுவிய கூந்தலையும், நுண்மையான தொடியையும் உடைய இவளைக் கூடுதல் வேண்டினாயாயின், தெளிந்த நீரையுடைய உப்பங்கழியில் வேண்டுவார் கொள்ளுமாறு செவ்விய இராமீன்கள் அகப்படும் குளிர்ந்த கடல் நிலத்தலைவனே! வேறுவகை இல்லாமையால் மணந்து கொள்வாயாக!” என்று சொன்னாள். வளை சங்கினால் செய்யப்படுவது. தொடி சங்காலும் யானைக் கொம்பினாலும் செய்யப்படுவது. வளை வேறு தொடி வேறு என்பதை இப்பாடல் உணர்த்துகின்றது.

பீர்மணிகள்

அக்காலப் பெண் பீர் மணிகள் பதித்த நகையினை அணிந்தனர் அதனை,

போதார் கூந்தல் இயலணி அழுங்க

ஏதிலாளனை நீ பிரிந்ததற்கே

அழலவிர் மணிப் பூண் அனையப்

பெயலானா என் கண்ணே தெய்யோ.⁸⁵

எனும் பாடல் கூறுகிறது. இதில் வரும் ‘மணிப்பூண்’ அனைய எனும் சொற்றொடரில் இதனைக் காணலாம்.

மேகலை அணிதல்

தலைவியைப் பிரிந்து செல்ல இருக்கும் தலைவனுக்குத் தோழி தலைமகளின் பிரிவாற்றாமையைக் கூறிய பாடலில் அணி பற்றிய செய்தி இடம்பெறுகிறது.

வெல்போர்க் குரிசில் நீ வியன்கரன் இறப்பின்

பல்காழ் அல்குல் அல்வரி நாடக்

குழலினும் இனைகுவள் பெரிதே

விழவொலி கூந்தல் மா அயோனே⁸⁶

தோழியே ‘வெல்லும் போரை உடைய தலைவனான நீ அகன்ற பாலையைக் கடந்து சென்றதால் பல மணிகள் பொருந்திய மேகலை அணிந்த அல்குலிடத்து அழகிய வரிகள் வாட்டம் அடைய நினது பிரிவாற்றாமையால் மண விழாவைப் போல நல்ல மணம் கமழும் கூந்தலையும் மாமை நிறத்தையும் கொண்ட இவள் குழல் ஒலிப்பதைப் போன்று பெரிதும் அழுவாள்” என்று கூறிச் செல்வதைத் தவிர்த்தாள். இங்கு வரும் காழ் மணிகள் முத்து வடமுமாம். அவ்வரி அழகியவரி. வளவிய மகளிரின் வயிற்றிலும் குறங்கிலும் பொருந்தி அழகு செய்யும் வரிகள். இன்பம் நுகரும் காலத்தில் எழில் செய்யும் இவை துன்பகாலத்தில் மேனி வாடித் தோல் சுருங்கும் போது அவ்வரிகள் மறைந்துவிடும்.

பாண்டில் அணிதல்

பிரிந்து செல்ல இருக்கும் தலைவனுக்குத் தோழி நீ எண்ணியதை முடித்தாய் ஆயினும் இவள் அழகு மீட்டற்கு அரியதாகிவிடும் எனக் கூறிச் செல்வமுங்குவித்த பாடலில் பாண்டில் அணியும் வழக்கம் புலப்படுகிறது.

போலம்பசும் பாண்டில் காசுநிரை அல்குல்

இலங்குவளை மென்தோள், இழை நிலைநெகிழப்

பிரிதல் வல்லுவை யாயின்

அரிதே விடலை இவள் ஆய்நுதல் கவினே!⁸⁷

தோழி தலைவனை நோக்கி, “தலைவ, பொன்னாற் செய்யப்பட்ட பசுமையான பாண்டிலைச் சுற்றி மணிகள் கோத்து அணிந்த அல்குலையும் விளங்கும் வளையலையும் மென்மையான தோளையும் உடைய இவள் அந்த அணிகள் நின்ற நிலையினின்று கழன்று நீங்க, நினது பிரிவால் இவளிடத்தினின்று நீங்கிக் கெடும் சிறு நெற்றியின் அழகு பெறுவதற்கு அரிது” என்று சொன்னாள்.

பாண்டில் என்பது பொன்னால் செய்யப்பட்ட ஒருவகை அணி, இதைச் சுற்றி மணிகள் கோத்து மேகலையுடன் அணிதல் வழக்கம். பொன்னால் ஆன பசுமையான வட்டக்காசுகள். பாண்டில் வட்டம். எனவும் உரைப்பர்.

தலைவியின் மெலிவிற்கு வருந்திய தலைமகன் பிரிந்து சென்ற போது தோழி கூறிய மற்றொரு பாடலிலும் பாண்டில் அணிகுறித்த செய்தி இடம் பெறுகிறது.

பொன்செய் பாண்டில் பொலங்கலம் நந்தத்

தேரகல் அல்குல் அவ்வரி வாட

இறந்தோர் மன்றதாமே பிறங்குமலைப்

புல்லலைர ஓமை நீடிய

புலிவழங்கு அதர கானத்தானே⁸⁸

தோழி, உயர்ந்த மலைப்பக்கத்தில் புல்லென்ற அடிப்பகுதியை உடைய ஓமை மரங்கள் நிறைந்த புலிகள் திரியும் காடு. அதில் பொன்னால் செய்யப்பட்ட பாண்டில் என்ற பொன்னணி நெகிழ, தேரின் தட்டைப் போன்ற அகன்ற அல்குலில் கிடந்த அழகிய வரிகள் வாட, நம்மைப் பிரிந்து சென்றார். அந்தப் பிரிவை ஆற்ற முடியுமா என்று உரைத்தாள்.

பொன்செய் பாண்டில் பொலங்கலம் என்பது பொன்னால் செய்யப்பட்ட வட்டமான பொன் அணி. பொலங் கலம் பொலம் பொன். கலம் அணிகலம். பாண்டிலைச் சுற்றிக் கோக்கப்படும் பொன் காசுகள் இங்குப் பொலங்கலம் எனப் பட்டன. பாண்டில் வட்டம்: வட்டமான அணி எனவும் உரைக்கலாம்.

சிலம்பு, கழல் அணிகள்

தலைவியைத் தேடிக் கொண்டு போன செவிலி தன் மகளைப் பற்றி வினவினாள். அவர்கள் தலைவன், தலைவியைக் கண்டதை உரைத்தனர். அப்பாடலில் சிலம்பு, கழல் குறித்த செய்தி இடம் பெறுகிறது.

“ஐயனே! என் கண் பாவை போல் ஆய்ந்து கொண்ட தொடியினைப் பூண்ட என் மகள், தொழில் வகையால் அழகுறச் செய்யப்பட்ட செறிந்த கழலினையும் வலிய தாளையும் கரிய தாடியையும் உடைய காளை போன்றவனுடன் மெல்ல நடந்து போனாள் என்று சொல்கின்றீர். அப்போது அவளுடைய அழகிய சிலம்பை அணிந்த அடிகள் நிலத்தில் பொருந்தினவா என்று செவிலித்தாய் வினவினாள்.

தொடி அணிதல்

ஒண்தொடி அரிவை கொண்டனள், நெஞ்சே !

வண்டிமிர் பணித்துறைத் தொண்டி ஆங்கண்

உரவுக் கடலொலித் திரையென

இரவினானும் துயிலறியேனே⁸⁹

ஒளி பொருந்திய தொடியை அணிந்த அரிவையானவள் என் நெஞ்சைக் கவர்ந்து கொண்டாள் ஆதலின், வண்டுகள் ஒலிக்கும் குளிர்ந்த துறையையுடைய

தொண்டி நகரத்துப் பரந்த கடலில் எழுந்து முழங்கும் அலைகளைப் போல் இரவிலும் உறக்கம் கொள்ளேன் ஆனேன்” எனப் பாங்கன் வினவத் தலைவன் சொன்னான்.

தோள் அணி

தலைவன் நம்மைப் பிரியான் என எண்ணியிருந்தாள் தலைவி. ஆனால் அவன் பிரிந்தனர். அப்போது அவள் இரங்கிப் பாடுவதாக அமையும் பாடலில் தோளணி இடம் பெறுகிறது.

ஆய்நலம் பசப்ப அரும் படர் நலிய
வேய்மருள் பணைத்தோள் வில்லிழை நெகிழ
நசைநனி கொன்றோர் மன்ற – இசை நிமிர்ந்து
ஓடெரிநடந்த வைப்பின்
கோடுயர் பிறங்கல் மலையிறந்தோரே!⁹⁰

தலைவி, “ஓசை மிக்குப் பலவிடத்தும் பரவிப் போகும் தீ எரிந்த இடத்தை உடைய முடிகளால் உயர்ந்து செறிந்த மலையைக் கடந்து சென்ற தலைவர், அழகிய என் நலம் கெட்டுப்பசலை பாயவும் அவர்மேல் உள்ள நினைவு வருத்துகிறது. ஆதலால் மூங்கில் போல் பருத்த தோளிடத்து அணிந்த ஒளி வீசும் மணிகள் கழன்று நீங்கவும் பிரிந்து, தன் உள்ளத்தில் எழும் விருப்பத்தைப் பெரிதும் அழித்துவிட்டார்!” என்று சொன்னாள்.

செவ்வையான அணி

இப்பாடலில் மகளிர் செவ்வையான அணியினை அணிந்த செய்தி இடம் பெறுகிறது.

யாங்கு வல்லுறையோ – ஓங்கல் வெற்ப
இரும்பல் கூந்தல் திருந்திழை அரிவை
திதலை மாமை தேயப்
பசலை பாயப் பிரிவு தெய்யோ.⁹¹

இதில் வரும் திருந்திழை என்பதற்கு செவ்வையான அணி என்று பொருளாகும்.

பொன் அணிகலன்களும் ஆபரணங்களும்

அணிகலன்களையும் ஆடை ஆபரணங்களையும் அணிந்து தன்னை அலங்கரித்துக் கொள்வதில் மனிதன் அளவற்ற ஆடை கொண்டவன். இதில் ஆண்

பெண் என்ற பேதம் இல்லை. ஆடைகளால் தன்னை அழகுபடுத்தி அலங்கரித்துக் கொள்வதில் ஆர்வம் காட்டுவது இருபாலர்க்கும் பொதுவான இயல்பே ஆகும். மகளிரைப் போல ஆடவரும் பொன் அணிகளால் தம்மை அலங்கரித்துக் கொண்டதனைச் சங்க இலக்கியங்கள் காட்டுகின்றன.

‘வரையுறழ் மார்பின் வையகம் விளக்கம்

விரவு மணி யொளிர் வரும் அரவுறாழார மொடு

புரையோன் மேனிப் பூந்துகிற் கலிங்கம்

ஊரைசெல அருளினோன்⁹² -

என்றும் ‘கோடியர் முழவுமருள் திருமணி மிடைந்த தோள் அரவுறாழாரம்’ என்றும் புறநானூற்றுச் செய்யுளடிகள் ஆடவர் அணிந்த அணிகளைப் பற்றிக் கூறுகின்றன.

விலங்கு நிலையில் இருந்து காட்டு மிராண்டியாக மாற்றமடைந்து, பின் வேட்டைச் சமூகமாகவும் மேய்ச்சல் சமூகமாகவும் மாறி வளர்ந்து முன்னேறிய மனிதன் மானத்தை மறைத்துக் கொள்ள முற்பட்டு முனைந்த போது இயற்கையில் கிடைத்த பொருள்களான இலை தழைகளால் மாலை கண்ணி முதலிய வற்றைத் தொடுத்துக் கழுத்திலும் மார்பிலும் தலையிலும் அணிந்து கொண்டான். தோலை ஆடையாக அணிந்த மனிதன், இலை தழை மலர் முதலியவற்றைத் தொடுத்து மாலையாகவும் கண்ணியாகவும் அணிந்தான்.

‘கோட்டவும் கொடியவும் விரைஇக்காட்ட

பல் பூமிடைந்த படலைக் கண்ணி

ஓன்றமருடுக்கைகச் கூழாரிடையன்⁹³

இது குறித்துக் பெரும்பாணாற்றுப்படை கூறுகிறது.

‘பாசிலை தொடுத்த உவலைக் கண்ணி

மாகுணுடுக்கை மடி வாயிடையன்⁹⁴

என்றும், ‘உவலைக் கண்ணிவன் சொலிளைஞர்’ என்று இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன. இவ்வாறு கணசமூகமாக வேட்டையாடியும் நிலை மேய்த்தும் வாழ்ந்த கால கட்டத்தில் மனிதன் தன்னை இலைதழைகளால் அலங்கரித்துக் கொண்ட செய்தியைச் சங்க நூல்கள் கூறுகின்றன.

அந்தக் கால கட்டத்தில் வெள்ளி பொன் முதலிய உலோகங்களால் ஆபரணங்களும் அணிகலன்களும் ஆக்கி அணிந்து அலங்கரித்துக் கொள்ள வேண்டும் என்ற சிந்தனை மனிதனுக்கு ஏற்பட்டிருக்கவில்லை, அவற்றை ஆக்கிக் கொள்ளும் நிலையினையோ அணிந்து அழகுபடுத்திக் கொள்ளும் நிலையினையோ மனிதன்

எய்தியிருக்கவில்லை. அதற்கு அவனுக்கு ஓய்வு கிடைக்கவில்லை. அவன் வாழ்ந்த சமூக அமைப்பே அதற்குக் காரணம் ஆகும்.

அடிமைச் சமூகத்திலும் நிலப்பிரபுத்துவ சமூகத்திலும் உழைப்பாளிகளின் உழைப்பைச் சுரண்டிக் கொழுத்த செல்வர்களான தனிமனிதர்கள் பொன் வெள்ளி முதலியவற்றால் ஆன ஆபரணங்களை அணிந்து தம்மை அலங்கரித்துக் கொண்டனர். அவற்றை அணிவதைப் பெருமைக்குரியதாகவும் மதிப்புக்குரியதாகவும் கருதிக் கொண்டனர். உழைக்கும் மக்களை விடத்தாங்கள் உயர்ந்தவர்கள் என்று காட்டிக் கொள்ளவே அவர்கள் அவற்றை அணிந்தனர்.

தாம் அனுபவிக்கும் செல்வமும் சுக போகமும் கடவுள் தங்களுக்குக் கொடுத்த வரம் என்றும் பூர்வ ஜென்ம புண்ணியம் என்றும் கூறிக் கொண்டனர். இம்மை மறுமை மோட்சம் நரகம் என் கருத்துக்கள் மக்களிடையே பரப்பப்பட்டன. தங்களது சுரண்டல் நடவடிக்கைகளை மக்கள் உணர்ந்து கொள்ளாதபடி, அவர்களது தெய்வாம்சம் பொருந்தியவர்கள் என்றும் மக்களிடையே பிரச்சாரம் செய்யப்பட்டது.

பொதுவுடைமை வகைப்பட்ட கணசமூகமாக மக்கள் வேட்டையாடியும் நிரைமேய்த்து வாழ்ந்த கால காட்டத்தில் மனிதன் அணிகலன் அணியும் பழக்கம் நிலவவில்லை. இதற்குச் சங்க இலக்கியங்கள் சான்றளிக்கின்றன. குறிஞ்சி முல்லை நிலங்களில் வேட்டைச் சமூகமாகவும் மேய்ச்சல் சமூகமாகவும் வாழ்ந்த மக்களை பற்றிய சங்க இலக்கியப் பாடல்களில், அந்நிலத்துப் பெண்கள் அணிகள் அணிந்தது பற்றிய குறிப்புகள் எவையும் காணப்படவில்லை. பொதுவாக தமிழ் இலக்கியங்கள் பெண்களைப் பற்றி பேச நேரும்பொழுது அவர்கள் அணிந்திருந்த அணிகலன்களோடு தொடர்புபடுத்தியே அவர்களைப் பற்றிக் கூறும் “மாணிழை மகளிர்” ‘வாலிழை மகளிர்’ என அணிகலன் பற்றிய அடைமொழிகளோடேயே மகளிர் குறிக்கப்பட்டனர். மகளிரைப் பற்றிய அடைமொழிகள், அவர்கள் அணிந்த அணிகலங்களின் சிறப்பைக் குறிப்பன வாகவே வள்ளுவரும் கூட “கனங்குழை மாதர்” என்று கூறுகிறார்.

ஆனால் கணசமூகத்து மகளிரைப் பற்றிய சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் அத்தகைய அடைமொழிகள் காணப்படவில்லை. அரிவை, எயிற்றி, தாய், பிணா, பெண்டு, மகடுஉ, மகளிர், மனைவி மனையோள், முதியோள் என்பன போன்ற அணிகள் பற்றிய அடைமொழிகள் எவையும் பெய்யப்படாத சொற்களாலேயே மகளிர் குறிக்கப்பட்டுள்ளனர். மக்கள் கணசமூகமாக வாழ்ந்த காலகட்டத்தில் அணிகலன் எவையும் செய்யப்படாத நிலையினையும் மகளிர் அவற்றை அணிந்திராத நிலையினையுமே இச்சொற்கள் உணர்த்துகின்றன. அணிகலன்கள் செய்து அணிந்து

கொள்ளும் சமூகச்சூழல் அந்தக் கால கட்டத்தில் தோன்றியிருக்கவில்லை என்பதையும் இச்சொற்கள் உணர்த்துகின்றன.

ஆனால் சமூக மாற்றம் நிகழ்ந்து வேட்டைச் சமூகமும் மேய்ச்சல் சமூகமும் அடிமைச் சமூகமாக மாற்றம் கண்ட கால கட்டத்தில் அடிமை எஜமானர்களான ஆண்டைகளும் செல்வர்களும் அவர்தம் பெண்களும் அணிந்து கொண்ட அணிகலன்களின் சிறப்பைக் குறித்துச் சங்க இலக்கியங்கள் சுவைபடப் பேசுகின்றன. பெண்களைக் குறிக்கும் சொற்களாகிய மங்கை, மடந்தை, அரிவை முதலான சொற்கள் அவர்கள் அணிந்த அணிகலன்களைப் பற்றிய அடைமொழிகளுடனேயே குறிக்கப்பட்டுள்ளன. அவ்வடைமொழிகள் அம்மகளிர் அணிந்திருந்த அணிகலன்களின் சிறப்புப் பற்றியும் அவர்தம் செல்வச் செருக்குப் பற்றியும் தெளிவாக உணர்த்துகின்றன. கோவலன் ‘மாசறு பொன்னே வலம்புரிமுத்தே’ என்று கண்ணகியைப் பொன்னாகவும் முத்தாகவும் வருணித்துப் புகழ்ந்தாக இளங்கோவடிகள் கூறுகிறார். ‘செறியரிச் சிலம்பின் குறுந்தொடிமகளிர் ஒண்டொடி மகளிர் வாலிழை மங்கையர்’ என்று சுரண்டும் வர்க்கத்துப் பெண்கள் குறிக்கப்படுகின்றனர். இத்தொடர்கள் அம்மங்கையர் அணிந்திருந்த அணிகள் பற்றிய அடைமொழிகளோடு கூறப்பட்டுள்ளமை இங்கு நோக்கத்தக்கது.

அழகி ஒருத்தி அணிகலன் பல அணிந்து மணலில் உலவிய செய்தியைப் புறநானூறு கூறுகிறது.

‘ஆசில் கம்மியன் மாசறப் புனைந்த
பொலஞ்செய் பல் காசணிந்த வல்குல்
ஈகைக் கண்ணி இலங்கத் தை இத்
தரு மணலியல் வோள்’⁹⁵

என்று காவிரிப்பூம்பட்டினத்துக் காரிக் கண்ணனார் அழகி அணிந்த ஆபரணச் சிறப்புக் குறித்துக் கூறுகிறார்.

பொன்னாற் செய்த வளைந்த ஆபரணங்கள் அணிந்த மகளிர் வானுற உயர்ந்த மாடங்களில் வாழ்ந்ததையும் அம்மகளிர் பல்வகை மணிகள் கோத்த வடங்களை அணிந்திருந்ததையும் கால்களில் பொன்னாற் செய்த பூண்களுடன் பொற்சிலம்பும் கைகளில் பொன் வளையல்களும் அணிந்திருந்ததையும் பந்தாடிய அப்பெண்கள் பொன்னாற் செய்த கழங்கு கொண்டு ஆடியதையும் பெரும்பாணாற்றுப்படை கூறுகிறது.

..... கொடும்பூண்மகளிர்

கொன்றை மென் சினை பனிதவழ் பவை போற்

பைங்காழ் அல்குல் நுண்டுகில் நுடங்கி
 மால் வரைச் சிலம்பின் மகிழ்சிறந்தாலும்
 பீலி மஞ்ஞையி னியலிக் கால
 தமனியப் பொற்சிலம் பொலிப்பவயர் நிலை
 வான் றோய் மாடத்து வரிப்பந்தையைச் இக்
 கைபுனை குறுந்தொடித்தப்பைப்பய
 முத்தவார் மணற் பொற்கழங்காடும்⁹⁶

என்பது கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் கூற்று.

புகார் நகரத்தில் செல்வர்தம் மனைகளின் முற்றத்தில் உலருகின்ற நெல்லைக் தின்னவந்த கோழிகளை மனைத்தலைவி தன்செவிகளில் அணிந்திருந்த மகரக் குழையால் எறிந்து விரட்டினாளாம். அக்குழைகள், அவர்களின் பிள்ளைகள் உருட்டித் திரிந்த மூன்று உருளைகளையுடைய சிறு தேரினது வழியைத் தடுத்து விலக்கியதாம். இதனை,

‘அகநகர் வியன் முற்றத்துச் சுடர்நுதல் மடநோக்கின்
 நோரிழை மகளிர் உணங்குணாக்கவரும்
 கோழியெறிந்த கொடுங்காற் கனங்குழை
 பொற் காற் புதல்வர் புரவியின்றுருட்டும்
 முக்காற் சிறுதேர் முன் வழி விலக்கும’⁹⁷

என்னும் பட்டினப் பாலையடிகள் கூறுகின்றன.

மேற்குறித்த பாடலடிகள் செல்வர்மனைகளில் மகளிர் அணிந்திருந்த அணிகளின் சிறப்பை மட்டுமல்லாது அவர்களின் குழந்தைகள் பற்றியும் அம்மகளிரின் செல்வச் செருக்கு குறித்தும் கூறுகின்றன.

அடிமை எஜமானர்களான செல்வர் மனைகளில் அவர்தம் பெண்டிர் பொன்னாலும் நவரத்தினங்களாலும் புனையப்பட்ட அழகுமிக்க அணிகளை அணிந்து தம்மை அலங்கரித்துக் கொண்டு ஆடம்பரமாகவும் உல்லாசமாகவும் வாழ்ந்தனர். ஆனால் உழைக்கும் வாக்கத்தவர் ஆன களமரும் தொழுவரும் கடையரும் தன் உழைப்பின் பயனைச் சுரண்டும் வாக்கத்தாரிடம் பறி கொடுத்துவிட்ட நிலையில், பொன் அணிகள் அணிந்திட வகையற்றவராய் வெறுங்கையராக வெற்றுக் கழுத்தினராக மூக்கும் காதும் மூளியாக இருந்தனர். செல்வர் மனைகளில் அடிமை எஜமானிகள் தம் கைகளில் பல்வகை வேலைப்பாடுகள் அமைந்த நவரத்தினங்களால் செய்யப்பட்ட வளையல் அணிந்து கொள்ள ஆசைப்பட்டனர். ஆனால் அவர்களின் அடிமை நிலை அவர்களுக்கு அந்த வாய்ப்பை மறுத்துவிட்ட நிலையில் வயலில்

களைபறித்த அப்பெண்கள், அங்கு களையாகப் பறித்துப் போட்டிருந்த குவளை ஆம்பல் முதலியவற்றின் தண்டுகளைக் கொண்டு வளையல் செய்து தம் கைகளில் அணிந்து அழகு பார்த்துக் கொண்டார்கள். இந்த அவலக் காட்சியை ‘கழனி ஆம்பல் வள்ளி தொடிக்கை மகளிர்’⁹⁸ என்று புறநானூறு கூறுகிறது.

வயலில் களைபறித்த பெண்கள் வயலுக்கு உரியவளான தலைவியைப் பார்க்கிறார்கள். அவர்கள் தம் கைகளில் பவளத்தால் ஆன வளையல்களை அணிந்து அழகுபடுத்திக் கொண்டதைப் பார்க்கிறார்கள். அடிமைகளான கடைசியர் பவள வளையலுக்கு எங்கே போவார்கள். எனவே, வயலில் களையாக முளைத்து வளர்ந்திருந்த ஆம்பல் குவளை ஆகியவற்றின் தண்டுகளை வளையல்களாகச் செய்து தம் கைகளில் அணிந்து அழகு பார்த்துக் கொண்டார்கள்.

வெறியாடும் வழக்கம்

சங்க நூல்களில் வெறியாட்டு என்பது அகப்பொருள் பற்றிய நூல்களில் இடம்பெற்றுள்ளன. இதற்கு அகராதியில் “உன்மத்தம் சன்னதம்” என்ற பொருளில் அமைந்துள்ளது. சங்க காலத்தில் வெறியாட்டுக்கு முன் “கட்டு, கழங்கு, கன்னம்” இவற்றால் ஆய்ந்து உறுதி செய்த பிறகே, வெறியாட்டு நிகழும் எனலாம்.

வெறியாடும் இடம்

தலைவனுடைய கடற்றூரையைச் சிறப்பிக்கும் பொருட்டு வெறியார் ஆடுகளத்தை உவமையோடு குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. ஞாழலும், புன்னையுமாகிய நறுமணமிக்க மலர்கள் நீர்ப்பரப்பில் பரந்து கிடப்பது வெறியாடுமிடத்தைப் போன்று தோன்றுகிறது. இதனை,

“நறுவீ ஞாழலோடு புன்னை தாய்

வெறியயர் களத்தினிற் தோன்றும் துறைவன்”⁹⁹

என்ற வரிகள் நீர்ப்பரப்பினை மலரால் மறைக்கப்பட்டு ஆடுவதற்குரிய இடம் போன்று தோன்றுகின்ற உவமையை அம்மூவனார் அழகாக எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்.

தலைவியின் மெலிவிற்கும் காரணம் என்னவென்று அறியாத இவ்வூர் மயங்கி, கடப்பமரத்திற்கு மாலை சூட்டி வெறியாட்டுவர். இதனை,

ஆரலை மாலை சூட்டி

ஏழற் றன்று அழுங்கல் ஊரே¹⁰⁰

என்னும் வரிகள் மூலம் தலைவிற்கு தழையுடைய நல்கிய தலைவனால் ஏற்பட்டது இம்மெலிவு தெய்வத்தால் வந்தன்று என்று குறிப்பால் உணர்த்தப்பட்டது.

வெறியாட்டில் வேலன்

மகள் நோயுற்று மெலிவதைக் கண்ட பெற்றோர் அதற்குத் தெய்வம் காரணம் என உணர்ந்து, வெறியாட்டு நிகழ்த்துவது உண்டு. ஆட்டின் கழுத்தை அறுத்தல், திணையைப் பிரப்பு வைத்தல், ஆற்றிடைக் குறையிலே (அல்லது நாற்சந்தியிலே முச்சந்தியிலே) பல இசைக் கருவிகள் முழங்கச் செய்தல், தெய்வத்தை வாழ்த்துதல், இவள் பேய் கொள்ளப்பட்டாள் என்று கூறுதல் முதலியவை அக்காலத்தில் இருந்தன.

“மறிக்குரல் அறுத்துத் திணைப்பிரப்பு இரீஇச்

செல்லாற்றுக் கவலைப் பல்லியம் கறங்க

தெய்வம் பலவுடன் வாழ்த்திப்

பேளய்க் கொளீஇயள் இவள்ளெனப் படுதல்”¹⁰¹

அப்போது அரலைமாலை சூட்டி வேலன் முருகன் என்று ஆரவாரம் செய்வது உண்டு.

“மென்தோள் நெகிழ்ந்த செல்லல் வேலன்

வென்றி நெடுவேள் என்னும்.....”¹⁰²

பல்வேறு நிறமுடைய சோற்றைப் படைத்துச் சிறிய ஆட்டைக் கொன்று, தலைவியின் நெற்றியை நீவி, வேலன் என்னும் பூசாரி முருகனை வணங்கி வழிபடுதல் உண்டு.

“பல்வேறு உருவின் சில் அவிழ் மடையொடு

சிறுமறி கொன்று இவள் நறுநுதல் நீவி

வணங்கினை கொடுத்தி”¹⁰³

ஊர் மன்றம் குறித்த நம்பிக்கை

ஊர் மன்றத்தில் உள்ள செங்கடம்ப மரத்தில் தெய்வம் வாழ்வதாகவும், அது அஞ்சத்தக்க தெய்வம் என்பதாகவும் நம்பிக்கை இருந்தது. அது கொடியவர்களைத் துன்புறுத்தி ஒறுக்கும் என்று கூறி வந்தனர்.

தலைவன் சொன்ன உறுதிமொழியின்படி வரத் தவறினான் தனக்குத் துன்பம் விளைத்த காரணத்தால் தெய்வம் ஒறுக்குமே என அஞ்சுகிறாள் தலைவி. தலைவன் சொன்ன சொல்லின்படி வரத் தவறிய காரணத்தால் தெய்வத்தின் ஒறுப்புக்கு ஆளாக

நேருமே என்று தலைவி வருந்துகிறாள். தெய்வத்திடமே சென்று முறையிடுகிறாள். “என் காதலர் கொடியவர் அல்லர். ஆதலால் அவரை வருத்த வேண்டா. அவருடைய பிரிவுத் துயரத்தால், என் நெற்றி பசலையுற வில்லை. யானே அவரை விரும்பினேன்; அந்த விருப்பத்தால் ஏற்பட்ட பசலை இது. அவர் பிரிந்த பிரிவின் கொடுமையால் தோள் மெலியவில்லை. என உள்ளம் அன்பால் நெகிழ்ந்தமையால் தோளும் நெகிழ்ந்து மெலிந்தது” என்கிறாள்.

“மன்ற மரா அத்த பேளமுதிர் கடவுள்
கொடியோர்த் தெறாஉம் என்ப; யாவதும்
கொடியர் அல்லர்எம் குன்றுகெழு நாடர்;
பசைஇப் பசந்தன்று நுதலே;
ஞெகிழ் ஞெசிழ்ந்தன்று தடமென் தோளே.”¹⁰⁴

தமிழ்நாட்டில் பழங்காலத்தில் ஆலமரம் முதலிய மரங்களின் அடியில் மன்றங்கள் அமைந்து, மக்களின் வழக்கைக் கேட்டு நீதி வழங்கிவந்தன. ஒரு காலத்தில் கோசர் என்னும் பெயரினர் சிலர் நீதி வழங்குவதில் பிறழாதவர்களாய் உண்மையாளர்களாய் புகழ்பெற்று விளங்கினர். நான்கு ஊர்களிலிருந்து வந்து ஓர் இடத்தில் கூடி நீதி வழங்கிய காரணத்தாலோ, அல்லது நாலூர் என்ற ஊரைச் சார்ந்தவர்களாக இருந்த காரணத்தாலோ நீதி வழங்க அமரும் இடம் பழைய ஆலமரத்தின் அடியே ஆகும். நீதி வழங்க அவர்கள் வரும்போது, அங்குப் பறைகள் ஒலிக்கும்; சங்குகள் முழுங்கும். அவர்கள் கூறும் தீர்ப்பில் மக்களுக்குப் பெரும் நம்பிக்கை இருந்தது. அவர்களின் மொழி உண்மை பிறழாதது ஆகையால் உண்மையான செய்தி ஒன்றைக் கூறும்போது, கோசரின் நன்மொழி போல் உண்மையாயிற்று என்று உவமை அமையும் நிலை இருந்தது.

“பறைபடப் பணிலம் ஆர்ப்ப இறைகொள்பு
தொள்மு தாலத்துப. பொதியில. தோன்றிய
நாலூர்க் கோசர் நன்மொழி போல
வாய்ஆ கின்றே...”¹⁰⁵

அந்தக் கோசர் யார்க்கும் அஞ்சாமல், நாட்டை ஆள்பவர்க்கும் அஞ்சாமல், வழக்குகளைப் பற்றி ஆராய்ந்து உறுதிபெறத் தீர்ப்பு மொழிந்துவந்தார்கள். நன்னன் என்னும் குறுநில மன்னனுடைய காவல்மரமாகிய மாமரத்தைப் பகைவர் வெட்டிப் போர் நிகழ்த்திக் கொடுமை செய்தபோது, அவர்கள் செய்த கொடுமையைக் கோசர் அஞ்சாமல் கடிந்து கூறினர்.

வாழ்க்கையில் அன்புடையவர்களிடத்தில் உள்ளம் நெகிழ்ந்து பழகியபோதிலும், சிலவேளைகளில் கடமை தவறி அவர்கள் நடக்கும் போது அவர்களைத் திருத்தி நெறிப்படுத்துவதற்காகக் கோசர்போல் அஞ்சாமல் எண்ணிப் பார்த்து கூறும் திறமும் சிறிது வேண்டும் என ஒரு பாட்டுக் கூறுகிறது.

“...நன்னன்

நறுமா கொன்று ஞாட்பிற போக்கிய

ஒன்றுமொழிக் கோசர் போல

வன்கட் சூழ்ச்சியும் வேண்டுமால் சிறிதே”¹⁰⁶

குறிகேட்டல் வழக்கம்

அகவன் மகள் என்பது “அழைக்கும் மகள், கட்டுவிச்சி” என்று அழைக்கப்படுகிறாள். குறிச்சொல்வழித் தெய்வங்களையும், குறி சொல்லப்படுவோர் குலத்தோரையும் அழைத்துப்பாடுவதால் “அகவன் மகள்” எனப் பெயர் வந்தது.

இயற்கை புணர்ச்சிக்குப் பின்னர் பிரிந்த தலைவன் பின்னர் கூடாமையால், ஆற்றாமை மிக்கு மெலிந்த தலைவியைக் கண்டு இந்நோய்க்குக் காரணம் அறிவாள். கட்டு விச்சியால் குறிகேட்கத் தலைப்பட்ட செவிலிக்குத் தோழி இந்நோய் தெய்வத்தால் வந்ததன்று தலைவனால் வந்தது என்று குறிப்பால் அறத்தோடு நிற்கின்றாள். இதனை ஒளவையார்,

“அகவன் மகளே! ஆகவன் மகளே!

மனவுக் கோப்பன்ன நன்னெடுங் கூந்தல்

அகவன் மகளே! பாடுக பாட்டே”¹⁰⁷

என்ற வரிகளின் மூலம் தலைவியின் நோய்க்குரிய காரணத்தைக் குறிப்பாக உணர்த்துகிறார். கட்டு விச்சி தெய்வத்தின் மலையைப் பாடினாள். அம்மலையே தலைவன் மலையும் ஆதலால் தலைவி மகிழ்ச்சி கொள்கிறாள். அதனை கண்ட தோழி மீண்டும் அம்மலையையே பாடுக என்றாள். இதனைப் பாடும் போது செவிலி இந்நோய், தலைவிக்கு தெய்வத்தால் வந்ததன்று, ஒரு தலைவனால் வந்தது என அறிவதற்கு காரணமாக அமைந்தது எனலாம்.

வெண்கடைச் சிறுகோல் அகவன் மகளிர்”¹⁰⁸

என்ற வரியின் மூலம் அகவன் மகளிர் வெள்ளிய முனையினை உடைய சிறிய கோலைக் கொண்டு குறி சொல்வார்கள் என்று அறிய முடிகிறது.

தலைவியின் வேறுபாடு கண்டு நாற்றத்தையும் செவிலித்தாயும் கட்டுவிச்சியிடம் வினவுகின்றார். அதற்கு கட்டுவிச்சி, தலைவியின் வேறுபாட்டிற்குக் காரணம் பிறிதொரு தெய்வம் என்று கூறிக்கேட்ட தோழி செவிலிக்குத் தலைவியின் நிலையினை எடுத்துரைக்கிறாள். இதனை,

..... நாடன்

தகாஅன் போலத் தான்தீது மொழியினும்¹⁰⁹

என்ற வரிகளின் மூலம் தலைவிக்கு விரைவில் அத்தலைவனுக்கு இவளை மணஞ்செய்து கொடுத்தலே இவள் நோய்க்கு மருந்து அதை விடுத்து கட்டுக்காண்டல் வெறியாடல் முதலியன மருந்தாகா.

சகுனம் பார்க்கும் வழக்கம்

வயது முதிர்ந்த ஆண் ஓணானின் முதுகுஅரிவாள் போன்றது. அது பாலை வழியில் அஞ்சி அஞ்சிச் செல்லும் மக்கள் நிமித்தம் கொள்வதற்கு (சகுனம் பார்ப்பதற்கு) உதவியாக இருக்குமாம்.

“வேதின வெரிநின் ஒதி முதுபோத்து

ஆறுசெல் மாக்கள் புட்கொளப் பொருந்தும்

கரன்....”¹¹⁰

நல்ல குடும்பங்கள் என்று போற்றப்படுகிற வீடுகளில் பெற்றோரின் நல்வழிகளை மக்கள் பார்த்துக் கற்கின்றனர். சொல்லித் திருத்துதலும் சுற்றுப்புறத் தீமையும் இல்லாத போது அந்தக் குடும்பங்களில் வழி வழியாக மேன்மக்கள் பிறந்து வாழ்கின்றனர். ஒரு குடும்பத்தில் பிறந்து வளரும் மகளைவிட மகன் சுற்றுப்புறத்தில் நெருங்கிப் பழகுகின்றான். ஆடவர் சிலர் வழுக்கி விழுந்து கீழ்மக்களாகப் போதலும் உண்டு. அவர்களுடன் பிறந்த மகளிரோ குடும்பப் பண்புகளை விடாமல் போற்றிக் கற்பொழுக்கம் உடையவர்களாய் உயர்ந்து விளங்குகின்றனர். சுற்றுப்புறமும் குடும்பங்களும் பல்வகையிலும் மாறுதல் அடைந்து குழம்பிவரும் இந்த நூற்றாண்டினும் நற்குடியில் பிறந்த மகளிர் இன்னும் உயர்ந்த பண்புகளோடு விளங்கிவருதலைக் காணலாம். வழிவழியாக வரும் உயரிய பண்புகள் இம்மகளிர்க்கு இயல்பாக அமைந்து விளங்குகின்றன.

அஞ்சுவரு குரா அல் குரல்

செருக்களம் சென்று வந்த செம்மல் மார்பிலே புண்பட்டு மயங்கிக் கிடக்கின்றான். பெரு வீரம் தந்த வெற்றிப் பரிசிலான விழுப்புண்களால் அவனுடைய

இறப்பு இன்றோ நாளையோ என வருந்தும் மகளிரின் துன்பநிலை, அந்நிலையிலும் அருள் நிறைந்த அவ்வறவோனைப் பார்க்கப்பாண்ணும், விறலியும் துடிக்கொட்டுவோனும் அவனகத்தின் புறத்தே காத்துக் கொண்டுள்ளனர். இந் நிலையில் தலைவி தீ நிமித்தங்களைக் கண்டு புலம்புகின்றாள்.

என்னை மார்பிற் புண்ணும் வெய்ய
நடுநாள் வந்து தும்பியும் துவைக்கும்
நெடுநகர் வரைப்பின் விளக்கும் நில்லா
துஞ்சாக் கண்ணே துயிலும் வேட்கும்
அஞ்சவரு குரலால் குரலும் தூற்றும்
நெல்நீர் எறிந்து விரிச்சி ஓர்க்கும்
செம்முது பெண்டின் சொல்லும் நிரம்பா
துடிய பாண பாடுவல் விறலி
என் ஆ குவிர்கொள் அளியிர் நுமக்கும்
இவண் உறை வாழ்க்கையோ அரிதே ¹¹¹

இப்பாடலில் தலைவி, நண்பகற்போதில் முரலாத தும்பிகள் அப்பொழுது ஒலித்தலையும், இல்லிலே ஏற்றி வைத்த விளக்கு நில்லாது அணைவதையும், உறங்காது பன்னாட்கள் அவனருகே இருந்த அவள் கண்கள் முடுவதையும் அச்சத்தைத் தரும் கூகை கூவுவதையும் தீ நிமித்தங்களாகக் கருதிப் புலம்புகிறாள். நெல்லும் நீரும் எறிந்து விரிச்சி கேட்டு இவன் பிழைப்பான் என்று கூறிய செம்முது பெண்டிரின் சொல்லும், இந்நிமித்தங்களால் குறைபாடடைவதை அவள் வருத்திக் கூறுகிறாள். இறக்குந் தருவாயில் துன்புறுவோர் பிழைக்கும் பொருட்டு நெல்லும் நீரும் எறிந்து முதுபெண்டிர் விரிச்சி கேட்கும் நிமித்தமும் வழக்கமும் அந்நாளில் இருந்தது என்பதும் இதனால் புலனாகும்.

நம்பிக்கை

வேங்கை மரம் மலர்ந்துள்ளபோது, சிறுவர் அதைச் சூழ்ந்துகொண்டு புலி புலி என்று கத்தி ஆரவாரம் செய்வது வழக்கம். (வேங்கை என்னும் சொல் புலியையும் குறிப்பது பற்றி இந்த வழக்கம் தோன்றியது போலும்) மரத்தில் ஏறாமலே, கீழிருந்தே இவ்வாறு செய்யும் ஆரவாரம் கேட்டு, மரம் தானே வளைந்து மலர் தரும் என்பது அவர்களின் நம்பிக்கை, மகளிரும் இவ்வாறு செய்வது உண்டு.

“.....புன் தலைச் சிறாஅர்
மன்ற வேங்கை மலர்பதம் நோக்கி

ஏறாது இட்ட ஏமப் பூசல்

விண்தோய் விடரகத்து இயம்பும்..”¹¹²

மலையில் நெடுங்காலம் வாழ்ந்து, இந்த ஆரவாரத்தைக் கேட்டறிந்த கபிலர் பாடியது இது. அந்தச் சிறுவர்களின் ஆரவாரத்தை அவர் வெறுக்கவில்லை. அவர்களின் பெருமகிழ்ச்சிக்குக் காரணமாக இந்த ஆரவாரம் விளங்குவதால், இன்பப் பூசல் (ஏமப் பூசல்) என்கிறார். இந்தப் பேரொலி விண்ணை அளாவிய மலைக்குகையில் எதிரொலிப்பதாகவும் கூறுகிறார்.

மடல் ஏறும் வழக்கம்

மடல் ஏறுதல் பற்றியும் ஒருசில குறிப்புகள் குறுந்தொகைப் பாட்டுக்களில் உள்ளன.

“பொன்ஏர் ஆவிரைப் புதுமலர் மிடைந்த

பல்நூல் மாலைப் பனைலபடு கலிமாப்

பூண்மணி கறங்க ஏறி நாண் அட்டு

அழிபடர் உள்நோய் வழிவழி சிறப்ப

இன்னாள் செய்தது இதுஎன முன் நின்று

அவள்பழி நுவலும் இவ்வூர்...”¹¹³

“மடல் ஏறுகின்றவன் எருக்கம்பு மாலையைச் சூடுதல் உண்டு

மாஎன மடலும் ஊர்ப; பூஎனக்

குவிமுகிழ் எருக்கங் கண்ணியும் குடுப...”¹¹⁴

பனைமரத்தின் முதிர்ந்த மடல்களால் குதிரை செய்தல், மணிகள் பூட்டுதல், வெண்மையான எலும்புகளை அணிதல், பிறர் எள்ளுமாறு ஊரில் தோன்றுதல், நாண் நீங்க ஒரு நாள் தெருவில் இயங்குதல்: இவற்றைக் கூறுகிறார் புலவர் ஒருவர்.

“விழுத்தலைப் பெண்ணை விளையல் மாமடல்

மணியணி பெருந்தார் மரபின் பூட்டி

வெள்ளென்பு அணிந்துபிறர் எள்ளத் தோன்றி

ஒருநாள் மருங்கின் பெருநாண் நீங்கித்

தெருவின் இயல்பு ...”¹¹⁵

இவ்வாறு மடல் ஏறுதலைக் குறித்துப் பாடிய காரணத்தால், மாதங்கீரன் என்னும் இப் புலவர் மடல் பாடிய மாதங்கீரன் என்று சிறப்பிக்கப் பெற்றார்

நன்னிமித்தம் பார்க்கும் வழக்கம்

காக்கை கரைந்தால் விருந்து வரும் என்று எண்ணுகின்ற வழக்கம் தொன்று தொட்டு இருந்து வருகிறது. குறுந்தொகையில் காக்கைபாடினியார் நச்செள்ளையார் பாடிய பாட்டு இதனை அறிவிக்கும்.

விருந்து வரக் கரைந்த காக்கையது பலியே¹¹⁶
என்பது அப்பாடல் தொடராகும். ஐங்குறுநூற்றிலும் காக்கை கரைவதை நன்னிமித்தமாகக் கொண்டமை காணப்படுகிறது.¹¹⁷

இத்தகைய நம்பிக்கையினை பறவைகள் பறப்பதையும் ஒலிப்பதையும் நிமித்தங்களாகக் கருதியமையைப் பழந்தமிழரைப் போலப் பண்டைய கிரேக்கர்களும் உரோமனியர்களும் கொண்டிருந்தனர்.¹¹⁸ பறவைகள் குறித்துப் பழந்தமிழர் கொண்டிருந்த நம்பிக்கையினை மார்க்கோ போலோவும் தம் பயணக் குறிப்பில் சுட்டியிருப்பதை இங்குக் கருதுதல் தகும்.¹¹⁹

பல்லியும் பலனும்

வினைமுற்றி மீண்ட தலைமகன் பேரார்வத்தோடு தலைவியைக் செல்லுகின்றான். அப்போது தேர்ப்பாகனிடம் பின்வருமாறு உரையாடுகின்றான்: ‘என் அன்பு வருகையினை எதிர்நோக்கி என் இல்லத் தலைவி இல்லத்தின்கண் நிமித்தம் கேட்டற்குரிய இடத்திலே நிற்கின்றாள். நினைந்து நினைந்து, நெகிழ்ந்து நெகிழ்ந்து நன்னிமித்தத்தைக் குறிக்கும் பக்கத்திலே பல்லி சொல்லுந்தோறும் நின்று மகிழ்கின்றாள்.’

பல் மாண்

ஓங்கிய நல்லி லொருசிறை நிலைஇப்

பாங்கர்ப் பல்லி படுதொறும் பரவிக்

கன்றுபுகு மாலை நின்றோள்¹²⁰

என்று அகநானூறு இதனை அழகுறக் கூறும்.

பல்லியும் பன்றியும்

மாந்தர் நிமித்தம் பார்த்துச் செயலாற்றியதைப் போன்றே விலங்கினமும் நிமித்தம் பார்த்துச் செயலாற்றியதைக் கூறும் செய்தியும் சங்க இலக்கியத்தில் உண்டு.

முதிய மேட்டுக் கொல்லையில் தழைத்து விளங்கியது சிவந்த திணைப் பயிர். அப்பயிர்களின் கதிர்களைத் தின்ன விழைந்த பன்றி, பல்லி சொல்லும் நன்னிமித்தம் பார்த்துப் புறப்பட்டதாம்.

முதைச் சுவல் கலித்த முரிச் செந்தினை
ஓங்கு வணர்ப் பெருங்குரல் உணீஇய பாங்கர்ப்
பகுவாய்ப் பல்லி பாடோர்த்துக் குறுகும்
புருவைப் பன்றி¹²¹

என்னும் அகநானூற்றுப் பாடல் இதனை அழகுற உணர்த்தும். பொறி வைக்கும் வழிகளை உணர்ந்த பன்றிக் கூட்டம் அவ்வழிகளில் பயந்து பயந்து பார்த்துச் செல்வது இயற்கையேயாகும். இதனைப் பல்லியின் குரல் கேட்டுக்காட்டுப் பன்றி விளைபுனத்தில் நுழைவதாகக் கற்பனையாகக் கூறினர்.¹²²

இதேபோன்று நற்றிணை 98 ஆம் பாடலிலும் காட்டுப் பன்றி பல்லி சகுனம் பார்த்துப் பொறியில் மாட்டாது தப்பித்துக் கொண்டதாகக் கூறுவதும் கருதத்தக்கது. இவை கவிஞருடைய உயர்ந்த கற்பனையாயினும் அக்காலத்திய இயல்பினை அறிந்து கொள்ள ஏதுவாகிறது.¹²³

பெண்ணியல் கூறும் நன்னிமித்தம்

மாந்தரின் உடலில் ஏற்படும் குறிகள் கண்டும் பழந்தமிழர் நிமித்தங்களைக் கருதினர். தலைவன் தலைவியினை பிரிந்தான், காலமும் நீண்டது. அவன் குறித்த பருவ வரவின் கண்ணும் வராமையினை எண்ணி, அவன் அன்புருவை நினைந்து வருந்துகின்றாள் தலைவி. அவள் மேனியில்பை அறிந்த தோழி அவனை ஆற்றுவிக்கின்றாள். “வேந்து விடு தொழிலின்கண் சென்ற தலைவன் வெற்றியுடன் முடித்து விரைந்து வருவதை நின் பெண்ணியல்பால் கண்டனன், கவலற்கு’ என நிமித்தக் குறிகள் கூறி ஆற்றுவிக்கின்றான். பெண்ணியல், கண்ணினாடல், தோள் இடம் துடித்தல், நுதலொளி சிறத்தல் முதலிய பெண்பாற்கு உரிய குறிகள். ‘பல்லாறாவன்’ என்பதற்குத் தலைமகனோடு உடன் சென்று மிண்டோர் கூறுவனவும் நன்னி நிமித்தமும் பிறவும் என்பர். ‘காதற் கொழுநற்குளவாகும் நன்மை தீமைகள் மகளிர் மேனிக்கண் தோன்றும் சில குறிகளால் உணரப்படும் என்பது பற்றி, பெண்ணியல் காமர் சுடர் நுதல் விளங்கும் என்றாள்’¹²⁴ என்பர் ஓளவை சு. துரைசாமிப் பிள்ளை அவர்கள். இதனை,

வேந்துவிடு விழுத்தொழி லெய்தி யேந்து கோட்

டண்ணல் யானை யரசுவிடுத் தினியே

எண்ணிய நாளாகம் வருதல் பெண்ணியல்

காமரு சுடர்நுதல் விளங்கும்

தேமொழி யரிவை தெளிந்திசின் யானே¹²⁵

என்னும் ஐங்குறுநூற்றுப் பாடல் அழகுற விளக்கும்.

இயல் முடிவுகள்

- 1) தலைவன் பிரிந்து சென்றிருந்த நாட்களில் தலைவி தன்னைப் புனைந்துக் கொள்ளமாலும் கூந்தலில் மலர் குடாமலும் இருந்தாள் என்று அறியப்படுகிறது.
- 2) சங்ககாலத்தில் வரைவு கடாவுதல் முதலியன நிகழ்ந்த பின்னர் திருமணம் நடைபெற்றதாகத் தெரிகிறது.
- 3) பெண்களின் பல்வேறு சமுதாயப் பணிகளில் வணிகம் ஒன்றாகக் காணப்படுகின்றது. வணிகத்தில் மீன், தயிர், மோர், உப்பு, நெல் போன்றன இடம்பெறுகின்றன.
- 4) குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை ஆகிய நிலப்பகுதியில் வாழ்ந்த மகளிர் பல்வேறு தொழில் செய்துள்ளதை வரிசைப்படுத்தி கூறப்படுகிறது.
- 5) குறிஞ்சியில் மருத நில மகளிர் மட்டும் தம் இடம் விட்டுச் சென்று வாணிகம் புரிந்தனர். நெய்தல், பாலை நில மகளிர் தெருவில் விற்பனை செய்தனர். பாலை நில மகளிர் பூவிறற்றலும், கள் விறற்றலும் ஆன தொழிலில் ஈடுபட்டுள்ளனர். சிறுகுடி மறுகுதோறும் பழையர் மகளிர் பூவிறற்றனர் என்ற செய்தி காணப்படுகின்றது.
- 6) பெண்களுக்குக் குரல் இயற்கையாகவே இனிமை நிரம்பியிருந்தது. எனவே இசைத்தமிழ், மகளிர் வழிப்பெரிதும் வளர்ந்தது. தாலாட்டுப் பாடல் தாய்மார் வளர்த்த இயலிசைத் தமிழ் இலக்கியம் ஆகும்.
- 7) பண்டைக் காலத்துத் தமிழர் வாழ்க்கையில் நிகழ்ந்த விளையாட்டுகளில் ஒன்று. புனலாடுதல். ஆறுகளில் புதுப்புனல் பெருகிய போது அதில் ஆடுவது அவர்களின் இயல்பாய் அமைந்தது.
- 8) ஊரில் உள்ள குளத்தில் தைத் திங்களில் இளமகளிர் நீராடி நோற்பது சங்க கால வழக்கம். இதனை மார்கழி நீராடல் என்றும் தைந்நீராடல் என்றும் பிற்காலத்தார் கூறுவது வழக்கம். இந்நோன்பு குறித்து பரிபாடல் விவரிக்கின்றது.
- 9) தேன் கலந்த வெண்கவைத் தீம்பாலைப் பொற் கலத்தேந்திச் செவிலியர் கோலைக் காட்டிக் குழந்தைக்குப் பாலாட்டுவர்.
- 10) கைம்மைப் பெண்கள் நெய்யை உணவில் சேர்த்துக் கொள்வது இல்லை. இவர்கள் தண்ணீர்ச் சோற்றைப் பிழிந்து எடுத்து அரைத்த எள்ளையும் புளியையுங்கூட்டி வெந்த வேளைக் கீரையுடன் சேர்த்து உண்பர்.

- 11) தமிழர்களின் உணவுகளுள் பெரும்பங்கு வகிப்பது அரிசி உணவு. பண்டைத் தமிழர்கள் அரிசியைக் குற்றித் தீட்ட உலக்கையைப் பயன்படுத்தினர்.
- 12) மகளிர் காலில் பூணும் அணியே சிலம்பு எனப்படும். பெற்றோரால் அணிவிக்கப்பட்ட சிலம்பினைத் திருமணத்திற்கு முன் நீக்குவதற்குச் சடங்கு செய்வர். அச்சடங்கையே சிலம்புகழி நோன்பு என்று குறித்தனர்.
- 14) சமைத்த உணவினைக் கை படாமல் எடுத்து முதலில் காக்கைக்கு உணவு வைக்கும் தொன்மையான பழக்கம் இன்றும் வழக்கில் இருந்து வருகிறது.
- 15) ஏறுதழுவல் என்ற விளையாட்டின் மூலம் ஆயர்குல மகன் தன் வீரத்தை நிலைநாட்டி ஆயர்குல மகளைத் திருமணம் செய்தான்.
- 16) மகளிர் கலிங்கம் என்னும், ஒருவகை ஆடையை அணிந்தனர். அது கலிங்க நாட்டிலிருந்து வந்தது என்பது அப்பெயரால் பெறப்படும். காந்தார நாட்டிலிருந்து வந்த குடிவகை கந்தாரம் எனப்பெயர் பெற்றது ஒப்பு நோக்கத்தகும்.
- 17) மகளிர் ஆடை அணிகலன்களோடு பிற ஒப்பனையால் பொலிவதைச் சங்க இலக்கியங்கள் விரித்துரைக்கின்றன.
- 18) பொன், வெள்ளி, சங்கு, முத்து முதலியவற்றால் இழைத்த அணிகளை அக்கால அரிவையர் அணிந்தனர்.
- 19) எட்டுத்தொகை நூல்களுள் ஒன்றான ஐங்குறுநூற்றில் வளையல், தொடி, மேகலை, பாண்டில், சிலம்பு, தோள்அணி மற்றும் செவ்வையணி எனப் பல வகையான அணிகள் மகளிர் அணிந்ததைத் தெரிகிறது.
- 20) மகளிரைப் போல ஆடவரும் பொன் அணிகளால் தம்மை அலங்கரித்துக் கொண்டதனைச் சங்க இலக்கியங்கள் காட்டுகின்றன.
- 21) சங்க நூல்களில் வெறியாட்டு என்பது அகப்பொருள் பற்றிய நூல்களில் இடம்பெற்றுள்ளன.
- 22) மகள் நோயுற்று மெலிவதைக் கண்ட பெற்றோர் அதற்குத் தெய்வம் காரணம் என உணர்ந்து, வெறியாட்டு நிகழ்த்துவது உண்டு.
- 23) ஊர் மன்றத்தில் உள்ள செங்கடம்ப மரத்தில் தெய்வம் வாழ்வதாகவும், அது அஞ்சத்தக்க தெய்வம் என்பதாகவும் நம்பிக்கை இருந்தது. அது கொடியவர்களைத் துன்புறுத்தி ஒறுக்கும் என்று கூறி வந்தனர்.
- 24) மடல் ஏறுதல் பற்றியும் ஒருசில குறிப்புக்கள் குறுந்தொகைப் பாட்டுக்களில் உள்ளன.

- 25) காக்கை கரைந்தால் விருந்து வரும் என்று எண்ணுகின்ற வழக்கம் தொன்று தொட்டு இருந்து வருகிறது. குறுந்தொகையில் காக்கைபாடியார் நச்செள்ளையார் பாடிய பாட்டு இதனை அறிவிக்கும்.
- 26) மாந்தர் நிமித்தம் பார்த்துச் செயலாற்றியதைப் போன்றே விலங்கினமும் நிமித்தம் பார்த்துச் செயலாற்றியதாகக் கற்பனையாகக் கூறும் செய்தியும் சங்க இலக்கியத்தில் உண்டு.
- 27) மாந்தரின் உடலில் ஏற்படும் குறிகள் கண்டும் பழந்தமிழர் நிமித்தங்களைக் கருதினர். பெண்ணியல், கண்ணினாடல், தோள் இடம் துடித்தல், நுதலொளி சிறத்தல் முதலிய பெண்பாற்கு உரிய குறிகள்.

அடிக்குறிப்புகள்

1. குறுந்., பா.8
2. மேலது., பா.40
3. மேலது., பா.229.
4. மேலது., பா.162.
5. மேலது., பா.218.
6. மேலது., பா.238.
7. மேலது., பா.105.
8. மேலது., பா.33.
9. மேலது., பா.277.
10. மேலது., பா.292
11. அகம்., பா.86, வரி.1-19.
12. மேலது., பா.136, வரி.1-18.
13. சிலம்பு., மங்கலவாழ்த்துப் பாடல், 53
14. புறம்., பா.33, வரி.3-6.
15. பொருநர்., வரி.21-22.
16. புறம்., பா.33, வரி.3
17. மேலது., பா.257, வரி.13
18. மேலது., பா.215, வரி.1-4
19. மேலது., பா.326, வரி.1-6
20. மேலது., பா.293, வரி.3-6
21. மேலது., பா.339, வரி.1-6
22. நெடுநல்., பா.154.
23. நற்., பா.118, வரி.8-11.
24. மேலது., பா.97, வரி.6-9.
25. பரி., பா.20.
26. மேலது., பா.20.
27. மேலது., பா.16, வரி.20-48.
28. ஐங்., பா.71
29. மேலது., பா.75
30. மேலது., பா.77

31. மேலது., பா..84
32. மேலது., பா.100
33. நற்., பா.110
34. கலி., பா.85
35. அகம்., பா.219, வரி.6-7
36. புறம்., பா.62
37. அகம்., பா.219
38. மேலது.,
39. மேலது., பா.82
40. சிறுபாண்., பா.193
41. புறம்., பா.399, வரி.2
42. சிறுபாண்., பா.194
43. அகம்., பா.394, வரி.3
44. புறம்., பா.299, வரி.67
45. நற்றிணை விளக்கவுரை., ப.1091-92
46. ஐங்., பா.399
47. பொருநர்., வரி.183-184
48. குறுந்., பா.210, வரி.2-3,
49. கலி., பா.103, வரி.63-64
50. மேலது., பா.103, வரி.68-74
51. மேலது., பா.101, வரி.41-42
52. மேலது., பா.106, வரி.40-42
53. ஐங்., பா.375
54. பெரும்பாண்., பா.469
55. பட்டின., பா.107
56. பரி., வரி.12-17
57. நற்., பா.382
58. புறம்., பா.22, வரி.14-15,
59. மேலது., பா.86, வரி.1
60. மேலது., பா.390, வரி.7
61. மேலது., பா.53, வரி.2
62. மேலது., பா.373, வரி.11

63. மேலது., பா.341, வரி.5
64. மேலது., பா.11
65. மேலது., பா.118, வரி.2-3
66. ஐங்., பா.195
67. புறம்., பா.97, வரி.23
68. பரி., பா.6, வரி.17
69. மேலது.,
70. அகம்., பா.383, வரி.13
71. குறிஞ்சி., வரி.107-110
72. மதுரைக்., பா.316
73. பெரும்பாண்., பா.161
74. பொருநர்., பா.30
75. மேலது., வரி.161-162
76. நெடுநல்., வரி.136
77. மேலது., வரி.,142
78. சிலம்பு நா. செல்வராசு., வள்ளுவப் பெண்ணியம்., ப. 94
79. நெடுநல்., வரி.137
80. ஐங்., பா.20, 25, 83, 176, 196, 232, 306, 310, 389
81. ஐங்., பா.20
82. மேலது., பா.25
83. மேலது., பா.83
84. மேலது., பா.196
85. மேலது., பா.232
86. மேலது., பா.306
87. மேலது., பா.310
88. மேலது., பா.316
89. மேலது., பா.172
90. மேலது., பா.318
91. மேலது., பா.231
92. புறம்., பா.398
93. பெரும்பாண்., வரி.173-175
94. புறம்., பா.54

95. மேலது, பா.253
96. பெரும்பாண்., வரி.327-335
97. பட்டின., வரி.20-25
98. புறம்., பா.352
99. குறுந்., பா.318, வரி.2-3
100. மேலது., பா.214, வரி.6-7
101. மேலது., பா.263
102. மேலது., பா.111.
103. மேலது., பா.362
104. மேலது., பா.87.
105. மேலது., பா.15.
106. மேலது., பா.73.
107. மேலது., பா.23, வரி.1-3
108. மேலது., பா.298, வரி.6
109. மேலது., பா.26, வரி.3-4
110. குறுந்., பா.140
111. புறம்., பா.280
112. குறுந்., பா.241
113. மேலது., பா.173
114. மேலது., பா.17
115. மேலது., பா.182
116. மேலது., பா.20
117. ஐங்., பா.391
118. Thaninayagam S., Nature in Ancient Tamil Poetry P. 88, Tamil Literature Society, Tuticorin, 1953.
119. Sastri, K.A.N., Foreign Notices, P. 170.
120. அகம்., பா.9
121. மேலது., பா.88
122. சாமி, பி.எல்., சங்க இலக்கியத்தில் விலங்கின விளக்கம். பக். 149.
123. நற்., பா.98
124. ஐங். 466 விளக்கவுரை. ஓளவை. சு. துரைசாமிப் பிள்ளை உரை
125. மேலது.,

இயல் : 5

மகளிரின் பொழுதுபோக்கு

மக்கள் வாழ்க்கையில் ஓர் உட்கோளைக் கொண்டு முன்னோக்கி நடக்கும் போது, இன்பம் துன்பம் என்ற இவ்விரண்டிற்கும் ஆட்படுகின்றனர். வாழ்க்கைப் பாதையின் ஒவ்வொரு முன்னேற்றத்திலும் யாதானும் தடையிருத்தல் இயல்பு. அவ்வாறு தடை கண்டால் சற்றே தயங்குவதும், பின் மாற்றம் காண விழைவதும் இயற்கை. மாற்றம் காண, விளையாட்டுக்கள் உதவுதல் கூடும். விளையாட்டு, மனத்தை வேறுவழியில் ஈர்த்துச் சென்று மகிழ்ச்சியூட்டி உளச்சோர்வை உடன் நீக்கும் இயல்பிற்று. முன்னாளில் மகளிர் ஆடிய ஆடல்களைப் பற்றி இனிக் காணலாம்.

பண்டைக் காலத்துக் கெண்டை விழியார் ஆடல் யாவும், அரும்பெரும் பொருளோடு அமைந்தவை. உடற்கட்டைப் பெருக்கி ஒப்பற்ற அழகைத் தப்பாமற் கூட்டுவன. உளத்துணர்ச்சியைக் காட்டி ஒள்ளிய பொழுதுபோக்காகவும் இருந்தன.

விளையாட்டும், பயிற்சியும்

சிறுவீடு கட்டல், சோறு சமைத்தல், பாவை பாடல் முதலியன, மகளிர் பின்னர் பெறப்போகும் வளர்ச்சிக்கு, தாய்மை உணர்ச்சிக்குமுன் கூட்டியே பெறும் பயிற்சியாயின. இவற்றில் தேர்ச்சி உறுவார் நல்ல கொழுநரைக் கருத்தாலும் காரியத்தாலும் கவர்ந்தனர்.

“முற்றிழை ஏள் மடநல்லாய் நீயாடுஞ்

சிறுநில புனைகோ சிறிது! என்றான்”¹

என்பதால் சிறுவீடு கட்டுதல் பற்றியும்,

“..... வல்சி புகட்டி வடித்தெடுத்து வயன்மா

மகளிர் குழாஞ் சிறுசோ றாக்கும் பெருந்தண் பணைமதுரை”²

என்பதால் சோறு அட்டு விளையாடல் பற்றியும்,

“உறா வறுமுலை மாடஅ

உண்ணாப் பாவையை ஊட்டுவவோளே”³

என்பதால் பாவை விளையாட்டுப் பற்றியும் அறியப்படும். இவை ஈரிடத்து விளையாடல்கள்.

நண்டு ஆட்டுதல், வண்டல் அயர்தல், மண் எடுத்தல் ஆகியவை கொண்டு அக்கால அணங்குகள் ஆறு, கடல், நோக்கிச் சென்றனர் என்பதும் அலவன் ஆட்டிக்

களித்தமையும், புனல் குடைந்து நீருள் மூழ்கி அடிமண்ணை எடுத்து வந்து மகிழ்ந்தமையும் அறியப்படும். ஆகவே, அவர்கள் நன்கு நீந்தப் பயின்றிருந்தனர் என்பதும் வெளிப்படை. இவை

“செக்கர் ஞெண்டின் குண்டளை கெண்டி

.....

.....

கொண்டல் இடுமணல் குரவை முனையின்

வெண்டலைப் புணரி ஆயமொ டாடி”⁴

என்பதால் அறியப்படும். நொச்சி, முல்லை ஆகிய செடிகளை வளர்த்தமையும் கிள்ளை பூவை, துள்ளும் மான், தோகை மயில் போன்றவைகளை வளர்த்தமையும் பற்றிய செய்தியினை அறிகிறோம். இதனால், அ.:றிணையிடத்தும் மகளிர் காட்டும் அன்பும், பொது நோக்கும் புலனாகும். நாய், பூனை வளர்த்தல், தோட்டம் பயிரிடல் ஆகியவற்றை மேல்நாட்டாரும் இன்று கை கொண்டு வருவது கருதத்தக்கது. அவர்களுக்கு இவற்றைப் பயன் உள்ள விளையாட்டு என்றே கருதும்.

சமயநூல்களில் விளையாட்டுக்கள்

இவை தவிர திருவெம்பாவை, திருத்தெளளேணம், திருச்சாழல், திருப்புவல்லி, திருஉந்தியார், திருத்தோள் நோக்கம் ஆகியவை மகளிருக்குரிய விளையாட்டாகத் திருவாசகம் போன்ற தெய்வப் பனுவலால் அறியலாம். இன்று அறிய முடியாத ‘ஓரை’ என்ற ஒரு விளையாட்டுப் பிற இலக்கியத்தில் சுட்டப்படுகின்றது.

இவ்வாறு கால்நூறுக்கும் மேற்பட்ட பல விளையாட்டுக்களைப் பைந்தொடியார் ஆடினர் எனப் பழைய இலக்கியத்தின் வாயிலாகத் தெரிகிறோம்.

அம்மாணை என்பது ஒரு விளையாட்டு, மூன்று பெண்டிர் ஒன்றாய் அமர்ந்து மூன்று காய்களை வைத்து ஆடுவர். இரண்டு கையிலும் இரண்டு காய் இருக்க, ஒரு காய் மேல் நோக்கி வீசப் பெறும். சென்ற அது மீண்டும் கரம் வரும் நேரத்தில் திரும்பவும் மற்றொரு காய் மேலே செலுத்தப்படும். இது மாறிமாறிக் கத்தி, பந்தம் முதலியன விளையாட்டு அரங்கில் வீசப்படுவது போல் ஆடுதலாம். இங்ஙனம் ஆடும் போது ஒரு நங்கை யாதானும் ஒன்று வினவ, மற்றொருத்தி விடையிறுக்க, இன்னொருத்தி காரணம் கூற இந்த வகையில் இசையும் உடன் சேரும். மாணிக்கம், மரகதம், முத்து ஆகிய மணிகளும் அன்று காய்களாகப் பயன்படுத்தப்பட்டன என்பதால் செல்வ வளமும். இலக்கிய மரபும் தெரிகின்றன. பிற்காலத்தில் பளுவில்லா மரத்தால் இவ்விளையாட்டுக் காய்கள் செய்யப்பட்டன என்றும் அறிகிறோம்.

மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத் தமிழில் மாணிக்கம் முதலான மணிகளைத் தத்துவக் கருத்தோடு இயைத்துக் காட்டியிருப்பது சுவை மிக்க பகுதியாகும்.

அம்மானை

“அம்மானைவரி’ என்று சிலப்பதிகாரத்தில்தான் முதன் முறையாகக் காணுகிறோம். பாட்டு-தொகை நூல்களில் இவ்விளையாட்டுப் பற்றிய குறிப்பு இல்லை.

“கடவரைகள் ஓர்எட்டுங் கண்ணிமையா காண

வடவரைமேல் வாள்வேங்கை ஒற்றினன்யார் அம்மானை

வடவரைமேல் வாள்வேங்கை ஒற்றினன்திக் கெட்டும்

குடைநிழலிற் கொண்டுஅளித்த கொற்றவன்காண் அம்மானை

கொற்றவன்தன் பூம்புகார் பாடேலோர் அம்மானை”⁵

இதுவே பழமையான விளையாட்டு. சிந்தாமணியும் பதுமை என்ற பெண் அம்மானை ஆடியது பற்றிக் கூறுகிறது. பிற்காலத்தில் பெண்பாற் பிள்ளைத் தமிழில் ஓர் உறுப்பாய் அம்மானை அமைந்தது பிறகு ஒரு தனிப் பிரபந்தமாகவே வளர்ந்து விட்டது.

கழங்கு

‘கழங்கு’ என்பது இது போன்ற விளையாட்டே. அகம், கலி போன்ற பாடல்களில் இவ்வாடலே மிகுதியாய்ச் சுட்டப்படுகிறது. இதுவே பின்னர் அம்மானையாக வளர்ந்ததோ எனக் கருத இடமுண்டு. அம்மானைக்கும், கழங்கிற்கும் மிகுந்த வேறுபாடு இருப்பதாகத் தெரிவில்லை. ஆயின் சிந்தாமணியில் பதுமை என்றவள் கழங்கும், அம்மானையும் ஆடினாள் என்று வருகிறது. ஆகவே இரண்டும் வேறு வேறு என்று தெரிகிறது. அப்படியாயின் ‘கழங்கு’ எப்படி வேறுபடுகிறது என்று பார்க்க வேண்டும். கழற்சிக் காயைக் கொண்டு ஆடுவது ‘கழங்கு’ என்பர் (கழற்சிக்காய் என்பது ஒரு வித்து) தரையில் பலகாய்களை எதிரில் வைத்து விட்டு ஒன்றை மேல் நோக்கி வீசி அது கரம் பொருதும் போது புறங் கையால் அக்காயைத் தாங்கித் தரையில் உள்ள காய்களை அள்ளல் வேண்டும். இது இன்றும் வழக்கில் இருக்கிறது. இதுவோ அந்த ஆட்டம் என்று தோன்றுகிறது. கழங்கு, குறிவைத்துப் பார்க்கவும் பயன்பட்டது.

“கட்டினும் கழங்கினும் வெறியென இருவரும்”⁶

“இளந்துணை யாயமொடு கழங்குட னாடினும்”⁷

பட்டு, நெட்டி, பஞ்ச இவை கொண்டு பந்து செய்தனர். அவை உந்தி அடிக்கும் போது எழும் இயல்பின. துடியிடைப் பிடிநடைப் பேதையர் பின்னும் முன்னும் எங்கும் பெயர்ந்து மின்னல் வேகத்தில் பந்தடித்து விளையாடினர். பந்து மண்ணிலா விண்ணிலா மரைபுரையும் கரத்திலா எனக் கண்டார் மயங்கும் வண்ணம் வேகமாக விசையாக அடித்தனர். சிலம்பில் கந்துகம் என்று இது குறிக்கப்படுகின்றது (கந்துகம்-பந்து). விமலை, 'மாலைசூழ வண்டுபோல் பந்தை எல்லாவிடத்தும் செலுத்தினாள்' என்றும் சிந்தாமணி செப்பும். இவ்வாறு அடிக்கும் போது வியக்கத்தக்க வேடிக்கைகள் செய்தனர் என்றும் அறிகிறோம் பெருங்கதையில் இது பற்றிய பல குறிப்புக்கள் உண்டு.

ஊசல்

“ஊசல்” பழங்காலத்து விளையாட்டு. தமிழகத்தில் இது மிகுதியும் வழக்கில் இருந்த விளையாடல். “ஞாழல் ஓங்குசினைத் தொடுத்த கொடுங்கழித் தாழை வீழ்கயிறு றாசல் தூங்கி”⁸ விளையாடுதல் பெண்டிர்க்குப் பெரிதும் விருப்பம் உண்டு.

“ சீரார் பவளக்கால் முத்தங் கயிறாக

ஏராரும் பொற்பலகை ஏறி இனிதமர்ந்து”

ஆடும் செல்வச் சேயிழையரும் இருந்தனர், இந்த ஊசல் இரண்டு காதல் உள்ளங்களை இணைக்க உதவியது; கட்டிளங் காளையொருவன் பலநாள் திணைப்புனம் வந்தான். தையல் ஒருத்தியைக் கண்டான். மையல் கொண்டான். ஆனால் அவன் மனம் விட்டுச் சொல்லவில்லை. நாணத்தால் நங்கையும் பேசினாளில்லை. இருவரும் உணவு செல்லாமல், உறக்கம் கொள்ளாமல் துயரத்தால் சாம்பினர். அவள் நாணில் செய்ய நயந்தாள். அவன் வழக்கம் போல் வந்தான். வாய்ப்பைப் பயன்படுத்தக் கருதியவள், ‘ஐய! சிறிது ஊசல் ஆட்டுக’ என்றாள். அவனும் ஒப்பி ஆட்டினான். பொய்யாக அவன் மார்பில் அவள் தவறி விழுந்தது போல் விழுந்தாள். அவனே உண்மையை ஓராது இயல்பாய் நிகழ்ந்ததாய் எண்ணி மாலுற்றான். அவளோ, மயக்கம் தெளியாதாள் போல் வறிதே இருந்தாள். மெய் சோராவிட்டாலும், மதி சோர்ந்தே இருந்தது. அந்த வகையில் அவள் பெரிய புள்ளியே. இவ்வாறு நாட்டம் இரண்டும் கூட்டி உரைக்க அன்பு புலப்பட்டது. ஒரு நாள் சங்கம் ஆர்க்கப் பறை முழங்க வதுவைச் சடங்கும் நடந்தது.

சிறிது என்னை’ ஊக்கி எனக் கூறத்தையால் நன்று! என்று அவன் ஊக்கக் கை நெகிழ்பு பொய்யாக வீழ்ந்தேன் அவன் மார்பின் பாயாச் செத்து ஓய்யென ஆங்கே எடுத்தனன் கொண்டாள் மேல் மெய்யறியா தேன்போற் கிடந்தேன்மன்.”⁹

ஊசல், ஆடும்போது கல்லைப் பிசைந்து கனியாக்கும் மொழியாலே பண்கமந்த பாடல் பாடுதலுமுண்டு. கேள்வி பதில் முறையில் பாடலிருக்கும். பின் இது கனி உறுப்பாகவே பிரபந்தத்தில் வந்துவிட்டது.

இனி, மாணிக்க வாசகர் குறிப்பிடும் மகளிர் ஆடல்களைக் காண்போம். அவர் ஒன்பது விளையாடல்களைக் குறிக்கிறார். திருவம்மாணை, திருப்பொன்னாசல் நீங்கலாக 1. திருவெம்பாவை, 2. திருப்பொற்சுண்ணம், 3. திருத்தெள்ளேணம், 4. திருச்சாழல், 5. திருப்புவல்லி, 6. திருவுந்தியார், 7. திருத்தோள் நோக்கம் ஆகிய ஏழும் திருவாறுகத்தில் கூறப்பட்டுள்ளன. ஆயின் இவையும் பண்டு விளையாட்டின் அடிப்படையில் பிறந்து சிறிது மாறி உருப்பெற்றவையே.

சேரி விழவுகளிலும் திருவிழாக் காலங்களிலும் ஆடவரும் பெண்டிரும் தம்முட்கலந்து, கைகோத்துத் தழுவித் துணங்கையாடுதலும் குரவையாடுதலும் தமிழ்நாட்டில் பெரு வழக்கிற்றாயிருந்தன. துணங்கை என்பது ஒரு வகைக்கூத்து. அதனைச் சிங்கிக் கூத்து என்றும் கூறுவர். “பழுப்புடையிருகை முடக்கி யடிக்கத், துடக்கிய நடையது துணங்கையாகும்” என்று அதன் இலக்கணமும் கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஆடவர் மகளிருக்கு முதற்கை கொடுத்து ஆடுவார்களாம். மகளிருடைய துணங்கை நாளும் மள்ளருடைய சேரிப் போரும் ஒன்றாய் நிகழும் என்பது தெரிவிக்கிறது.

“வணங்கிறைப் பணைத்தோ ளெல்வளை மகளிர்

துணங்கை நாளும் வந்தன வவ்வரைக்

கண்பொர மற்றதன கண்ணவர்

மணங்கொளகு இவரும் மள்ளர் போரே”¹⁰

ஆடவர் விளையாட்டுகளை விட மகளிரின் விளையாட்டுகளே மிகுதியாகச் சங்க இலக்கியத்திற் காணப்படுகின்றன. அக்காலத்தில் இளமகளிர் யாதொரு கவலையுமின்றி விளையாடுவதே தொழிலாகக் கொண்டிருந்தார்கள். பெண் குழந்தைகளை விளையாட விடாமல் வீட்டினுள் அடைத்து வைப்பது பெரும்பாவம் என்றும், அதனால் செல்வம் தேய்ந்துவிடும் என்றும் கருதினார்கள். இதனை,

“விளையா டாய்மொ டோரை யாடா

திளையோ ரில்லிடத் திற்செறிந் திருத்தல்

அறனு மன்றே யாக்கமுந் தேய்ம்மெனக்

குறுநுரை சுமந்து நறுமல ருந்திப்

பொங்கிவரு புதுநீர் நெஞ்சுண வாடுகம்”¹¹

என்பதால் அறியலாம். இளமகளிரைக் குறிக்கும்போதெல்லாம் “ஓரையாயம்” என்றும் “பொய்தன் மகளிர்” என்றும் பாடுகின்றனர். ஓரை என்பது ஒருவகை விளையாட்டு.

அ.து இன்னது என்று நன்றாக விளக்கப்படவில்லை. அது பஞ்சாய்ப் பாவை கொண்டு மகளிரிடும் விளையாட்டு என்று சிலர் கூறுவர்.

மகளிர் ஆடும் விளையாட்டுகள் பலவும் பலவாறாகக் கூடியிருந்து விளையாடுவனவாகும். பெண்களுக்கென அமைந்த விளையாட்டுகள் அவர்களுடைய மெல்லியல் மேனியின் வளர்ச்சிக்கும் எழிலின் எழுச்சிக்கும் ஏற்றபடி இருந்தன. அவர்கள் வயதுவந்து இல்லறம் ஏற்றுக் கணவர் உவப்பபுதுவதல்வர்ப் பயந்துவாழ்க்கையை இனிது நடத்துவதற்குத் தக்க முறையில் பயிற்சியளிக்கும் விளையாட்டுகளே அவர்களுக்கு அமைத்துக் கொடுக்கப்பட்டிருந்தன. வண்டலயர்தல், சிறு வீடு கட்டுதல், சிறு சோறு சமைத்தல், பாவையாடல் முதலியன இல்லறக் குறிப்புடனேயே இயன்றுள்ளன. இவ்வாடல்களைப் பன்னிரண்டு வயது வரையில் பெண்கள் ஆடி வந்தனர். அவற்றை விளையாட்டாகக் கருதாது, விழவு நோன்பு அயர்வதாகவே கருதி விளையாடினர். அவற்றை உண்மையோடு செய்துவந்தால் நல்ல கணவனை அடையமுடியும் என்ற நம்பிக்கையும் நிலவிவந்தது.

பூந்தாதும் பஞ்சம் பட்டும் கொண்டு அழகான பொம்மைகள் செய்து, அவற்றை ஈன்றெடுத்த குழந்தைகளைப் போலப் பேணி, குழமகன், சிறுமுத்தன் போன்ற பெயர்களைச் சூட்டி அவை ஒன்றொடொன்றை மணம் செய்வித்து மண விளையாட்டு நடத்துவதை ஒரு நோன்பு போலக் கொண்டாடினர். இதற்காகப் பல வீடுகளில் சென்று ஐயம் எடுத்துவந்தும் பிறர்க்கு இட்டு அறத்தைப் பெருக்கினர்:

“பொய்தல மகளையாய்ப் பிறர்மனைப் பாடிநீ

எய்திய பலர்க்கீத்த பயம்பயக் கிற்பதோ.”

“சிறுமுத் தனைப் பேணிச் சிறுசோறு மடுத்துநீ

நறுநுத வலரொடு நக்கது நன் கியைவதோ,”¹²

தாம் வளர்க்கும் பாவைக்கு ஏதாவது சிறு துன்பம் நேரிட்டால் அதைப் பெரிதாகக் கொண்டு தாங்களும் துயருறுவார்களாம்.

“பூம்தாது தாதிற் செய்த தண்பனிப் பாவை

காலை வருந்துங் கையா றோம்பென”¹³

அச்சிறு பெண்கள் பாவையை மடியில் வைத்துக் காலை நீட்டி இருந்து கொண்டு இதோ பாலாட்டுவதைப் பாருங்கள்!

“உறாஅ வறுமுலை மடாஅ

உண்ணாப் பாவையை யூட்டு வோளே”¹⁴

மார்கழி மாதத்தில் இளமகளிர்கள் கூடிப் புலரி விடியலின்கண் நீர்த்துறையை நண்ணி நீராடிப் பாடித் தொழுது நோன்பிருப்பர். இதன் பலன் நல்ல கணவனையடைதலாகும். இதனைத் தைநீரடல் என்றும் அம்பாவாடல் என்றும் கூறுவர்.

“வையெயிற் றவாநாப்பண் வகையணிப் பொலிந்துநீ

தையினீ ராடிய தவந்தலைப் படுவாயோ”¹⁵

சுனையிலும் ஆற்றிலும் கடலிலும் பாய்ந்து நீந்தி ஓடி விளையாடி, மகளிர் உடற்கட்டுடன் நோயின்றி வாழ்ந்தனர். நுங்கின் நீரும் கரும்பின் சாறும் தெங்கின் இளநீருடனே கலந்து முந்நீருண்டு முந்நீர்ப்பாய்ந்து முழுகியாடினராம். அவலை உண்டு அலைகடற் பாய்ந்தனராம்.¹⁶ இளமகளிரை நீர்த்துறைக் கண் கண்டுவிட்டால் நண்டுகள் பாடு திண்டாட்டம்தான். அலவனாட்டுதலை ஒரு விளையாட்டாகவே பெண்கள் கொண்டிருந்தனர். பொன்னாலும் பளிங்காலும் கழங்குகள் செய்து அம்மானை விளையாட்டு ஆடினர். நொச்சியும் முல்லையும் வளர்ப்பது ஒரு விளையாட்டு. சிலம்பெதிர் கூவுதலும் ஒரு விளையாட்டு. மலைப் பக்கங்களில் குகைகளின் முன்னால் நின்று கூவி அழைத்து எதிரொலி கேட்டு மகிழ்வர். இது மணமான பின்னர்க் கணவன் சொல்லுவதையே தாம் சொல்லி வாழ்க்கை நடத்துவதற்குப் பயிற்சி போன்றமைந்தது:

“நின்மலைச், சிலம்புபோற் கூறுவ கூறும்

இலங்கே ரெல்வளை யிவளுடை நோயே.”¹⁷

இளம் பெண்கள் மலர்களும் இலைகளும் கொய்து தழையுடைகளும் தொடலைகளும் தைத்து உடுத்து விளையாடினர். வேங்கை மரத்தினடியிற் சென்று ‘புலி! புலி!’ என்று கூப்பிட்டு, வளைந்த கொம்புகளில் மலர் பறித்து விளையாடினர். கும்மி, கோலாட்டம் என்றால் ஒரே கும்மாளம்தான். ஊஞ்சல் ஆடுவதில் ஊக்கமாய் முனைந்து நிற்பர். அக்காலத்தில் சந்தன மர உரலிலே முத்து நிறைந்த பாணைக் கொம்பால் திணையைக் குத்தி வள்ளைப் பாட்டுப்பாடி விளையாடினர். சிலப்பதிகாரம். அரங்கேற்றுக் காதை உரையில் அடியார்க்குநல்லார் காட்டிய “சிந்துப் பிழுக்கையுடன்” என்று தொடங்கும் மேற்கோளிற் குறிக்கப்பட்ட பல்வரிக் கூத்துக்கள் பலவற்றுள், திருவாசகத்துட் காணப்படும் அம்மானை, வண்டு (திருக்கோத்தும்பி), தோள்வீச்சு (திருத்தோணாக்கம்), சாழல், உந்தி, அவலிடி (திருப்பொற்சண்ணம்), கொய்யுமுள்ளிப்பூ (திருப்பூவல்லி), படுபள்ளி (திருப்பள்ளியெழுச்சி), தெள்ளேணம் முதலிய யாவும், பாடிக்கொண்டே மகளிர் ஆடும் விளையாட்டுகள் என்பது தெளிவாகும். இவை போல்வன பண்டைக் காலத்தில் பல்கியிருந்தன போலும் கைக்கோத்தாடும் குரவையைத் தெற்றியாடல் என்றும் கூறுவது உண்டு.

அந்நாளில் ஆடவர் விளையாடாத, மகளிர்க்கே உரித்தாயிருந்த விளையாட்டு ஒன்று உண்டு. அதுதான் பந்து விளையாடுதல். பந்துகள் பட்டுத் துணி கொண்டு நூலா வரிந்து கட்டப்பட்டுக் கண்கவர் வனப்பினவாய் இருக்கும் சிலம்புகள் கலீர் என்று ஒலிக்கப் பெண்கள்காலால் அடித்துப் பந்து விளையாடுவர் பந்து விளையாட்டு காலுக்கு வலிமை ஊட்டும். கால் சலித்துப் போனால் வீட்டு முன்றிலின்

மணலிடத்திருந்து கலகலவென்று வளையல் ஒலிக்கக் கழற்காய் ஆடுவர்.¹⁸
அம்மானை விளையாட்டு கைகளுக்கு உரம் ஊட்டும்.

“தமனியப் பொற்சிலம் பொலிப்ப வுயர்நிலை
வான்றோய் மாடத்து வரிப்பந் தசைஇக்
கைபுனை குறுந்தொடி தத்தப் பைய
முத்த வார்கணற் பொற்கழங் காடும்.”¹⁹

பண்டை நாளில் பாவையரே பந்து விளையாடுதலைப் பழக்கத்திற்
கொண்டிருந்தனர். ஆடவர் விளையாடுவதில்லை. இதற்குச் சான்று யாதெனிற
கூறுவோம்: பாண்டிய மன்னர் மதுரைக் கோட்டை வாயிலிற் பறக்கவிட்டிருந்த
மீன்கொடிக்குப் பக்கத்தில் பந்தும் பாவையும் கட்டித் தொங்கவிட்டிருந்தனர். “எங்கள்
மீது பகைமைகொண்டு போரில் எதிர்த்துவரும் மடவோர் இருப்பார்களேயானால்
அவர்களைப் போரில் முறியடித்த மகளிராக்கிக் கையில் அந்தப் பந்தையும் மாவையும்
கொடுத்து விளையாட விடுவோம் என்ற எச்சரிக்கையின் அறிகுறியாகவே அவை
அங்குக் கட்டப்பட்டிருந்தனவாம்.”²⁰ அவ்வாறு யாரும் பகைவர் வராததால் அவை
வாயிலில் தூங்கிக் கொண்டிருந்தனவாம்.

“செருப்புகன் நெடுத்த சேணுயர் நெடுங்கொடி
வரிப்புனை பந்தொடு பாவை தூங்கப்
பொருநர்த் தேய்த்த போரரு வாயிற்
றிருவீற் றிருந்த தீதுதீர் நியமத்து
மாடமலி மறுகிற் கூடல்.”²¹

இதனால் பந்து விளையாடுதற்குரியர் மகளிரே என்பது தெற்றெனப் புலனாம்.
அக்காலத்து மகளிர் பந்து விளையாடிய திறனையெல்லாம் சிலப்பதிகாரம்,
பெருங்கதை போன்ற நூல்களில் விரிவாகக் காணலாம்.

மகளிரின் பொழுதுபோக்கு

மகளிர் பொழுது போக்கிற்காகவும் பல விளையாட்டுக்களை விளையாடியதாகச்
சங்க நூல்கள் கூறும். கடற்கரையில் இள மகளிர் சிற்றில் இழைத்து விளையாடும்
வண்டல் அவற்றுள் ஒன்றாகும். வண்டல் விளையாடும் இள மகளிரைப் பற்றிப்
பொருநராற்றுப் படையும்

‘இளையோர் வண்ட லயரவும்’²²

வண்டல் இழைக்கும் ஆயத்தைப்பயற்றிப் பெரும்பாணாற்றுப் படையும் குறிக்கும். ‘

“வண்ட லாயமொ டுண்டுறைத் தலைஇ”²³

வரிப்பட்ட மணலில் வண்டற்பாவை செய்த மகளிர் விளையாடுவரென
அகநானூறு பகரும்.

“வண்டற் பாவை வரிமணல் அயாந்தும்”²⁴

பலரும் வந்து நீராடும் பெருந்துறைக்கண் மலரோடு பெருகி வந்த தண்ணிய நீர்
வண்டல் மனையைச் சிதைக்கும்.

“பலராடு பெருந்துறை மலரோடு வந்த

தண்புனல் வண்ட லுய்த் தென”²⁵

செல்வம் சிறந்த மகளிர் பந்து விளையாடுவர் ஒளிமிக்க பொற்சிலம்பு ஒலிப்ப,
வான்றோய் மாடத்தில் வரிப் பந்தாடுவர் இவர்.

“தமனியப் பொற்சிலம் பொலிப்ப வுயர்நிலை

வான்றோய் மாடத்து வரிப்பந் தசைஇ”²⁶

கதிர் கொய்த அரிதாளின்கண் இருந்த குருவிகள் எழுவது விழுவதுவாய்
துன்பமுறச் சிறைவிரித் தாடுதல் மகளிர் பந்தாடுதலை ஓக்கும்.

“இருவி யிருந்த குருவி வருந்துறப்

பந்தாடு மகளிரிற் படர்தரும்”²⁷

பெண்கள் பந்தை விரும்பி ஆடுவர் என அகநானூறும் கூறும்.

“கிளியும் பந்துங் கழங்கும் வெய்யோள்”²⁸

புனல் விளையாட்டும் பெரு வழக்கிலிருந்தது. “செறிவுண்டான மலையிடத்துப்
பளிங்கைக் கரைத்துச் சொரிந்து வைத்தாற் போன்ற பரந்த கனையைக் குடைந்து
தாழ்வில்லாத உள்ளத்துடன் ஆடுவோம்; உள்ளம் களிக்கப் பாடுவோம்” எனப் புனல்
விளையாட்டைப் பற்றி ஒரு பெண் குறிப்பிடுவாள்.

“அவிர்துகில் புரையு மவ்வெள் ளருவித்

தவிர்வில் வேட்கையேந் தண்டா தாடிப்

பளிங்குசொரி வன்ன பாய்கனை குடைவுழி

நளிபடு சிலம்பயிற் பாயம் பாடி”²⁹

நறிய நாகமும் அகிலும் ஆரமும் துறையாடும் மகளிர்க்குத் துணையாவன.

“நறுவீ நாகமு மகிலுமாரமும்

துறையாடு மகளிர்க்குத் தோட்புணை யாகிய”³⁰

கூந்தலிடத்து ஆம்பலினது புறவிதழ் ஓடித்த முழுப்பூவைச் செருகி, வெள்ளம்
வரப்பெற்ற பெரிய நீர்த் துறையை விரும்பி அப்புனல் விளையாட்டைச் செய்யப்
பெண்கள் செல்வர் எனக் குறுந்தொகையிலிருந்து அறியலாம்.

“கூந்த லாம்பன் முழுநெறி யடைச்சிப்

பெரும்புனல் வந்த விருந்துறை விரும்பி

யாம். தயர்கஞ் சேறும்"³¹

மணல் பரந்த மூன்றில்களில் ஆடப்படும் கழங்கு மகளிரின் இன்னொரு விளையாட்டாகும். இவ்விளையாட்டிற் பெண்கள் சிறிய உருண்டையான கற்களை மேலே எறிந்து புறங்கைகளில் ஏந்துவர். கழங்கு, பயறு உழுந்து போன்ற ஒருவகைச் செடி ஆகும். அதன் விதை இவ்விளையாட்டிற் பயன்படும். இப்பொழுது இவ்விளையாட்டு ஈழத்தின் வடக்கு கிழக்குப் பகுதிகளிற் கொக்கான் என வழங்கும். இக்காலத்திலும் சிறுமிகளும் முதுமகளிரும் இதனை விரும்பி விளையாடுவர். அவர் பெரும்பாலும் ஏழு கற்களைக் கொண்டே ஆடுவர். இவ்வாட்டத்தைக் கொக்கான் வெட்டுதல் என்பர் முத்தையொத்த வார்ந்த மணலிலே மெத்தென மெத்தெனக் கையிற் புனைந்த குறுந்தொடியசையப் பொன்னாற் செய்த கழங்கினைக் கொண்டு மகளிர் விளையாடுவர் எனப் பெரும்பாணாற்றுப்படை கூறும்.

கைபுனை குறுந்தொடி தத்தப் பைபய

முத்த வார்மணற் பொற்கழங் காடும்"³²

செறிந்த உள்ளிடு பருக்கையையுடைய சிலம்பினையும் குறிய வளையினையுமுடைய மகளிர், வேதிகை போல உயர்ந்த எக்கர்க்கண்ணே இருந்து, பொன்னாற் செய்யப்பட்ட கழங்கினால் விளையாடுவர் என்பது புறநானூறு.

“செறியரிச் சிலம்பிற் குறுந்தொடி மகளிர்

பொலஞ்செய் கழங்கிற் நெற்றியாடும்"³³

மகளிர் பந்தாட்டம்

பந்தாட்டம் என்பது மேனாட்டிலிருந்து நம் நாட்டிற்கு வந்தது என்று பலர் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அது தவறு. மேலும், பந்தாட்டம் ஆடவர்க்கே உரியது என்று சிலர் நினைப்பதுண்டு. அதுவும் தவறு. இப்படித் தப்பாக நினைத்து வருவதற்கு முக்கிய காரணம், அவருட் பலருக்குப் பழந்தமிழ் நூல்களில் உள்ள செய்திகள் தெரிந்திலாமையே. அதனால், தமிழ் இலக்கியம் சிலவற்றிலிருந்து பெண்டிர் பந்தாட்டத்தைப் பற்றிய செய்திகள் சில இங்கு எடுத்துக் காட்டப்படும்.

பந்து எப்பொழுதும் இரப்பரினாலேயே செய்யப்பட்டது என்று தப்பாக எண்ணிவிடுவதால் நம் நாட்டிற் பழங்காலத்திற் பந்து என்பது இல்லை, பந்தாட்டமும் இல்லை என்று தவறுதலாக எண்ண இடம் உண்டாகிறது. அந்தக் காலத்தில் பந்தை வேறு விதமாக உண்டாக்கினார்கள். எப்படி என்றால், நெட்டியினாலும், பஞ்சினாலும், பட்டினாலும் அவை உண்டாக்கப்பட்டன என்று சொல்ல வேண்டும். நெட்டியும், பஞ்சுத் தொகுதியும் எழுப்பினால், மேலே எழும்பும் தன்மை வாய்ந்தவை.

உலகுண்டு என்று ஒருவகைப் புழு உண்டு. அந்தப் புழுவிலிருந்து ஒருவகையான அழகிய பட்டு எடுக்கப்படும். அந்தப் பட்டு பொன்னிறம் உடையது. உலண்டிலிருந்து வந்த பட்டும் எழுப்பினால், எழும்பும் தன்மை வாய்ந்தது. இடி எழும்பும் தன்மையையுடைய நெட்டி, பட்டு இவற்றினால் அக்காலத்திலே பந்துகள் செய்தார்கள் என்று பெருங்கதையென்ற நூலினால் அறிகிறோம். இவற்றைச் சேர்க்க வேண்டிய அளவு சேர்த்து, நன்றாகத் திரட்டி, நூலாலும் கயிற்றாலும் நுண்மையாகச் சுற்றித் தைத்து, மகளிர் விளையாடினார்களென அறிகிறோம். அப்பந்துகள் வெண்ணிறம், செந்நிறம், கருநிறம் உடையன. காற்று வீசினாலும் அவை தாமாக எழுந்து ஆடுகின்ற அளவு நொய்மை வாய்ந்தவை. இந்தக் காலத்திலே உள்ள பின்பாங் ஆட்டத்திற்கு உரிய செல்லுலாயிட் பந்தைவிட அவை மெல்லியனவாய் இருந்தன என்று கருதலாம். அவை கண்ணைப் பறிக்கும் அழகையுடையன. அந்த அழகு மனத்தை விட்டு அகலுவது கூட அருமை. இவ்வளவு சிறப்புடைய பந்துகள் பலவற்றைப் பல்வேறு வகையான அந்தக் காலத்திற் செய்தார்கள் என்பதைக் கொங்குவேள் என்னும் புலவர்,

“பற்றிய நொய்ம்மைபிற் பல்வினைப் பந்துகள்

வேறுவேறு இயற்கைய கூறுகூறு அமைத்த

வெண்மையும் செம்மை கருமையும் உடையன

தண்வளி எறியினும் தாமெழுந்து ஆடுவ

கண்கவர் அழகொடு நெஞ்சக லாதன்”³⁴

என்றவாறு பெருங்கதையிற் சொல்லியிருக்கிறார்.

இவற்றைப் போன்ற பந்துகள் ஐந்து, ஏழு, ஒன்பது என்று அவரவர் திறத்திற்குத் தக, மகளிர் எடுத்துக் கொண்டு தட்டியெழுப்பி அடிப்பது அக்காலத்து வழக்கம். புருவம் வில் போல வளையும் படியும், மேகலை முதலான அணிகள் மிக்கு ஒலிக்கும்படியும், முன்னும் பின்னும் எல்லாவிடத்திலும் பந்து சென்று உலாவி வரும்படியும் அடிப்பது வழக்கம். பார்த்தால் மேலே போன பந்து கையில் வரவில்லை போலத் தோன்றும். ஆனால், பந்து மேலுங் கீழுமாகப் போய் வந்து கொண்டேயிருக்கும். பந்து எழுந்தும் தாழ்ந்தும் வருகிற வேகத்திலே சிலர் ஒன்றுந் தெரியாமல், இருந்த பந்து இருந்த இடத்திலேயே உள்ளது என்றவாறு நினைத்து விடுவார்கள். இப்படித் தோன்றும்படியாகப் “பந்தடிப்போம் வாருங்கள்” என்று சொல்லிச் சேரநாட்டு மகளிர் சிலர் பந்தடித்ததாக இளங்கோ அடிகள் கூறினார். அவர் எழுதிய சிலப்பதிகாரப் பாட்டுப் பகுதி மகளிர் பந்தடிக்குங்கால், சொல்லிக்கொண்டு அடிக்கத்தக்க அழகிய ஓசையையுடைய பாட்டாக இருக்கிறது. அதனைக் காண்போம்.

“துன்னி வந்து தைத்தலத் திருந்த தில்லை நீணிலம்

தன்னி னின்றும் அந்தரத்து எழுந்த தில்லை தானெனத்
தென்னன் வாழ்க வாழ்க வென்று சென்றுபந்தடித்ததுமே
தேவ ரார மார்பன் வாழ்க என்று பந் தடித்ததுமே”.³⁵

இந்தப் பாட்டைக் கந்துகவரி என்பார்கள்.

இப்படிப் பந்தடித்த செய்தியைத் திருத்தக்க தேவர் என்னும் புலவரும் நயம்படத் தெரிவித்துள்ளார். சீவக சிந்தாமணி என்ற காவியத்தில், ‘விமலை’ என்னும் ஒரு வணிகப் பெண் பந்தடித்த செய்தியைக் குறித்து அவர் எழுதிய இடம் காணத் தக்கது. அந்தப் பெண் ஐந்து பந்து எடுத்துக்கொண்டு விளையாடிய காட்சி அங்குத் தீட்டப்பட்டுள்ளது. அவள் எடுத்து எழுப்பிய பந்துகள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாய்ப் போய்வருவது மாலையைச் சூழும் வண்டுகள் போல இருந்தன. பந்துகளின் நிறம் கருமை போலும்! அவள் மாலையிலே மறைந்த ஒரு பந்து இப்பொழுது அவள் கையிலே இருக்கிறது. அவள் கூந்தல் வரையுஞ் சென்ற ஒரு பந்து இப்பொழுது அவள் முகத்தெதிரே இருக்கிறது. அவள் உச்சிவரை உயர்ந்த ஒரு பந்து இப்பொழுது மாலையிடத்தே தோன்றுகிறது; மேல் எழுந்த சில பந்துகள் விரலிலே பட்டு மீண்டும் மேலே போகின்றன. இந்தக் காட்சியைப் பின்வரும் பாட்டு காட்டுகிறது:-

“மாலையுட் கரந்த பந்து வந்துகைத் தலத்தவாம்
மேலநா றிருங்குழற் புறத்த வாண்மு கத்தவாம்
நூலினேர் நுகப்பு நோவ உச்சிமாலை யுள்ளவாம்
மேலெழுந்த மீநிலத்த விரல் கைய ஆகுமே”.³⁶

இப்படிப் பந்துகளை எழுப்பியாடுகின்ற விமலையின் கண்ணும் பருவமும் பந்துகளோடு சென்று வருவது போலவே இருந்தன. அவள் அடித்த பந்துகளோடு அவள் எட்டுத் திசையும் உலாவினாள். பிறகு, தான் ஒரே இடத்தில் நிற்குகொண்டு பந்துகள் எல்லாம் தன்னைச் சுற்றி வரும்படி அடித்தாள். இப்படி அடித்துக் கொண்டிருக்கும் வேளையில், அவள் கூந்தலில் உள்ள மாலைகள் அசைந்து அசைந்து அவிழ்ந்துவிடும் போல இருந்தன. பந்தடிக்கிற அந்நேரத்தில், சமயம் பார்த்து அந்த மாலைகளையும் திருத்தி அமைத்துக் கொண்டாள். குங்குமப் பொட்டுக் கலைந்ததற்குப் பதிலாக, சமயம் பார்த்துப் பொட்டு ஒன்றும் போட்டுக்கொண்டாள். அவள் ஆடும்போது காதில் உள்ள குழையணி வில்லைப் போல வீசிறு; பொன்னோலை மின்னலைப்போல துலங்கிற்று. இடையிற் கட்டியிருந்த ஒட்டியாணமும் காலில் அணிந்திருந்த சிலம்பும் ஆர்த்தன. இவ் வண்ணம் பந்தாடினாள் விமலை.

இவ்வாறு பந்தடித்தல் எளிது என்று நினைக்கக் கூடாது; மென்மையாகத் தட்ட வேண்டிய வேளையிலே சிறிது வன்மைபடத் தட்டிவிட்டால் வந்தது தீமை. அப்படியே சற்று வலிவாகத் தட்டவேண்டிய நேரத்திலே பையத் தட்டினாலும், பையத்

தட்டவேண்டிய வேளையிலே தட்டச் சுணங்கினாலும், பந்தடுக்குக் கெட்டு, ஒன்று ஒன்றோடு ஒன்று உராய்ந்து நிலைமை மாறி எல்லாம் வீணாய்ப் போய்விடும். அப்படித்தான் ஆயிற்று ஒரு நாள். விமலையினுடைய மாலையைத் தொட்டுவிட்டு மேலே செல்ல வேண்டிய பந்தைச் சற்று அதிகமாக அவள் அடித்து விட்டாள். ஆதலால், அந்தப் பந்து தப்பி வீழ்ந்து எழுந்து பாய்ந்து மாடத்திலிருந்து தெருவிற்கு தித்துவிட்டது. இதிலிருந்து, சில பந்துகளை விடாமல் நெடுநேரம் அடித்தல் எவ்வளவு கடினம் என்பது விளங்கும்.

வத்தவ நாட்டு அரசனாகிய உதயணனுடைய மனைவியர் இரண்டு பேருங் காணும்படி, அவ்விருவருடைய தோழிமார் போட்டியிட்டுக் கொண்டு ஒருவரை ஒருவர் விஞ்சுவாராய்ப் பந்தடித்தார்கள் என்ற செய்தியைப் பெருங்கதை தெரிவிக்கிறது. அதனையுங் காண்போம்.

ஒருத்தி ஏழு பந்தை எடுத்துக்கொண்டு ஒன்னொன்றாக உயர எழுப்பிக் 'கண் இமையாமல் எண்ணுங்கள் என்று சொல்லி, ஆயிரந்தரம் கையினால் அடித்தாள். இன்னொருத்தி அந்த ஏழு பந்தையே ஆயிரத்தைந்நூறு முறை ஒரே மூச்சில் அடித்தாள். அப்படி அடிக்கும்போது, கூந்தலின் மேலே போய் வந்த பந்தைக் குவித்த விரலாலேயே எழுப்பினாள். சில பந்தை மேகலைக்கு எதிரே அடித்தாள். இன்னுஞ் சிலவற்றைத் தனது தலைமாலையாலே சார்த்தியெழுப்பினாள்.

கூனி ஒருத்தி அந்த ஏழு பந்தையும் கொண்டு இரண்டாயிரம் முறை அடித்தாள். அப்பொழுது நான்கு திசையிலும் நான்கு மூலையிலும் காற்றினும் வேகமாக ஓடியாடி அடித்தாள். பந்துகளைத் தட்டி விட்டுவிட்டு இடைநேரத்தில் இரண்டு கையையும் தட்டினாள். தோள் மேலே சில பந்தை பாய்ச்சினாள். கூன்மேலே சிலவற்றைப் புரட்டினாள். பாடிக்கொண்டும், அவிழ்ந்த கூந்தலை முடித்துக்கொண்டும், நெற்றியில் உள்ள பொட்டிடையேற்றும், பொட்டிலே பட்ட பந்தைப் புறங்கையாலே தட்டி எற்றியும் இரண்டாயிரம் முறை அடித்து நிறுத்தினாள்.

கூனி இப்படிச் செய்வதைக் கண்ட குள்ளி யொருத்தி 'நான் இங்கு இருக்கும்போது கூனி புகழப்படும்படி அடிப்பதா' என்று சொல்லி, சீலையை இறுக்கிக் கட்டிக் கொண்டு கையிலே பந்தடிக்குங் கோலை எடுத்துக்கொண்டு 2,500 முறை அடித்துவிட்டாள். அதனைக் கொங்குவேள்,

“யானிவண் நிற்பக் கூனியைப் புகழ்தல்

ஏலாது என்றவள் சேலந் திருத்திக்

.....

ஐந்நூறு அடித்துப் பின்னவள் விடலும்”³⁷

என்றவாறு சொல்லியுள்ளார்.

இன்னொருத்தி தான் விட்டெறிந்த பந்தை மூவாயிரந்தரம் அடித்தாள். அடிக்கும்போது அவள் போட்ட நடை நாடகப் பெண்கள் போடுகிற நடையைப் போல இருந்தது. இரண்டு கையினாலும் அவள் பந்தை அடித்துக்கொண்டு விண்ணிற்கும் மண்ணிற்குமாகப் பறவையைப் போலப் பறந்ததைப் பார்த்துச் சிலர் மூக்குமேற் கை வைத்தனர். அவள் கைகள் மாத்திரம் வேலை செய்தன என்பது அன்று. அவளுடைய கண்ணும் புருவமும் மனமும் அவள் கையோடும் காலோடும் ஓடின என்றே சொல்ல வேண்டும். மேகலை ஆர்த்தது. கூந்தல் அவிழ்ந்தது. பூமாலையும் பொன்கலமும் சிதறின. அவள் நில்லாது இன்னும் பந்தடித்துக்கொண்டே இருந்தாள். அவள் நிற்கிறாளா, பறக்கிறாளா என்று சொல்ல முடியாதவாறு மேலும் கீழும் போய்ப் போய் வந்தாள். அவளுக்குத் தோள் இரண்டல்ல, பல என்று சொல்லும்படி அடித்துக் கொண்டிருந்தாள். அப்படிச் சொல்வதைவிட, எங்குப் பார்த்தாலும் அவள் தோளே காணப்படுவதால், அவள் பல தோள் வடிவினள் ஆயினாள் என்றுகூடச் சொல்லி விடுதல் நல்லது. அப்படித்தான் சொன்னார் கொங்குவேளும்.

வேறொருத்தி இவர்களையெல்லாம் எள்ளி முன்வந்து நின்றாள். பந்தாட்ட இலக்கணத்தைப் பற்றி ஒரு சொற்பொழிவு செய்தாள். உட்கார்ந்துகொண்டு நல்ல பந்தாக இருபத்தொரு பந்தைத் தேர்ந்தெடுத்தாள். அவற்றை பைய எழுகின்ற அவள் செய் தொழிலுக்கேற்ப ஏற்படி அவளுடைய கையும் காலும் மெய்யும் இயைந்தன; புருவமும் கண்ணும் பொருந்தின. அவள் அசைந்து அசைந்து பந்தடிக்கிறாள். பரத நாட்டியங் கற்றவர் அவள் அபிநயத்தை வியக்கிறார்கள். அவள் பந்தடிப்பதால் உண்டாகும் ஒலி தாளத்தோடு ஒத்ததாக இருக்கிறது. அதனால், பாடல் வல்ல பெண்டிர் அவள் பாணியைப் பாராட்டுகிறார்கள். அவள் இரண்டு காலையும் தம் தம் என்று பெயர்ந்து வைக்கிற திறத்தைப் பார்த்து, மத்தளங் கொட்டுவோர் கொண்டாடுகிறார்கள். அவளால் எழுப்பப்படும் பந்துகள் நிலத்திற்கும் விசம்பிற்குமாகப் போன வண்ணம் இருக்கின்றன; சூறைக் காற்றிலே அகப்பட்டுச் சுழலும் இலைகளைப் போல உள, பந்துகள் வந்து வந்து திரும்பிப் போவதையும், ஏறுவதையும், இறங்குவதையும், ஆகாயத்தில் நிற்பன போல இருப்பதையும் கொங்குவேள் அழகுபெறத் தீட்டியுள்ளார்.

இவளுக்கும் இரண்டே கைதான். ஆயினும், வளைத்து வளைத்துப் பந்துகளை அடிப்பதை நோக்கினால், பல கைகள் உள்ளவள் போல இவள் காணப்படுகிறாள்; தேர்ச் சக்கரத்தைப் போலச் சுழன்று சுழன்று அன்றோ அடிக்கிறாள்; நடக்கிறாள்; ஓடுகிறாள்; ஓடுகிறாள்; துவளுகிறாள்! பந்து எழ எழ, அதனுடன் எழுகிறாள்! இவள் கையெங்கே, கால் எங்கே, மெய் எங்கே எனத் தெரியவில்லையே என்கிறார் சிலர். இவள் மண்ணில் இருக்கிறாளா, விண்ணில் இருக்கிறாளா என்கிறார் சிலர் இது மாயமா, மந்திரமா என்கிறார் சிலர்.

இவர்கள் கண்ணேறு பட்டது போல, கூந்தல் குலைந்தது; மாலை சுழன்றது; மேகலை கழன்றது; வியர்வை எழுந்தது; சாந்தம் இழிந்தது. அப்பொழுதும் பந்தடித்தலை நிறுத்தவில்லை மானனீகை. ஆடையைத் திருத்திக்கொண்டு அடிக்கிறாள். கண்ணை மூடிக்கொண்டு அடிக்கிறாள். சக்கரத்தைப் போலச் சுழற்றிவிட்டு அடிக்கிறாள். தோழியோடு பேசிக் கொண்டும், பாடிக் கொண்டும் அடிக்கிறாள். இடசாரி வலசாரியாக ஓட்டி விட்டும் அடிக்கிறாள். வாழ்த்திக்கொண்டு அடிக்கிறாள். இதனைக் கொங்குவேள்,

“நித்திலக் குறுவியர் பத்தியில் துடைத்தும்
அடிமுதல் முடிவரை இழைபல திருத்தியும்
சிம்புளித் தடித்தும் கம்பிதம் பாடியும்
ஆழியென உருட்டியும் தோழியோடு பேசியும்
சாரிபல ஓட்டியும் வாழியென வாழ்த்தியும்”³⁸

அடித்தாள் என்று கூறிய வகையான் அறியலாம். இப்படியெல்லாம் எண்ணாயிரம் முறை அவளுடைய கையினால் அடித்தாள். எடுத்துக்கொண்ட பந்து இருபத்தொன்று. மொத்தத்தில் இவள் அடித்த முறை எண்ணாயிரம். அடிக்கும்போது, கூத்தும் பாட்டும் தாளமும் சேர்ந்தன. இப்படிப் பந்தடிக்கிற வழக்கம் அக்காலத்துத் தமிழ்நாட்டில் உண்டு. ஆதலினாலே கொங்குவேள் ஆகிய தமிழ்ப்புலவர் “பந்தடி கண்டது” என்று ஒரு தனிப் பகுதி தாமியற்றிய பெருங்கதையிற் புகுத்தினார்.

பெருங்கதை, சீவக சிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம் போன்ற தமிழ்க் காவியங்கள் துணையாகத் தமிழ்நாட்டு மகளிர் பண்டைக் காலத்திற் பந்தாட்டம் போன்ற ஆடல்களை இயற்றி மகிழ்ந்ததையும், மகிழ்வித்ததையும் அறிய முடிகிறது.

நீர் விளையாடல்

நீர் விளையாடல் குறித்த பத்துச் செய்யுட்களின் தொகுதி ஐங்குறுநூற்றில் ‘புனலாட்டுப் பத்து’ எனும் பெயரில் இடம்பெற்றுள்ளது. இவை அக்கால மக்களுக்கு நீர் விளையாடலில் இருந்த விருப்பத்தை எடுத்துக் காட்டுகிறது. பரத்தையரோடு புனலாடினான் எனக் கேட்டப் புலந்த தலைமகள் தலைமகன் அதனை இல்லையென்று மறைந்தபோது சொல்லியது.

சூது ஆர் குறுந்தொடிச் சூர் அமை நுடக்கத்து
நின் வெம் காதலி தழீஇ, நெருநை
ஆடினை என்ப, புனலே; அலரே
மறைத்தல் ஒல்லுமோ, மகிழ்ந்
புதைத்தல் ஒல்லுமோ, ஞாயிற்றது ஒளியே?³⁹

தலைவன் பரத்தையரோடு புனலாடியமை அறிந்து ஊடிய தலைவியிடம், தலைவன் தன்செயலை மறைத்த பொழுது தலைவி சொல்லியது. எனவே நீர் விளையாடி ஆடவர் பரத்தைகளோடு மகிழ்ந்திருப்பதை ஐங்குறுநாறு எடுத்துரைக்கின்றது.

‘நின்னையே விரும்பி வாழும் யானிருக்க நீ பிறனொருத்தியையே விரும்பும் இழிதகைமையுடையை’ என்றாளும் ‘நீ நேற்றுத்தான் பரத்தையைத் தழுவியாடினை யாதலின் கண்டவா யாரும் மறந்திலராக, நீ இல்லையென மறுத்தனை’ என்பாளாய், ‘நெருநை ஆடினை’ என்றாள். அன்றியும், பன்னாளும் ஆடிய நின்னை, நேற்றும் ஆடுதல் கண்டோர் பலர் என்றாளுமாம். ஞாயிற்றின் ஒளியைக் கையால் மறைக்க முயலும் பேதையர் போல் நீ நின் ஊரறிந்த பழியை மறைக்க முயன்றனை என்பாள், ‘மறைத்தல் ஒல்லுமோ ஞாயிற்றது ஒளியே’ என்றாள் தலைவி. இது போன்ற நீராடல் மதுரைக் காஞ்சியிலும் இடம்பெறுகிறது. அதனை

பரத்தையரைக் கண்டோர் அஞ்சல்

வானவ மகளிர் மானக் கண்டோர்

நெஞ்சு நடுக்குறாஉம் கொய்டி மகளிர்⁴⁰

எனும் சான்று உணர்த்துகிறது.

தலைமகள் புலவி நீக்கித் தன்னோடு புதுப்புனல் ஆட வேண்டிய தலைமகள் களவுக் காலத்துப் புனலாட்டு நிகழ்ந்ததனை அவள் கேட்பத் தோழிக்குச் சொல்லியதாகப் பாடல் ஒன்று உள்ளது.

வயல் மலர் ஆம்பல் கயில்அமை நுடங்கு தழைத்

திதலை அல்குல், துயல் வரும் கூந்தல்,

குவளை உண்கண், ஏள் மெல்லியல்

மலர் ஆர் மலிர்நிறை வந்தென,

புனலாடு புணர்துணை ஆளயினயறள் எமக்கே.⁴¹

தலைமகள் தலைமகனோடு ஊடியிருந்தாள். தலைவன் அவள் புலவியை நீக்கித் தன்னோடு புனலாட அவளை அழைத்தான். அப்போது களவுக் காலத்தில் தன் காதலி தனக்குப் புணர் துணையாய் நீராடியதனைத் தோழி கேட்குமாறு சொல்லியதே இப்பாடலாகும்.

களவுக் காலத்தில் ஒருநாள் ஆற்றில் புதுவெள்ளம் வந்த பொழுது கழனியில் மலர்ந்த ஆம்பல் மலரால் தொடுத்த மூட்டு வாயை உடைய அசையும் தழையினையும், தேமலால் அழகுபெற்ற அல்குலையும், அசையும் கூந்தலையும், குவளை போலும் மையுண்ட கண்ணையும் மெல்லிய இயல்பையும் கொண்ட இவள், புனலாடி இன்புற எண்ணிய எமக்கு, தழுவி விளையாடுதற்குரிய துணையாகினாள்

என்பது இப்பாட்டின் பொருளாகும் இப்பாடல் களவு காலத்தில் காதலர் சேர்ந்து நீராடியதை எடுத்துக் காட்டுகிறது.

தன்னோடு ஊடிய தலைவியை மகிழ்வித்து அவள் உடம்பாடு பெற விழைந்தானாதலின் அவள் கேட்குமாறு அவளுடைய கண், அல்குல், கூந்தல் முதலியவற்றைப் பாராட்டினான். தலைவன் பாராட்டுக்கேட்டு அவள் நெஞ்சு நெகிழ்வாள் என்பது அவன் உள்ளக்கிடக்கை. களவுக் காலத்திலேயே தன்னோடு புனலாடத் துணிந்தவன் இப்பொழுதும் துணிவான் என்பது அவன் எதிர்பார்ப்பு ஆகும்.

இதுபோன்ற கருத்தமைந்த பாடல்கள் பிறத் தமிழ் இலக்கியங்களிலும் உள்ளன. அவை,

மகளிர் ஆம்பல் அணிதல் :

சிறு வெள்ளாம்பல் இளையம் ஆகத்

தழையாயினவே⁴²

தேமல் படர்தல் அல்குற்கு அழகு:

திதலையல்குல் என் மாமைக் கவினே⁴³

களவுக் காலத்தில் காதலி புணர்துணையாய் நீராடல்:

ஆர்கலி வெற்பன் மார்பு புணையாகக்

கோடுயர் நெடுவரைக் கவா அன்

பகலே, பாடின அருவி ஆடுதல் இனிதே⁴⁴

என்பனவாம்.

நீராடலும் நலம் பாராட்டலும்

வண்ண ஒண் தழை நுடங்க, வால் இழை

ஒண்ணுதல் அரிவை பண்ணை பாய்ந்தென,

கள் நறும் குவளை நாறித்

தண்ணென்றிசினே பெருந் துறைப் புனலே.⁴⁵

நிறம் மிகுந்த ஒள்ளிய தழையுடை இடையல் அசைய, தூய அணிகலன்கள் அணிந்தவளும், ஒள்ளிய நெற்றியினளும் ஆகிய என் காதலி என்னோடு நீராடிய அந்த அகன்ற துறை முழுதும் தேனையுடைய நறிய குவளையின் நறுமணம் கமழ்ந்ததோடு தண்ணென்றும் குளிர்ந்தது எனத் தலைவியைத் தலைவன் நலம் பாராட்டினான். தலைவன் களவு காலத்தில் நீராடியதை மற்றொருப் பாடல் தெரிவிக்கின்றது.

விகம்பு இழி தோகைச் சீர் போன்றி சினே

பசும் பொன் அவிர் இழை பைய நிழற்ற,

கரை சேர் மருதம் ஏறிப்

பண்ணை பாய்வேள் தண் நறுங் கதுப்பே.⁴⁶

முன்பொரு நாளில் யானும் இவளும் நீராடி மகிழ்ந்த பொழுது பசிய பொன்னாலாகிய, ஒளி விளங்கும் தன் அணிகலன்கள் மெல்லென ஒளி வீசிட, கரையருகே நின்ற மருத மரத்தின் மேலேறி நீரின் கண் விளையாட்டு விரும்பிய பாய்ந்த பொழுது இவளுடைய குளிர்ந்த, நிறைய கூந்தல் வானத்திலிருந்து கீழே இறங்கும் மயிலின் தோகைபோல காட்சி தந்தது.

தூய பொன்னாலும், மணிகளாலும் செய்த அணியாதலின் ஒளிவிட்டது. தலைவியை மயிலாகவும் அவள் கதுப்பை அம்மயிலின் தோகையாகவும் பாராட்டியது அவள் அன்பை மீண்டும் பெறுவது குறித்ததாகும். இது போன்ற பாடல்களே

தலைவிக்கு மயில் உவமை:

மின்னு நிமிர்ந் தன்ன கனங்குழை இமைப்பப்

பின்னாவிடு நெறியின் கிளைஇய கூந்தலள்,

வரை இழி மயிலின் ஒல்குவனள் ஒதுங்கி

மிடை ஊர்பு இழியக் கண்டனென்⁴⁷

மகளிர் புனல் பாய்ந்து விளையாடல்:

என்னாவதுகொல் தானே கழனி

ஆம்பல் வள்ளித் தொடிக்கை மகளிர்

பாசவல் முக்கித் தண்புனல் பாயும்

யாணர் அறாஅ வைப்பின்

காமர் கிடக்கையவர் அகன்றலை நாடே⁴⁸

என்னும் இலக்கியச் சான்றுகளாலும் அறியலாம்.

பரத்தையோடு புனலாடி வந்த தலைமகன் அதனை மறைத்துக் கூறி வழித் தோழி கூறியதாகப் பாடல் ஒன்று உள்ளது.

பலர் இவண் ஒவ்வாய், மகிழ்ந்! – அதனால்,

அலர் தொடங்கின்றால் ஊரே – மலர

தொல் நிலை மருதத்துப் பெருந் துறை,

நின்னோடு ஆடினாள், தண் புனல் அதுவே.⁴⁹

பரத்தையோடு புனலாடித் தன் இல்லம் திரும்பின தலைவன் வாயில் வேண்டிய பொழுது தோழி மறுத்தாள். தலைவன் தான் புனலாடவில்லை என்று பொய் புகன்றான். அவனுக்கு மறுமொழியாக தோழி, ‘தலைவனே நீ பரத்தையரோடு நீராடியதனை இங்கு ஒத்துக் கொள்ள மாட்டாய். மலர்களை மிகுதியாகக் கொண்ட, மிகவும் பழைமையான மருத மரம் நிற்கும் பெரிய நீர்த் துறையின்கண்ணே, நின் காதலி

நின்னோடு ஆடி மகிழ்ந்ததனைக் கண்டோர் பலராவர். அதுபற்றி ஊர் முழுதும் அலர் பரவிற்று என்பதனை அறிவாயாக' என தான் அறிந்த செய்தியினைத் தலைவனிடம் கூறினாள். ஒரு சொல்லை வருவித்துப் பொருள் கொள்வதே பொருத்தமாகத் தோன்றுகின்றது.

பைஞ்சாய்க் கோரை போல் நீண்ட கூந்தலையும், பசிய மலர்போன்ற அழகிய தேமலையும், ஒள்ளிய வளையல்களையும் கொண்ட இளையாள் ஒருத்தி, (நேற்று) நின்னோடு குளிர்ந்த நீர்நிலையில் புனலாடி, அதனால் தன் நலம்மேம்பட்டு, வானுலகப் பெண்கட்குத் தெய்வம் போன்ற சிறப்பெய்தினாள் எனப் பலரும் கூறுவர். இது தலைவன் பிறப் பண்ணோடும் நீராடுவான் என்பதைக் காட்டுவதாக அமைகிறது.

பைஞ்சாய்க் கூந்தல், பசு மலர்ச் சுணங்கின் -

தண் புனலாடி, தன் நலம் மேம்பட்டனள் -

ஒண் தொடி மடவரல், நின்னோடு,

அந்தர மகளிர்க்குத் தெய்வமும் போன்றே⁵⁰

இதுபோன்ற பாடல்களைப் பிற சங்க இலக்கியங்களிலும் காணலாம். அவை

கோரையால் மலர் தொடுத்தல்:

பஞ்சாய்க் கோரை பல்லிற் சவட்டிப்

புணர் நார்ப் பெய்த புனைவின் கண்ணி⁵¹

சுணங்குக்கு மலர் உவமையாதல்:

சிறுவீ ஞாழல் தேன்தோய் ஒள்ளினர்

ஒண்பொறிச் சுணங்கின் ஐதுபடத் தாஅம்⁵²

அழகிய பெண் கட்கு வானர மகளிரை உவமை கூறல்:

காண்வர வானர மகளேர் நீயே⁵³

வானுறை மகளிர் நலன் இகல் கொள்ளும்

வயங்கிழை கரந்த வண்டுபடு கதுப்பின்

ஒடுங்கு ஈரோதிக் கொடுங்குழை கணவ⁵⁴

என்பதாம்.

தலைவியோடு முன்னர்ப் புனலாடினான் தலைவன் எனக்கேட்ட பரத்தை, அவனுடன் இனி ஆடுவதில்லை என்று வெறுத்திருந்தபோது, அவன் அவளைப் புதுப்புனலாட அழைத்தான். அப்போது அவள் சொல்லியது.

அம்ம வாழியோ. மகிழ்ந! நின் மொழிவல்:

பேர் ஊர் அலர் எழ, நீர் அலைக் கலங்கி,

நின்னோடு தண் புனல் ஆடுதும்;

எம்மொடு சென்மோ; செல்லல், நின் மனையே⁵⁵

தலைவனே யான் கூறுவதைக்கேள் நீ வாழ்க! நினக்கு ஒன்று கூறுவேன். இப்பெரிய ஊர் முழுதும் அலர் பரவுமாறு, நீரிலே அலையெழும் வண்ணம் மகிழ்ச்சிமிக்கு நின்னோடு தண்ணிய புனலாட விரும்பி விட்டேன். நீ நின் மனைக்குச் செல்வதனை தவிர்ப்பாயாக என்றாள் பரத்தை இது அக்கால மகளிரின் சுதந்திர கருத்துருவாக்கத்திற்கு சான்றாகும்.

தலைவ! எம் தோளைப் போன்ற தெப்பத்தை எம்முடன் சேர்ந்து பற்றுவாயாக! அங்ஙனம் பற்றினால், ஒளியை உடைய இலையைக் கொண்ட வேலையும் விரைந்து செல்லும் குதிரையினையும் உடைய கிள்ளியென்னும் சோழ மன்னனுடைய, பகைவர் மதிலை யானைப் படையைப் போல தன் நெறியிலே மிகவும் விரைவாக வந்த, அணையை உடைத்துப் பாயும் புதுப்புனலியே நின்னோடு ஆடுவோம் என பரத்தை நீராட அழைக்கிறாள்.

கதிர் இலை நெடு வேற் கடு மான் கிள்ளி

மதில் கொல் யானையின், கதழ்பு, நெறி வந்த,

சிறை அழி புதுப் புனல் ஆடுகம்:

எம்மொடும் கொண்மோ, எம் தோள் புரை புணையே⁵⁶

இத்தகைய கருத்தமைந்த பாடல்களை பிற சங்க இலக்கியங்களில் காணலாம்.

அவை

யானைகள் மதில்களை அழித்தல்:

வெல்கொடி அரணம் முருக்கிய

கல்லா யானை வேந்து⁵⁷

களிறே, எழுஉத் தாங்கிய கதவு மலைத்தவர்

குழுஉக் களிற்றுக் குறும்புடைத்தலின்

பருஉப் பிணிய தொடி கழிந்தனவே⁵⁸

நுதிமுகம் மழுங்க மண்டி ஒன்னார்

கடிமதில் பாயும் நின் களிறு அடங்கலவே⁵⁹

என்பன.

தலைவன் தன்னை விடுத்துத் தனியே நீராடுவதாகக் கேட்டாள் பரத்தை. அவள் தானும் அவ்வாறே செய்தாள். அவளை ஊடல் தீர்த்துப் புனலாட விரும்பிய தலைமகன் அவளை நெருங்கினான். தான் அவளை அறியான் போல, அவள் கைப்பற்றி 'நீ யார் மகள்' என்று வினவினான். அது கண்ட தோழி சொல்லியது இப்பாடல்.

‘புதுப் புனல் ஆடி அமர்த்த கண்ணள்,

யார் மகள், இவள்?’ எனப் பற்றிய மகிழ்ந்!

யார் மகள் ஆயினும் அறியாய்;

நீ யார் மகனை, எம் பற்றியோயே?⁶⁰

அக்காலப் பெண்டிர் ஆடவன் தன் விருப்பத்திற்கு உடன் படாத போல ஊடல் கொள்வர் என்பது இங்குப் புலனாகிறது.

தலைமகன் தன் மனையாளோடு புனலாடது தனியே சென்று நீராடிக் காலந்தாழ்த்த வந்த பொழுது அவனோடு புலந்த தலைமகள் சொல்லியது இப்பாடல்.

புலக்குவெம் அல்லேம்; பொய்யாது உரைமே;

நலத்தகு மகளிர்க்குத் தோட் டுணை ஆகி,

தலைப் பெயற் செம் புனல் ஆடித்

தவ நனி சிவந்தன, மகிழ்ந! நின் கண்ணே⁶¹

கார்காலத்தில் முதன்முதல் பொழியும் மழையால் வரும் வெள்ளத்தில் நீராடி மகிழ்வது சிறப்பாதலின், அவ்வெள்ளத்தில் தன்னோடு நீராடி மகிழாமல், தான் நலத்தகு மகளிர் எனப் பெரிதும் மதித்த பரத்தையரோடு சென்று நெடும்பொழுது நீராடினான் என்பதுபடச் சொன்னமையின் 'புலக்குவெம் அல்லேம் என்று சொன்னாலும் தலைவியின் சொற்கள் ஊடற்குறிப்புடையனவே என்பதை உணரலாம்.

இது போன்ற பாடல்கள் குறுந்தொகையிலும் அகத்தில் உள்ளன.

நீராட்டிற் கண் சிவத்தல்:

'நீர் நீடாடின கண்ணும் சிவக்கும்'⁶²

'நீத்தம்... அரிமதர் மழைக்கண்

சிவப்ப... ஆடுகம் வம்மோ'⁶³

என்பன அப்பாடல்களாகும்.

நீராடல் சமூக வழக்காக இருந்ததை ஐங்குறுநூறு கூறுகிறது. களவு காலத்தில் காதர் நீராடி மகிழ்வதை அறிய முடிகிறது. மணத்திற்குப் பின் தலைவன் பல பெண்டிரோடு நீராடுவதையும் பரத்தையோடு நீராடுவதையும் அறியலாம். இது காரணமாக தலைவி, பரத்தை போன்றோர் தலைவனிடம் ஊடல் கொள்வதையும் காணலாம். இவை யாவும் அக்கால மகளிர் சமூகத்தில் எவ்வித கட்டுப்பாடின்றி வாழ்ந்ததையும், அவர்களுக்குக் கருத்து சுதந்திரம் இருந்ததையும் உணர்த்துகின்றன.

புனல் நீராடலில் இற்பரத்தை

பரிபாடலில் தலைவன் பரத்தையரோடு நீராடி மகிழ்வதையும், அதன் காரணமாக ஊடல் எழுவதையும் காணலாம்.

தலைவன் ஒருவன் இற்பரத்தையுடன் புதுப்புனலாடி மகிழ்ந்தான். அதனை அறிந்த காதற்பரத்தை அத்தலைவனுடன் ஊடினாள். அவளது ஊடலைத் தணிக்கத்

தலைமகள் தளிரைக் கையுறையாகத் தாங்கிச் சென்று, புதுப் புனல் விழாவை விருப்போடு புகன்றான். அவனது மொழியைக் கேட்டு மேலும் புலந்தாள். அவன் கொண்டு வந்த கொய்தளிரை. “நீ எனக்கெனக் கொய்தாயில்லை; நான் பழையேனாதலின் நீ புதியதாக விரும்பும் மகளிர்க்குக் கொய்தாய்,” என்று கூறிப் புலந்தாள். தலைவன் இத்தளிர்கள் அத்தன்மையவல்ல என்று சொல்லி மறுத்தான். அவன் மறுத்துக்கூறிய மொழிகளைக் கருத்தில் கொள்ளாதவளாய், உன்பால் உண்மையன்பு இல்லை; முன்னெல்லாம் கொய்த தளிரைக் கொடுக்க என்பால் மிக்க அன்பால் விரைந்து வருவாய்; அப்போது தளிரில் வாட்டமிராது. இப்பொழுதோ மிகவும் வாடியுள்ளது; மற்றவளுக்காக இதைக் கொய்துசென்று கொடுத்தாய்; அவள் அன்பின்றி வெறுத்து மறுத்தாள்: அதன் பின்னர் என்னைத் தேடி வந்தாய்; அதனால்தான் இத்தளிர் இங்ஙனம் வாடியது. நினது மார்பில் தரித்த மாலை வாடுமாறு வருந்திக் கொய்த நின் பெருந்தகைமையை நினைந்து நெஞ்சம் கணிந்தாளில்லையே!” என்று பலவாறு பேசி நகையாடி ஊடினாள்.

காதற் பரத்தையின் கடுஞ்சொற்களைப் பொறாத தலைவன், வையையில் பெருவெள்ளம் வந்தமையால் தெப்பம் ஏறிக் கடந்து வருவதற்குக் காலந்தாழ்த்தது; திருப்பரங்குன்றத்தின் மீது ஆணையாகச் சொல்கிறேன்; இஃது உண்மையாகும்,” என்று உரைத்தான்.

“புனைபுனை ஏறத் தாழ்த்ததை தளிரியை

நீரில் துவண்ட சேய்குன்றம் காமர்

பெருக்கன்றோ வையை வரவு.”⁶⁴

என்பது புலவர் மொழி.

இங்ஙனம் தலைவன் பரங்குன்றின்மீது ஆணையிட்டுப் பகர்ந்தும் அவனது மொழிகளைக் கொள்ளாது மேலும் ஊடல் கொண்டு பல உரைத்தாள். அது கண்ட தலைவன், “நான் குளித்த நற்றடத்தில் மற்றொருத்தி ஆடினாள்; அவள் பேதைப் பருவத்தினள்; அவள் அலைக்குள் அழுந்திப் பின் எழுந்து மயங்கி என்மேல் விழுந்தாள்; அவளை யான் சென்று எடுப்பதற்குமுன் தானே எழுந்து தடங்கரை அடைந்தாள்; அவள் காம நுகர்ச்சி காணும் பருவமுடையவள் அல்லள்; அவளையன்றி என்னை அணைந்தவள் எவளுமில்லையே; அவளோடு நான் ஆற்றில் புனலாடவு மில்லையே.” என்று சொல்லித் துயரோடு நின்றான்.

அப்பொழுதும் அக்காதற் பரத்தை, “நீயே தெளிவாகத் தெரிந்துகொள்; நீ அவளுடன் ஆடிய ஆறு இந்த வையையேதான்,” என்று இயம்பினாள். அப்போதும்

தலைவன், “பரங்குன்றின் தலையைத்தொட்டு ஆணையிடுகிறேன்; யான் அங்ஙணம் செய்யவில்லை,” என்று உறுதி மொழி உரைத்தான்.

“இவ்வையை யாறென்ற மாறென்னை கையால்

தலைதொட்டேன் தண்பரங் குன்று.”⁶⁵

இங்ஙனம் தலைவன், பரங்குன்றின்மீது இருமுறை ஆணையிட்டுக் கூறுவதாகக் குறிக்கும் ஆசிரியர் நல்லந்துவனார், அதன் வாயிலாகத் திருப்பரங்குன்றத்திடத்துத் தாம் கொண்டுள்ள தனிப்பெரு விருப்பினை நன்கு புலப்படுத்துகின்றார்.

இற்றை நாளில் விளையாடப்படும் வளைப்பந்து பூப்பந்து, எறிபந்து ஆகிய மேனாட்டார் விளையாட்டுக்கள், தமிழ் மகளிரின் பல விளையாட்டுக் களை வழக்கொழியச் செய்துவிட்டன. தாயம், சொக்கட்டான், பல்லாங்குழி ஆகியவை வீட்டுப் பரணியிலே இருக்க, பல புதிய ஆடல்கள் வந்து புகலாயின. நம் நாட்டு வெப்ப தட்ப நிலைக்கும் உடல் கூறுக்கும் ஏற்றவாறு பண்டைய விளையாடல்கள் இருந்தன. உடலையும் உள்ளத்தையும் வளர்த்து உரம் செய்தன. இவை பற்றி அறிவதும், இவை அழியாமல் ஆடுவதும் நலனும் நாகரிகமும் ஆகும்.

இயல் முடிவுகள்

- 1) சிறுவீடு கட்டல், சோறு சமைத்தல், பாவை பாடல் முதலியன, மகளிர் பின்னர் பெறப்போகும் வளர்ச்சிக்கு, தாய்மை உணர்ச்சிக்குமுன் கூட்டியே பெறும் பயிற்சியாயின.
- 2) திருவெம்பாவை, திருத்தெள்ளேணம், திருச்சாழல், திருப்புவல்லி, திருஉந்தியார், திருத்தோள் நோக்கம் ஆகியவை மகளிருக்குரிய விளையாட்டாகத் திருவாசகம் போன்ற தெய்வப் பனுவலால் அறியலாம்.
- 3) அம்மாணை என்பது ஒரு விளையாட்டு, மூன்று பெண்டிர் ஒன்றாய் அமர்ந்து மூன்று காய்களை வைத்து ஆடுவர்.
- 4) பண்டை நாளில் பாவையரே பந்து விளையாடுதலைப் பழக்கத்திற் கொண்டிருந்தனர். ஆடவர் விளையாடுவதில்லை.
- 5) மகளிர் பொழுது போக்கிற்காகவும் பல விளையாட்டுக்களை விளையாடியதாகச் சங்க நூல்கள் கூறும். கடற்கரையில் இள மகளிர் சிற்றில் இழைத்து விளையாடும் வண்டல் அவற்றுள் ஒன்றாகும்.
- 6) மணல் பரந்த முன்றில்களில் ஆடப்படும் கழங்கு மகளிரின் இன்னொரு விளையாட்டாகும்.
- 7) பெருங்கதை, சீவக சிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம் போன்ற தமிழ்க் காவியங்கள் துணையாகத் தமிழ்நாட்டு மகளிர் பண்டைக் காலத்திற் பந்தாட்டம் போன்ற ஆடல்களை இயற்றி மகிழ்ந்ததையும், மகிழ்வித்ததையும் அறிய முடிகிறது.
- 8) நீர் விளையாடல் குறித்த பத்துச் செய்யுட்களின் தொகுதி ஐங்குறுநூற்றில் 'புனலாட்டுப் பத்து' எனும் பெயரில் இடம்பெறுகிறது. இவை அக்கால மக்களுக்கு நீர் விளையாடலில் இருந்த விருப்பத்தை எடுத்துக்காட்டுகிறது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. கலி. பா. 11
2. மீனாட்சி பிள்ளைத்தமிழ்., ப.24.
3. ஐங்., பா.128.
4. அகம்., பா.26.
5. சிலம்பு., வாழ்த்து
6. தொல்., களவு. நூ.25.
7. அகம்., பா.17
8. மேலது., பா.20
9. கலி., பா.37.
10. குறுந்., பா.364
11. நற்., பா.68
12. கலி., பா.59
13. குறுந்., பா.48
14. ஐங்., பா.128
15. கலி., பா.59
16. புறம்., பா.63
17. மேலது., பா.46
18. தமிழர் வாழ்வு, ப.28.
19. பெரும்.,
20. தமிழர் வாழ்வு, ப.28.
21. திருமுருகு.,
22. பொரு., வரி.187
23. பெரும்., வரி.311
24. அகம்., பா.330.
25. ஐங்., பா.69
26. பெரும்பாண்., வரி.332.
27. ஐங்., பா.295
28. அகம்., பா.49
29. குறிஞ்சி., வரி.55-58
30. சிறுபாண்., வரி.116-117
31. குறுந்., பா.80
32. பெரும்பாண்., வரி.334-335

33. புறம்., பா.36
34. கொங்கு வேள்., பெருங்கதை
35. திருத்தக்கத் தேவர், சீவகசிந்தாமணி
36. மேலது.,
37. கொங்கு வேள்., பெருங்கதை
38. மேலது.,
39. ஐங்., பா.71
40. மதுரை., வரி.582-583
41. ஐங்., பா.72
42. புறம்., பா.248
43. குறுந்., பா.27
44. மேலது., பா.351
45. ஐங்., பா.73
46. மேலது., பா.74
47. அகம்., பா.158
48. புறம்., பா.63
49. ஐங்., பா.75
50. மேலது., பா.76
51. பெரும்பாண்., வரி.217-18
52. நற்., பா.191
53. ஐங்., பா.418
54. பதிற்., பா.14
55. ஐங்., பா.77
56. மேலது., பா.78
57. மேலது., பா.429
58. புறம்., பா.97
59. மேலது., பா.31
60. ஐங்., பா.79
61. மேலது., பா.80
62. குறுந்., பா.354
63. அகம்., பா.312
64. பரி., பா.6
65. மேலது.,

இயல் - 6

சங்ககால மகளிரின் மாண்புகள்

சங்ககாலத்தில் பெண்கள் மிகவும் சிறந்த இடத்தைப் பெற்றிருந்தனர். சங்க காலத்திற்குப் பின்னரே அவர்கள் சிறப்புக் குறையத் தொடங்கியது. பெண்கள் தீவினைக்கும், துன்பத்திற்கும் ஏதுவானவர் என்ற கருத்து சங்க நூல்களில் இல்லை. சமணர் வருகையினாலே பெண்களைப் பற்றிய கருத்து மாறத் தொடங்கியது. இல்லற வாழ்க்கையையும் அதிலே பெறப்படும் இன்ப துன்பங்களையும் வெறுத்துத்தள்ளிய சமணர் பெண்களை வஞ்சகம் மிகுந்தவராகக் கொண்டனர். இதற்கு எடுத்துக்காட்டாகப் பெண்களை நம்பக்கூடாதென்றும், அவர் கூறுவதை உண்மையெனக் கொள்ளக்கூடாதென்றும் பதினென்கீழ்க்கணக்கு நூல்களில் ஒன்றாகிய ஏலாதி கூறுவதைக் காணலாம். சங்க மருவிய காலத்திற்குரிய இந்நூல் பெண்கள் கூறுவதை ஏற்றுக் கொள்ளாத கடவுளரும் இல்லையென வேறோர் இடத்திற்குறும். பெண்கள் கூற்றைப் பொருளெனக் கொள்ளாதவர் கடவுளாலும் உயர்ந்தோர் என்பது இதன் குறிப்பாகும்.

சங்க நூல்களில் இத்தகைய கருத்துக்கள் இல்லை. பெண்கள் சமூக விழாக்களிலே பங்கு பற்றிச் சுதந்திரமான வாழ்க்கை நடத்தினர். அவர் கணவருடன் கள்ளருந்தினர்.

துணைப்புயர்ந்த மடமங்கையர்

பட்டுநீக்கித் துகிலுடுத்தும்

மட்டுநீக்கி மதுமகிழ்ந்தும்.¹

கள்ளருந்துவதினால் அவர் கண்கள் குளிர்மையுள்ளனவாய் இருந்தன.

நறவு பெயர்த்தமைத்த நல்மெலின் மழைக்கண்

மடவரன் மகளிரொடு பகல்விளை யாடி.²

அவர் கல்லா மாந்தரோடு கைகோத்து விளையாடுவர்.

கைஇ மெல்லிதி னொதுங்கிக் கையெறிந்து

கல்லா மாந்தரொடு நகுவனர் திளைப்ப.³

இன்னும் அலைகள் கரையோடு பொருதும் கடலில் யாவரும் காணக்கூடியதாக நீந்தி விளையாடுவர்.

துறையொடு மகளிர்க்குத் தோட்புணை யாகிய

பொருபுண றுருஉம் போக்கரு மரபின்⁴

கரைகளினாற் சூழப்பட்ட குளங்களிலே பெண்கள் பாய்ந்து நீராடுவரெனப் பொருநராற்றுப்படையிலிருந்து அறியலாம்.

நுரைத்தலைக் குரைப்புனல் வரைப்பகம் புகுதொறும்

புனலொடு மகளிர் கதுமெனக் குடைய

புது நீர் விழவின் ஆரவாரத்தைத் தம்மிடத்தே கொண்ட மகளிர் தாம் அணிந்த கோதை ஆடவர்தம் மார்பிலணிந்த மாலையுடன் மயங்க அவருடன் நீர் விளையாடுவர். மகளிர் ஆடவருடன் குலவிப் பழகுவதற்கு ஒருவகையான தடையும் இருக்கவில்லை. எனவே, காதல் மணத்தைப் பற்றிய பல குறிப்புகள் சங்க நூல்களிற் காணப்படும்.

ஒழுக்கத்தில் இருந்து தவறுதல் பெருங்குற்றமாகக் கருதப்பட்டது. பெண்களுக்கு இருக்க வேண்டிய மடம் நாணம் அச்சம் முதலிய பண்புகளைப் பற்றிய பல நூல்கள் கூறும். முல்லை போன்ற பற்களையுடைய மகளிரின் கற்புச் சிறப்பைச் சிறுபாணாற்றுப்படையும் அகநானூறும் பாடும். ‘முல்லை சான்ற கற்பின் மெல்லியல்’.⁵ முல்லை கற்பின் அடையாளமாகும்.

அருந்ததியின் கற்புப் பெண்களின் கற்புக்கு உவமையாக அமையும்.

உயர்நிலை யுலகத்து

அருந்ததி யனைய கற்பிற்

குடும்பை மணிப்பூட் புதல்வன் றாயே.⁶

பெரிய தெளிவான விசம்பிடத்து வடதிசைக்கண்ணே நின்று விளங்கும் அருந்ததியையொக்கும் கற்பினையுடைய மகளிரெனப் பெரும்பாணாற்றுப்படையும் புறநானூறும் கூறும்.

பெருநல் வானத்து வடவயின் விளங்கும்

சிறுமீன் புரையுங் கற்பி னறுதல்.⁷

முதன்முதல் தலைவனை எதிர்பட்ட தலைவியின் நாணத்தையும் அச்சத்தையும் குறிஞ்சிப்பாட்டு சிறப்பிக்கும்.

வினைகள் இயற்றுவதிற் கணவருக்குப் பெண்கள் துணையாக இருந்தனர். அவர் பரணியில் ஏறிக் கிளிகளை ஓட்டிப் பயிரைப் பேணுவர். மலைகளில் வளரும் பிரம்பினாற் செய்யப்பெற்ற கனிவினாலும், மற்றும் கருவியினாலும் கல்லெறிந்தும், முரசும் அறைந்தும் வானிலே திரியும் பறவைகளைக் குடம்பை நோக்கிப் பெயரச் செய்வர்.

புலியஞ் சிதண மேறி யவண

சாரற் சூரற் றகைபெற வலந்த

தழலுந் தட்டையுங் குளிரும் பிறவும்

கிளிகடி மரபின் வூழும் வாங்கி.⁸

தமிழினைச் சுற்றியும் தட்டையினைத் தட்டியும், தீயின் கொழுந்தினை ஒத்த அசோகினது அழகிய தழையாலாகிய உடையினை உடுத்த குறமகள் தீனைப்புனத்தைக் காப்பள் என அகநானூற்றிலிருந்து அறிந்து கொள்ளலாம்.

தழலை வாங்கியும் தட்டை ஓப்பியும்
அழலேர் செயலை அந்தழை அசைஇயும்
குறமகள் காக்கும் ஏனல்.⁹

பாலை நிலத்து எயிற்றியர் உறுதியான பிடியினையும் இரும்பு அலகினையுமுடைய மண்வெட்டிகளினாலே நிலத்தைத் தோண்டுவர். கறுத்த வெற்று நிலத்தை வளம்படுத்தி நெல் விளையச் செய்வர். மூன்றில் நிலத்திலே அமைக்கப்பட்ட உரலில் நெல்லை இட்டு உறுதியான உலக்கையாற் குற்றுவர்.

ஈண்பிண வொழியப் போகி நோன்காழ்
இரும்புதலை யாத்த திருந்துகணை விழுக்கோல்
உளிவாய்ச் சுரையின் மிளிர மிண்டி
இருநிலக் கரம்பைப் படுநீ றாடி
நுண்பு லடக்கிய வெண்ப லெயிற்றியர்
பார்வை யாத்த பறைதாள் விளவின்
நீழன் முன்றி நிலவுறற் பெய்து
குறுங்கா முலக்கை யோச்சி நெடுங்கிணற்று.¹⁰

நெல்லுக் குற்றும்பொழுது பாடும் மகளிரைப் பற்றி மலைபடுகடாம் குறிக்கும்.

திணைகுறு மகளிரிசைபடு வள்ளையும்.¹¹

“பரந்த அடியினை உடைய உரலினது பகுவாயிடத்துத் தானியம் இடிக்கும்பொழுது குறமகள் பாடும் வள்ளைப்பாட்டு” என இதைக் குறுந்தொகைப்பாட்டு விளக்கிக்கூறும்.

பாவடி யுரல பகுவாய் வள்ளை.¹²

இல்லற மகளிர் இருள் மாய்ந்து கதிர் விரிகின்ற விடியற் காலத்தில் அக்காலத்து இல்லத்திற் செய்ய வேண்டியனவற்றை விரும்பிச் செய்வர்.

புலர்ந்துவரி விடிய லெய்த விரும்பி¹³

தேனீக்களும், வண்டுகளும் ஆரவாரிக்கும் மணல் பரவிய முற்றத்தைக் கூட்டுவர்.

தருமணன் முற்றத் திரிஞ்மி றார்ப்ப
மென்பூஞ் செம்மலொடு நன்கலஞ் சீப்ப
இரவுத்தலைப் பெயருமேம வைகறை¹⁴

அந்திக்காலத்தில் இரும்பாற் செய்த தகளியிலே நெய் தோய்ந்த திரியைக் கொளுத்துவர்.

இரும்புசெய் விளக்கி னீர்ந்திரிக் கொளீஇ¹⁵
வணிகர் தெருக்களில் நடமாடுவர்.

மல்ல லாவண மாலை அயர¹⁶
பெண்கள் பாசறையில் வினை இயற்றுவதும் உண்டு. பெரும்பாலும் போர்த்தலைவர்க்குப் பணிப்பெண்களாகவும், விளக்கேற்றுபவராகவுமே ஏற்பட்டனர். “பாசறையினுள்ளே தொடியணிந்த முன்கையினையும் கூந்தல் அழகாக விழுந்து கொண்டிருக்கும் சிறுபுறத்தையுமுடைய பெண்கள் உளர். அவர் வரிகள் விரவிய கச்சுக்களில் கட்டப்பட்ட ஈட்டியை உடையவர். அவ்வீட்டிகள் இரவைப் பகல் செய்யும் ஒளி வாய்ந்தவை. அப் பெண்கள் நெய்யுமிழ் கலத்தினராய் நெடும் விளக்குகளை ஏற்றுகின்றனர் மங்கலாக எரிவனவற்றைத் தூண்டி விடுகின்றனர்” என முல்லைப்பாட்டு விளம்பும்.

குறுந்தொடி முன்கைக் கூந்தலஞ் சிறுபுறத்து
இரவுபகற் செய்யுந் திண்பிடி யொள்வாள்
விரிவவரிக் கச்சிற் பூண்ட மங்கையர்
நெய்யுமிழ் சுரையர் நெடுந்திரிக் கொளீஇக்
கையமை விளக்க நந்துதொறு மாட்ட. ¹⁷

கற்பு மேம்பாடு

சங்ககால மகளிரில் பரத்தையர் தவிர ஏனையோர் கற்பு மேம்பாடு மிக்கவர்களாகத் திகழ்ந்துள்ளார்கள். களவின் முடிபு கற்பு என்பது அகத்திணை வலியுறுத்தும் அறங்களுள் தலையானது. கற்பு வழக்காவது தலைவியைக் கொடுத்தற்குரியோர் கொடுப்பக் கரண முறையால் தலைவன் ஏற்றுக்கொள்வதாகும்.

‘கற்பெனப் படுவது கரணமொடு புணரக்
கொளற்குரி மரபிற் கிழவன் கிழத்தியைக்
கொடைக்குரி மரபினோர் கொடுப்பக்கொள் வதுவே’¹⁸

எனத் தொல்காப்பியர் தமிழ்ச்சமுதாயத்தின் மணமுறையைச் சுருக்கமாக உரைப்பர். திருமணம் என்னும் கட்டுப்பாடு என்றும் யாண்டும் இன்றியமையாதது: மாறாதது. மணச் சடங்குகள் (கரணம்) தேயந்தோறும் இனந்தோறும் வேறுபடுவன: காலந்தோறும் கூடுவன, குறைவன, மயங்குவன. ஆதலின் வாழ்வியலறிஞர் தொல்காப்பியர் கற்பென்னும் தலையாய அறத்தை வலியுறுத்திக் ‘கரணமொடு புணர’ என்று சடங்கினைப் பொதுப்படக் கூறினார்: தன் காலத்துத் தமிழ்ச்சமுதாயம் தழுவிய

சடங்குகளை கரணங்களை வெளிப்படையாகச் சொல்லவில்லை. குறிப்பிட்ட ஒரு காலச் சடங்குக்கு வழிவழித் தமிழரை அடிமைப்படுத்த விரும்பவில்லை. ‘கரணமொடு புணர்’ என்ற பொதுநடையால், காலத்திற்கேற்ற நடைமுறைகளை அறிவோடு தழுவிக் கொள்ளத் தொல்காப்பியம் வழிவகுத்தல் காண்க. இவ்வாறு இன்ன கரணம் வேண்டும் என்று விதந்து உரையாவிட்டாலும், அரசுக்கு ஒரு கொடிபோல, வரைவுக்கு ஏதாவது ஒரு கரணம். பலர் அறியும் வெளிப்படையான சடங்கு வேண்டும் என்பது துணிபு. கரணமொடு புணர்தல், கொடைக்குரியோர் கொடுத்தல் என்ற கற்புக் கூறுகள் இரண்டினுள், பின்னது இல்லையேனும், நன்று, முன்னது இல்லாதிருத்தல் கூடாது.

கொடுப்போர் இன்றியும் கரணம் உண்டே

புணர்ந்துடன் போகிய காலை யான்¹⁹

என்று வலியுறுத்தல் காண்க.

சமுதாயக் கட்டுப்பாடு

காதற்களியினர் திருமணங் கொள்ளக் குறுக்கே நிற்காச் சமுதாயம் இல்லை அன்னவர் கட்டாயம் மணப்படுமாறு சூழ்நிலை அளிக்கும் சமுதாயமானது தூய திருமணக் கட்டுப்பாட்டை உணர்ந்த சமுதாயமாம். உலகத்து உய்யும் சமுதாயமாம். கரணம் வேண்டும். அது யாதாகவும் இருக்கலாம். கொடுப்போர் வேண்டும். உடன்போக்கில் அவர் வேண்டுவதுமில்லை. எங்ஙனமும் திருமணம் கொள்க என்று தளரத்தக்கதைத் தளர்த்தி வலியுறுத்தத் தக்கதை வலியுறுத்தும். தமிழ்ச் சமுதாயத்தின் அக நாகரிகத்தை நாம் விளங்கிக் கொள்வோமாக. காதற்களவினர் எவ்வாற்றானும் ஒரு குடியாகிச் சமுதாயவறுப்பினராதல் வேண்டும். ஆதலின், தமிழகத்தின் திருமண வாயில் யார்க்கும் நல்வரவு கூறும் அடையாத அகலக் கதவுடையது. ஆதன் ஐந்திணைக் கொள்கை அன்புடைக் காதலோரை ஐந்து விரல்களையும் அகல விரித்து அணைக்கும் அறமுடையது. உடன்போய் ஊரில் தலைமகளைக் கரணஞ்செய்து வரைந்து கொண்டான். தன்னார் திரும்பினான். எதிர்சென்று தோழி வரவேற்றாள். திருமணம் முடிந்ததை இவள் சுற்றத்தார்க்குச் சொல்லுக என்று தலைவன் உரைத்த போது, ‘இச்செய்தி முன்னரே எனக்குத் தெரியும். தாய்க்கு அறிவித்து விட்டேன்’

“வரைந்தனை நீயெனக் கேட்டு யான்

உரைத்தனென் அல்லெனோ அ.தென் யாய்க்கே’²⁰

எனத் தோழி சட்டென மறுமொழிந்தாள் என்பதனால், பண்டைத் தமிழகத்தில் இனிய எளிய மணமுறை நிலவியமை தெளிவு.

கற்பின் ஐவகைப் பிரிவுகள்

திருமணம் முடித்த பின்னால் நிகழும் மலிவு, புலவி, ஊடல், உணர்வு, பிரிவு ஆகிய ஐந்து கூறுகள் அடங்கிய பகுதி அகத்திணையுலகில் கற்பென வழங்கப் பெறுகிறது. தொல்காப்பியத்தில் ‘கற்பு’ என்று வரும் இடங்களை ஆராயின் அது ‘இல்லறம்’ என்ற பொருளையே குறித்தல் அறியாமை. இத்திருமண முறைகள் களவுமணம், கற்பு மணம் என்ற இருவகைகளில் நடப்பினும் அவற்றை விரித்துப் பாகுபாடு செய்கையில் பலவகைகளில் நடந்ததாகத் ‘தமிழர் திருமணம்’ என்ற நூலில் சசிவல்லி குறிப்பிடுவார்.

1. களவு மணம்
2. தோன்றியல் மரபின் மன்றல்
3. பரிசில் கொடுத்து மணத்தல்
4. சேவை மணம்
5. திணைக் கலப்பு மணம்
6. ஏறு தழுவி மணமுடித்தல்
7. மடலேறி மணமுடித்தல்
8. போர் நிகழ்த்தி மணமுடித்தல்
9. துணங்கையாடி மணத்தல்
10. பலதார மணம்

தலைவியர் நலம் பாராட்டப்படல்

தலைமக்கள் மேற்கொண்ட வாழ்க்கை முறைக்குக் குறுந்தொகைப் பாடலொன்றில் குறிப்பிட்டுள்ள அஞ்சிறைத் தும்பியின் கொங்குதேர் வாழ்க்கையைச் சான்றாகக் கொள்ளலாம். உயிரினங்களுக்குக் குறிப்பாக மனிதச் சமுதாயத்திற்கு வாழ்க்கை என்பது, மிகச் சிறந்த நெறி முறையினைக் கொண்டமைந்தது ஆகும். வாழ்க்கை என்பது குறித்து மு.வரதராசனார் கருத்து ஈண்டு சீர் தூக்கிப் பார்க்க வேண்டியதொன்றாகும்.

“கொங்குதேர் வாழ்க்கை யஞ்சிறைத்தும்பி

காமம் செப்பாது கண்டது மொழிமோ

பயிலியது கெழீஇய நட்பின் மயிலியற்

செறிவையிற் நரிவை கூந்தலின்

நறியவு முளவோ நீயறியும் பூவே”²¹

என்ற இப்பாடல் இயற்கைப் புணர்ச்சிக்கண் தலைவியின் கூந்தல் இயற்கை மணம் உடையதென்பதைத் தலைவன் வண்டை வினாவுதலின் வாயிலாகப் புலப்படுத்தி நலம் பாராட்டியதாக அமைந்துள்ளது.

நம்பிக்கை வைக்கும் பண்பு

திருமணம் பூண்டு இல்லறத்தைத் தொடங்கும் இளங்காதலர்கள் ஒருவர் மீது மற்றவர் நம்பிக்கை வைத்தல் வேண்டும். இல்லறத்தின் தொடக்கத்தில் தோன்றும் இந்த நம்பிக்கையானது மாறாமல், மங்காமல், மடியாமல் இருத்தல் இன்றியமையாதது. இல்லறத்தின் வெற்றிக்கு இதுவே தலையாய பண்பாகும் என்பதைப் பின்வரும் பாடல் கூறுகின்றது.

“நிலம்புடை பெயரினும் நீர்தீப் பிறழினும்

இலங்கு திரைப் பெருங்கடற்கு எல்லை தோன்றினும்²²

தலைவனின் நட்பு ஒரு நாளும் சிதையாது என்று கூறும் தோழியின் நம்பிக்கையூட்டும் மொழிகள் இந்த நூற்றாண்டுக்கும் பொருந்துவன ஆகும்.

அயல்வகை மண உறவு

அக்காலச் சமூகத்தில் உறவுமுறைகளைத் தாண்டி திருமண முறை எப்படி இருந்ததென்பதை பின்வரும் பாடலானது விளக்குகிறது.

யாயும் ஞாயும் யாரா கியரோ

எந்தையும் நுந்தையும் எம்முறை கேளிர்²³

தன் காதலின் சிறப்பைப் பாராட்டும்படி கூறும் தலைவன் தானும் தன் மனைவியும் தாய் வழியிலோ தந்தை வழியிலோ உறவினர் இல்லை என்றும் தம் அன்பு நெஞ்சங்கள் கலந்து விட்டன என்றும் கூறும் இக்கூற்றால் அத்தை மகளையும் மாமன் மகளையும் ஒருவன் மணம் புரிந்து கொள்ளும் மரபின்றி பண்டைத் தமிழர் அயலாரை காதலித்து மணத்தல் இருந்ததை பாடல் உணர்த்துகிறது.

நட்புறவு கலந்த இல்வாழ்வு

தலைவன் தலைவி இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் புரிந்து கொண்டு அன்புடன் இல்லற வாழ்வை நடத்தினர் என்பது இலக்கியங்கள் வழி அறியலாகும் உண்மையாகும்.

“கருங்கோற் குறிஞ்சிப் பூக்கொண்டு

பெருந்தேன் இழைக்கும் நாடனோடு நட்பே²⁴

மேற்கூறிய பாடலில் மனைவி கணவனுடன் கொண்ட நட்பு இப்பிறவி மட்டுமில்லை அடுத்த பிறவியிலும் தொடர்ந்திருக்க வேண்டும் எனத் தலைவி விரும்புவதாக இப்பாடல் காட்டுகிறது.²⁵

குறுந்தொகையில் கூறப்பட்ட இதே கருத்து வள்ளுவரின் வைர வரிகளில் பின்வருமாறு கூறப்பட்டுள்ளது.

“இம்மை பிறப்பில் பிரியலன் என்றேனாக்

கண்ணிறை நீர்கொண் டனர்²⁶

இந்த பிறவியில் பிரியமாட்டேன் என்று தலைவன் கூறியது கேட்டு தலைவி கண்ணில் நீர் கொண்டாள். ஏனெனில், இனிவரும் பிறவிகளிலும் அவனே தன் தலைவனாக வேண்டும் என்பது அவளது தவம்.

அன்புடைமை போற்றும் தலைவி

தன் கணவனின் வரவை எதிர்பார்த்துத் துடிப்புடன் நிற்கும் மனைவிக்கு உதாரணமாக நெடுந்தொலைவு சென்று திரும்பி வரும் தன் தாயைக் கண்டதும் பசங்களன்று எவ்வாறு துடிக்குமோ அதுபோல் தன் கணவனைக் காணத் துடிப்பாள் என்று உவமையாகப் பின்வரும் பாடல் அமைந்துள்ளது.

“பல்லா நெடுநெறிக் ககன்று வந்தெனப்

புன்றலை மன்றம் நோக்கு மாலை

மடக்கண் குழவி யணவந் தன்ன

நோயேம்”²⁷

இப்பாடலின் மூலம் ஒரு மனைவி எந்த அளவிற்குத் தன் கணவனின் மீது குறைவில்லா அன்பு கொண்டிருந்திருக்கின்றாள் என்பதைப் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது.

அன்னையு மத்தனு மல்லரோ தோழி²⁸

என்ற பாடலில் கணவனை அன்னையாகவும் அத்தானாகவும் இரு வேறுபட்ட உறவு வடிவங்களையும் ஒரே வடிவில் காணும் அன்பு கலந்த நெஞ்சினை நமக்கு அழகாகக் காட்டி உள்ளது.

வன்மையைத் திருத்தும் பெண்மை

பெண்ணின் மென்மை ஆணின் வன்மையைக் பண்படுத்துகிறது. கரடுமுரடான ஆடவனைக்கூடப் பெண் திருந்தச் செய்கிறாள். ‘வெந்நீரேயாயினும் செந்தீயை அணைக்கும் தப்பம் உடையது’²⁹ எனக் கபிலர்,

‘நீரோ ரன்ன சாயல்

தீயோ ரன்னவென் உரனவித் தன்றே’³⁰

எனக் கவிஞர் கூறுகின்றார்.

அன்பு மிகுந்த தலைவனின் நிலையை,

‘விரிதிரைப் பெருங்கடல் வளைஇய உலகமும்

அரிது பெறு சிறப்பின் புத்தேற் நாடும்

இரண்டும் தூக்கிற் சீர்சா லாவே’³¹

எனக் குறுந்தொகை இயம்புகிறது. தலைவன் தன் அன்பு மிகுந்த காதலியிடம்

“ஒருநாள் புணரப் புணரின்

அரைநாள் வாழ்க்கையும் வேண்டலென்”³²

என்று உணர்வுப் பூர்வமாகக் கூறுவதன் மூலம் அவர்களிடையே உள்ள அன்பு வெளிப்படுகின்றது.

தாய் தந்தையரைப் பிரித்து தலைவனுடன் வாழும் தலைவிக்கு அவன் கணவன் என்ற அளவில் இல்லாமல் தாயும் தந்தையுமாய் அன்பு செலுத்த வேண்டும் என்ற உயர்ந்த கொள்கையினை,

“தாயுடன் றலைக்குங் காலையும் வாய்விட்டு

அன்னாய் என்னும் குழவி போல

இன்னா செய்யினும் இனிதலை யளிப்பினும்

நின்வரைப் பினள்.”³³

எனக் குறுந்தொகை கூறுகிறது. ஆதலின், வாழ்க்கையில் தலைவன் ஒருவன் கணவன், தாய் தந்தை என்ற புனிதப் பொறுப்புகளை நிறைவேற்றக் கடமைப்பட்டுள்ளவன் என்பதைக் குறுந்தொகை அறிவுறுத்துகிறது. இத்தகைய பொறுப்புள்ள தலைவன் மேற்கொள்ளும் கடமை காரணமாக உலகின் எந்த திசையில் சூரியன் திரும்பினாலும் அந்தத் திசை நோக்கித் திரும்பும் நெருஞ்சிப்பூப் போல, தலைவியின் உள்ளம் அவனையே சுற்றிப் பற்றிக் கிடக்கும். இவ்வயர்ந்த எண்ணம் கொண்ட தலைவியை,

“எழுதரு மதியம் கடற்கண் தலைவியை,

ஒழுகுவெள் அருவி ஓங்கு மலைநாடன்

ஞாயிறு அனையன் தோழி

நெருஞ்சி அனைய என்பெரும் பணைத்தோளே.”³⁴

மனையின் மாண்பு

அன்பு, அறிவு, ஆற்றல், உரு, திரு முதலிய பண்புகளில் ஒன்றிய தலைவனும் தலைவியும் இணைந்து வாழும் இல்லறத்தின் மாட்சியைக் குறுந்தொகை போற்றிப்

புகழ்கிறது. ‘ஒரு பசுவினை மட்டுமே வளர்த்து அதனால் வரும் ஆதாயத்தைக் கொண்டு எளிய வாழ்க்கை நடத்திய ஒருவன், தலைவியை மணந்த நாள் முதலாகப் பெருவாழ்வு பெற்று ஒவ்வொரு நாளும் விழாக்கோலம் பூண்ட வீட்டை உடையவனாகத் திகழ்ந்தான்’ என்று பெண்ணின் பெருமையினை,

“ஓரான் வல்சிச் சீரில் வாழ்க்கை

பெருநலக் குறுமகள் வந்தென

இனவிழ வாயிற் றென்னுமில் வுரே”³⁵

என்ற குறுந்தொகைப் பாடல் விளக்குகிறது. இப்பாடல் பாணை பிடித்தவள் பாக்கியசாலி என்னும் உலகமொழிக்கு உகந்ததாக இக்கருத்து உள்ளது.

விருந்தோம்பல் பண்பு

பழந்தமிழரின் நாகரிக, பண்பாட்டுக் கூறுகளில் விருந்தினரை உபசரித்தல் பண்பு சிறப்பிடம் பெறுகிறது. ‘விருந்தே தானும் புதுவது புனைந்த யாப்பின் மேற்றே’ என்ற இலக்கண நூற்படி விருந்தினர் என்றால் முன்பின் தெரியாதவர், புதியவர் எனப்படும். வீட்டிற்கு புதிதாக வருபவரை வரவேற்று உணவிட்டு மகிழ்வதே இல்லறத்தின் சிறப்பாகும். வள்ளுவரின் விருந்தோம்பல் என்ற தனியதிகாரமே இதற்குச் சான்றாகும்.

“இருந்தோம்பி இல்வாழ்வ தெல்லாம் விருந்தோம்பி

வேளாண்மை செய்தற் பொருட்டு”³⁶

என்று இல்லறத்தார் பொருள்களைக் காத்து வாழ்வதெல்லாம் விருந்தினரை வரவேற்று உதவி செய்வதற்கே ஆகும். இரவில் வாயிற் கதவினைத் தாளிடுவதற்கு முன்பு, தெருத் திண்ணையில் யாராவது புதியவர், விருந்தினர் அமர்ந்து உள்ளனரா என்பதைப் பார்த்து அவர்களை உண்பிக்கும் பொருட்டு உள்ளே அழைத்தனர் என்ற செய்தி,

“புள்ளும் மாவும்ட புலம்பொடு வதிய

நள்ளென வந்த நாரின் மாலைப்

பலர்புகு வாயில் அடைப்பக் கடவுநர்

வருவீர் உளீரோ எனவும்”³⁷

என்ற குறுந்தொகைப் பாடல்வழி அறியக் கிடக்கிறது. வழிப்போக்கர்களையும் அனாதைகளையும் ஆதரிக்கும் பாங்கில் இராப்பட்டினி கூடாது என்ற எண்ணத்தில் இவ்வாறு வெளியே காத்திருக்கும் விருந்தினரை வினாவி அழைக்கும் மரபினை அறிய முடிகிறது. நள்ளிரவில் விருந்தினர் தன் இல்லத்திற்கு வந்தால் முகம் கோணாது உபசரிக்கும் மாண்புடை மகளிரை,

“நகைமுக விருந்தினன் வந்தெனப்

பகைமுக ஊரின் துஞ்சலோ இலளே”³⁸

என்று குறுந்தொகை சுட்டுகிறது. விருந்தினர் இரவில் வருவார்கள் என்று உறங்காமல் காத்திருந்தாள் என்பதும் தெரிகிறது. கிடைப்பதற்கரிய அமுதமே கிடைப்பினும் தாமே உண்ணாமல், பிறர்க்கு கொடுத்து உண்ணும் பண்புடையவர்கள் இம்மண்ணில் இருப்பதால் தான் இப்பூமி நிலைத்து நிற்கிறது. இல்லையேல் மண்ணோடு மண்ணாக மறைந்திருக்கும் என்பதை,

பண்புடையார்ப் பட்டுண்டுலகு அது இன்றேல்

பண்புக்கு மாய்வது மன்³⁹

என்று தமிழ்மறை உணர்த்துகிறது.

விருந்தினர் உண்டு எஞ்சிய உணவை இல்லறத்தார் உண்பதே சிறப்பாகும் என்று விளக்குவதைக் குறுந்தொகையில் காணலாம்.

“காயல்ஏர் உண்கண் கனங்குழை மகளிர்

கையுறை ஆகநெய் பெய்து மாட்டிய

சுடர்துயர் எடுப்பும் புன்கண் மாலை

அரும்பெற்ற காதலர் வந்தென விருந்துயர்பு”⁴⁰

என்ற வரிகள் விருந்தினர் உண்டு எஞ்சிய உணவைத் தலைவனுக்கு உடம்பு பூரிக்கும்படி விருந்து செய்ய நெய் ஊற்றி ஏற்றிய விளக்கை ஒளிபெறச் செய்து காத்திருந்தாள் என்று தெரிகிறது.

தலைவி ஆற்றியிருந்த நிலைமாறும்படிக்குத் தலைவன் வினைமுடிந்து பொருள் முற்றி இல்லம் வருகிறான். இதனால் தலைவியும் தலைவனும் மகிழ்ந்து விருந்து கொடுக்கின்றனர். இதனை,

அரும்பெற்ற காதலர் வந்தென விருந்தயர்பு

மெய்ம்மலி உவகையின் எழுதரு⁴¹

எனும் வரிகள் சுட்டுகின்றன. இதிலிருந்து மெய்ம்மலி உவகை பெருக விருந்து செய்து கடமை செய்தமை புலப்படுகின்றது. நல்ல விருந்தினரைக் கண்டவுடன் தம் இல்லத்தில் எதிர்சென்று வரவேற்று போற்றும் நல்லோர்கள் இருந்தனர் என்பதை அறியலாம்.

கணவனை மதிக்கும் பண்பு

சங்க காலத்து மனைவியர் கணவனை எவ்விடத்தில் வைத்திருந்தனர் என எண்ணும்போது பின்வரும் பாடல் நினைவுக்கு வருகிறது.

ஓர்இ ஒழுகு மென்மைக்கும்⁴²

ஒரு இல்லாளாகிய மனைவி தன் கணவனை மதிப்பிடுவதற்குரியவனாகவும், வணக்கத்திற்குரியவனாகவும் மதித்தாள் என்றும் இவ்வுயர் உண்மை இப்பாடல் வழி நமக்குத் தெரிகிறது.

தலைவனின் அன்புள்ளம்

அன்பின் மிகுதியாலும், தலைவி மீது கொண்ட அக்கறையினாலும் தலைவன் தலைவிக்கு இல்லத்தில் சிற்சில உதவிகளைச் சொன்னது போலவே செய்து கொடுக்கின்றான். இதனைக்,

கையும் காலும் தூக்கத் தூக்கும்

ஆடிப் பாவை போல

மேவன செய்யும் தன்புதல்வன் தாய்க்கே⁴³

எனும் வரிகள் தெரிவிக்கின்றன.

தலைவியின் உலகமான தலைவன்

காலத்தாலும் இடத்தாலும் ஏற்படும் பிரிவால் உணவு, உறக்கம், விளையாட்டு, உறைவிடம், உடனுறை வாழ்க்கை ஆகிய யாவும் இன்பம் நல்கவில்லை என்று வருந்துகின்றாள் தலைவி. இதனைப்,

புண்கண் மாலையும் புலம்பும்

இன்கொல் தோழி அவர்சென்ற நாடே⁴⁴

என்ற வரிகள் கூறுகின்றன. இதிலிருந்து அனைத்துச் செயல்களையும் தலைவனுடன் அமைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்ற தலைவியின் ஆசையுள்ளமும், தலைவனே உலகம் என்று வாழ்ந்தவளுக்குத் தலைவனின் பிரிவால் வருத்தம் மிகுந்திருப்பதையும் காண முடிகிறது.

தலைவனின் உயர்வு

தலைவியைத் தன்நெஞ்சத்தில் கொண்ட காதல் மிகுந்த தலைவனது மொழியினை,

அளியளோ அளியள் என்நெஞ்ச அமர்ந்தோளே⁴⁵

எனும் வரியில் காணலாம். தலைவனின் காதலுக்குரிய நெஞ்சில் குடிகொண்டிருப்பவள் தன் மனைவி மட்டுமே என்று தன் அன்பான வார்த்தையில் உயர்வான இல்லற அன்பைப் புலப்படுத்தும் வகையில் இப்பாடல் அமைந்து உள்ளது.

உறவை வளர்க்கும் பண்பு

தலைவனை மெய்யுற்றுப் பெறும் இன்பத்தைக் காட்டிலும் தலைவனைக் கண்ணால் கண்டும், அவனது காதலை நினைந்துமே உறவினை வளர்த்துக் கொள்ளும் தலைவியின் நிலையை,

“உற்று இன்புறேம் ஆயினும் நற்றோர்ப்

பொய்கை ஊரன் கேண்மை

செய்து இன்புற்றனெம் செறிந்தன விளையே”⁴⁶

எனக் குறுந்தொகை சுட்டுகிறது. இப்பாடலால், தலைவனின் காதலைப் புரிந்து கொண்ட பாங்கினையும் அன்பின் மேல் கொண்ட பெருமதிப்பினையும், தலைவியின் தூய்மையான உள்ளக்காதலையும் அறிந்து கொள்ளலாம். தலைவன் உடலைச் சேர்ந்திருப்பதை விடக் கண்ணால் கண்டாலே இன்பம் என்பதில் இல்லற மாண்பு மனத்தின் மகிழ்ச்சி என்பது வெளிப்படுகிறது.

தலைவனின் மாற்றமில்லா அன்பினைக் கூறல்

தலைவன் களவிக் காலத்தில் செய்த இன்னருள் இன்றளவும் மாறாமல் அதே ஆர்வத்தோடு உள்ளமையால்தான் தன் அழகு நலம் திரியாமல் உள்ளது என்று தலைவி தன் தோழியின் கேள்விக்குப் பதில் உரைப்பதாக,

“தொல்லைத் திங்கள் நெடுவெண் ணிலவின்

மணந்தனன் மன்னெடுந் தோளே

இன்று முல்லை முகைநா றும்மே”⁴⁷

எனும் வரிகள் அமைகின்றன. தலைவனது அன்பின் மாண்பினைத் தலைவி அன்றும் இன்றும் நினைத்து மகிழ்ந்து பெருமைப்பட விளங்குவதை அறிய முடிகிறது. மேலும், தலைவன் தலைவி மீது வைத்திருக்கும் அன்பு எக்காலத்தும் மாறாதிருத்தலே இல்லற இன்பம் என்பது வெளிப்படை.

பலரும் பாராட்டும் தலைவி

வீட்டிலும் நாட்டிலும் புகழுடன் பொலியும் பெண் தனக்கு மனைவியாக வாய்ப்பதையே பெரும் பேறாகக் கருதினான் தலைவன். இதனை,

“நல்லோர் கணவன் இவன் எனப்

பல்லோர் கூறயாஅம் நானுகம் சிறிதே”⁴⁸

என்கிறது குறுந்தொகை. தலைவன் தன் ஊரின் தெருவில் செல்லும்போது பலரும் அவனைச் சுட்டிக்காட்டி, ‘நம்மூர் நல்லவளது கணவன் இதோ செல்கிறான்’ எனக்

கூறுவது சற்று நாணத்தைத் தருவதென்றாலும் அதனைக் கணவன் பெரும் பேறாகக் கருதினான். மகளிர் தம் கணவன்மாருக்குப் பெருமை தேடித்தந்த கற்பொழுக்கத்தை இதனால் காணமுடிகிறது. இவ்வாறு பலரும் பாராட்டும்படியான தலைவியின் இல்லற ஒழுக்கம் இவ்வாழ்வினைச் செம்மையுடையதாக ஆக்கும் என்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை.

தலைவியின் மக்கட்பேறு

பேயனார், மழலைச் செல்வங்களைப் பெறும்பொழுதுதான் இல்லற வாழ்க்கை இனிமையும் முழுமையும் அடைகிறது. தந்தை, தாய், சேய் ஆகிய மூவரும் தழுவிக் கிடக்கும் அன்புக் காட்சியை,

“நசையிற், புதல்வற் றழீஇயினன் விறலவன்
புதல்வன் தாயவன் புறங்கவை இயினனே”⁴⁹

எனும் பாடல் வழி எடுத்துக் காட்டுகிறார். இப்புலவரே ஐங்குருநூற்றுப் பாடலில்,

“புதல்வற் கவைஇயினன் தந்தை மென்மொழிப்
புதல்வன் தாயோ இருவருங் கவைஇயினர்
இனிதுமன்ற அவர் கிடக்கை
நனியிரும் பரப்பினவ் விலகுடன் உறுமே”⁵⁰

எடுத்துக் காட்டுதல் எண்ணி இன்புறத்தக்கது.

தலைவியின் சமையல் திறம்

திருமணம் செய்த தலைவி தன் தலைவனுக்காக அவன் விரும்பிய வண்ணம் சமைக்கத் தொடங்குகிறாள். தயிரை தன் விரலால் பிசைந்து தாளிக்கத் தொடங்கினாள். நழுவிய தன் ஆடையையும் சரிசெய்து கொண்டே புகையின் நடுவே சமைத்து முடிக்கின்றாள். அவ்வாறு சமைத்த உணவை கணவன் விரும்பி உண்பதைப் பார்த்து தலைவி எல்லையில்லா மகிழ்ச்சி அடைவதை,

“முளிதயிர் பிசைந்த காந்தள் மெல்விரல்
கழுவுறு கலிங்கம் கழாஅது உடஇக்
குவளை உண்கண் குய்ப்புகை கமழத்
தான் துழந்து அட்ட தீம்புளிப் பாகர்
இனிதெனக் கணவன் உண்டலின்
நுண்ணிதின் மகிழ்ந்தன்று ஒண்ணுதல் முகனே”⁵¹

என்ற பாடல் வரிகள் உணர்த்துகின்றன.

தலைவன் மீது கொண்ட நம்பிக்கை

பொருள் வயிற் பிரிந்த தலைவன், குறித்த காலத்தில் மீண்டு வருவான் எனும் நம்பிக்கை தலைவியிடம் மிகுதியாக இருந்தது பருவம் வருந்துணையும் தலைவன் வராமல் இருத்தலைக் கண்டு தோழி, தலைவியை ஆற்றுவிக்கிறாள். ஆனால் தலைவன் நம்பிக்கைக்கு உரியவன். எனவே, தன்னை ஏமாற்ற மாட்டான் என்று தலைவி கூறுகிறாள். இதன்மூலம் தலைவன் மீது அவள் கொண்ட நம்பிக்கை புலப்படுகின்றது. இல்லற மேன்மைக்கு நம்பிக்கை அடிப்படை என்ற பேருண்மை இப்பாடலில் உணர்த்தப் பெறுகின்றது.

“வண்டுபடத் ததைந்த கொடிஇணர் இடைஇடுபு

பொன்செய் புனைஇடை கட்டிய மகளிர்

கதுப்பின் தோன்றும் புதுப்பூங் கொன்றைக்

கானம் கார் எனக் கூறினும்

யானோ தேறேன் அவர் பொய் வழங்கலரே”⁵²

தலைவியின் மனநிலை

தலைவன் தலைவியை விட்டுப் பொருள் ஈட்டச் சென்று விட்டான். தலைவனின் பிரிவு தலைவியை வாட்டுகிறது. பிரிவால் வாடிக் கொண்டிருக்கும் தலைவியிடம் பாணன் தலைவனின் வரவு பற்றி உணர்த்தினான். தலைவனது வரவை நீ உன் கண்ணால் பார்த்தாயா? அன்றித் தலைவரைக் கண்டவர் சொல்லக் கேட்டுத் தெளிந்து சொல்கிறாயா தலைவன் வரவினைப் பிறரிடம் இருந்து கேட்டாய் என்றால் யார் வாயிலாக நீ அறிந்தாய். உண்மையைத் தெளிவாக உரைப்பாயாக என்று தலைவன் வரவு நோக்கியிருக்கும் அன்பு அவள் பாணனை வினவும் முறையில் இருந்து புலனாகின்றது. பலகாலம் தலைவனின் வரவை எதிர்நோக்கியிருக்கும் தலைவிக்குப் பாணன் நற்செய்தி கூறியமையால் மகிழ்ந்து அவனை வாழ்த்தினாள்.

“நீ கண்டனையோ கண்டார்க் கேட்டனையோ

ஒன்று தெளிய நசையினம் : மொழிமோ!

வெண்கோட்டு யானை சோணை படியும்

பொன்மலி பாடலி பெறீ இயர்!

யார் வாய்க் கேட்டனை, காதலர் வரவே”⁵³

என்ற பாடலின் மூலம் தலைவியின் ஆர்வ நிலையை உணரலாம். இந்த ஆர்வமே அவளின் கற்புத் திறத்தையும் .இல்லற மேன்மையையும் உணர்த்தி விடுகின்றது எனலாம்.

விட்டுக் கொடுக்கும் மனப்பான்மை

கணவன் என்ன செய்தாலும் அவற்றைத் தாங்கிக் கொண்டு அவனுடன் வாழ்க்கையில் ஒத்து வாழும் மனைவியைப் பற்றி,

“இன்னா செயி மினிதுலை யளிப்பினும்

நின்வரைப் பினள் என் தோழி

தன்னறு விழுமம் களைஞரோ இலளே”⁵⁴

மனைவி தன் கணவன் எத்தகையவனாயினும் அவனைச் சார்ந்தே வாழும் பண்பை சங்ககால மகளிர் பெற்றிருந்ததை ஒருத்திக்கொருவன் என்னும் கற்பு நெறி நம் பண்டைய மகளிரிடம் இருந்ததை இப்பாடல் உணர்த்துகிறது. குடும்ப நல்வாழ்விற்கு இப்பண்பினால் ஏற்படும் நன்மை கருதித் தமிழ்ப் பெண்கள் வாழ்க்கை நடத்தினர். கணவன் என்ன செய்தாலும், எவ்வழியில் சென்றாலும் அவனது எல்லையிலேயே வாழ்வது கற்புடைமையாகக் கருதப்படுகிறது.

இல்லறத்தை உயர்வாகப் போற்றல்

மலைநாட்டுத் தலைவனோடு கூடி நிகழ்த்தும் இல்லற வாழ்க்கை வீடுபேற்றுலக வாழ்வைவிடச் சிறந்தது என்பதைக்,

“கறிவளர் அடுக்கத்து ஆங்கண் முறிஅருந்து

குரங்கு ஒருங்கிருக்கும் பெருங்கல் நாடன்

இனியன் ஆகலின், இனத்தின் இயன்ற

இன்னா மையினும், இனிதோ

இனிதுஎனப் படுஉம் புத்தேள் நாடே”⁵⁵

என்ற பாடலின் வழி அறிய முடிகின்றது.

தேவர் உலகம், துன்பமில்லாது இன்பமே உடையதாக விளங்கும். ஆனால் தலைவனோடு கூடிவாழும் வாழ்க்கை இன்பமும் துன்பமும் உடையதாக விளங்குகின்றது. இன்பத்தில் மட்டுமின்றித் துன்பத்திலும் பங்கேற்பதாக அமைவதால் இல்லற வாழ்க்கை வீடுபேற்றுலக வாழ்க்கையை விட இன்பமுடையது எனத் தலைவி கூறுவதை இப்பாடலின்வழி அறிய முடிகின்றது.

தலைவியின் பண்புநலன்

தலைமக்களின் இல்லறத்தில் சிற்சில தவறுகள் நேரிடுவது வழக்கம். அத்தவற்றை மற்றவருக்கு வெளிப்படுத்தி ஊடலை மேலும் வளர்க்காது குடும்பத்தின் நல்லுறவிற்காகவும், அமைதிக்காகவும் மறைத்து விடுதலும் உண்டு. குறுந்தொகைத்

தலைவி தன் கணவன் தன்னைப் பேணாமல் பரத்தையரைப் போற்றும் கொடுமையை மற்றவருக்குப் புலப்படுத்தாமல் மன்னிக்கும் மனப்பக்குவத்தோடு அமைதி காத்தாள் என்பதனைத்,

தண்ணம் துறைவன் கொடுமை

நம்முன் நாணிக் கரப்பா டும்மே⁵⁶

என்ற வரிகள் சுட்டுகின்றன.

தலைவியின் இல்லற நாகரிகம்

தலைவன் பரத்தையை நாடிச் செல்லும் நாள்களில், தலைவி அடையும் வேதனை சொல்லில் அடங்காது. தலைவனைப் பிரிந்த துக்கம் ஒருபுறம், தன்னிடம் அன்பு காட்டாது பரத்தையோடு கொஞ்சிக் குலாவும் செய்தி அறிந்த துயரம் ஒரு புறம், அத்துன்பத்தை துடைக்க வழி அறியாமல் துடிக்கும் உள்ளம் ஒரு புறம், இவற்றிற்கு இடையே அகப்பட்டு துன்புற்று அழுகின்ற தலைவி, ‘நாளொரு மேனி, பொழுதொரு வண்ணமாக வளர்ந்தவள், இப்பொழுது தலைவனை நினைத்து வாடுகின்றாள்.’⁵⁷ இதனை,

“மடைமாண் செப்பில் தமிழ் வைகிய

பெய்யாப் பூவின் மெய்சா யிளளே”⁵⁸

என்னும் குறுந்தொகை அடிகள், அக்கொடி இடையாளின் வருத்தமுற்ற நிலையினை அழகுபட தெரிவிக்கின்றன.

தலைவியின் ஆற்றாமை

பரத்தையை நாடிச் சென்ற தலைவன் தன் தவற்றை உணர்ந்தவனாக தலைவியை சேரத் துடிக்கின்றான். தலைவி தன்மீது மிகுந்த கோபத்தில் இருப்பாள் என்பதை உணர்ந்து தோழியின் உதவியை நாடுகிறான். தோழியும் தலைவியிடம் தலைவனது இரங்கத்தக்க நிலையை எடுத்துரைக்க தலைவி ‘தோழியே! என் உள்ளம் மிகுந்த வருத்தத்தில் இருக்கிறது. தலைவனின் அன்பானது நெருஞ்சியைப் போல மாறும் என்று நான் கனவிலும் நினைக்கவில்லை. நெருஞ்சிப்பூ முதலில் பார்ப்பதற்கு அழகாய் இருந்து பின்பு வருத்துகின்ற முள்ளாய் மாறுகிறது. இதைப்போல் அவருடைய செயலும் அமைந்து விட்டதே’ என்று தன் மனவேதனையை எடுத்துரைக்கின்றாள்.

“நோம் என் நெஞ்சே நோம் என் நெஞ்சே

புன்பிலத்து அமன்ற சிறியிலை நெருஞ்சிக்

கட்கு இன் புதுமலர், முள் பயந்தா அங்கு

இனிய செய்த நம் காதலர்

இன்னா செய்தல் நோம் என் நெஞ்சே!⁵⁹

தலைவியின் எல்லையில்லா அன்பு

தலைவன் எவ்வளவுதான் தனக்கு துன்பம் தருகின்ற செயல்களைச் செய்தாலும் அதனைப் பாராட்டாமல் அன்பு காட்டுவதே மகளிரின் கற்பு நெறியாகப் போற்றப்பட்டது. எனவே தான் தலைவனிடம் கொண்டுள்ள நட்பும் உறுதியானது தான் என்பதை,

“ துறைவனொடு

யாத் தேம்: யாத்தன்று நட்பே

அவிழ்த்தற்கு அரிது அது முடிந்து அமைத்தன்றோ”⁶⁰

“கடல்கூழ் மண்டிலம் பெறினும்

விடல்கு ழலன்யான் நின்னுடை நட்பே”⁶¹

எனும் பாடல் வரிகள் விளக்குகின்றன.

அன்பினை சீர்தூக்கிப் பார்த்தல்

தலைவன் களவுக் காலத்தில் தலைவி மீது கொண்டிருந்த அன்பையும், கற்புக்காலத்தில் கொண்ட அன்பையும் வேறுபடுத்திக் காட்டுகிறாள். களவுக் காலத்தில் அன்புடையவராக இருந்த தலைவன் கற்புக் காலத்தில் அன்பற்றவராய் உள்ளார் என்று தோழி கூறுகிறாள். இப்பாடலில் தலைவனின் மாறுபட்ட அன்பினைக் காண முடிகிறது.

“வேம்பின் பைங்காய் எந்தோழி தரினே

தேம்பூங் கட்டி என்றனார் இனிய

பாரி பறம்பில் பனிச்சுனைத் தெண்ணீர்

வெய்ய உவர்க்கம் என்றனார்

ஐய அற்றால் அன்பின் பாலே”⁶²

தலைவி முன்பு வேம்பின் பசிய காயைத் தந்தால் இனிதான் வெல்லக்கட்டி என்று புகழ்ந்து உண்டான். பாரி மன்னனுக்குரிய பறம்பு என்னும் குன்றில் உள்ள குளிர்ந்த சுனையினுள் தெளிந்த நீரைக் குளிர்மிக்க தை மாதத்தில் குளிர்ச்சி நிறைந்ததாகத் தந்தாலும் வெப்பம் உடையதாய் உவர்ப்புச் சுவை தருகிறது என்று கூறினான். தலைவனின் அன்பு அத்தகைய இயல்புடையது என்று தோழி கூறுகிற இப்பாடல் சிந்தனைக்குரியது.

இல்லறத்தின் இடர்பாடுகள்

தலைவன் தலைவியிடம் கொண்டிருந்த அன்பு நீங்கிய காலத்து அவளைத் தந்தை வீட்டில் (பிறந்த வீட்டில்) கொண்டு போய்விடும் வழக்கம் இருந்தமையை குறுந்தொகைப் பாடல் கூறுகிறது.

“நீர் நீடு ஆடின் கண்ணும் சிவக்கும்
ஆர்ந்தோர் வாயில் தேனும் புளிக்கும்,
தணந்தனை ஆயின் எம்இல் உய்த்துக் கொடுமோ”⁶³

சுற்றம் ஓம்பும் பண்பு

தலைவன் பரத்தையின் பிரிந்த காலத்தும் தலைவி இல்லறச் சுற்றங்களைப் பேணி இல்லறக் கடமைகளைச் சிறப்பாக செய்து வந்தாள். இதனை,

திருமனைப் பலகடம் பூண்ட
பெருமுது பெண்டிரேனும் ஆகிய நமக்கே”⁶⁴

என்ற பாடல் வரிகளால் அறிய முடிகிறது.

தலைவியின் சொல் வன்மை

பரத்தையைப் பிரிந்த தலைவன் மீண்டும் தலைவியுடன் சேர்ந்து இனிய இல்வாழ்க்கை நடத்தி வந்தான். தலைவிக்குத் தான் செய்த தீங்கையெல்லாம் மறந்து, தலைவி தன்னிடம் மிகுந்த அன்பு கொண்டிருப்பதாக எண்ணினான். ஆனால் தலைவி அவன் செய்த தவறை மறக்கவில்லை. அதனை அவனுக்கு உணர்த்தும் விதமாகவும் தான் அவன் மேல் கொண்ட ஆழ்ந்த அன்பை புலப்படுத்தும் விதமாகவும்,

“இம்மை மாறி மறுமையாயினும்
நீயா கியர்எம் கணவனை
யானாகியர்நின் நெஞ்சு நேர் பவளே”⁶⁵

எனும் பாடல் வாயிலாக இந்தப் பிறவியில் மட்டுமல்லாமல் மறுபிறவியிலும் நீயே எனக்கு கணவனாக வரவேண்டும். நான் உன் மனம் கவர்ந்தவளாக விளங்க வேண்டும் என்கிறாள். மனம் கவர்ந்தவள் என்று சொல்வதினால் மனைவி என்றால் ஒருவேளை பிரிந்துவிடக் கூடும். அதனாலேயே மனம் கவர்ந்தவளாக வாழ வேண்டும் என்று கூறி தலைவனின் அன்பு தனக்கு என்றும் கிடைக்க வேண்டும் என்பதை உணர்த்துகின்றாள்.

உழைப்பின் உயர்வு

ஆடவர்க்குரிய பெருமை மிகும் பண்பாகப் போற்றப்படுவது உழைப்பு. அத்தகைய உழைப்பிற்கு உறுதுணையாகப் பெண்கள் வாழ வேண்டும் என்பதனை,

“வினையே ஆடவர்க்கு உயிரே! வாள்நுதல்

மனையுறை மகளிர்க்கு ஆடவர் உயிர்”⁶⁶

எனும் எனும் வரிகள் புலப்படுத்துகின்றன.

தம்முடைய உழைப்பினால் கிடைத்த உணவு கூழாக இருப்பினும் அது அமிழ்தத்தைப் போன்ற சிறப்புடையது என்பதை,

“தம்இல் தமது உண்ட ன்ன சினைதொறும்

தீம்பழம் தூங்கும் பலவு”⁶⁷

எனும் வரிகள் உணர்த்துகின்றன.

முன்னோர் சேர்த்து வைத்த செல்வத்தை செலவழித்து வாழ்வதானது பிச்சையெடுப்பதைக் காட்டிலும் இழிவானதென்பதை,

“உள்ளது சிதைப்போர் உளர்எனப் படாஅர்

இல்லோர் வாழ்க்கை இரவினும் இளிவு”⁶⁸

என்னும் பாடல் வரிகளின் மூலம் உழைப்பினை எந்தளவுக்கு குறுந்தொகை மகளிர் உயர்வாகக் கருதினர் என்பதை புலப்படுத்துகின்றது.

இயல் முடிவுகள்

- 1) முல்லை போன்ற பற்களையுடைய மகளிரின் கற்புச் சிறப்பைச் சிறுபாணாற்றுப்படையும் அகநானூறும் பாடும்.
- 2) நெல்லுக் குற்றும்பொழுது பாடும் மகளிரைப் பற்றி மலைபடுகடாம் குறிக்கும்.
- 3) பெண்கள் பாசறையில் வினை இயற்றுவதும் உண்டு. பெரும்பாலும் போர்த்தலைவர்க்குப் பணிப்பெண்களாகவும், விளக்கேற்றுபவராகவுமே ஏற்பட்டனர்.
- 4) திருமணம் முடித்த பின்னால் நிகழும் மலிவு, புலவி, ஊடல், உணர்வு, பிரிவு ஆகிய ஐந்து கூறுகள் அடங்கிய பகுதி அகத்திணையுலகில் கற்பென வழங்கப் பெறுகிறது.
- 5) தலைமக்கள் மேற்கொண்ட வாழ்க்கை முறைக்குக் குறுந்தொகைப் பாடலொன்றில் குறிப்பிட்டுள்ள அஞ்சிறைத் தும்பியின் கொங்குதேர் வாழ்க்கையைச் சான்றாகக் கொள்ளலாம்.
- 6) அன்பு, அறிவு, ஆற்றல், உரு, திரு முதலிய பண்புகளில் ஒன்றிய தலைவனும் தலைவியும் இணைந்து வாழும் இல்லறத்தின் மாட்சியைக் குறுந்தொகை போற்றிப் புகழ்கிறது.
- 7) பழந்தமிழரின் நாகரிக, பண்பாட்டுக் கூறுகளில் விருந்தினரை உபசரித்தல் பண்பு சிறப்பிடம் பெறுகிறது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. பட்டினப்., வரி.106-108.
2. பெரும்., வரி.386-387.
3. மதுரை., வரி.419-420.
4. சிறுபாண்., வரி.117-118.
5. மேலது., வரி.30.
6. ஐங்., பா.442, வரி.4-5
7. புறம்., பா.122, வரி.8
8. குறிஞ்சி., வரி.41-44.
9. அகம்., பா.188, வரி.11-13.
10. பெரும்., வரி.90-97.
11. மலைபடு., வரி.342.
12. குறுந்., பா.89, வரி.1.
13. மதுரை., வரி.664.
14. மேலது., வரி.684-686.
15. நெடுநல்., வரி.42.
16. மேலது., வரி.44
17. முல்லை., வரி.45-49.
18. தமிழ்க்காதல், ப.89
19. மேலது., ப.90
20. மேலது., ப.90
21. தா. கோபாலகிருஷ்ணன், குறுந்தொகையில் வாழ்வியல் செய்திகள், ப.359
22. மு.முத்துவேலு, குறுந்தொகை கூறும் இல்லற நெறி, ப.266
23. இரா.ராஜலெட்கமி, குறுந்தொகை காட்டும் கணவன்-மனைவி உறவின் பாங்கு, ப.984
24. மேலது., ப.984
25. மேலது., ப.985
26. மேலது., ப.985
27. மேலது., ப.986
28. ரா. வனிதா, குறுந்தொகை காட்டும் இல்லறம், ப.1007
29. மேலது.,
30. மேலது.,

31. மேலது.,
32. மேலது.,
33. மேலது., ப.1008
34. மேலது.,
35. மேலது.,
36. மேலது., ப.1009
37. மேலது.,
38. மேலது.,
39. மேலது., ப.1010
40. மேலது.,
41. ஆ. அறிவுமொழி, தலைமக்களின் இல்லற மாண்பு, ப.75
42. இரா. ராஜலெட்சுமி, குறுந்தொகை காட்டும் கணவன்-மனைவி உறவின் பாங்கு, ப.986
43. ஆ. அறிவுமொழி, தலைமக்களின் இல்லற மாண்பு, ப.73
44. மேலது., ப.73
45. மேலது., ப.74
46. மேலது.,
47. மேலது., ப.75
48. மேலது.,
49. வேல். கார்த்திகேயன், குறுந்தொகையில் அறங்கள், ப.63
50. மேலது., ப.363
51. குறுந்தொகைச் செல்வம், ப.50
52. மு. கவிதா, குறுந்தொகை காட்டும் இல்லற மாண்பு, ப.80
53. மேலது., ப.81
54. இரா. ராஜலெட்சுமி, குறுந்தொகை காட்டும் கணவன்-மனைவி உறவின் பாங்கு ப.986
55. சு. அழகிய நம்பி, குறுந்தொகை குறிஞ்சியில் வாழ்வியற் செய்திகள், ப.61
56. ஆ. அறிவுமொழி, தலைமக்களின் இல்லற மாண்பு, ப.73
57. மேலது., ப.73
58. இலக்கிய நெஞ்சம், குறுந்தொகை மகளிர், ப.35
59. எங்கெங்கு காணினும் சக்தியடா, ப.74
60. மேலது., ப.77

61. மேலது.,
62. மு.கவிதா, குறுந்தொகை காட்டும் இல்லற மாண்பு, ப.82
63. இரா. சுகுமார், குறுந்தொகை காட்டும் இல்லறம், ப.499
64. மேலது., ப.500
65. குறுந்தொகைச் செல்வம், ப.46
66. எங்கெங்கு காணினும் சக்தியடா, ப.58
67. மேலது., ப.58
68. மேலது., ப.58

முடிவுரை

சங்க இலக்கியங்கள் மனித வாழ்வைப் படம் பிடித்துக் காட்டும் காலக் கண்ணாடி ஆகும். மனித வாழ்வு மலர நாம் ஒதுக்க வேண்டியவற்றையும், கடைபிடிக்க வேண்டியவற்றையும் அடிமாறாமல் நமக்கு எடுத்துக் காட்டும் உயிரோவியங்கள் சங்க இலக்கியங்கள்.

உலகம் தோன்றியது முதல் உலகம் அழியா வரை பெண்மை இருக்கும். பெண்மை இல்லையேல் உயிர் வளர்ச்சி இல்லை உயர்திணையிலும் அ.'றிணையிலும் பெண்மை உண்டு. காலந்தோறும் பெண்மையின் நிலை மாற்றம் அடைந்து கொண்டே இருக்கிறது. சங்க காலத்தில் பெண்மைநிலை மிக உயர்வாக இருந்தது என்பதில் ஐயமில்லை. பெண்மையில் தாய்மையில் இருந்துதான் அனைத்தும் கிடைக்கின்றன வளர்கின்றன.

பண்டை காலத்திற் பல துறைகளிலும் மிக்க கல்வி உடையார் பலர் இருந்தனர். ஞாயிறு செல்லும் வான வழியையும், அதன் இயக்கத்தையும், காற்று இயங்கும் திசையையும் ஓர் அடிப்படையுமின்றி நிலைப்பெற்றிருக்கும் ஆகாயத்தையும் அவ்வவற்றின் எல்லையளவுஞ் சென்று நேரில் அளந்து அறிந்தவரைப் போல ஒவ்வொரு நாளும் இவ்விவ்வளவு அளவுடையன என்று ஆராய்ந்து திட்டமாகச் சொல்லும் ஆழ்ந்தகன்ற கலை அறிவு படைத்தோர் இருந்தரென உறையூர் முதுகண்ணன் சாத்தனார் கூறுவர். சங்ககாலத்தில் பெண்பால் புலவர்கள் நாற்பது பேர் வரை இருந்துள்ளனர். ஆனால் உலக நிலைக்கவிஞர்களோடு ஒட்டிய அளவில் ஒளவையார் போன்ற கவிஞர்கள் சிலர் வாழ்ந்தனர்.

சங்ககாலம் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றின் பொற்காலம் ஆணாதிக்கச் சமூக உருவாக்கக் காலம் அதற்கேற்ப தந்தைவழிச் சமூகத் தளத்தில் மகளிர் இலக்கியத்திலும் சமுதாயத்திலும் இரண்டாம் நிலையிலேயே வாழ்ந்தனர். ஆயின், பழங்காலச் சமூகத்தின் தொல்லெச்சங்களாக உரிமை பெற்றிருந்த மகளிரை சங்க இலக்கிய வழியே அறியலாம். பழந்தமிழ்ப் பண்பாட்டின் நிலைக்களனாய் அமைந்தவை சங்ககால மகளிர் பண்புகள். ஆணும் பெண்ணும் இணைந்து நடத்துகின்ற இல்லற

வாழ்வே முழுமையான வாழ்வு என மேற்கொள்ளப்பெற்றது. சங்ககால மகளிர் பல்வேறு பிரிவினராய் இருந்தனர். அவர்கள் காதல் மகளிர், இல்லற மகளிர், பரத்தையர் மற்றும் கைம்மை மகளிர் என நான்கு பிரிவினராகக் கூறலாம். இவர்களில் நற்றாய், செவிலி, தலைவி, தோழி ஆகியோர் சமூகத்தில் சிறப்புடன் வாழ்ந்ததாக தெரிகிறது.

பாட்டும் தொகையும் என்று சங்க இலக்கியம் கூறப்படுகிறது. சங்கப் பாடல்களில் இவை பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை என்பதாகும். பத்துப்பாட்டு நெடும்பாடல்களின் தொகுப்பு. எட்டுத்தொகை ஒவ்வொன்றும் பல உதிரிபாடல்களின் தொகுப்பாகும். வீரம், கொடை, விருந்தோம்பல், சமூக வாழ்க்கை ஆகிய புறம் பற்றிய செய்திகளைப் புறநானூறு இலக்கியம் மிகுதியாகக் கூறுகின்றது. தமிழ்நாட்டின் பழந்தமிழ் செல்வர்களாக விளங்கும் சங்கப்பாடல்கள் ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டதாகும். இச்சங்கப்பாடல்களை அகம், புறம் என்று பொருள் பற்றியும், தன்மை, அளவு ஆகியவற்றைக் கொண்டு நற்றிணை, குறுந்தொகை என்றும் தொகுத்துள்ளனர். சங்கப் பாடல்கள் மூலம் பண்டைய தமிழ் மக்களின் பண்பாடு, கலைத்திறம், ஆட்சிமுறை, சமுதாய நிலை போன்றவற்றை அறிய முடிகின்றது. அக்கால தமிழ்மக்கள் இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்க்கையினை மேற்கொண்டிருந்தனர். அருவியின் ஓசை, பறவைகளின் குரல், வண்டுகளின் ரீங்காரம் இவற்றில் உள்ள இசையைத் தமது நுட்ப அறிவியல் ஆய்ந்து தெளிந்து அதன் மூலம் இசைக் கருவிகளையும், இசை பற்றிய புதிய சிந்தனைகளையும் அக்கால மக்கள் பெற்றனர். இவற்றை அக்காலத்தில் வாழ்ந்த புலவர் பெருமக்கள் தம் செல்வத்தினை அளித்துள்ளனர். பல துறைகளின் களஞ்சியமாக விளங்கும் சங்க இலக்கியத்தில் குறுந்தொகையில் காணப்படும் இசை பற்றிய குறிப்புகள் பற்றிய செய்திகள் காணப்படுகின்றன. சங்க இலக்கியத்தில் பலவிதமான இசைப் பாடல்கள் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. அகவன் மகளிர் பாடல், உழிஞைப் பாடல், தமிழ்சி பாடல், துணங்கைப் பாடல், வண்ணப்பாடல் என்று பல வகைகளாய் காணப்படுகின்றன.

பழங்கால மக்கள் பல தொழில்களையும் செய்திருந்தனர். இவற்றில் மகளிர் சிறுதொழில் செய்து வாழ்ந்துள்ளனர். மக்கள் வாழும் நிலத்திற்கு ஏற்ப அவர்களின் வாழ்வோடு தொடர்புடைய அனைத்து நிகழ்வுகளும் நடைபெற்றன. குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை ஆகிய நிலப்பகுதியில் வாழ்ந்த மகளிர் பல்வேறு தொழில்

செய்துள்ளதை வரிசைப்படுத்தி கூறப்படுகிறது. வயலும் வயல் சார்ந்த இடமும் மருத நிலமாகும்.

சங்ககால மக்களின் வாழ்க்கை அகம், புறம் எனப் பாகுப்படுத்தப்பட்டிருந்தன. இவ்விரு திணைப் பாகுபாடுகளும் மக்கள் வாழ்க்கையோடு நெருங்கிய தொடர்புடையனவாய் இருந்தன. ஒவ்வொரு நிலப்பகுதியிலும் வாழ்ந்த மக்கள் இயற்கைச் சூழலோடு அந்நிலத்தின் இயல்புகளுக்கேற்றவாறு அவர்களின் வாழ்வை அமைத்துக் கொண்டனர். தொல்காப்பியர் நிலத்தை குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை எனப் பிரித்தார். இவற்றில் மருதம் என்பது வயல் சார்ந்த இடமாகும். அந்நிலத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் உழவுத் தொழிலை அடிப்படையாகக் கொண்டு வாழ்ந்து வந்தனர். அகப்பாடல்களைப் போலவே புறப்பாடல்களும் மருதநில மக்களின் வாழ்வியல் நெறிகளை விரிவாய் எடுத்தியம்புகின்றன. பொதுவாக, மருதநில மக்களின் வாழ்க்கை வளர்ச்சியடைந்த நிலையிலேயே காணப்பட்டன. ‘தீம்புனல் உலகம்’ என்று கூறப்படும் மருதம், வற்றாத நீர்வளம் கொண்ட பகுதியாகும். இந்நிலத்தில் வாழும் மள்ளரின் மக்களான உழவர்கள் தம்மிடத்து வரும் சுற்றத்தார்க்கும், தம்மை நாடி வருகிறவர்களுக்கும் பல்வேறு இன்கவையுடைய உணவினை வழங்கியுள்ளனர்.

சங்க இலக்கியம் என்று பெருமையுடன் சுட்டத்தக்கவை பத்துப்பாட்டும் எட்டுத் தொகையும் ஆகும். பத்துப்பாட்டில் செம்பாதி, ஆற்றுப்படையாகும். ஆற்றுப்படைப் பாடல்கள் தமிழரின் பண்பாட்டையும் பழக்கங்களையும் சித்திரிக்கின்றன. பத்துப்பாட்டில் உள்ள ஆற்றுப்படைப் பாடல்கள் வழி, சங்கத் தமிழரின் விருந்தோம்பற் பண்பினை அறியலாம். தமிழரின் பாரம்பரியப் பண்புகளுள் ஒன்றாகத் திகழ்வது விருந்தோம்பல் ஆகும். தம் வீட்டிற்கு விருந்தினராக வந்தவர்க்கு அவர் மனம் மகிழும் வண்ணம் அமுது படைத்துத் தம்பெருமையை நிலைநாட்டுவது தமிழர் பண்பாகும். தொல்காப்பியர் தம் நூலில் “விருந்தே புதுமை” என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். புதியோரைப் போற்றுவதே விருந்தோம்பலின் சிறப்பு என்பதை இதன் மூலம் அறியலாம்.

மாந்தர்களின் உள்ளத்தில் எழும் காதல் உணர்வு அவர்களின் உள்ளத்தே அலைமோதும் அக உணர்வாதலின் அகப்பாட்டுகள் எல்லாம் “சுட்டி ஒருவர் பெயர் கொள்ப் பெறார்” என்ற உயர்ந்த கொள்கையின் வழி நின்று, தலைவன் தலைவி

பெயர் சுட்டாமல் தம் கற்பனைகளை அனைவருக்கும் பொதுவாக்கிப் பாடப்பட்டன. காதல் உயிராற்றலை மாட்சிமைப் படுத்தும் பண்பு எதுவும் அளவோடு பயன்படுத்தும் போது மருந்தாக மதிக்கப்படும். உணவு உயிர் மருந்தாதல் போல, காதலும் உயிராற்றல் தரும் மருந்து. குறுந்தொகை தலைவன் “காமம் என்பது வருத்தம் தருவதும் அல்ல” நோயைத் தருவதும் அல்ல. அதனை அளவாகப் பயன்படுத்த வேண்டுமே தவிர குறைக்கவும் கூடாது, மிகுக்கவும் கூடாது அல்லது அடியோடு நீக்கவும் கூடாது. யானை தழையுணவைத் தின்று அதனால் அடைகின்ற மதத்தைப் போல ஆடவராயினும், பெண்டிராயினும், தானே நிகழக் கூடியது தான் காமம். அது இயற்கை என்று நண்பனிடம் கூறுகிறான்.

அன்பால் இணைந்த இரு காதல் நெஞ்சங்கள் மகிழ்வோடும் மனநிறைவோடும் நடத்துகின்ற இனிமையானது. இவ் இல்லற வாழ்வின் இனிமையை இன்பப் பெருக்கை அனுபவ மெருகோடு வெளிப்படுத்தும் எண்ணற்றப் பாடல்கள் குறுந்தொகையில் இடம் பெற்றுள்ளன. தலைவி தலைவனோடு இனிது இல்லறம் பேணி வருகிறாள். அப்போது மகளைப் பார்த்து வருவதற்காகச் செவிலித்தாய் அவர்களின் இல்லத்திற்கு செல்கிறாள். தலைவனது காதல் சிறப்பும் இருவரது வாழ்க்கை சிறப்பும் அவளுக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சியைத் தருகிறது. தலைவி தலைவனுக்காக உணவு சமைக்கும் திறத்தையும் அவள் சமைத்த உணவை அவன் விரும்பி உண்ணும் மகிழ்வையும் நற்றாயிடம் எடுத்துரைக்கிறாள்.

சங்ககால தமிழ் மக்களின் காதல் வாழ்வு “களவு, கற்பு” என இருவகையாகப் பிரித்து உணர்த்தப்பட்டது. ஐந்து நிலத்திற்கும் பொருந்துகின்ற இக்கூற்றில் “பரத்தைமை”யும் இடம்பெற்றமை காண முடிகிறது இன்றைய சூழலில் விரிவாகவும் மிகுந்த எச்சரிக்கையோடும் விவாதிக்கப்படுகின்ற ஓர் உணர்வு கற்பு. முற்போக்கு எண்ணம் கொண்ட மகளிர் இயக்கங்கள் “கற்பு” என்பது “பெண்களை அடிமைப் படுத்துவதற்காக உருவாக்கப்பட்ட ஒரு கற்பனை” என்கின்றன. மறுப்பவர்கள் அது ஒரு “சமூக பாதுகாப்புக் கவசம்” என்கின்றனர். சங்க காலத்திலேயே பெண்கள் ஒழுக்கமான வாழ்வு வாழவேண்டும் என்ற நிலை ஏற்பட்டது. ஆண்களின் மேல் ஆதிக்க நிலையைக் காட்டுகிறது. தொல்காப்பியர் பெண்கள் அச்சம், மடம், நாணம்

கொண்டவர்களாக இருந்தனர் எனக் குறிப்பிடுகிறார். சங்ககாலத்தில் ஆண்கள் வீரத்திற்கு என்று பெயர் பெற்றது போல் பெண்கள் அன்பிற்கும், பண்பிற்கும், பெருந்தன்மைக்கு பெயர் பெற்றவர்களாக இருந்தனர்.

மகளிர் ஆடவருடன் குலவிப் பழகுவதற்கு ஒருவகையான தடையும் இருக்கவில்லை. எனவே காதல் மணத்தைப் பற்றிய பல குறிப்புகள் சங்க நூல்களில் காணப்படும். ஒழுக்கத்தில் இருந்து தவறுதல் பெருங்குற்றமாகக் கருதப்பட்டது. பெண்களுக்கு இருக்க வேண்டிய மடம் நாணம் அச்சம் முதலிய பண்புகளைப் பற்றிப் பல நூல்கள் கூறும். முல்லை போன்ற பற்களையுடைய மகளிரின் கற்புச் சிறப்பைச் சிறுபாணாற்றுப்படையும் அகநானூறும் பாடுகின்றன. முல்லை கற்பின் அடையாளமாகும்.

சங்க இலக்கியத்தின் உயிர் நாடியாக விளங்குவது இல்வாழ்க்கை, இல்லறம் பேணுவதில் ஏற்படும் பொறுப்புணர்ச்சிப் பொறிகளே அகப்பாடல்களாகும். குடும்ப வாழ்விலும் சமூக வாழ்விலும் அன்பு கொண்டு மக்களைப் பேணி வளர்த்தலே அடிப்படைத் தத்துவமாகும்.

திருமணம் என்கிற பந்தத்தில் இணையும் ஆணும் பெண்ணும் ஒருவரை ஒருவர் புரிந்து கொண்டு தங்கள் வாழ்வை மேற்கொள்ள முற்படுகின்றனர். திருமணத்திற்குப் பின் கணவன் தன் நலத்தை விடத் தன் மனைவியின் நலம் கருதுபவனாய்த் திகழ்கிறான். தன் மனைவிக்கு வேண்டிய பொருட்களை, அவள் விரும்புகின்ற பொருட்களை அளிக்கும் பொருட்டுக் பல முயற்சிகளை “வினையே ஆடவர்க்கு உயிரே” என்று குறுந்தொகைப் பாடல் கூறுவது போல மேற்கொள்கிறான். அவ்வாறே மனைவியானவள் “மனையுறை மகளிர்க்கு ஆடவர் உயிரே” என்பதற்கு ஏற்பத் தன்னைப் பேணுவதை விட்டுத் தம் கணவனையே தன்னுயிராகக் கருதி ஓம்புதலில் ஈடுபடுகிறாள். கணவனுக்குத் துன்பம் ஏற்படும் போது உறுதுணையாக அருகில் இருந்து பணிவிடை செய்கிறாள். இதைப் போன்று சங்க கால மகளிர் போரில் புண்பட்ட கணவனைப் பேய் நெருங்காதபடி வேம்பினை மனையில் செருகிய ஆம்பல் பண்ணைப் பாடி அகிற்புகைக்காட்டி, அவர்களைக் காத்துள்ளனர்.

வினைகள் இயற்றுவதிற் கணவருக்குப் பெண்கள் துணையாக இருந்தனர். அவர் பரணில் ஏறிக் கிளிகளை ஓட்டிப் பயிரைப் பேணுவர். மலைகளில் வளரும் பிரம்பினாற் செய்யப் பெற்ற கவணினாலும், மற்றும் கருவியினாலும் கல்லெறிந்தும், முரசம் அறைந்தும் வானிலே திரியும் பறவைகளைக் குடம்பை நோக்கி பெயரச் செய்வர்.

சமூகத்தின் சரிபாதியாக விளங்கும் பெண்ணினம் காலங்காலமாக ஆணின் ஆதிக்கப் போக்கால் இரண்டாந்தரக் குடியுரிமை நிலையினையே பெற்று வந்துள்ளது. இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட சங்க காலத்திலும் பெண் ஆணுக்குச் சமமாக கருதப்படவில்லை. பெண் என்பவள் ஆணுக்குத் துணையாக, ஆணைச் சார்ந்து வாழும் நிலையே அன்றும் இருந்தது என்பதைப் பண்டைத் தமிழ் இலக்கியங்கள் புலப்படுத்துகின்றன. சங்க காலத்தில் வாழ்ந்த பெண்களின் நிலையினை அள்ளுர் நன்முல்லையார் குறுந்தொகைப் பாடல்களில் விளக்கியுள்ளார். சங்ககாலத்துப் பெண்களுக்குத் தங்களின் எண்ணங்களை மனத்துயரங்களை வெளிப்படுத்துவதற்கு உரிமை அளிக்கப்படவில்லை. கணவன் தவறு செய்தாலும் அதனைப் பொறுத்துக் கொண்டு அவனோடு வாழ வேண்டிய நிலையில் பெண் ஒடுக்கப்பட்டாள். கட்டுப்பாடான வாழ்க்கையினை வலியுறுத்தத் தவறிய அன்றைய சமுதாயம் பெண்ணுக்குப் பல கட்டுப்பாடுகளை விதித்திருந்தது. கணவனின் சேர்ப்பு காத்தல் பெண்ணின் கடமையாகக் கருதப்பட்டது. அவனுடைய தவறுகளை நேரடியாக எடுத்துக்கூறி, தவறுகளைத் தடுத்து நிறுத்தப் பெண்ணுக்கு எவ்வித உரிமையும் தரப்படவில்லை.

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு சமுதாயத்தில் வசதிகள் மிகுதியாக இருந்ததால் ஒவ்வொரு குடும்பத்திலும் குழந்தைகளை வளர்க்க செவிலித்தாய் இருந்தாள். தாயார் என்று அழைக்கும் போது அது நற்றாயையும் செவிலித்தாயையும் உள்ளடக்கி அமையும். பெற்றத் தாயாரின் செயல்பாட்டை விட செவிலித்தாயாரின் செயல்பாடு வீட்டு வாழ்க்கையில் மிகுதியாக அமைந்திருந்தது.

ஒவ்வொரு தலைவிக்கும் ஒரு தோழி இருந்தால் என்பது கற்பனை அன்று உண்மை. ஆனால் அதற்கு அடிப்படைக் காரணம் வசதிகள் மிகுதிதான். சமுதாயத்தில் அடிமட்டத்தில் வாழ்ந்தவர்களைப் பற்றியும் இலக்கியங்கள் பேசுகின்றன. ஆனால் மிகுதியான பாடல்கள் குறிக்கோள் நோக்கத்தில் அமைந்ததால் உயர்ந்தவர்

மேற்றே உள்ளும் காலை என்ற முறையில் உயர்ந்தவர்களைப் பற்றிய எண்ணங்கள் இலக்கியங்களில் மிகுதியாக காணப்படுகின்றன. அதனால் எல்லாத் தலைவியர்க்கும் தோழியர் இருந்தனர். பெரும்பாலும் தோழியின் கூற்றுகள் தான் மிகுதியாக இருக்கும் தலைவி பேசுவது குறைவாக அமையும்.

பழங்காலத்தில் பிறநாடு சென்று அந்நாட்டை வெல்லுகின்ற மன்னன் அங்குள்ள மகளிரையும் அடிமைகளாகப் பிடித்து வந்தான். அவர்கள் கொண்டி மகளிர் என அழைக்கப்பட்டனர். அதன் வளர்ச்சியே பரத்தமை. பரத்தமையை அக்காலத்தினர் பிழையாக நினைக்கவில்லை, பரத்தையரும் எல்லாக்கலைகளையும் கற்று ஒழுக்கத்தோடு வாழ்ந்தனர். ஒருவனோடே வாழ்ந்தனர், அவ்வாறு சங்க சமுதாயம் அமைந்தது.

சங்க இலக்கியங்கள் யாவும் ஒரு காலத்தில் எழுந்தவையாகக் கொள்ள இயலாது. அவை 700 ஆண்டு காலப் பரப்பும் பழமையும் பெற்றவை. 700 ஆண்டு என்பது இலக்கியத்தில் பல வளர்ச்சி நிலைகளைக் காட்ட வல்லது. பொதுமகள் விலைமகள் பற்றிய சான்றுகள், வளர்ந்த சமுதாயத்தின் விளக்கங்கள் ஆகும். மதுரைக்காஞ்சி போல்வன சங்க காலத்தின் இறுதியில் எழுந்தவை. இவ்விறுதிக் காலத்தில் தான் பரத்தமை மெதுவாகத் தமிழகத்தில் செழிக்கத் தொடங்கியிருக்க வேண்டும். மேல்சான்றுகள் சங்க கால இறுதியில் விலைமகளிரினம் தமிழகத்தில் காலூன்றி விட்டமையை உணர்த்துகின்றன.

காலந்தோறும் விளையாட்டுக்கள் மாற்றம் அடைந்து வருகின்றன. சங்ககாலத்தில் மகளிர் எந்தெந்த நிலையில் விளையாடினர் என்பதைப் பற்றி எல்லாம் இலக்கியங்கள் தெளிவாகப் பேசுகின்றன. வாழ்க்கைக்கும் விளையாட்டிற்கும் தொடர்பு இருந்தது. வெறும் உடல் பயிற்சியாக மட்டும் விளையாட்டு அமையவில்லை. வாழ்க்கைக்குத் தேவையானவற்றைச் செய்து கொள்வதற்கும் விளையாட்டுக்கள் துணைபுரிந்தன.

ஆடவர் விளையாட்டுகளை விட மகளிரின் விளையாட்டுகளே மிகுதியாகச் சங்க இலக்கியத்திற் காணப்படுகின்றன. அக்காலத்தில் இளமகளிர் யாதொரு கவலையுமின்றி விளையாடுவதே தொழிலாகக் கொண்டிருந்தார்கள். பெண்

குழந்தைகளை விளையாடவிடாமல் வீட்டினுள் அடைத்து வைப்பது பெரும்பாவம் என்றும், அதனால் செல்வம் தேய்ந்துவிடும் என்றும் கருதினார்கள்.

சேரி விழவுகளிலும் திருவிழாக் காலங்களிலும் ஆடவரும் பெண்டிரும் தம்முட்கலந்து, கைகோத்துத் தழுவித் துணங்கையாடுதலும் குரவையாடுதலும் தமிழ் நாட்டில் பெரு வழக்கிற்றாயிருந்தன. துணங்கை என்பது ஒரு வகைக்கூத்து. அதனைச் சிங்கிக் கூத்து என்றும் கூறுவர். ஆடவர் மகளிருக்கு முதற்கை கொடுத்து ஆடுவார்களாம். மகளிருடைய துணங்கை நாளும் மள்ளருடைய சேரிப் போரும் ஒன்றாய் நிகழும் என்பது தெரிவிக்கிறது.

பண்டைக் காலத்துக் கெண்டை விழியார் ஆடல் யாவும், அரும்பெரும் பொருளோடு அமைந்தவை. உடற்கட்டைப் பெருக்கி ஒப்பற்ற அழகைத் தப்பாமற் கூட்டுவன. உளத்துணர்ச்சியைக் காட்டி ஒள்ளிய பொழுதுபோக்காகவும் இருந்தன. காலமென்னும் கொடுங்குளி வாய்ப்பட்டோ, காத்து நிற்கும் திறமற்ற நிலைமையாலோ, ஓலமிட்டு அரற்றுமாறு ஒவ்வொன்றாய் வழக்கொழிந்து வரலாயிற்று. அவற்றின் அடிச்சுவடு மட்டும் அங்கொன்றும், இங்கொன்றுமாய் இன்று காணப்படுகின்றது.

தமிழ் செம்மொழியாக அறிவிக்கப்பட்டுள்ள நிலையில் உலக இலக்கியங்களின் இமயமான சங்க இலக்கியங்களைப் பற்றியும் அதில் உள்ள பெண்மை நிலையைப் பற்றியும் தமிழர் பொதுநிலையில் அறிந்து கொள்ள இவ்வாய்வு பெரும் துணைபுரியும். இது போன்ற ஆய்வு செய்ய விழைவோர் இதனை மாதிரி ஆய்வாகப் பயன்படுத்திக் கொள்வார்களாக.

எதிர்கால ஆய்வுகள்

1. சங்ககால பரத்தமை வாழ்க்கை
2. சங்க இலக்கியத்தில் கலை மகளிர்
3. சங்க இலக்கியத்தில் தோழியர் நிலை
4. சங்ககால மகளிரின் இல்லறம்
5. சங்க இலக்கியத்தில் மகளிர் மாண்புகள்
6. சங்க மகளிரின் சமூக மேம்பாட்டு திறன்

7. சங்க மகளிரின் பழக்கவழக்கங்கள்
8. சங்க மகளிரின் நம்பிக்கைகளும் பழக்கவழக்கங்களும்
9. ஐவகை நிலங்களின் தலைவியர்
10. அகப்பாடல்களில் வெளிப்படும் மகளிர் மனஉணர்வுகள்
11. சங்க மகளிரின் உறவு நிலை
12. சங்க மகளிரின் பண்பாட்டு நிலைக்களங்கள்

இவை போன்ற தலைப்புகளில் சங்க இலக்கிய மகளிர் குறித்து எதிர்கால ஆய்வுகள் செய்ய அதிக வாய்ப்புகள் சங்க இலக்கியத்தில் உள்ளன.

துணைநூற்பட்டியல்

- அகத்தியலிங்கம், டாக்டர். ச., - சங்க இலக்கியங்கள் செவ்வியல்
இலக்கியங்கள்,
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
8/7, சிங்கர் தெரு, பாரிமுனை,
சென்னை - 600108, 2000.
- அடைக்கலாசாமி - தமிழ் இலக்கிய வரலாறு,
கழக வெளியீடு,
சென்னை. 1976
- அழகப்பன், ஆறு., - தொல்காப்பியம் காட்டும் சமுதாயம்,
10வது கருத்தரங்கு ஆய்வுக்கோவை
இந்தியப் பல்கலைக்கழகத் தமிழாசிரியர்
மன்ற வெளியீடு, தமிழ்நாடு வேளாண்மைப்
பல்கலைக்கழகம், கோயம்புத்தூர்.2010.
- அறிவு நம்பி, அ., - தெருக்கூத்து கதைகளின் பெயர்கள்,
பன்னிணர்டாவது கருத்தரங்கு
ஆய்வுக் கோவை, தொகுதி 3,
இந்தியப் பல்கலைக்கழகத் தமிழாசிரியர்
மன்றம், அண்ணாமலை நகர், 1980
- ஆறுமுகம். அ. - நாட்டுப்புற இலக்கியமும் பண்பாடும்,
தேன்தமிழ்ப் பதிப்பகம்,
85, சுப்பிரமணியம் பிள்ளைத் தெரு,
சேலம்-1. 1985.
- இராசமாணிக்கனார். மா., - தமிழர் திருமணத்தில் தாலி
செல்வி பதிப்பகம்,
காரைக்குடி. 1997.

இராமநாதன். இராம.,	-	சிலம்பில் சில புதிய பார்வைகள் கதிரவன் பதிப்பகம், 14, சுப்பிரமணியபுரம் 9வது தெரு, காரைக்குடி, 1994.
இளங்கோவழிகள்	-	சிலப்பதிகாரம், திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், திருநெல்வேலி. 1968
இறையனார்	-	அகப்பொருள் உரை, கோவிந்தராஜ முதலியார், சென்னை, 1939.
ஒளவை துரைசாமி, சு., (பதி)	-	புறநானூறு முதற்பகுதி, சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், சென்னை – 600001, 1964
.....	-	புறநானூறு இரண்டாம் பகுதி, சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், திருநெல்வேலி 627006, 1962
கல்யாணசுந்தரம் , திரு.வி.	-	பெண்ணின் பெருமை மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை, 1998.
காந்தி, க.	-	தமிழர் பழக்கவழக்கங்களும் நம்பிக்கைகளும், உலகத்தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், 1ம் பதிப்பு சென்னை, 1980.
குருசாமி, அ.கா.	-	பண்டைத் தமிழக விளையாட்டுக்கள், வள்ளி புத்தக நிலையம், சென்னை – 600 004, 1995

கேசவமூர்த்தி, அ.

- சிலம்புகழிதல் ஓர் ஆய்வு
பன்னிரடாவது கருத்தரங்கு
ஆய்வுக் கோவை, தொகுதி – 1,
இந்தியப் பல்கலைக் கழகத்
தமிழாசிரியர் மன்ற வெளியீடு, 1980

சண்முகம், இராம.,

- “சங்க இலக்கியங்களில் வரைவு
கூடாதலும் அறத்தொடு நிற்பலும்”,
சரவணா பதிப்பகம், எண். 41287,
பாரதியார் தெரு, சதாசிவநகர்,
மதுரை – 625 020, 1992

ச.வே.சுப்பிரமணியன்

- சிலப்பதிகாரம் உரை,
இரண்டாம் பதிப்பு,
கங்கை புத்தக நிலையம்.
சென்னை, 2001.

சாண் ஆசீர்வாதம்

- தமிழர் கூத்துக்கள்,
உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி நிலையம்,
தரமணி,
சென்னை – 600 131. 1986.

சாமிநாதய்யர், உ.வே. (ப.ஆ)

- குறுந்தொகை மூலமும் உரையும்,
1962.

.....

- புறநானூறு மூலமும் பழைய உரையும்
டாக்டர் உ.வே.சாமிநாதய்யர்
நூல்நிலையம்,
சென்னை, 1971.

.....

- ஐங்குறுநூறு,
மூன்றாம் பதிப்பு
சென்னை, 1944.

- சிதம்பரனார், சா.மீ., - **பதினெண்கீழ்க்கணக்கும் தமிழர் வாழ்வும்,**
இலக்கிய நிலையம்,
சௌராஷ்டிரிய 7வது தெரு,
சென்னை. 1995.
- சிவஞானம். ம.பொ., - **வீரக்கண்ணகி**
இன்ப நிலையம்,
சென்னை, 1964.
- சீத்தலைச் சாத்தனார், - **மணிமேகலை,**
தென்னிந்திய சைவ நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை – 600 001, 1969
- சுசீலா, எம்.ஏ., - **சங்க அக இலக்கியத்தில் வெறியாட்டு**
பத்தாவது கருத்தரங்கு ஆய்வுக் கோவை,
தொகுதி – 1, இந்தியப் பல்கலைக்
கழகத் தமிழாசிரியர் மன்றம்,
தமிழ்நாடு வேளாண்மைப் பல்கலைக்கழகம்,
கோயம்புத்தூர், 1978
- சுயம்பு, பேரா. முனைவர் பெ., - **தமிழ் இலக்கிய வரலாறு,**
பாரதி பதிப்பகம்,
113 ராஜிவ் நகர்,
திசையன்விளை, 2006.
- சுப்பிரமணி, கே.எஸ்., - **“உலகத்திருமணமுறைகளும் பழக்க
வழக்கங்களும்”**
மணிமேகலை பிரசுரம்,
தியாகராய நகர், சென்னை – 17, 1998
- சுப்பிரமணியபிள்ளை - **பழந்தமிழர் நாகரிகம் அல்லது**
தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரக் கருத்து,
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை 600 018, 1968

- சுப்பு ரெட்டியார், பேரா டாக்டர் ந., - அறிவியல் நோக்கில் இலக்கியம்,
சமயம், தத்துவம்,
பழனியப்பா பிரதர்ஸ்,
14. பீட்டர்ஸ் சாலை,
சென்னை. 2003.
- செந்துறைமுத்து, - சங்ககாலச் சமுதாயச் சிந்தனைகள்,
அருள்மொழிப்பதிப்பகம்,
85, சுப்பிரமணியம் தெரு,
சேலம் - 636 001, 1989.
- செயராசு நத்தானியேல், சு. - அகநானூற்றில் காணப்படும்
மக்கள் வாழ்வியல்,
நான்காவது கருத்தரங்கு மலர்,
இந்தியப் பல்கலைக் கழகத்
தமிழ்துறைச் சார்பு வெளியீடு, 1972
- செல்லம் வே.தி., - தமிழக வரலாறும் பண்பாடும்,
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
பாரிமுனை, சென்னை, 2002.
- சோமசுந்தரனார், பொ.வே.(உ.ஆ), - அகநானூறு,
மறுபதிப்பு,
கழகவெளியீடு,
சென்னை, 1965.
- - கலித்தொகை,
கழகவெளியீடு,
சென்னை, 1967.
- சோமலெ, - தமிழ்நாட்டு மக்களின் மரபும், பண்பாடும்,
நேஷனல் புக் டிரஸ்ட்,
நியூடில்லி, 1975.

- ஞானப்பிரகாசம், லி.மி.,
இன்னாசி, சூ., - **தமிழ்ப் பண்பாடு பார்வைகள்**
தமிழ் பண்பாட்டு மன்றம்,
சென்னை, 1991.
- ஞானசம்பந்தன், அ.ச., - **இலக்கியக் கலை,**
சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை – 600 018. 1996.
- தட்சிணா மூர்த்தி, பேரா, அ , - **தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும்**
பூக்கார அம்பலக்கார 3வது தெரு,
தஞ்சாவூர், 1973.
- திருநாவுக்கரசு. க.க., - **தமிழர் நாகரிக வரலாறு,**
தொல்காப்பியர் நூலகம்,
சென்னை -14, 1962
- தில்லை நாதன். சி - **இலக்கியமும் சமுதாயமும்**
தமிழ்ப் புத்தகாலயம்,
திருவல்லிக்கேணி, சென்னை. 1989
- துறைவன், - **வாழ்வியல் சிந்தனைகள்,**
வானதி பதிப்பகம்,
சென்னை, 1986.
- நச்சினார்க்கினியர் - **தொல்காப்பியம்,**
திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ
சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிமிடெட்,
திருநெல்வேலி 1955.
- நாகராசன் முனைவர் வி (உ.ஆ) - **குறுந்தொகை மூலமும் உரையும்,**
நியூ செஞ்சூரி புக் டிஸ்ட்ரீப்யூட்டர்ஸ் (பி) லிட்,
41-பி, சிட்கோ இண்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட்,
அம்பத்தூர்,
சென்னை – 98, 2004.

நாராயண சாமி அய்யர்,
பின்னத்தூர், அ.,

- **நற்றிணை,**
நான்காம் பதிப்பு,
சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை, 1967.

பக்தவத்சல பாரதி, சி.,

- **பண்பாட்டு மானிடவியல்**
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
55, லிங்கி தெரு,
சென்னை. 1972.

பரிமேலழகர், (உ.ஆ)

- **திருக்குறள்**
கழக வெளியீடு,
சென்னை, 1979.

பாலசுப்பிரமணியன், இரா.

- **தமிழர் நாட்டு விளையாட்டுக்கள்**
உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி நிறுவனம்
சென்னை. 1985.

பாலசுந்தரம், தி.சு.,

- **பண்டைத்தமிழர் இன்பியல் வாழ்க்கை**
கழக வெளியீடு,
சென்னை, 1974.

பிள்ளை, கே, கே.,

- **தமிழக வரலாறும் பண்பாடும்**
தமிழ்நாட்டுப்பாடநூல் நிறுவனம்,
சென்னை, 1975.

பிச்சை, அ.

- **தமிழர் பண்பாட்டில் விளையாட்டுக்கள்,**
கபிலன் பதிப்பகம்,
சென்னை – 600 014. 1988.

பெர்ட்ரண்ட் ரசல்.,

- **திருமண முறைகள்,**
1965.

மணி, பெ.சு.,

- **சங்க கால ஓளவையாரும் பெண்பாற் புலவர்களும்**
பூங்கொடி பதிப்பகம்,
மயிலாப்பூர், சென்னை. 1970.

- மாணிக்கம், வ.சு.ப., - **தமிழ்க்காதல்**
பாரி நிலையம்,
சென்னை, 1975
- மணிவேல், முனைவர் மு. , - **தமிழ் இலக்கிய அகப்பொருள் மரபுகள்**
அன்னை பதிப்பகம்,
மதுரை. 2000.
- மறைமலையடிகள்., - **தமிழர் மதம்,**
திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த
நூற்பதிப்புக் கழகம்,
திருநெல்வேலி. 1966.
- மீனாட்சி சுந்தனார், தெ.பொ.மீ., - **தமிழும் பிற பண்பாடும்**
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
சென்னை, 1981
- முத்துச்சண்முகம், டாக்டர் - **தமிழ் இலக்கியக் கோட்பாடுகள்,**
நாரணம்மாள் பதிப்பகம்,
மதுரை, 1984.
- ராஜம் கிருஷ்ணன்., - **காலந்தோறும் பெண்,**
நேஷனல் புக் டிரஸ்ட்,
இந்தியா, புதுதில்லி, 1994.
- - **இந்திய சமுதாய வரலாற்றில் பெண்மை,**
1995.
- வரதராசன் .மு - **தமிழ் இலக்கிய வரலாறு,**
சாகித்திய அகடெமி
ரவீந்திரன் பவன், புதுடெல்லி. 1983.
சென்னை – 600 016. 1965.

- வித்தியானந்தன், பேரா. டாக்டர் சு., - **தமிழர் சாஸ்பு,**
பாரி புத்தகப் பண்ணை
திருவல்லிக்கேணி,
சென்னை, 1971.
- வித்துவான் கோ. வில்வபதி, - **சங்க காலத் தமிழ் மக்கள் பண்பாடு,**
எம். எஸ். வேங்கடாச்சாரியா
வேங்கடராமா அண்டு கம்பெனி,
சென்னை, 1956.
- விமலானந்தம், பேரா. மது.ச., - **தமிழ் இலக்கிய வரலாறு,**
அபிராமி பதிப்பகம்,
இராயபுரம், சென்னை, 2002.
- வில்வபதி, கோ., - **சங்ககாலதமிழ் மக்கள் பண்பாடு,**
வேங்கடராமா & கம்பெனி,
சென்னை. 1956
- வையாபுரிபிள்ளை, எஸ்., - **தமிழர் பண்பாடு**
தமிழ்ப் புத்தகாலயம்,
சென்னை-4. 1951.
- ஜேகநாதன், முனைவர் இரா., - **குறுந்தொகை ஆய்வுக் கோவை(3)தொகுதிகள்,**
சங்க இலக்கிய ஆய்வு மையம்,
மதுரை – 8, 2006.
- ஜோதிராணி, கே.ஏ., - **சடங்குப் பாடல்கள்,**
பல்கலைக்கழக வெளியீடு,
சென்னை – 96. 2003.

அகராதிகள்

தமிழ்

1. கதிரைவேற்பிள்ளை, நா., - **தமிழ் மொழியகராதி**
காஞ்சி, நாகலிங்க முதலியார் (திருத்தியவர்),
ஆசியன் எஜிகேஷனல் சர்வீஸஸ்,
புதுதில்லி, 1993
2. கோபாலகிருஷ்ணகோன். இ.மா.- **மதுரைத் தமிழ் பேரகராதி,**
முதற்பாகம்,
திருநெல்வேலி, 1956
3. கோபாலகிருஷ்ணகோன். இ.மா. - **மதுரைத் தமிழ் பேரகராதி,**
இரண்டாம் பாகம்
திருநெல்வேலி, 1956.

ஆங்கிலம்

- Winglow's A Comprehensive,
Tamil and English Dictionary,
Asian Educatinal Services.
New Delhi.
1983.

கலைக்களஞ்சியங்கள்

தமிழ்

1. - கலைக்களஞ்சியம்,
தொகுதி I
தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகம்,
சென்னை. 1954.

2. - கலைக்களஞ்சியம்,
தொகுதி II
தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகம்,
சென்னை. 1955.
3. - கலைக்களஞ்சியம்,
தொகுதி IV
தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகம்,
சென்னை. 1956.
4. - கலைக்களஞ்சியம்,
தொகுதி VII
தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகம்,
சென்னை. 1960.
5. - கலைக்களஞ்சியம்,
தொகுதி X
தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகம்,
சென்னை. 1968.
6. - வாழ்வியல் களஞ்சியம்,
தொகுதி 7
தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகம்,
தஞ்சாவூர். 1991.

ஆங்கிலம்

7. - Encyclopedia Americana
Volume XIV
Americana Corporation,
International Head Quarters,
Newyork. 1976.

8. - The Encyclopedia Britannica,
Volume IV.
Newyork. 1929 (14th Edition)
9. - Encyclopedia of the Social Science
Volume (III),
The Macmillan Company,
New york. 1954. (11th Printing)
10. - Tamil Lexicon,
Volume IV, Part I,
University of Madras,
Madras. 1982.
11. - The New Encyclopedia Britannica,
Volume V
Micropaedia,
University of Chicago. 1973 -74.

முனைவர் பட்ட ஆய்வேடுகள்

1. இல.அனுசுயா - சங்க இலக்கியத்தில் பண்பாட்டுக் கூறுகள்
மனோன்மணியம்சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகம்,
திருநெல்வேலி, 2010.
2. ம. வான்மதி - பெருங்கதை காட்டும் சமுதாய வாழ்வியல்
மனோன்மணியம்சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகம்,
திருநெல்வேலி, 2011.
3. இல.பிரவீன் பீற்றர் ஞானையா - சங்க இலக்கியத்தில் பழக்கவழக்கங்கள்
மனோன்மணியம்சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகம்,
திருநெல்வேலி, 2013.

4. முனைவர் அ.கந்தசாமி - சங்க அகப்பாடல்கள் காட்டும் உளவியல்
மனோன்மணியம்சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகம்,
திருநெல்வேலி, 2015.
5. ரெ. தனசெல்வி - பத்துப்பாட்டு அகநூல்களில் அழகியல்
மனோன்மணியம்சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகம்,
திருநெல்வேலி, 2015.
5. பூ. இராஜகுமார் - தமிழ்க் காப்பியங்களில் மனிதநேயச்
சிந்தனைகள்
மனோன்மணியம்சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகம்,
திருநெல்வேலி, 2015.
6. து.பாண்டிசுமார் - “சங்க இலக்கியங்கள் காட்டும்
பழந்தமிழர் வாழ்வியல்”
மனோன்மணியம்சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகம்,
திருநெல்வேலி, 2016.